

AZ EGYHÁZ ELNÖKEINEK TANÍTÁSAI

EZRA TAFT BENSON

AZ EGYHÁZ ELNÖKEINEK TANÍTÁSAI
EZRA TAFT BENSON

Kiadja:
Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza
Utah, Salt Lake City

***Az egyház elnökeinek tanításai sorozat
eddig megjelent kötetei:***

Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith (cikkszám 36481 135)

Az egyház elnökeinek tanításai: Brigham Young (35554 135)

Az egyház elnökeinek tanításai: John Taylor (35969 135)

Az egyház elnökeinek tanításai: Wilford Woodruff (36315 135)

Az egyház elnökeinek tanításai: Lorenzo Snow (36787 135)

Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph F. Smith (35744 135)

Az egyház elnökeinek tanításai: Heber J. Grant (35970 135)

Az egyház elnökeinek tanításai: George Albert Smith (36786 135)

Az egyház elnökeinek tanításai: David O. McKay (36492 135)

Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Fielding Smith (36907 135)

Az egyház elnökeinek tanításai: Harold B. Lee (35892 135)

Az egyház elnökeinek tanításai: Spencer W. Kimball (36500 135)

Az egyház elnökeinek tanításai: Ezra Taft Benson (08860 135)

Amennyiben szeretné beszerezni ezeket a könyveket, keresse fel a helyi elosztóközpontot, vagy látogasson el a store.lds.org internetes oldalra. A könyvek elérhetőek a következő helyen is: LDS.org és a Gospel Library [Evangéliumi könyvtár] mobilalkalmazáson is.

Köszönettel vesszük a könyvvvel kapcsolatos megjegyzéseit és javaslatait, melyeket a következő címre küldhet el: Curriculum Development, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-0024 USA.

E-mail: cur-development@ldschurch.org

Kérjük, tüntesse fel nevét, címét, valamint egyházközségét és cövekét. Ne felejtse el megadni a könyv címét. Ezt követően sorolja fel megjegyzéseit és javaslatait a könyv erősségeivel, valamint kíváncsatos továbbfejlesztésével kapcsolatban.

© Intellectual Reserve, Inc., 2014

Minden jog fenntartva

Printed in Germany

Az angol eredeti jóváhagyva: 3/11

A fordítás jóváhagyva: 3/11

A Teachings of Presidents of the Church: Ezra Taft Benson fordítása

Hungarian

08860 135

Tartalom

Bevezetés	V
Történelmi összefoglalás	X
Ezra Taft Benson élete és szolgálata	1
1 A nagy parancsolat – Szeresd az Urat!	41
2 Mindig imádkozz!	51
3 A választás szabadsága: egy örökkévaló tantétel	65
4 Örömteli élet a nehézségek idején	75
5 Az igaz bűnbánat tantételei	85
6 Jézus Krisztus, a Szabadítónk és Megváltónk	99
7 Joseph Smith: eszköz az Úr kezében	113
8 Az ige hatalma	125
9 A Mormon könyve: vallásunk záróköve	135
10 Árasszuk el a földet és az életünket a Mormon könyvével!	147
11 Kövessétek az élő prófétát!	157
12 Kutassátok a Lelket mindenben, amit tesztek	167
13 Az Úr házának felbecsülhetetlen értékű áldásai	179
14 A házasságot és a családot Isten rendelte el	191
15 Az édesapák és édesanyák szent elhívásai	205
16 Az idősek az egyházban	217
17 A nemi tisztaság törvényének betartása	233
18 Óvakodjatok a kevélységtől!	247
19 Vezetés	259
20 Legeltesd az én juhaimat!	271
21 A fizikai és a lelki jólét alapelvei	281
22 Elvinni az evangéliumot a világnak	295
23 Erősítsd meg cövekeidet!	307
24 Krisztus-központú élet	315
Képjegyzék	327
Tárgymutató	329

Ernest Brown

Bevezetés

Az Első Elnökség és a Tizenkét Apostol Kvóruma azért hozta létre *Az egyház elnökeinek tanításai* sorozatot, hogy segítsen közelebb kerülnöd Mennyei Atyádhoz, és elmélyítened ismereteket Jézus Krisztus visszaállított evangéliumáról. Ahogy az egyház újabb kötetekkel bővíti ezt a sorozatot, saját evangéliumi forráskönyv-gyűjteményedet gyarapítod az otthonod számára. Ennek a sorozatnak a kötetei úgy lettek megalkotva, hogy mind egyéni tanulmányozás, mind pedig a kvórumokban és az osztályokban történő tanítások alkalmával lehessen őket használni. Segíthetnek továbbá egyéb leckék vagy beszédek elkészítésében, illetve egyházi tanokkal kapcsolatos kérdések megválaszolásában is.

Ez a könyv Ezra Taft Benson elnök tanításait mutatja be, aki 1985. november 10. és 1994. május 30. között szolgált Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza elnökeként.

Személyes tanulmányozás

Ezra Taft Benson elnök tanításainak tanulmányozása során imád-ságos szívvel törekedj a Szentlélek sugalmazására. Minden fejezet végén kérdéseket fogsz találni, amelyek segítenek átgondolni, megérteni és alkalmazni Benson elnök tanításait. A következő ötletek szintén segítségedre lehetnek:

- Írd le gondolataidat és érzéseidet, melyeket a Szentlélektől kapsz tanulmányozás közben.
- Húzd alá azokat a részeket, amelyekre emlékezni szeretnél. Vedd fontolóra, hogy kívülről megtanulod e részeket, illetve beírod őket a szentírásaidba a hozzájuk kapcsolódó versek mellé.
- Többször is olvass el egy-egy fejezetet vagy szakaszt, hogy alaposabban megértsd.

- Tegyél fel magadnak ehhez hasonló kérdéseket: Miként gyarapítják az evangélium tantételeiről való megértésemet Benson elnök tanításai? Mit szeretne az Úr, hogy megtanuljak ezekből a tanításokból?
- Oszd meg a családtagjaiddal és a barátaiddal, amit tanulsz.
- Kérdezd meg magadtól, hogy miként segíthetnek neked az e könyvben álló tanítások a személyes kihívásaidban és aggályaidban.

Tanítás ebből a könyvből

Ezt a könyvet otthoni és egyházi használatra tervezték. A következő irányelvek segíthetnek a könyvből való tanításban.

Készülj a tanításra!

Törekedj a Szentlélek útmutatására, miközben a tanításra készülsz! Imádságos lélekkel tanulmányozd át a kijelölt fejezetet, hogy biztos legyél abban, hogy érted Benson elnök tanításait. Nagyobb őszinteséggel és hatalommal fogsz tanítani, ha a szavai személyes hatással voltak rád (lásd T&Sz 11:21).

Ha melkisédeki papsági vagy segítőegyleti órát tartasz, ne tedd félre ezt a könyvet, és ne készítsd el a leckét más forrásokból. Imádságos szívvel válaszd ki a fejezetből azokat a tanításokat, melyekről úgy érzed, a legtöbb segítséget nyújtják majd azoknak, akiket tanítasz. Egyes fejezetek jóval több anyagot tartalmaznak, mint amennyit meg tudtok beszélni az órán.

Buzdítsd a résztvevőket, hogy még a tanítás előtt tanulmányozzák át a fejezetet, és hozzák magukkal a könyvet az órára. Ha így tesznek, jobban felkészülnek arra, hogy részt vegyenek a beszélgetésben és építsék egymást.

A tanításra való felkészülésed során fordíts különös figyelmet a „Javaslatok a tanulmányozáshoz és a tanításhoz” részre az egyes fejezetek végén. E fejléc alatt kérdéseket, kapcsolódó szentírásokat és tanítási segédleteket találsz. A kérdések és a kapcsolódó szentírások kimondottan ahhoz a fejezethez tartoznak, amelynek a végén megtalálhatók. A tanítási segédletek minden olyan erőfeszítésedben

útmutatóul szolgálhatnak, amely arra irányul, hogy megismerd az evangéliumot és aszerint élj, valamint segíts másoknak is így tenni.

Vezesd be a fejezetet!

Egy fejezet bevezetésekor és a lecke folyamán teremts olyan légkört, ahol a Lélek meg tudja érinteni azoknak a szívét és az elméjét, akiket tanítasz. A lecke elején segíts a tanulóidnak a fejezet tanítása-ira összpontosítani. Felhasználhatsz egyet vagy többet a következő ötletek közül:

- Olvassátok fel és beszéljétek meg a fejezet elején található Ezra Taft Benson életéből című szakaszt.
- Beszélgetsetek a fejezetben található egyik képről vagy szentírásról.
- Énekeljétek el egy, a tanításhoz kapcsolódó himnusz.
- Röviden ossz meg egy személyes élményt az adott témában.

Segítsd elő a beszélgetést Benson elnök tanításairól!

Miközben ebből a könyvből tanítasz, kérj fel másokat is, hogy osszák meg a gondolataikat, tegyenek fel kérdéseket, és tanítsák egymást. Amikor tevékenyen részt vesznek a tanításban, felkészültebbek lesznek a tanulásra és a személyes kinyilatkoztatás elnyerésére. Ne arra törekedj, hogy minden tanítást átvegyetek, hanem engeddd inkább, hogy kialakuljon egy jó beszélgetés. A beszélgetés ösztönzésére használd az adott fejezet végén található kérdéseket. Készülhetsz saját kérdésekkel is, melyeket konkrétan az általad tanítottakra igazítasz.

A következő javaslatok további ötleteket adhatnak:

- Kérd meg a résztvevőket, hogy osszák meg, mit tanultak a fejezet egyéni tanulmányozása során. Hasznos lehet néhány embert a hét során felkeresni, és megkérni őket, hogy készüljenek fel arra, hogy megosszák, amit tanultak.
- Jelöld ki néhány résztvevőt arra, hogy felolvassák a kiválasztott kérdéseket a fejezet végén (akár egyénileg, akár kisebb csoportokban). Kérd meg őket, hogy keressék meg a fejezetben a kérdéshez kapcsolódó tanításokat, majd pedig szólítsd fel őket, hogy osszák meg gondolataikat és meglátásaikat.

- Olvassatok el együtt néhányat Benson elnök tanításaiból az adott fejezetből. Kérd meg a résztvevőket, hogy osszanak meg olyan példákat a szentírásokból vagy a saját élményeikből, melyek e tanításokat szemléltetik.
- Kérd meg a résztvevőket, hogy válasszanak egy szakaszt, és olvassák el magukban. Kérd meg őket, hogy alkossanak két- vagy háromfős csoportokat azokkal, akik ugyanazt a szakaszt választották, és beszéljék meg egymással, mit tanultak.

Ösztönözz megosztásra és alkalmazásra!

Benson elnök tanításai azok számára lesznek a legértékesebbek, akik megosztják őket másokkal, és alkalmazzák őket az életükben. Felhasználhatsz egyet vagy többet a következő ötletek közül:

- Kérdezd meg a résztvevőket, hogyan alkalmazhatják Benson elnök tanításait az otthoni és egyházi feladataikban. Például segíthetsz nekik átgondolni és megbeszélni, miként alkalmazhatják a tanításait férjként, feleségként, szülőként, fiakként, leányokként, házi- vagy látogatótanítóként.
- Ösztönözd a résztvevőket arra, hogy osszák meg Benson elnök néhány tanítását a családtagjaikkal és a barátaikkal.
- Kérd meg a résztvevőket, hogy alkalmazzák, amit tanultak, és a következő óra elején osszák meg tapasztalataikat.

Zárd le a beszélgetést!

Röviden foglald össze a leckét, vagy kérj meg erre egy vagy két résztvevőt. Tegyél bizonyosságot a megbeszélte tanításokról. Másokat is megkérhetsz arra, hogy osszák meg a bizonyosságukat.

Az ebben a könyvben idézett forrásokról

Az ebben a könyvben található tanítások közvetlen idézetek Ezra Taft Benson elnök beszédeiből, cikkeiből, könyveiből és naplóiból. A publikált forrásokban található idézetek esetében megtartottuk az eredeti forrásokban használt központosítást és bekezdésekre osztást, kivéve amikor a jobb olvashatóság érdekében szükség volt néhány szerkesztői vagy tipográfiai változtatásra. Ezért előfordulhatnak kisebb következetlenségek a szövegben. Például az Istenségre utaló

névmások néhány idézetben kisbetűvel, néhányban nagybetűvel vannak írva.

Továbbá Benson elnök gyakran használta az *emberek*, *ember* vagy *emberiség* szót akkor, amikor minden emberre, férfira és nőre egyaránt kívánt utalni. Ez megszokott volt a kor nyelvhasználatában. E nyelvi különbségektől függetlenül Benson elnök tanításai mind a nőkre, mind pedig a férfiakra vonatkoznak.

Történelmi összefoglalás

Az alábbi időrendi táblázat egy rövid történelmi keretet nyújt Ezra Taft Benson elnök ebben a könyvben olvasható tanításaihoz.

1899. augusztus 4.	Megszületik az Idaho állambeli Whitney közelében ifj. George Taft Benson és Sara Dunkley Benson gyermekeként.
1912 – 1913	Sok feladatot magára vállal, mialatt édesapja missziót teljesít az Egyesült Államok északi részén.
1914 – 1919	Elvégzi az Oneida Cöveki Akadémiát az Idaho állambeli Prestonban.
1918	Elhívják segéd-cserkészparancsnoknak (fiatal férfiak vezetőjének) a Whitney-ben lévő egyházközségében.
1920	Találkozik Flora Smith Amussennel, leendő feleségével.
1921	A Utahi Mezőgazdasági Főiskolára (a mai Utahi Állami Egyetemre) jár a Utah állambeli Loganban.
1921. július 13.	Édesapja elderré rendeli.
1921. július 15. – 1923. november 2.	Teljes idejű misszionáriusként szolgál a Brit Misszióban.
1924. augusztus 25. – 1926. június	Flora teljes idejű missziót szolgál a Hawaii-szigeteken.
1924 ősze	Öccsével, Orvallyal együtt megvásárolják a családi gazdaságot Whitney-ben.
1926 tavasza	Diplomát szerez a Brigham Young Egyetemen.

1926. szeptember 10. Feleségül veszi Florát a Salt Lake templomban.
1926. szeptember – 1927. június Az Iowai Agrár- és Gépészettudományi Állami Főiskolára (a mai Iowai Állami Tudományegyetemre) jár, ahol agrárközgazdasági mesterfokozatot szerez.
1927. június Visszaköltöznek a családi farmra Whitney-be.
- 1929 Munkát vállal megyei mezőgazdasági képviselőként az Idaho állambeli Franklin megyében. A farmot hátrahagyva a közeli Prestonba költöznek.
- 1930 – 1939 Agrárközgazdászként és -szakértőként kap munkát az Idahói Egyetem kihelyezett részlegén.
1935. január – 1938. november Első tanácsosként szolgál a Boise Cövek elnökségében.
1938. november – 1939. március A Boise Cövek elnökeként szolgál.
- 1939 – 1943 A Mezőgazdasági Szövetkezetek Országos Tanácsa végrehajtó titkáráként dolgozik Washingtonban. Családjával a Maryland állambeli Bethesdában él.
1940. június Elhívják a Washingtoni Washington Cövek elnökévé.
1943. július 26. Elhívják a Tizenkét Apostol Kvórumának tagjává.
1943. október 7. Heber J. Grant elnök elrendeli apostollá, majd pedig elválasztja a Tizenkét Apostol Kvórumának tagjává.
1946. január – 1946. december Az Európai Misszió elnökeként szolgál, ahol segít fizikai és lelki enyhülést hozni az utolsó napi szenteknek a második világháború pusztítása után.

1946. július 16. Felszenteli Finnországot az evangélium prédikálására.
1953. január – Az Egyesült Államok földművelésügyi minisztereként szolgál Dwight D. Eisenhower vezetése alatt.
1961. január
1964. január – Újból az Európai Misszió elnökeként szolgál.
1965. szeptember
1966. november 10. Újra felszenteli Olaszországot az evangélium prédikálására.
1969. április 14. Felszenteli Szingapúrt az evangélium prédikálására.
1969. október 26. Felszenteli Indonéziát az evangélium prédikálására.
1973. december 30. Elválasztják a Tizenkét Apostol Kvóruma elnökének.
1985. november 10. Elválasztják Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza elnökének.
1986. október 24. Felszenteli a Coloradói Denver templomot.
1987. augusztus 28. Felszenteli a Németországi Frankfurt templomot. (Az egyház elnökeként végzett szolgálata idején kilenc templom került felszentelésre.)
1988. október 2. Megtartja utolsó személyesen elmondott általános konferenciai beszédét. (1988 októberét követően meggyengült egészsége megakadályozta, hogy beszéljen az általános konferencián. Az Első Elnökségben szolgáló tanácsosai olvasták fel prédikációit, illetve idéztek a korábban elmondott beszédeiből.)
1992. augusztus 14. Felesége, Flora halálát gyászolja.
1994. május 30. Körülbelül két hónappal 95. születésnapja előtt elhunyt otthonában a Utah állambeli Salt Lake Cityben.

Ezra Taft Benson élete és szolgálata

A Utah állambeli Logan és az Idaho állambeli Whitney között húzódó országúton utazók szokatlan dolgot tapasztaltak 1994. június 4-én. A 39 kilométeres útszakasz mentén több helyen is emberek álldogáltak. Másnap Robert D. Hales elder, a Tizenkét Apostol Kvórumának tagja, elmondta, miért gyülekeztek ott az emberek. A halotti menetre vártak, amely a Salt Lake Cityben tartott gyászszertartást követően a szülővárosában álló temetőbe vitte Ezra Taft Benson elnök földi maradványait. Hales elder e szavakkal jellemezte a látványt:

„A Whitney-be tartó halotti menet megindító tisztelegés volt Isten prófétája előtt.

Egyháztagok tisztelegtek előtte, ahogyan az országutat szegélyezve és az azon átívelő felüljárókon álltak. Néhányan a vasárnapi ünneplőjüket viselték ezen a szombat délutánon. Mások tisztelegve megálltak, leállítván autójukat, és áhítatosan vártak, míg a próféta elhaladt mellettük. A gazdák a földjeiken álltak, szívükhöz szorítva kalapjukat. Talán még ennél is beszédesebb volt, ahogyan a fiatal fiúk levették és szintén a szívükhöz emelték a baseballsapkájukat. Lengő zászlók intettek búcsút, amikor a próféta elhaladt mellettük. Itt-ott táblákat is lehetett látni, ezzel a felirattal: »Szeretjük Benson elnököt!« Másokon ez állt: »Olvassátok a Mormon könyvét!«¹

Ez a túlcorduló szeretet valóban tisztelegés volt, de annál még sokkal több is. Szemmel látható bizonyítéka volt annak, hogy az emberek élete megváltozott amiatt, hogy követték a próféta tanácsát. Az országút mentén sorakozók pedig számtalan további embert is jelképeztek. Attól kezdve, hogy Ezra Taft Benson megszületett az idahói Whitney közelében, addig, mikor végül földi maradványait ugyanott eltemették, Benson elnök eszközként szolgált

Ezra Taft Benson kisbabaként 1900-ban

az Úr kezében, beutazva az egész világot, és millióknak segített Krisztushoz jönni.

A családi farmon tanult leckék

1899. augusztus 4-én Sarah Dunkley Benson és ifj. George Taft Benson örömmel köszöntötték családjukban elsőszülött gyermeküket. Az Ezra Taft Benson nevet adták neki, dédnagyapja, Ezra T. Benson elder után, aki egykor a Tizenkét Apostol Kvórumának tagjaként szolgált.

Ezra abban a kétszobás farmházban látta meg a napvilágot, amelyet édesapja az előző évben épített. A szülés elhúzódó és nehéz volt. A szülést levezető orvos úgy vélte, az 5300 grammos kisdéd nem fog életben maradni. A gyermek nagyanyjai azonban más véleményen voltak. Két edénybe vizet töltöttek – az egyikbe meleget, a másikba pedig hideget –, és unokájukat felváltva bemártották hol ebbe, hol abba, mígnem a kisfiú felsírt.

Az ifjú Ezra Taft Benson – akit családtagjai és barátai gyakran egyszerűen csak úgy neveztek: „T” – felhőtlen gyermekkort élt a szülőházát övező farmon. Gordon B. Hinckley elnök, aki közel 33 esztendőn keresztül szolgált Benson elnökként a Tizenkét Apostol Kvórumában és az Első Elnökségben, így mesélt azokról a leckékről, amelyeket az ifjú Ezra megtanult:

„Igazi falusi gyerek volt, kertésznadrágos, napbarnította fiú, aki igen zsenge korban megismerte az aratás törvényét: »a mit vet az ember, azt aratándja is« (Galátziabeliek 6:7).

Már fiatalon megtanulta, hogy kemény munka nélkül nem nő más, csak a dudva. Kitartóan, állhatatosan kell dolgozni, ha majd aratni akarunk. Így aztán szántottak őszen és szántottak tavasszal – egész nap a barázdákban kellett járni az erős igavonó lovak mögött, miközben mindannyiukat kiverte a verejték. Azokban a napokban még kézi ekét használtak, és folyamatosan tartani kellett az ide-oda imbolygó és rázkódó ekeszarvat, míg az eke éles vége felszaggatta és szépen kiforgatta a talajt. Egy ilyen nap után a fiúk kimerültek és jól aludtak, de a reggel igen hamar újra beköszöntött.

A mező várt az ekére, megint csak lovaktól vontatva, hogy feltörjék a rögöket és előkészítsék az ágyásokat. A vetés fáradságos,

kimerítő feladat volt. Aztán következett az öntözés. A Benson-farm száraz vidéken terült el, melyet az öntözés csodája keltett életre. A víz felett őrködni kellett, nem csupán nappal, hanem éjjel is. Nem voltak elemlámpák vagy gázlámpák. Csak petróleumlámpák voltak, melyek gyenge, sápadt sárgás fényt adtak. Elengedhetetlen volt, hogy a víz eljusson a sorok legvégéig. Olyan lecke volt ez, amelyet soha nem volt szabad elfeledni.

Lelki szemeim előtt látom a kisfiút, vállára vetett lapáttal, amint végigjárja az árkokat és a mezőket, hogy életet adó nedvességet juttasson a szikkadt talajba.

Hamarosan aztán érkezett a szénakaszálás ideje, hektárról hektárra. A kaszálógép elé befogták a lovakat, a fiú felmászott az ódon acélülésre, a kaszaél pedig ide-oda szállt, másfél méteres rendeket vágva, ahogy előrehaladtak. Legyekkel, szúnyogokkal, szálló porral körülvéve a tűző napon – kemény munka volt ez. Aztán a szénát össze kellett gereblyézni, majd pedig vasvillával szénaboglyákba halmazni száradni. Fontos volt a megfelelő időzítés. Ha elérte a megfelelő szárazsági szintet, felhányták a szénáskocsira: egy nagy, lapos platójú szekérre. A szénásudvaron aztán ló vontatta daru emelte át a kocsiról, és alkotott belőle egyetlen óriási halmot. Akkoriban még nem báláztak, és nem voltak rakodógépek sem. Nem volt más, mint vasvilla és izomerő.

[...] Nem csoda hát, hogy termete nagyra nőtt, és teste megerősödött. Mi, akik későbbi életében ismertük, gyakran tettünk megjegyzést csuklói vastagságára. Kicsattanó egészsége, melynek alapja fiúkorában lett lefektetve, életének egyik nagyszerű áldása volt. Az elmúlt néhány évig hihetetlen energiája volt.

Felnőtt élete során, amikor elnökökkel és királyokkal járt, sem szakadt el a farmon töltött gyermekkorától. Soha nem veszítette el a munkára való képességét. Soha nem veszett ki belőle a hajlandóság, hogy hajnalban keljen és késő estig munkálkodjon.

De gyermekkorától otthonából sokkal többet kapott, mint a hatalmas munkabírást. Bizonyos erő fakad a termőföldből. Állandó emlékeztetőt kapott arról a felszólításról, mely Ádámnak és Évának adatott, amikor kiűzettek a kertből: »Orczád veritékével egyed a te kenyeredet, míglen visszatérsz a földbe« (1 Mózes 3:19).

A földművelőkbe beleivódott az önellátás lelkülete. Akkoriban nem voltak kormányzati gazdálkodási programok, nem volt semmiféle támogatás. El kellett fogadni az évszakok szeszélyeit. A pusztító fagyokat, a nem a maguk idején feltámadó viharokat, szeleket és szárazságot mind elfogadták az élet velejáróiként, melyek ellen nem létezett biztosítás. Elengedhetetlen volt az ínséges időkre történő raktározás, máskülönben éhezniük kellett volna. Az élet kockázatai elleni egyetlen és állandó forrást az ima jelentette, az örökkévaló, szerető Atyánkhoz, a világegyetem Mindenható Istenéhez intézett ima.

Sok ima hangzott el abban a Whitney-ben álló kicsiny otthonban. Volt családi ima, reggel és este, mely során köszönetet mondtak az életért annak kihívásaival és lehetőségeivel egyetemben, és amelyben erőért könyörögtek a napi teendők elvégzéséhez. Megemlékeztek a szükséglet látókról, és amikor a család felemelkedett a térdéről, az édesanya, aki az egyházközségi Segítőegylet elnöke volt, megrakatta kis homokfutóját, hogy megossza ételüket a nélkülözőkkel. A kocsit legidősebb fia vezette, aki soha nem feledte el ezeket a leckéket.”²

A hithű szülőktől tanult leckék

A kemény munkáról, a családi egységről, a szolgálatról és az evangélium szerinti életről tanultak elkezdtek még nagyobb mértéket ölteni egy napon, amikor a 12 éves Ezra szülei váratlan hírral érkeztek haza egy egyházi gyűlésről. Benson elnök később így emlékezett vissza:

„Miközben Apa hazafelé vezette a lovat, Anya felbontotta a postát. Meglepetésükre volt közte egy levél B postafiók, Salt Lake City feladóval: misszionáriusi elhívást kaptak. Senki sem kérdezte, hogy készen állnak-e, hajlandók vagy képesek-e szolgálni. Azt a püspöknek kellett tudnia, a püspök pedig Nagyapa volt, George T. Benson, édesapám édesapja.

Amikor Apa és Anya behajtott az udvarra, mindketten sírtak – ilyet még soha nem láttunk a családukban! Gyorsan a homokfutó köré gyűltünk – akkoriban heten voltunk –, és megkérdeztük tőlük, mi a baj.

Azt felelték: »Minden rendben van!«

»Akkor miért sírtok?« – kérdeztük.

»Gyertek be a nappaliba, és mindent elmondunk.«

Az ütött-kopott kanapé köré gyűltünk a nappaliban, ahol Apa aztán elmondta, hogy missziós elhívást kapott. Azután Anya azt mondta: »Büszkeséggel tölt el a tudat, hogy Apát érdemesnek tartják a misszionáriusi szolgálatra. Kicsit azért sírunk, mert ez két év elválást jelent. Tudjátok, édesapátok és én még soha nem voltunk távol egymástól két éjszakánál hosszabb időre egyhuzamban, és az is csak akkor volt, amikor Apának fel kellett mennie a kanyonba rönkökért, cölöpökért vagy tűzifáért.«³

Mialatt édesapja misszióban volt, Ezra magára vállalta a családi gazdaság működtetése felelősségének nagy részét. Ahogy később húga, Margaret felidézte: „Férfimunkát végzett, noha még fiú volt. Közel két esztendőre átvette Apa helyét.”⁴ Sarah irányítása alatt Ezra és testvérei együtt dolgoztak, együtt imádkoztak, és együtt olvasták az édesapjuktól érkező leveleket. Hetvenöt évvel később Benson elnök visszatekintett az áldásokra, melyek amiatt érték családját, hogy édesapja missziót teljesített:

„Feltételezem, hogy vannak a világban olyanok, akik ezen elhívás elfogadásában bizonyítékot látnak arra, hogy nem igazán szerette a családját. Két évre otthon hagyni hét gyermeket és egy várandós feleséget, hogyan is lehetne ez igaz szeretet?”

Édesapám azonban ismerte a szeretet mélyebb értelmét. Tudta, hogy »azoknak, a kik Istent szeretik, minden javokra van« (Rómabeliek 8:28). Tudta, hogy a legjobb, amit a családjáért tehet, az, hogy engedelmeskedik Istennek.

Bár nagyon hiányzott nekünk azon évek során, és bár távolléte sok kihívást támasztott családunk elé, elhívása elfogadása a jószívság ajándékának bizonyult. Apa elment a misszióba, otthon hagyva Anyát hét gyermekkel. (A nyolcadik négy hónappal azután született, hogy ő megérkezett a missziós mezőre.) De otthonunkba költözött a misszionáriusi munka lelkülete, és soha nem távozott belőle. Helyzetünk nem volt minden áldozathozataltól mentes. Apának el kellett adnia a régi farmunkat, hogy finanszírozni tudja misszióját. Otthonunk egyik részébe be kellett költöztetnie egy házaspárt a

kapásnövények gondozására, fiaira és feleségére pedig ott hagyta a szénaföld, a legelő és egy kis fejőstehéncsorda ellátását.

Apám levelei valóban áldást jelentettek családjunk számára. Nekünk, gyerekeknek, olybá tűnt, mintha a világ másik végéből érkeztek volna, pedig csupán a massachusettsbeli Springfieldből, az Illinois állambeli Chicagóból, illetve az iowai Cedar Rapids és Marshalltown városából jöttek. Igen, Apa missziója eredményeként otthonunkba költözött a misszionáriusi munka lelkülete, és soha nem távozott belőle.

Később a család tizenegy gyermekesre bővült: hét fiú és négy lány alkotta. Mind a hét fiú teljesített missziót, néhányuk kettőt vagy hármat is. A későbbiekben két lány a férjével szolgált teljes idejű missziót. A két másik lánytestvér, akik akkorra mindketten megözvegyültek – egyikük nyolc, másikuk tíz gyermek édesanyjaként – misszionárius társakként szolgáltak az angliai Birminghamben.

Olyan örökség ez, amely továbbra is megáldja a Benson család tagjait a harmadik és negyedik nemzedékben is. Hát nem az igaz szeretet ajándéka volt ez?”⁵

Egyházi szolgálat fiatal férfiként

Szülei példájától inspirálva és azon saját vágyától fűtve, hogy segítsen az Úr földi királyságának építésében, Ezra Taft Benson lelkesen fogadott el minden szolgálatra szólító elhívást. Amikor 19 éves volt, püspöke, aki egyben a nagyapja is volt, felkérte, hogy az egyházközség 24 fiatal férfiája felnőtt vezetőinek egyikeként szolgáljon. A fiatal férfiak részt vettek az amerikai cserkészmozgalomban, Ezra pedig segéd-cserkészparancsnokként szolgált.

Ebben az elhívásban Ezra sok feladatainak egyike az volt, hogy segítsen a fiatal férfiaknak egy kórusban énekelni. Vezetése alatt a fiatal férfiak megnyerték az egyházközségek közti kórusversenyt a cövekükben, és így bejutottak a területi fordulóra is. Hogy gyakorlásra és a tőlük telhető legszebb éneklésre sarkallja őket, Ezra megígérte nekik, hogy ha megnyerik a területi fordulót, elviszi őket egy 55 kilométeres túrára a hegyeken át egy tóhoz. A terv bevált: a Whitney-ből érkező fiatal férfiak nyertek.

Benson elnök így mesélt erről: „Elkezdünk tervezgetni a kirándulást, amikor is a gyűlésen az egyik kis 12 éves fiú jelentkezett, és igencsak hivatalos hangon ezt mondta: »...javaslatot szeretnék tenni«. [...] Azt feleltem: »Rendben. Miről van szó?« Így válaszolt: »Javaslom, hogy megelőzendő a fésűvel és hajkefével való bajlódást a túrán, mindannyian nyíratkozzunk meg.«”

Végül minden fiatal férfi egyetértett abban, hogy megnyíratkozzon a kirándulás előtt. Lelkesedésüket tovább növelte, amikor egyikük azt javasolta, hogy a cserkészvezetők is vágassák le a hajukat. Benson elnök így folytatta:

„Két cserkészvezető foglalt helyet a borbélyüzletben, miközben a borbély nagy jókedvvel nyírta a fiúkat. Munkája végéhez közeledve aztán így szólt: »Nos, ha megengeditek, hogy leborotváljam a fejeteiket, akkor nem kell fizetnetek.« Így indultunk hát a túrára: 24 fiú rövidre nyírt hajjal, két cserkészvezető pedig kopaszon.”

Az egyházközségében élő fiatal férfiakkal szerzett tapasztalataira emlékezve ezt mondta Benson elnök: „A fiúkkal való munkálkodás egyik öröme abban rejlik, hogy az ember menet közben megkapja a fizetségét. Lehetőséged adódik megfigyelni vezetésed eredményeit nap mint nap, amikor velük dolgozol az évek során, és tanúja vagy, amikor derék férfiakká nőnek, lelkesen elfogadva az azzal járó kihívásokat és felelősségeket. Az efféle megelégedettség nem vásárolható meg semmilyen áron – szolgálat és odaadás révén kell elnyerni. Mily csodás dolog akárcsak egy kis szerepet is játszani abban, hogy a fiúkból férfiak legyenek, igazi férfiak!”⁶

Benson elnök soha sem feledte el ezeket a fiatal férfiakat, és erőfeszítést tett annak érdekében, hogy kapcsolatban maradjon velük. Sok évvel az 55 kilométeres túra után ellátogatott a Whitney Egyházközségbe a Tizenkét Apostol Kvórumának tagjaként. Beszélgetett egy kis csoportjukkal, akik elmondták neki, hogy a 24-ből 22-en hithűek maradtak az egyházban. A másik kettővel elvesztették a kapcsolatot. Benson elnök később rátalált a hiányzó két férfire, segített nekik visszatérni az egyházi tevékenységbe, majd pedig ő maga végezte el a templomi pecsételésüket.⁷

Flora Amussen, mielőtt feleségül ment Ezra Taft Bensonhoz

Udvarlás Florának

1920 őszén Ezra a utahi Loganbe ment, amely körülbelül 40 kilométerre van Whitney-től, hogy beiratkozzon a Utahi Mezőgazdasági Főiskolára (amely a mai Utahi Állami Egyetem). Néhány barátjával volt, amikor megakadt a szeme egy fiatal nőn. Később így emlékezett vissza:

„Kint voltunk a tehénpajták közelében, amikor egy fiatal nő – aki igen vonzó és gyönyörű volt – elhajtott mellettünk kis kocsiján, úton a pajta felé, hogy tejet hozzon. Amikor a fiúk odaintegettek neki, ő visszaintett. Azt kérdeztem: »Ki ez a lány?« Így feleltek: »Flora Amussen.«

Akkor azt mondtam neki: »Tudjátok, az a benyomásom támadt, hogy feleségül fogom venni.«”

Amikor Ezra barátai jót nevettek ezen a kijelentésén, mondván: „Flora túlságosan népszerű egy falusi fiúhoz!”, Ezra nem tántorodott el. „Nos hát ettől még érdekesebb az egész!” – felelte.

Nem sokkal e beszélgetés után Flora és Ezra Whitney-ben találkozott először, ahova Ezra egyik unokatestvére vendégségbe hívta a lányt. Ezra hamarosan elhívta Florát egy táncmulatságra. Flora elfogadta a meghívást, és a további randevúk egy általuk „csodálatos udvarlasként” jellemzett időszakhoz vezettek. Udvarlásukat azonban félbeszakította – és sok tekintetben gazdagította – az, amikor Ezra elhívást kapott, hogy teljes idejű misszionáriusként szolgáljon a Brit Misszióban.

Az Ezra missziójára való felkészülés során elbeszélgettek Florával a kapcsolatukról. Szerették volna, ha barátságuk folytatódik, de azt is felismerték, hogy Ezrának elkötelezett misszionáriusnak kell lennie. „Mielőtt útnak indultam, Florával elhatároztuk, hogy csupán havonta egy [levelet] írunk – mondta. – Azt is elhatároztuk, hogy leveleink bátorításról, bizalomról és hírekről fognak szólni. És így is volt.”⁸

Két misszionárius

A Brit Misszió, amely oly gyümölcsöző mezőt jelentett a kezdeti utolsónapiszent misszionáriusoknak, már más volt Benson elder és társai számára. A Brit-szigeteken élő ellenséges érzületű emberek, köztük papi személyek is, széleskörű gyűlöletet terjesztettek az utolsó napi szentek iránt, mormonellenes cikkeket, regényeket, színdarabokat és filmeket adva ki. Benson eldert kétségtelenül elszomorították az embereknek a visszaállított evangélium iránt táplált keserű érzései, de nem engedte, hogy az efféle megpróbáltatások meggyengítsék a hitét. Sőt, a naplójába feljegyzett egy esetet, amikor helyi fiatalok gúnyos megjegyzéseket tettek rá és társaira, többek között azt kiabálva: „Mormonok!” Mire Benson elnök magában így felelt: „Hálát adok az Úrnak, hogy az vagyok.”⁹

Azonkívül, hogy megosztotta az evangéliumot olyanokkal, akik nem voltak az egyház tagjai, Benson elder papsági vezetőként és írónokként is szolgált az utolsó napi szentek között Nagy-Britanniában. Ezek a szolgálatra adódó különféle lehetőségek édes élményekhez

vezettek, melyek ragyogó ellentétben álltak a nehézségekkel, melyekkel gyakorta szembe kellett néznie. Benson elder megkeresztelt és konfirmált néhány embert, és sok további embernek segített közelebb kerülni az Úrhoz. Például mesélt egy alkalomról, amikor egy hithű egyháztagok által szervezett különleges gyűlésen a Lélek irányítása alatt úgy tudott beszélni, hogy segített az egyháztagok barátainak tanúbizonyságot nyerni arról, hogy Joseph Smith Isten prófétája volt.¹⁰ Feljegyezte, hogy ő és egyik társa egyszer papsági áldást adott egy súlyosan beteg asszonynak, aki körülbelül 10 perccel később meggyógyult.¹¹ Örvendezett, amikor írnokként megtalált olyan embereket, akiknek a nevei szerepeltek az egyház feljegyzéseiben, de a helyi vezetők elvesztették velük a kapcsolatot.¹² Értékes vezetői képzésben volt része két olyan misszióelnök irányítása alatt szolgálva, akik egyben a Tizenkét Apostol Kvórumának tagjai is voltak, név szerint Orson F. Whitney és David O. McKay elderek alatt.

Benson elder hálás volt az Úr védelméért, miközben az evangéliumot hirdette. Egyik este őt és társát körbevette egy férfi banda, mely azzal fenyegetőzött, hogy a folyóba veti őket. A misszionáriusok csendben segítségért imádkoztak. Aztán, ahogyan később elmesélte, „egy nagy, tagbaszakadt idegen vágott magának utat, míg mellém ért. Egyenesen a szemembe nézett, és erős, tiszta hangon így szólt: »Fiatalember, elhiszem minden szavadat, amelyet ma este mondtál.« Beszéde közben kis kör nyílt körülöttem. Számomra ez az imára adott közvetlen válasz volt. Azután valahonnan felbukkant egy brit bobby [rendőr].”¹³

Amikor Benson elder épp nem tevékenyen szolgált másokat, „azzal hajtotta magát előre, hogy »a Mormon könyvét falta«, különösen Móziás fiainak misszionáriusi élményeit”.¹⁴ Az otthonról jövő levelekből is vigaszt és támaszt kapott, melyeket elmondása szerint „újra és újra elolvas[ott]”. Missziójára visszatekintve ezt mondta: „Anyá és Apa kiöntötték a szívüket a leveleikben, és igazi erőt jelentettek nekem fiatal férfiként. Flora [levelei] telve voltak lelkesedéssel és biztatással, soha nem volt bennük semmiféle szentimentális csacsakáság. Azt hiszem, ez minden másnál jobban elmélyítette az iránta érzett szeretetemet és nagyrabecsülésemet.”¹⁵

Benson elder 1923. november 2-án kapta meg felmentését a misszionáriusi szolgálat alól. Nehéz szívvel indult útnak, elmondva, hogy „missziója legnehezebb része” a Nagy-Britanniában élő „drága jó szentektől” való búcsúzás.¹⁶ Ennek ellenére örömmel töltötte el a kilátás, hogy viszontláthatja családját, és alig várta, hogy láthassa Florát.

Flora szintén várakozással tekintett Ezra viszontlátása elé. De sokkal többet tett, mint hogy pusztán várta az együtt töltött idő lehetőségét. Igazán előretekintett: Ezra jövőjére és a benne rejlő lehetőségekre. Tizenéves kora óta Flora fenntartotta, hogy szeretne „egy gazdálkodó felesége lenni”¹⁷, és örömmel töltötte el Ezra azon nyilvánvaló vágya, hogy a családi farmon telepedjen le az idahói Whitney-ben. Flora azonban úgy érezte, hogy Ezrának először be kell fejeznie az iskoláját. Később ezt mondta erről: „Imádkoztam és bőjtöltem, hogy az Úr segítsen tudnom, hogyan tudnék segíteni neki abban, hogy a lehető legnagyobb szolgálatot tudja nyújtani embertársainak. Akkor felötlött bennem, hogy ha a püspök érdekesnek tart, akkor [el fog] hívni misszióba. Ezránál az egyház állt az első helyen, így aztán tudtam, hogy nem lesz ellene kifogása.”¹⁸

Ezra meglepődött, hogy miután ő és Flora újra randevúzni kezdtek, a lány bejelentette neki, hogy elfogadta az elhívást, miszerint missziót fog szolgálni a Hawaii-szigeteken. 1924. augusztus 25-én választották el, és másnap útnak is indult. Távozása után Ezra ezt írta a naplójába: „Mindketten boldogok voltunk, mert éreztük, hogy a jövő sok mindent tartogat számunkra, és ez az elválás később megtérül még. De azért nehéz látni, ahogy szertefoszlanak az ember reményei. Bár néha sírdogáltunk emiatt egy kicsit, bizonyosságot nyertünk Tőle, aki azt mondta nekünk, hogy minden a legnagyobb rendben lesz.”¹⁹

És valóban minden a legnagyobb rendben volt. Misszióelnöke szavai szerint Flora „igen jó, lendületes misszionárius” volt,²⁰ aki „teljes szívét és lelkét, idejét és tehetségeit az Úr munkájának szentelte”.²¹ Flora felügyelte az Elemi szervezetét a misszió néhány területén, gyerekeket tanított egy általános iskolában, szolgált a templomban, és részt vett a helyi utolsó napi szentek megerősítésére irányuló erőfeszítésekben. Egy ideig még megözvegyült édesanyja, Barbara Amussen misszionáriusi társaként is szolgált,

akit rövid misszióra hívtak el. Ez az anya-lánya társaság együtt találkozott egy férfival, aki évekkel azelőtt az Egyesült Államokban csatlakozott az egyházhoz Flora édesapja, Carl Amussen erőfeszítéseinek köszönhetően. A megtért azóta eltávolodott az egyházi tevékenységtől, de Flora és édesanyja felkarolták és segítettek neki visszatérni az egyházhoz.²²

Míg Flora távol volt, Ezra is serényen dolgozott. Fivérével, Orvallal megvették a családi gazdaságot, és folytatták az iskolát. Kezdetben Ezra a Brigham Young Egyetemre járt a utahi Provóban, Orval pedig Whitney-ben maradt, hogy gondját viselje a gazdaságnak. Megállapodtak, hogy miután Ezra elvégzi az iskolát, hazatér a farmra, hogy Orval missziót szolgálhasson és ő is elvégezhesse az iskolát. Mivel Ezra eltökölte, hogy hamar végez a BYU-n, nagyratörő órarendet állított össze. Részt vett az egyetem társasági életében is, a táncokon, összejöveteleken és színpadi előadásokon.

Bár végzős évében Ezrát választották „a BYU legnépszerűbb férfia” cím nyerteséül, senki sem tudta elvonni figyelmét Floráról. Később elmondta, hogy amikor Flora 1926 júniusában befejezte a misszióját, „izgatott volt” a vele való találkozás gondolatától, noha váltig állította, hogy ő nem „várakozott” Florára.²³ Ezra kitüntetéssel diplomázott csupán pár hónappal Flora hazatérte előtt.

A közös élet kezdete

Egy hónappal azután, hogy Flora hazatért a missziójából, bejelentették az eljegyzésüket. Néhányan továbbra is kételkedtek Flora ítélőképességében. Nem értették, hogy egy ilyen művelt, gazdag és népszerű lány miért elégedne meg egy földművelő fiúval. Flora azonban továbbra is azt mondta, hogy mindig is „egy gazdálkodó felesége [szeretett volna] lenni”.²⁴ Azt mondta: Ezra „gyakorlatias, józan gondolkodású és szilárd”. Majd hozzátette ezt a megfigyelését: „Gyengéden bánt a szüleivel, és tudtam, hogy ha őket tiszteli, akkor engem is tisztelni fog.”²⁵ Meglátta benne a „csiszolatlan gyémántot”, és azt mondta: „minden tőlem telhetőt meg fogok tenni azért, hogy segítsék az embereknek megismerni és megszeretni őt a benne lévő jóságért, nem csupán ebben a kicsiny közösségben, hanem az egész világon”.²⁶

Florát és Ezrát 1926. szeptember 10-én pecsételte egymáshoz a Salt Lake templomban Orson F. Whitney elder, a Tizenkét Apostol Kvórumának tagja. A házasságkötésük utáni egyedüli ünnepség egy családtagokkal és barátokkal közösen tartott reggeli volt. A reggeli után az újdonsült házaspár azonnal útnak indult a Ford T-modell kisteherautójukon az iowai Amesbe, ahol Ezrát felvették az Iowai Agrár- és Gépészettudományi Állami Főiskola (a mai Iowai Állami Tudományegyetem) agrárközgazdasági mesterképzésére.

Útjuk javarészt földutakon és alig lakott vidékeken vezetett. Útközben nyolc éjszakát töltöttek egy lyukas tetejű sátorban. Amikor megérkeztek Amesbe, a főiskolai kampusztól egy saroknyira béreltek lakást. A bérlemény szűkös volt, és Bensonéknak egy népes csótánycsaláddal is osztozniuk kellett a helyen, de Ezra azt mondta, hogy „nemsokára úgy nézett ki, mint a legotthonosabb kis házikó, melyet az ember el tud képzelni”²⁷. Ezra ismét a tanulásnak szentelte magát. Alig egy évvel később, számtalan órát töltve tanulás-sal, előadásokkal és írással, megszerezte a mesterfokozatot. Az első gyermekét váró pár visszaköltözött a Benson-farmra Whitney-be.

A hivatásbeli lehetőségek és az egyházi elhívások összehangolása

Amikor Bensonék visszatértek Whitney-be, Ezra teljességgel elmerült a farm mindennapos ügyeinek intézésében, melyekbe beletartozott a tehenek fejése, a sertés- és baromfitenyésztés, valamint a cukorrépa, gabona, lucerna és más termények termelése. Orvalt kétéves teljes idejű misszióra hívták Dániába.

Kevesebb mint két évvel később a helyi kormányzati vezetők állást kínáltak Ezrának megyei mezőgazdasági képviselőként. Flora biztatásával Ezra elfogadta a pozíciót, még ha ez azt is jelentette, hogy a farmról Preston közeli városába kellett költözniük. Felfogadott egy helyi farmert, hogy Orval visszatértéig viselje gondját a gazdaságnak.

Ezra új feladatai közé tartozott a helyi gazdáknak tartott tanácsadás a termelékenységét érintő kérdésekben. Mindennél fontosabbnak tartotta, hogy a gazdáknak jobb marketinges készségekre van szükségük. Ez különösen a gazdasági világválság beköszönte után

*Ezra Taft Benson 1926-ban, amikor diplomát
szerzett a Brigham Young Egyetemen*

vált fontossá, ő pedig – agrárközgazdász végzettsége révén – képes volt segíteni. Arra biztatta a gazdákat, hogy tömörüljenek mezőgazdasági szervezetekbe, melyek segíthetnek nekik a költségek csökkentésében és a legjobb árak kialakításában a munkaerőpiacon.²⁸

Ezra mezőgazdasági vezetőként bizonyított képességei további munkalehetőségekhez vezettek. 1930 és 1939 között agrárközgazdászként és -szakértőként dolgozott az Idahói Egyetem kihelyezett részlegén az állam fővárosában, Boiseban. E feladatkörei teljesítését kis időre megszakította 1936 augusztusa és 1937 júniusa között, amikor a Benson család Kaliforniába költözött, hogy Ezra agrárközgazdaságtant tanulhasson a Kaliforniai Berkeley Egyetemen.

Ezra és Flora Benson még az égetően fontos munkahelyi és otthoni teendők mellett is szakított időt az egyházi szolgálatra. Whitney-ben, Prestonban és Boiseban fiatalok tanítására és vezetésére hívták el őket.²⁹ Ezeket az elhívásokat lelkesen fogadták, mert hittek abban, hogy „a fiatalok jelentik a jövőnket”³⁰. Ezra lehetőséget

kapott arra is, hogy bekapcsolódjon a helyi misszionáriusi munkába.³¹ Boiseban. Ezrát tanácsosnak hívták el a cövekelnökségben. Még akkor is folytatta ezt a szolgálatot, amikor családjával Kaliforniában éltek. A Boise Cövek gyorsan növekedett, és 1938 novemberében Melvin J. Ballard, a Tizenkét Apostol Kvórumából, három új cövekre osztotta fel. Ezra Taft Bensont hívták el, hogy az egyik újonnan létrejött cövek elnökeként szolgáljon.

1939 januárjában Ezra meglepve értesült arról, hogy felkínálják neki a Mezőgazdasági Szövetkezetek Országos Tanácsa végrehajtó titkári pozícióját Washingtonban. Megtanácskozta Florával ezt a lehetőséget. Mivel csupán két hónappal azelőtt választották el cövekelnökként, kapcsolatba lépett az Első Elnökséggel is, hogy kikérje a tanácsukat. Arra biztatták, hogy fogadja el a felkínált pozíciót, így aztán Ezra és családja 1939 márciusában búcsút vettek a barátaitól Boiseban, és a Maryland állambeli Bethesdába költöztek, Washington közelében. 1940 júniusában Ezra ismét cövekelnöki elhívást kapott, ez alkalommal az újonnan megszervezett Washington Cövekben Washingtonban.

Szeretetteljes, egységes család

Ezra és Flora Benson mindig szem előtt tartották, hogy örökkévaló jelentőségű a kapcsolatuk egymással, a gyermekeikkel, idősödő szüleikkel és testvéreikkel. Az egységes család fenntartására helyezett hangsúly több volt pusztán kötelességtudatnál. Őszintén szerették egymást, és együtt akartak lenni – ebben az életben és az egész örökkévalóságon keresztül.

Ezrának az egyházi elhívásaival és hivatásbeli megbízásaival járó számos feladata gyakorta elszólította őt otthonról. Néha a kisgyermekek megnyilvánulásai jól szemléltették ezt a tényt. Például amikor egy vasárnap Ezra egy egyházi gyűlésre indult, a kislánya, Barbara, így köszönt el tőle: „Viszlát, Apa! Remélem, nemsokára megint meglátogatsz minket!”³² Nagy kihívást jelentett Flora számára hat gyermekük nevelése úgy, hogy férje olyan gyakran távol volt, és néha elismerte, hogy „magányosnak és egy icipicit elcsüggedve” érzi magát.³³ Mégis mindezek ellenére nagy becsben tartotta anyai és feleségi szerepét, és örömeire szolgált férje odaadó szolgálata

az Úr és családja iránt. Egy Ezrához szóló levelében ezt írta: „Mint mindig, úgy tűnik, mintha nem is napok, hanem hónapok teltek volna el azóta, hogy elmentél. [...] [De] ha minden ember... annyira szeretné és követné a vallását, mint te, akkor alig lenne bánat [és] szenvedés. [...] Te mindig annyira elkötelezett vagy családod iránt, és mindig készen állsz segítséget nyújtani a szükségét látóknak!”³⁴

Ezra mindig tanúságot tett ezen elkötelezettségéről, amikor csak otthon volt. Időt fordított arra, hogy együtt neveljen és játsszon hat gyermekével, hogy meghallgassa őket, kikérje a véleményüket fontos kérdésekben, tanítsa őket az evangéliumra, segítsen a házimunkában, és mindannyiukkal egyenként is eltöltsön némi időt. A gyermekek biztonságot és erőt merítettek szüleik irántuk érzett egységes szeretetéből. (Mivel a család nagyon fontos volt Ezra Taft Benson számára, ez a könyv két fejezetet is tartalmaz a családról szóló tanításaiból. Ezek a fejezetek – melyeknek címei: A házasságot és a családot Isten rendelte el, valamint Az édesapák és édesanyák szent elhívásai – visszaemlékezéseket tartalmaznak a Benson gyerekektől gyermekkoruk szeretetteljes otthonáról.)

Elhívás az apostoli hivatalba

1943 nyarán Ezra útnak indult Marylandból fiával, Reeddel, hogy ellátogasson számos mezőgazdasági szövetkezetbe Kaliforniában, a Mezőgazdasági Szervezetek Országos Tanácsában betöltött feladatköréből adódóan. Tervei közt szerepelt még továbbá, hogy felkeresi az egyház vezetőit Salt Lake Cityben, valamint meglátogatja családtagjait Idahóban.

Július 26-án, miután teljesítették utazásuk célkitűzéseit, hazaindulásuk előtt még visszatértek Salt Lake Citybe. Tudomásukra jutott, hogy David O. McKay elnök, akivel Ezra alig két héttel azelőtt találkozott, már mindenütt kereste őt. Ezra felhívta McKay elnököt, aki elmondta neki, hogy Heber J. Grant elnök, aki az egyház akkori elnöke volt, találkozni szeretne vele. Ezrát és Reedet autóval kivitték Grant elnök nyári lakába, mely csupán néhány percre volt Salt Lake City belvárosától. Amikor megérkeztek, „Ezrát azon nyomban bevezették Grant elnök hálószobájába, ahol az idős próféta lepihent. Az elnök intésére Ezra becsukta az ajtót, közelebb lépett,

és helyet foglalt az ágy melletti széken. Grant elnök a két kezébe vette Ezra jobb kezét, és könnybe lábadó szemmel egyszerűen ezt mondta: »Benson testvér, tiszta szívből gratulálok neked, és imádkozom azért, hogy Isten áldása kísérjen téged. Te lettél kiválasztva a Tizenkét Apostol Tanácsa legfiatalabb tagjának.«³⁵

Naplójában Ezra így idézte fel ezt az élményt:

„A bejelentés hihetetlennek és elsöprő erejűnek tűnt. [...] Hosszú percekben át csupán annyit tudtam mondani: »Ó, Grant elnök, ez lehetetlen!«, és ezt bizonyára számtalanszor elismételtem, mire eléggé össze tudtam rendezni a gondolataimat ahhoz, hogy felfogjam, mi is történt. [...] Grant elnök hosszasan fogta a kezemet, miközben mindketten könnyeztünk. [...] Több mint egy órán át voltunk magunkban, mely idő java része alatt gyengéden szorítottuk egymás kezét. Noha [az elnök] testileg gyengélkedett, elméje tiszta és éber volt, és mély benyomást tett rám gyengéd, szívélyes és alázatos lelke, miközben úgy tűnt, a lelkembe lát.

Oly mértékben gyengének és érdemtelennek éreztem magam, hogy vigasztaló és bátorító szavait kétszeresen nagyra értékeltem. Többek között ezt mondta nekem: »Az Úrnak megvan a maga módja azon emberek felmagasztalására, akik vezetői pozíciókba hívatnak el.« Amikor gyengeségemben ki tudtam jelteni, hogy szeretem az egyházat, ő így felelt: »Ezt jól tudjuk, az Úr pedig olyan embereket akar, akik mindenüket odaadnák az Ő munkájáért.«³⁶

Ez után az interjú után Ezrát és Reedet McKay elnök otthonába vitték. Útközben Ezra semmit sem mondott a Grant elnökkel való élményéről, és Reed sem kérdezősködött. Amikor megérkeztek McKayék otthonába, McKay elnök elmondta Reednek, mi történt. Akkor aztán Ezra és Reed összeölelkeztek.

Ezra nyugtalan volt aznap este, amikor Reeddel hazaindultak a vonattal. Másnap felhívta Florát, és elmondta neki az apostoli hivatalba történő elhívását. „Azt mondta, úgy érzi, hogy ez nagyon csodálatos, és biztosított teljes mértékű bizonyosságról abban, hogy meg tudok felelni az elvárásoknak – idézte fel. – Megnyugtató volt beszélni vele. Ő mindig is több hitet tanúsított bennem, mint én saját magamban.»³⁷

A Tizenkét Apostol Kvóruma, valamikor 1950 októbere és 1951 áprilisa között. Álló sor, balról jobbra: Delbert L. Stapley; Henry D. Moyle; Matthew Cowley; Mark E. Petersen; Harold B. Lee; Ezra Taft Benson; Spencer W. Kimball. Ülő sor, balról jobbra: John A. Widtsoe; Stephen L. Richards; David O. McKay, a Tizenkettek Kvórumának elnöke; Joseph Fielding Smith, ügyvezető elnök; Joseph F. Merrill; Albert E. Bowen

Az elkövetkezendő néhány hét folyamán Ezra és Flora intézkedtek a Utahba való költözés részleteiről, és Ezra minden tőle telhetőt megtett, hogy zökkenőmentes átállást biztosítson utóda számára a Mezőgazdasági Szövetkezetek Országos Tanácsánál. Őt és Spencer W. Kimballt 1943. október 1-jén támogatták a Tizenkét Apostol Kvóruma tagjaiként, és október 7-én rendelték el őket apostollá, Kimball eldert elsőként, Benson eldert pedig utána.

Így kezdődött Ezra Taft Benson elder szolgálata Krisztus nevének egyik különleges tanújaként az egész világon (lásd T&Sz 107:23).

Élelmet és ruházatot biztosítva, valamint reményt nyújtva a háború utáni Európában

1945. december 22-én George Albert Smith elnök, aki akkor az egyház elnöke volt, különleges gyűlésre hívta az Első Elnökség

és a Tizenkét Apostol Kvóruma tagjait. Bejelentette, hogy az Első Elnökség sugalmazást érez arra, hogy egy apostolt küldjenek az Európai Misszió élére, az egyház ottani erőfeszítéseinek felügyeletére. A második világháború abban az évben ért véget, és sok európai ország akkoriban próbált talpra állni a háború széleskörű, elsőprő erejű pusztítása után. Az Első Elnökség úgy érezte, Ezra Taft Benson elder a megfelelő ember erre a feladatra.

A hír „döbbenetes sokként” érte Benson eldert, aki a kvórum legújabb és legifjabb tagja volt. Tudta, hogy édesapja 34 évvel azelőtti missziós elhívásához hasonlóan ez a megbízás őt is elszakítja majd fiatal családjától. Az Első Elnökség nem tudta megmondani, mennyi ideig kell távol lennie. Ő azonban biztosította őket afelől, hogy felesége és gyermekei támogatni fogják, és kifejezte nekik a szolgálatra való teljes hajlandóságát.³⁸ Később így mesélt a megbízásról, melyet elfogadott:

„A munka úgy tűnt, meghaladja majd az erőmet. [Az Első Elnökség] egy négyrétű megbízatást adott nekünk: először is, hogy lássuk el az egyház lelki ügyeit Európában; másodszor, hogy munkálkodjunk élelmiszer, ruházat és ágynemű előteremtésén szennvedő szentjeink számára egész Európa-szerte; harmadszor, hogy irányítsuk a különböző európai missziók újraszervezését; illetve negyedszer, hogy készítsük elő a misszionáriusok visszatérését ezen országokba.”³⁹ Smith elnök azonban ezt a vigaszadó ígéretet tette neki: „Egyáltalán nem aggódom miattad. Pont olyan biztonságban leszel ott, mint a világ bármely más pontján, ha vigyázol magadra, és nagyszerű munkát fogsz tudni elvégezni.”⁴⁰

Benson elder így írta le, milyen élmény volt, amikor megosztotta a hírt a feleségével és a családjával: „Feleségemmel folytatott, könnyekkel megszentelt édes és lenyűgöző beszélgetésem során Flora kifejezte szeretetteljes háláját, és biztosított arról, hogy teljes szívével támogat engem. A vacsora idején elmondtam a gyerekeknek is, akik meglepődtek, érdeklődtek, és teljes mértékben támogattak.”⁴¹

Amikor Benson elder és társa, Frederick W. Babbel megérkezett Európába, szomorúsággal töltötte el őket mindaz a betegség, szegénység és pusztulás, melyet mindenütt láttak. Például egy Florához írott levelében Benson elder mesélt olyan anyákról, akik nagy

hálával fogadtak egy darabka szappant, tút és cernát, és egyetlen narancsot is, hiszen évek óta nem láttak ilyesmit. Benson elder látta, hogy az addig kapott csekély fejadagokkal „igaz anyai lelkülettel inkább éheztek, hogy többet tudjanak nyújtani a gyermekeiknek”⁴². Hírt adott „szétbombázott épületekben” és „szinte koromsötétben” tartott egyházi gyűlésekről.⁴³ Mesélt menekültekről: „szerencsétlen, nem kíváncsi lelkekről, ...akiket egykor boldog otthonaikból ismeretlen helyekre üldöztek”⁴⁴. De beszámolt csodákról is a háború lehangoló utórezgéseinek közepette.

Egy csoda nyilvánvaló volt az utolsó napi szentek életében egész Európában. Az odafelé vezető úton Benson elder eltűnődött azon, vajon hogyan fogadják majd a szentek. „Vajon szívük keserőséggel lesz-e telve? Gyűlölködést fogok-e tapasztalni? Elfordultak-e az egyháztól?” Inspiráló hatással volt rá, ami fogadta:

„Amikor felém fordított sápadt, csont és bőr arcára néztem ezeknek a szenteknek, akik közül sokan rongyokba voltak öltözve, és néhányan mezítláb voltak, láttam a hit világosságát a szemükben, miközben bizonyosságot tettek e nagyszerű utolsó napi munka isteni mivoltáról, és hálájukat fejezték ki az Úr áldásaiért...”

Azt találtuk, hogy egyháztagjaink csodálatos módon kitartottak. Hitük erős volt, elkötelezettségük még erősebb, hithűségük pedig felülmúlhatatlan. Igen csekély keserőséget vagy kétségbeesést tapasztaltunk, ha volt ilyen egyáltalán. A barátság és a testvériség lelkülete áradt ki egyik missziótól a másikig, és utazásaink során a szentek mindig megkértek minket, hogy adjuk át üdvözlőleveleket fivéreiknek és nővéreiknek más országokban, noha nemzeteik alig pár hónappal azelőtt még hadban álltak egymással.” Még a menekültek is „buzgón énekelték Sion dalait”, és „együtt térdeltek imában reggel és este, és bizonyosságot tettek ...az evangélium áldásairól”⁴⁵.

Egy másik csoda az egyház jóléti programjának ereje volt. Ez az erőfeszítés, mely kevesebb mint 10 évvel azelőtt indult, sok utolsó napi szent életét mentette meg Európában. A szentek megáldottak, mert magukévá tették a jólét tantételét. Segítettek egymásnak a szükség óráján, megosztva élményüket, ruházatukat és más alapvető dolgokat, sőt, még veteményeseket is kialakítottak a lebombázott épületekben. Amiatt is áldottak voltak, hogy a világ többi részén élő utolsó napi szentek javakat adományoztak a megsegítésükre:

*Benson elder (jobbra) megvizsgálja a jóléti
küldeményeket a norvégiai Bergenben*

körülbelül 2000 tonna ellátmányt. Benson elder mesélt egyházi vezetőkről, akik könnyre fakadtak az alapvető élelmiszer láttán, melyet szétoszthattak helyi tagjaik között, és elmondta, hogy állt olyan gyülekezetek előtt, melyeknek a becslések szerint 80 százaléka olyan ruhát viselt, melyet a jóléti programon keresztül küldtek nekik.⁴⁶ Egy általános konferenciai beszédben, melyet nem sokkal hazatérése után mondott, így szólt a szentekhez: „Fivéreim és nőtestvéreim, kell-e bármilyen további bizonyíték arra, hogy szükség van erre a programra, és hogy sugalmazás áll mögötte? [...] Azt mondom nektek: Isten irányítja ezt a programot, és ez a program sugalmazott!”⁴⁷

Benson elder és Babbel testvér egy másik visszatérő csodának is tanúi voltak, amikor az Úr utat nyitott számukra, hogy átutazzanak Európa háború sújtotta országain. Benson eldernek újra és újra engedélyt kellett kérnie katonai tisztségviselőktől bizonyos területekre való belépéshez, hogy találkozhasson a szentekkel és szétoszthassa a javakat. Újra és újra nagyjából ugyanazt a választ kapta ezektől a vezetőktől és másoktól: „Nem érti, hogy itt nemrég még háború

dúlt? Civil utazóknak tilos a belépés.” Aztán újra és újra, miután a szemébe nézett e vezetőknek, és higgadtan elmagyarázta küldetését, ő és Babbel testvér engedélyt kapott a beutazásra, hogy teljesítsék, aminek az elvégzésére az Úr megbízást adott nekik.⁴⁸

Körülbelül 11 hónappal később Benson eldert felváltotta Alma Sonne elder, a Tizenkettek segédje, aki feleségével, Leonával szolgált Európában. Babbel testvér még ott maradt, hogy segítségére legyen a Sonne házaspárnak. Onnantól, hogy Benson elder útnak indult Salt Lake Cityből 1946. január 29-én, addig, hogy 1946. december 13-án hazatért, összesen 98 550 kilométert tett meg. Benson elder úgy érezte, a küldetés sikerrel járt, de készségesen elismerte: „Ismerem a munkáinkat kísérő siker forrását. Soha, semmikor nem éreztem azt, hogy lehetséges lenne nekem vagy társaimnak elvégezni a ránk bízott küldetést a Mindenható útmutató hatalma nélkül.”⁴⁹ E küldetés sikere látható volt az egyház erejében az európai országokban, melyeket most újonnan megszerveztek és egyre gyarapodtak. A siker megmutatkozott az egyes szentek életében is – olyanokéban, mint például az a férfi, aki egyszer, évekkel később odalépett Thomas S. Monson elnökhöz egy gyűlésen, melyet a németországi Zwickauban tartottak. Arra kérte Monson elnököt, hogy adja át üdvözlését Ezra Taft Bensonnak, majd így kiáltott fel: „Megmentette az életemet! Étel adott és felruházott. Reményt nyújtott nekem. Isten áldja meg érte!”⁵⁰

Hazaszeretet, államférfiség és az Egyesült Államok kormányában végzett szolgálat

Mialatt Benson elder távol volt az otthonától, emlékezett valamire, amit egész fiatal korától fogva nagy becsben tartott: ő az Amerikai Egyesült Államok állampolgára. Édesapjától, ifj. George Taft Bensontól megtanulta szeretni a szülőföldjét és azokat az alapelveket, melyekre az épült. Megtanulta, hogy az Amerikai Egyesült Államok alkotmányát – az ország törvényeit meghatározó dokumentumot – sugalmazott férfiak alkották meg. Nagy becsben tartotta a választójogot, és soha nem feledett el egy beszélgetést, melyet egy választás után folytatott az édesapjával. George nyíltan támogattott egy bizonyos jelöltet, és még a családi imák során is imádkozott ezért a férfiéért. Miután George tudomást szerzett arról, hogy jelöltje

elvesztette a választást, Ezra hallotta, amint a győztesért imádkozott. Megkérdezte édesapjától, miért imádkozik egy olyan jelöltért, akit korábban nem támogatott. „Fiam – felelte George –, azt hiszem, neki még nagyobb szüksége lesz az imáinkra, mint a mi jelöltünknek lett volna.”⁵¹

1948 áprilisában Benson elnök elmondta az elsőt sok olyan általános konferenciai beszéde közül, melyben az Amerikai Egyesült Államok „prófétai küldetéséről” és a szabadság jelentőségéről szólt. Tanúbizonyságát tette, hogy az Úr „a szabadság bölcsőjeként” készítette elő az Egyesült Államokat, hogy az evangélium visszaállíttathasson ott.⁵² A beszéd vége felé ezt tanította: „A Békesség Fejedelmének követői vagyunk, és újra el kell köteleznünk életünket az igazság és az igazlelkűség elterjesztése, valamint a szabadság ...fenntartása mellett.”⁵³ Későbbi beszédeiben úgy fogalmazott, hogy az Amerikai Egyesült Államok „az Úr műveleti támaszpontja ezekben az utolsó napokban”⁵⁴.

Benson elder figyelmeztetett a szabadságot érő fenyegetésekre az Egyesült Államokban és szerte a világon. Gyakorta emelt szót erőteljesen a „korlátozó [kormányzati] rendszerek” ellen, „melyek ellentétben állnak az örök tantételekkel”.⁵⁵ Intett a szabadságot fenyegető további befolyások ellen is, ideértve az erkölcstelen szórakozást, a szombat napja iránti tisztelet hiányát, az önelégültséget és a hamis tanításokat.⁵⁶ Arra biztatta a szenteket szerte az egész világon, hogy használják befolyásukat annak elősegítésére, hogy bölcs és jó emberek kerüljenek megválasztásra a közhivatalokba.⁵⁷ Kijelentette: „Az evangélium hatékony prédikálása csak a szabadság légkörében képes virágozni. Igen, mindannyian azt mondjuk, hogy szeretjük a szabadságot. De ez nem elég. Oltalmaznunk és védelmeznünk kell azt, amit szeretünk. Meg kell mentenünk a szabadságot.”⁵⁸

1952. november 24-én Benson elder hazaszeretettől fűtött szavai próbára tettek, midőn felkérést kapott hazája szolgálatára. New Yorkba érkezett Dwight D. Eisenhower meghívására, akit épp akkor választottak meg az Egyesült Államok elnökévé. Eisenhower elnök azt fontolgatta, hogy felkéri Benson eldert, szolgáljon a kabinetjében – más szóval, legyen legfelsőbb tanácsadói egyike – földművelésügyi miniszterként. Benson elder megtiszteltetésnek érezte a kitüntető figyelmet. „De – ahogyan később elmondta – nem vágytam

erre a munkára. [...] Azt mondtam magamnak, hogy épeszű ember nem vágyhat arra, hogy földművelésügyi miniszter legyen ezekben az időkben. [...] Valamelyest tisztában voltam azzal, mivel jár ez a pozíció: szétforgácsoló kereszttüzekkel, elviselhetetlen nyomással, összetett problémákkal. [...]

De nem csak a problémák és a nyomás aggasztott. Azokból mindannyiunknak kijut. Sok amerikaihoz hasonlóan én is haboztam aktívan részt venni a politikában. Persze szerettem volna magas normákat követő és jellemes embereket látni megválasztva és kijelölve a kormányba, de ez merőben eltért attól, hogy én magam ugorjak ebbe fejest. [...]

Leginkább azonban több mint elégedett voltam azzal a munkával, amelyet már a Tizenkettek Tanácsának tagjaként végeztem. [...] Se nem kívántam, se nem szándékoztam változtatni.”⁵⁹

Mielőtt felkereste volna Eisenhower elnököt, Benson elder tanácsot kért David O. McKay elnöktől, aki akkor az egyház elnöke volt. McKay elnök ezt mondta neki: „Benson testvér, elmém tisztán lát ebben a kérdésben. Ha a lehetőség a megfelelő lelkületben adatik, úgy vélem, el kell fogadnod.”⁶⁰ Ez az egyenes tanács, Benson elder azon alapvető vágyával párosulva, hogy „amerikai állampolgárként hatékonyan harcoljon hitelveiért”, egy általa „benső vitának” nevezett viaskodást indított.⁶¹

Amikor Eisenhower úr és Benson elder először találkoztak, az elnök nem sokáig tétozózott, hogy felkínálja Benson eldernek a földművelésügyi miniszteri pozíciót. Benson elder azon nyomban felsorolta az okait, hogy miért nem ő a megfelelő ember a munkára, de Eisenhower elnök nem hátrált. Ezt mondta: „Előttünk áll a feladat. Őszintén szólva nem akartam elnök lenni, amikor egyre nagyobb lett a nyomás. *De nem mondhat nemet Amerika szolgálataira.* A csapatomban szeretném tudni, és nem mondhat nemet.”⁶²

„Ezzel aztán minden meg is oldódott – emlékezett vissza Benson elder. – Teljesültek McKay elnök tanácsának feltételei. Noha úgy éreztem, hogy egyházaamtól már nagyobb megtiszteltetésben részesültem, mint amelyet egy kormány rám ruházhatna, és ezt meg is mondtam neki, elfogadtam a felelősséget, hogy földművelésügyi

miniszterként szolgáljak nem kevesebb, mint két esztendeig – ha egyáltalán addig igényt tart majd rám.”⁶³

Közvetlenül a pozíció elfogadását követően Benson elder elkísérte Eisenhower elnököt egy sajtókonferenciára, ahol megbízatását bejelentették az országnak. Mihelyt a konferencia véget ért, Benson elder visszament a szállodájába. Felhívta Florát, és elmondta neki, hogy Eisenhower elnök felkérte a szolgálatra, ő pedig igent mondott a felkérésre.

Flora így felelt: „Tudtam, hogy így tesz majd. És azt is tudtam, hogy el fogod fogadni.”

Benson elder tovább folytatta: „Szörnyű nagy felelősséget fog jelenteni – és számtalan gondot is mindkettőnknek.”

„Tudom – mondta Flora –, de úgy tűnik, ez Isten akarata.”⁶⁴

Amint arra Benson elder számított, földművelésügyi miniszterként végzett szolgálata viharos élmény volt számára és családja számára. De kitartott amellett, hogy nem „népszerűségi versenyt [akart] megnyerni”, egyszerűen csak „a földművelésügyet és Amerikát [akarta] szolgálni”,⁶⁵ és hón követte ezt a személyes mottóját: „Jó stratégia kiállni az igazság mellett még akkor is, amikor az nem népszerű. Vagy talán azt kellene mondanom, hogy különösen akkor, amikor nem népszerű.”⁶⁶ Szerencséje volt, hogy nem aggódott a népszerűség miatt: miközben szilárd és hú maradt meggyőződéseéhez, népszerűsége meglehetősen ingadozott a politikusok és a választópolgárok körében. Az emberek olykor el akarták űzni földművelésügyi miniszteri posztjáról,⁶⁷ máskor pedig azt javasolták, hogy jó választás lenne az Egyesült Államok alelnökeként.⁶⁸

Benson elder még kormányzati vezetői szerepében is nyíltan felvállalta keresztényi hitelveit, a visszaállított evangéliumról való bizonyosságát, és Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza iránti elkötelezettségét. Amikor csak gyűlést tartott munkatársai-val a Földművelésügyi Minisztériumban, az mindig imával indult.⁶⁹ Eisenhower elnöknek olyan szakaszokat küldött a Mormon könyvéből, melyek az Amerikai Egyesült Államok küldetéséről jövendőlnek, az elnök pedig később elmondta, hogy „a lehető legnagyobb érdeklődéssel” olvasta ezeket.⁷⁰ Számos más világi vezetőnek is adott egy-egy példányt a Mormon könyvéből.⁷¹ 1954-ben Edward R.

Dwight D. Eisenhower elnök figyelemmel kíséri, amint Fred M. Vinson főbíró felesketi Benson eldert az Egyesült Államok földművelésügyi minisztereként

Murrow – aki ismert televíziós hírszerkesztő volt az Egyesült Államokban – engedélyt kért Benson elnöktől a Benson család szerepeltetésére a Szemtől szembe című péntek esti műsorban. Benson elder és nőtestvér először nemet mondtak, később azonban beleegyeztek, miután fiuk, Reed, meggyőzte őket arról, hogy ez remek misszionáriusi lehetőség lenne. 1954. szeptember 24-én az emberek országszerte nézték a Benson család otthonából sugárzott élő, rögtönzött családi estét. Murrow úr több nézői levelet kapott e program eredményeként, mint korábban bármikor. Az ország minden részében élő, különféle vallási háttérrel rendelkező emberek mondtak köszönetet a Benson családnak ragyogó példájukért.⁷²

Benson elder nyolc éven át szolgált földművelésügyi miniszterként, Eisenhower elnöknek az Egyesült Államok elnökeként teljesített teljes szolgálata idején. McKay elnök azt mondta, hogy Benson elder munkássága „mindörökre az egyház és az ország jó hírnevét öregbíti”⁷³. A nemzet rivaldafényében töltött ezen évekre Benson elder e szavakkal emlékezett: „Szeretem ezt a nagyszerű országot.

Nagy megtiszteltetést jelentett szolgálni.”⁷⁴ Azt is elmondta: „Ha újra kellene kezdenem, nagy vonalakban ugyanezt az utat követném.”⁷⁵ Előretételezve apostolként végzett szolgálatának folytatására ezt mondta: „Időmet mostantól az egyetlen olyan dolognak szentelem, amelyet jobban szeretek a földművelésnél.”⁷⁶

Noha Benson elder kormányzati szolgálata 1961-ben véget ért, hazája és a szabadság tantétele iránti szeretete tovább élt. Sok általános konferenciai beszédében összpontosított ezekre a témakörökre. Az Amerikai Egyesült Államokra e szavakkal utalt: „az ország, amelyet teljes szívemmel szeretek”⁷⁷. Ezt is mondta: „Minden országban nagyra becsülöm a hazafiasságot és a hazaszeretetet.”⁷⁸ Minden utolsó napi szentnek azt tanácsolva, hogy szeressék hazájukat, ezt tanította: „A hazafiasság több a zászlók lengetésénél és a bátor szavaknál. Abban mutatkozik meg, hogy miként reagálunk a közügyekre. Kötelezzük el magunkat újfent a hazafiasság mellett a szó legigazabb értelmében!”⁷⁹ „A politikai opportunistával ellentétben az igaz államférfi az elveket nagyobb becsben tartja a népszerűségénél, és azon munkálkodik, hogy népszerűvé tegye azokat a politikai elveket, amelyek bölcssek és igazak.”⁸⁰

Krisztus nevének különleges tanúja

Az Úr Jézus Krisztus apostolaként Ezra Taft Benson elder engedelmeskedett a parancsolatnak, miszerint „elmenvén e széles világra, hirdess[e] az evangéliumot minden teremtésnek” (Márk 16:15), valamint „Jézus Krisztus evangéliumának hirdetése által megnyiss[a] az ajtót” (T&Sz 107:35). A világ sok részén szolgált, bejárva a missziókat és tanítva az embereket.

Nagy becsben tartotta a kiváltságot, hogy találkozhat az utolsó napi szentekkel. Egy általános konferenciai beszédében ezt mondta: „Többször mondtam már a feleségemnek, amikor visszatértem a cövekekbe tett látogatásaimból, hogy nem tudom pontosan, milyen lesz a menny, de semmi jobbat nem kérhetnék majd ott, mint az olyan férfiak és nők társaságából fakadó örömet és boldogságot, akiket Sion cövekeinek és egyházközségeinek, valamint a föld misszióinak élén látok. Igazán gazdagon meg vagyunk áldva.”⁸¹ Egy másik beszédében így szólt: „A testvériség és a közösségvállalás

igaz lelkülete uralkodik az egyházban. Nagyon erőteljes valami ez, némiképp kézzel megfoghatatlan, de mégis nagyon valós. Én érzem, és a társaim is, amikor beutazzuk Sion cövekeit, egyházközségeit, és a föld misszióit. [...] Mindig jelen van a közösségvállalás és a testvériség ezen érzete. Egyike ez azon édes dolgoknak, melyek az Isten egyházában és királyságában való tagságot kísérik.”⁸²

Benson elder nagyon szerette megosztani a Szabadítóról való tanúbizonyságát más hitet vallókkal is. Például 1959-ben egy alkalommal Benson nőtestvérrel és az Egyesült Államok Földművelésügyi Minisztériuma négy munkatársával hét országban tett látogatást, köztük a Szovjetunióban is. Noha földművelésügyi miniszteri kapacitásában volt jelen, apostoli bizonyága sokak szívét megérintette. Így mesélt erről:

„A Moszkvában töltött utolsó esténken, amikor úton voltunk a repülőtérré, hangot adtam ...egyik idegenvezetőnknek afeletti csalódásomnak, hogy nem volt lehetőségünk ellátogatni egy oroszországi templomba sem. Az idegenvezető néhány szót váltott a sofőrrel, mire az autó megfordult a sugárút kellős közepén, aztán félreállt egy öreg, műmárvánnyal borított épület előtt egy sötét és szűk macskaköves mellékutcán a Vörös tér közelében. A központi baptista templomnál voltunk.

Esős, barátságatlan októberi este volt, a levegő metsző hideget árasztott. Amikor azonban beléptünk a templomba, azt láttuk, hogy tele van: emberek álltak a folyosón, a bejáratnál, sőt, még az utcán is. Megtudtuk, hogy minden vasárnap, kedden és csütörtökön hasonló tömegek érkeznek.

Végigpásztáztam az emberek arcán. Sokan középkorúak vagy idősebbek voltak, de meglepően sok fiataalt is láttam. Ötből négyen nők voltak, legtöbbjük fejkendőt viselt. A szószék mellé tereltek minket. [...]

A lelkipásztor szólt pár szót, azután az orgona egy-két akkordot játszott, és belekezdett egy himnuszba, melybe az egész gyülekezet egyként kapcsolódott be. Ezer-ezerötszáz hang dalát hallani egész életem egyik legmeghatározóbb élménye volt. Közös keresztényi hitünkben olyan üdvözlő üzenetet adtak át, amely áthidalta mindenféle nyelvi, kormányzatbéli és történelmi különbözőséget. Miközben

megpróbáltam visszanyerni önuralmam e megindító élmény után, a lekipásztor az ott álló tolmács segítségével megkért, hogy szóljak az egybegyűltekhöz.

Egy pillanatnyi kemény küzdelem árán végre sikerült eléggé erőt vennem magamon ahhoz, hogy igent mondjak. Azután részben ezt mondtam: »Nagyon kedves önöktől, hogy felkértek, hogy üdvözöljem önöket.

Milliónyi és milliónyi egyházi személy üdvözlését hozom Amerikából és szerte a világból.« Azután hirtelen a világ legtermészetesebb dolga volt, hogy e keresztény felebarátainak az ember előtt ismert legszentebb igazságokról beszéljek.

»Mennyei Atyánk nincsen távol. Nagyon közel lehet hozzánk. Isten él, én tudom, hogy Ő él. Ő a mi Atyánk. Jézus Krisztus, a Világ Megváltója, őrökdi e föld felett. Ő irányít mindent. Ne féljenek, tartsák be a parancsolatait, szeressék egymást, imádkozzanak a békéért, és minden rendben lesz.«

Amint az egyes mondatokat lefordították a gyülekezetnek, láttam, hogy az asszonyok elővették zsebkendőiket, és ahogy az egyik szemlélő megjegyezte, kezdtek »úgy lengetni őket, mint az egyetlen fiától végső búcsút vevő anya«. Fejükkel hevesen bólogattak, miközben ezt mormolták: *da, da, da!* (igen, igen, igen!). Akkor vettem csak észre, hogy még a karzat is tele volt, és sokan álltak a falak mentén is. Letekintettem egy előttem álló idős asszonyra, aki egyszerű, öreg fejkendő, a vállán pedig vállkendőt viselt, és idős, ráncoktól barázdált arcán békés hit tükröződött. Szavaimat közvetlenül hozzá intéztem.

»Ez az élet csupán egy része az örökkévalóságnak. Mielőtt ide jöttünk, Isten lélegzgyermekeiként éltünk. Újra élni fogunk, miután elhagyjuk ezt az életet. Krisztus széttörte a halál kötelékeit, és feltámadt. Mi mind fel fogunk támadni.

Erősen hiszek az imában. Tudom, hogy lehetséges kinyújtani a kezünket és megnyitni azt a Láthatatlan Hatalmat, amely erőt és oly szilárd horgonyt nyújt nekünk a szükség óráján.« Minden kimondott mondatomat az idős fej helyeslő bólintása kísérte. És bármily öreg, törekeny és ráncos is volt az az asszony, gyönyörűvé tette az odaadása.

Nem emlékszem mindenre, amit mondtam, de emlékszem, hogy felemelt és inspirált e férfiak és nők elragadtatott arca, akik oly állhatatosan bizonyították hitüket abban az Istenben, akit szolgáltak és szerettek.

Zárásként ezt mondtam: »Sok éve szolgáló egyházi szolgaként tanúbizonyságomat hagyom önökkel arról, hogy az igazság fennmarad. Az idő az igazság oldalán áll. Isten áldja meg és tartsa meg önöket életük minden napján, ezért imádkozom Jézus Krisztus nevében, ámen.«

Ezzel aztán bevégeztem ezt a kis beszédet, mivel nem tudtam többet mondani, és leültem. Akkor az egész gyülekezet rázendített gyermekkorom egyik kedvenc himnuszára: Isten veled, míg újra látlak! Énekük közben távoztunk a templomból, és mialatt végigsétáltunk a templom hajóján, zsebkendőikkel búcsút intettek – úgy tűnt, mind az ezerötszázan integettek, amikor elmentünk.

Kíválságomban állt, hogy sok egyházi gyülekezet előtt beszéljek a világ minden táján, de ennek az élménynek a hatása szinte leírhatatlan. Soha nem feledek el azt az estét, amíg csak élek.

Szinte soha nem éreztem olyan erősen az emberiség egységét és az emberi szív olthatatlan vágyódását a szabadság után, mint abban a pillanatban. [...]

Azzal az elhatározással jöttem [haza], hogy gyakran el fogom mesélni ezt a történetet, mert azt mutatja, hogy a lélek szabadsága, a testvériség lelkülete és a vallás lelkesége tovább élnek az elpusztításukra tett minden erőfeszítés ellenére is.”⁸³

A Tizenkét Apostol Kvórumának elnöke

1973. december 26-án Benson elnök váratlan hírt kapott: az egyház elnöke, Harold B. Lee elnök, hirtelen elhunyt. Lee elnök halálával az Első Elnökségben szolgáló tanácsosok elfoglalták helyüket a Tizenkét Apostol Kvórumában. Négy nappal később Spencer W. Kimballt elválasztották az egyház elnökévé, Ezra Taft Bensont pedig a Tizenkét Apostol Kvóruma elnökévé. Ezzel a feladatkörrel Benson elnök további igazgatási feladatokat vállalt magára. Elnökölt a heti kvórumgyűléseken és összehangolta fivéreinek munkáját, ideértve a cövekkonferenciákon és missziós körutakon való elnöklésüket és

a cövekpátriárkák elhívását. Felügyeleti felelőssége is volt más általános felhatalmazottak felett. Adminisztratív munkatársak intézték az írónoki munkákat, hogy segítsenek neki és fivéreinek a munka megszervezésében.⁸⁴

A Tizenkettek Kvóruma egyik gyűlésén Benson elnök megosztotta velük a gondolatait az elnökökként való szolgálatáról: „Aggodalmas érzés töltött el e hatalmas felelősség kapcsán – nem félelemmel teli érzés, mert tudom, hogy nem vallhatunk kudarcot ebben a munkában, ...ha megteszünk minden tőlünk telhetőt. Tudom, hogy az Úr támogatni fog minket, de nagy aggodalommal tölt el, hogy vezetőül hívtam el egy testület élére, mely olyan férfiakból áll, mint ti, akik az Úr Jézus Krisztus különleges tanúi vagytok.”⁸⁵

Benson elnöknek ez az alázata a rá jellemző merészséggel és a kemény munkához való ragaszkodásával párosult. Gyakorta adott át feladatokat másoknak, hogy nekik is lehetőségük legyen szolgálni. A legjobbat várta azoktól, akiket vezetett, ahogyan a legjobbat várta önmagától is. És bár sokat követelt, szeretetteljes volt. Meghallgatta fiverei nézeteit, elősegítve ezzel a nyílt eszmecserét a kvórum gyűlésein. Boyd K. Packer, Russell M. Nelson és Dallin H. Oaks elderek, akik vezetése idején a Tizenkettek Kvórumának fiatal tagjai voltak, elmondták, hogy mindig biztatta őket nézőpontjuk megosztására, még ha elgondolásaik el is tértek az övétől.⁸⁶

A Tizenkettek Kvórumának tagjai megtanulták, hogy Benson elnök vezetése változatlan tantételeken alapult. Például újra és újra elmondta: „Ne feledjétek, Fivérek, hogy a Lélek az, ami számít.”⁸⁷ És egyetlen mércével mérte a kvórum minden döntését – mindig azt kérdezte: „Mi a legjobb a királyság számára?” Mark E. Petersen elder, aki vele együtt szolgált a Tizenkettek Kvórumában, ezt mondta: „Az e kérdésre adott válasz jelentette a döntő tényezőt minden fontos ügyben, amely Ezra Taft Benson elnök elé jutott egész élete során.”⁸⁸

Az egyház elnöke

Spencer W. Kimball elnök egy elhúzódó betegség után 1985. november 5-én elhunyt. Az egyház vezetése immár a Tizenkét Apostol

Kvórumára hárult, melynek elnöke és rangidős tagja Ezra Taft Benson elnök volt. Öt nappal később a Tizenkettek Kvórumának ünnepélyes és áhítatos gyűlésén a Salt Lake templomban Benson elnököt elválasztották az egyház elnökévé. Azt a sugalmazást kapta, hogy Gordon B. Hinckley elnököt kérje fel, hogy első tanácsosként szolgáljon az Első Elnökségben, Thomas S. Monson elnököt pedig hogy a második tanácsosaként szolgáljon.

Benson elnök tudott Kimball elnök gyenge egészségi állapotáról, és abban reménykedett, hogy barátja fizikai ereje megújul majd. „Olyan nap ez, amelyet nem vártam – mondta Benson elnök egy sajtókonferencián nem sokkal azt követően, hogy elválasztották az egyház elnökévé. – Feleségem, Flora és én folyamatosan imádkoztunk azért, hogy Kimball elnök napjai meghosszabbítsanak ezen a földön, és újabb csoda következzen be érette. Most, hogy az Úr szólott, minden tőlünk telhetőt meg fogunk tenni az Ő szerető útmutatása alatt, hogy előrevigyük a munkát a földön.”⁸⁹

Az egyház elnökeként mondott első általános konferenciai beszédében Benson elnök megosztotta, mire fogja az elsődleges hangsúlyt fektetni az Úr munkájának előremozdításában. Kijelentette: „Napjainkban az Úr kinyilatkoztatta a Mormon könyve újbóli hangsúlyozásának szükségességét.”⁹⁰

A Tizenkettek Kvórumának tagjaként Benson elnök gyakran prédikált a Mormon könyve fontosságáról.⁹¹ Az egyház elnökeként még nagyobb figyelmet fordított erre a kérdésre. Kijelentette, hogy „az egész egyházat kárhoztatás alá vonta” az, hogy az utolsó napi szentek nem tanulmányozzák eléggé a Mormon könyvét, illetve nem fordítanak elegendő figyelmet a tanításaira. Ezt mondta: „A Mormon könyve még mindig nem került személyes tanulmányozásunk, családi tanításaink, prédikálásunk és misszionáriusi munkánk középpontjába. Ezen a téren bűnbánatot kell tartanunk.”⁹² Gyakorta idézte Joseph Smith próféta azon kijelentését, miszerint az, „aki annak előírásai szerint él, közelebb kerül Istenhez, mint bármely más könyv által”⁹³, és ki is fejtette ezt az ígéretet. „Erő rejlik ebben a könyvben – mondta –, amely abban a pillanatban elkezd beáramlani az életetekbe, hogy a könyv komoly tanulmányozásába fogtok.”⁹⁴ Arra buzdította az utolsó napi szenteket, hogy „árasszá[k] el a földet és az élet[üket] a Mormon könyvével”⁹⁵.

Benson elnök a tanácsosaival az Első Elnökségben: Gordon B. Hinckley elnökkel (balra) és Thomas S. Monson elnökkel (jobbra)

Az utolsó napi szentek világszerte hallgattak prófétájuk e tanácsára. Ennek eredményeként megerősödtek, egyénileg és együttesen is.⁹⁶ Howard W. Hunter elnök ezt mondta: „Lesz-e olyan nemzedék, ideértve a még meg sem születetteket is, amelynek Ezra Taft Benson elnökségére visszatekintve ne azonnal az ő Mormon könyve iránti szeretete jutna az eszébe? Talán maga Joseph Smith próféta ideje óta nem volt még egy olyan elnöke az egyháznak, aki többet tett volna a Mormon könyve igazságainak tanításáért, azért, hogy az egyház teljes tagságának mindennapos tananyagává tegye, illetve hogy »elárássza a földet« a szétosztásával, mint Benson elnök.”⁹⁷

Benson elnöknek a Mormon könyvéről való bizonyosságához szorosan kapcsolódott a Jézus Krisztusról való bizonyossága. Egy olyan időszakban, amikor sok ember elvetette „a Szabadító isteni mivoltát”, ő megerősítette azt, hogy „ez az isteni sugalmazású könyv jelenti a zárókövét a világ előtti tanúságtételnek arról, hogy Jézus a Krisztus”.⁹⁸ Az apostoli hivatalba történő 1943-as elrendelése óta Benson elnök szorgalmasan szolgált a Szabadító élő valóságának tanújaként. Az egyház elnökeként újult eréllyel és sürgetéssel tett tanúságot Jézus Krisztusról és az Ő engeszteléséről. Arra buzdította a

szenteket, hogy „Krisztust tegyék meg [életük] kapitányává”, „emész-
tődjenek fel Krisztusban”,⁹⁹ és „éljenek Krisztus-központú életet”¹⁰⁰.
A Szabadítóról szólva ezt mondta: „Teljes lelkemből szeretem Őt.”¹⁰¹

Benson elnök más témákról is sürgetéssel és hatalommal ta-
nított. Figyelmeztetett a kevélység veszélyeire. Tanúbizonyságot
tett a család örökkévaló jelentőségéről. Tanította a hit és a bűnbá-
nat tantételeit, és hangsúlyozta az odaadó misszionáriusi munka
szükségességét.

Bár már nem beszélt olyan gyakran az Amerikai Egyesült
Államokról, mint szolgálata korábbi időszakában, megemlékezett
az Egyesült Államok alkotmánya aláírásának 200. évfordulójáról,
amikor beszédet mondott róla az egyház 1987. októberi általános
konferenciáján. És továbbra is szerette a szabadságot és az igaz
hazafiságot szerte a világon. Az 1980-as évek végén és az 1990-es
évek elején örömmel fogadta a hírt a berlini fal leomlásáról és arról,
hogy Oroszország és Kelet-Európa népei nagyobb szabadsághoz
jutnak, olyan kormányok irányítása alatt, melyek sokkal nyitottab-
bak a vallásos hódolatra.¹⁰²

Benson elnök beszédek sorozatát intézte egyháztagok bizonyos
csoportjaihoz. 1986 áprilisával kezdődően prédikációkat készített
a fiatal férfiakhoz, a fiatal nőkhez, az anyákhoz, a házitanítókhoz,
az apákhoz, az egyedülálló felnőtt férfiakkhoz, az egyedülálló fel-
nőtt nőkhez, a gyermekekhez és az idősekhez szólva. Ahogyan
Howard W. Hunter elnök mondta: „Mindenkihez szólt és minden-
kivel törődött. Beszélt az egyház nőihez és a férfiakkhoz. Beszélt az
idősekhez. Beszélt azokhoz, akik egyedülállóak voltak, beszélt a
fiatalokhoz, és szeretett beszélni az egyházban lévő gyermekekhez.
Csodálatos, személyre szabott tanácsot adott az egész egyháztag-
ságnak, bármilyenek voltak is egyéni körülményeik. Ezek a prédi-
kációk továbbra is erősíteni és irányítani fognak bennünket, amikor
visszaidézzük őket sok eljövendő éven át.”¹⁰³

Benson elnök könnyezett, amikor levelet kapott egy családtól,
akikre hatással volt az egyik ilyen beszéde. Levelében a fiatal édes-
apa elmondta, hogy feleségével televízión nézték az általános kon-
ferenciát. Hároméves kisfiuk egy közeli szobában játszott, ahol a
rádióból szólt a konferencia. Miután meghallották Benson elnök
gyermekekhez szóló üzenetét, az anya és az apa átmentek abba

a szobába, ahol kisfiuk játszott. A kisfiú „izgatottan mesélte: »Az a bácsi a rádióban azt mondta, hogy Mennyei Atyánk még akkor is szeret minket, ha butaságot teszünk.« Ez az egyszerű kijelentés – írta az apa – maradandó és jelentőségteljes benyomást tett kicsiny fiunkra. Még ma is, ha megkérdem tőle, mit mondott Benson elnök, ugyanazt a lelkes választ fogom kapni. Vigaszt nyújt számára a tudat, hogy van egy kedves és szerető Atyja a mennyben.”¹⁰⁴

Nem sokkal az 1988. októberi általános konferencia után Benson elnök agyvérzést szenvedett, ami lehetetlenné tette számára a nyilvános beszédet. Egy ideig még részt vett az általános konferencián és más nyilvános gyűléseken. Az 1989-es konferenciákon tanácsosai olvasták fel a beszédekét, melyeket írt. 1990-től a tanácsosai közvetítették a szentek iránt érzett szeretetét, és korábbi beszédeiből idéztek. Az 1991-es konferencia volt az utolsó, amelyen részt vett. Onnantól fizikailag nem tudott többet tenni, mint televízió figyelemmel kísérni az eseményeket.¹⁰⁵

Gordon B. Hinckley elnök így emlékezett vissza: „Ahogy az várható volt, szervezete gyengülni kezdett a korrallal. Nem tudott úgy járni, mint egykor. Nem tudott úgy beszélni, mint egykor. Állapota fokozatosan romlott, de még mindig ő volt az Úr választott prófétája, amíg csak élt.”¹⁰⁶ Hinckley elnök és Thomas S. Monson elnök vezette az egyházat a Benson elnök által nekik delegált felhatalmazás által, de az egyház soha nem vágott bele új kezdeményezésekbe Benson elnök tudta és jóváhagyása nélkül.¹⁰⁷

Amint Benson elnök szervezete egyre gyengült, felesége egészsége is megromlott, míg végül Flora 1992. augusztus 14-én elhunyt. Benson elnök kevesebb mint két évvel később, 1994. május 30-án követte őt. Földi maradványait az övéi mellé temették hőn szeretett Whitney városkájukban. Benson elnök temetésén Monson elnök a következőket idézte fel: „Egy alkalommal így szólt hozzám: »Monson testvér, ne feledd, bármit mondjanak is mások, én azt szeretném, hogy az idahói Whitney-ben temessenek el.« Benson elnök, ma teljesítjük ezt a kívánságot. Teste Whitney-be tér haza, örökkévaló lelke azonban Istenhez. Kétségtelenül örvendezik most családjával, barátaival és saját szeretett Florájával. [...]

A szántóvető fiú, aki Isten prófétája lett, hazatért. Isten áldja az emlékéit!”¹⁰⁸

Jegyzetek

- Robert D. Hales, "A Testimony of Prophets," June 5, 1994, speeches.byu.edu; lásd még Twila Van Leer, "Church Leader Buried beside Wife, Cache Pays Tribute as Cortege Passes," *Deseret News*, June 5, 1994.
- Gordon B. Hinckley, "Farewell to a Prophet," *Ensign*, July 1994, 37–38.
- Ezra Taft Benson, "Godly Characteristics of the Master," *Ensign*, Nov. 1986, 46.
- Margaret Benson Keller, in Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1987), 34.
- Ezra Taft Benson, "Godly Characteristics of the Master," 47–48.
- Ezra Taft Benson, "Scouting Builds Men," *New Era*, Feb. 1975, 15–16.
- Lásd *Ezra Taft Benson: A Biography*, 44.
- Lásd "After 60 Years 'Still in Love,'" *Church News*, Sept. 14, 1986, 4, 10.
- Ezra Taft Benson, in *Ezra Taft Benson: A Biography*, 58.
- Lásd *Ezra Taft Benson: A Biography*, 55; lásd még e könyv 7. fejezetét.
- Lásd *Ezra Taft Benson: A Biography*, 59.
- Lásd *Ezra Taft Benson: A Biography*, 59.
- Ezra Taft Benson, in *Ezra Taft Benson: A Biography*, 62.
- Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography*, 59.
- Ezra Taft Benson, in *Ezra Taft Benson: A Biography*, 53.
- Ezra Taft Benson, in *Ezra Taft Benson: A Biography*, 63.
- Flora Amussen Benson, in *Ezra Taft Benson: A Biography*, 75.
- Flora Amussen Benson, in *Ezra Taft Benson: A Biography*, 79.
- Ezra Taft Benson, in *Ezra Taft Benson: A Biography*, 79.
- Eugene J. Neff, in *Ezra Taft Benson: A Biography*, 84.
- Eugene J. Neff, in *Ezra Taft Benson: A Biography*, 87.
- Lásd *Ezra Taft Benson: A Biography*, 87.
- Lásd *Ezra Taft Benson: A Biography*, 87.
- Flora Amussen Benson, in *Ezra Taft Benson: A Biography*, 96.
- Flora Amussen Benson, in *Ezra Taft Benson: A Biography*, 88.
- Flora Amussen Benson, in *Ezra Taft Benson: A Biography*, 89.
- Ezra Taft Benson, in *Ezra Taft Benson: A Biography*, 92.
- Francis M. Gibbons, *Ezra Taft Benson: Statesman, Patriot, Prophet of God* (1996), 85–89.
- Lásd *Ezra Taft Benson: A Biography*, 99–100, 101, 115.
- Ezra Taft Benson, in *Ezra Taft Benson: A Biography*, 115.
- Lásd *Ezra Taft Benson: A Biography*, 100.
- Barbara Benson Walker, in *Ezra Taft Benson: A Biography*, 130.
- Flora Amussen Benson, in *Ezra Taft Benson: A Biography*, 121.
- Flora Amussen Benson, in *Ezra Taft Benson: A Biography*, 121.
- Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography*, 174; továbbá idézetek Ezra Taft Benson személyes naplójából 1943. július 26-i dátummal.
- Ezra Taft Benson személyes naplója, 1943. július 26.; in *Ezra Taft Benson: A Biography*, 174–75; spelling standardized.
- Ezra Taft Benson, in *Ezra Taft Benson: A Biography*, 176.
- Lásd Ezra Taft Benson, *A Labor of Love: The 1946 European Mission of Ezra Taft Benson* (1989), 7.
- Ezra Taft Benson, in Conference Report, Apr. 1947, 152–53.
- George Albert Smith, in *A Labor of Love*, 7.
- Ezra Taft Benson, *A Labor of Love*, 7–8.
- Ezra Taft Benson, *A Labor of Love*, 120.
- Ezra Taft Benson, in Conference Report, Apr. 1947, 154.
- Ezra Taft Benson, in Conference Report, Apr. 1947, 155.
- Ezra Taft Benson, in Conference Report, Apr. 1947, 153–55.
- Lásd Ezra Taft Benson, in Conference Report, Apr. 1947, 155–56.
- Ezra Taft Benson, in Conference Report, Apr. 1947, 156.

48. Lásd Frederick W. Babbel, *On Wings of Faith* (1972), 28–33, 46–47, 106–8, 111–12, 122, 131–34, 136, 154.
49. Ezra Taft Benson, in Conference Report, Apr. 1947, 152.
50. Thomas S. Monson, "President Ezra Taft Benson—A Giant among Men," *Ensign*, July 1994, 36.
51. Lásd *Ezra Taft Benson: A Biography*, 37.
52. Lásd Ezra Taft Benson, in Conference Report, Apr. 1948, 83.
53. Ezra Taft Benson, in Conference Report, Apr. 1948, 86.
54. Ezra Taft Benson, in Conference Report, Apr. 1962, 104.
55. Lásd Ezra Taft Benson, in Conference Report, Apr. 1948, 85.
56. Lásd Ezra Taft Benson, in Conference Report, Apr. 1962, 104–5.
57. Lásd Ezra Taft Benson, in Conference Report, Oct. 1954, 121.
58. Ezra Taft Benson, in Conference Report, Oct. 1962, 19.
59. Ezra Taft Benson, *Cross Fire: The Eight Years with Eisenhower* (1962), 3–4.
60. David O. McKay, in *Cross Fire*, 5.
61. Ezra Taft Benson, *Cross Fire*, 10.
62. Dwight D. Eisenhower, in *Cross Fire*, 12.
63. Ezra Taft Benson, *Cross Fire*, 12.
64. Ezra Taft Benson, *Cross Fire*, 13.
65. Ezra Taft Benson, in *Ezra Taft Benson: A Biography*, 355.
66. Ezra Taft Benson, in Sheri Dew, "President Ezra Taft Benson: Confidence in the Lord," *New Era*, Aug. 1989, 36.
67. Lásd *Ezra Taft Benson: A Biography*, 313, 345.
68. Lásd *Ezra Taft Benson: A Biography*, 331.
69. Lásd e könyv 2. fejezetét.
70. Dwight D. Eisenhower, in *Ezra Taft Benson: A Biography*, 292.
71. Lásd *Ezra Taft Benson: A Biography*, 292.
72. Lásd *Ezra Taft Benson: A Biography*, 297–99.
73. David O. McKay, in *Cross Fire*, 519.
74. Ezra Taft Benson, in Conference Report, Apr. 1961, 113.
75. Ezra Taft Benson, in *Ezra Taft Benson: A Biography*, 358.
76. Ezra Taft Benson, in *Ezra Taft Benson: A Biography*, 355.
77. Ezra Taft Benson, "A Witness and a Warning," *Ensign*, Nov. 1979, 31.
78. Ezra Taft Benson, "The Constitution—A Glorious Standard," *Ensign*, May 1976, 91.
79. Ezra Taft Benson, in Conference Report, Apr. 1960, 99.
80. Ezra Taft Benson, in Conference Report, Oct. 1968, 17.
81. Ezra Taft Benson, in Conference Report, Oct. 1948, 98.
82. Ezra Taft Benson, in Conference Report, Oct. 1950, 143–44.
83. Ezra Taft Benson, *Cross Fire*, 485–88.
84. Lásd Francis M. Gibbons, *Statesman, Patriot, Prophet of God*, 270–71.
85. Ezra Taft Benson, in *Ezra Taft Benson: A Biography*, 430–31.
86. Lásd *Ezra Taft Benson: A Biography*, 429–30.
87. Ezra Taft Benson, in Thomas S. Monson, "A Provident Plan—A Precious Promise," *Ensign*, May 1986, 63.
88. Mark E. Petersen, "President Ezra Taft Benson," *Ensign*, Jan. 1986, 2–3.
89. Ezra Taft Benson, in *Church News*, Nov. 17, 1985, 3.
90. Ezra Taft Benson, "A Sacred Responsibility," *Ensign*, May 1986, 78.
91. Lásd például: "The Book of Mormon Is the Word of God," *Ensign*, May 1975, 63–65; "A New Witness for Christ," *Ensign*, Nov. 1984, 6–8; lásd még *Ezra Taft Benson: A Biography*, 491–93.
92. Ezra Taft Benson, "Cleansing the Inner Vessel," *Ensign*, May 1986, 5–6.
93. Joseph Smith, idézve a Mormon könyve bevezetésében.
94. Ezra Taft Benson, "The Book of Mormon—Keystone of Our Religion," *Ensign*, Nov. 1986, 7.
95. Ezra Taft Benson, "Beware of Pride," *Ensign*, May 1989, 4.
96. Lásd e könyv 10. fejezetét.
97. Howard W. Hunter, "A Strong and Mighty Man," *Ensign*, July 1994, 42.
98. Ezra Taft Benson, "The Book of Mormon—Keystone of Our Religion," 4, 5.

99. Ezra Taft Benson, "Born of God," *Ensign*, July 1989, 4.
100. Ezra Taft Benson, "Come unto Christ," *Ensign*, Nov. 1987, 84.
101. Ezra Taft Benson, "Jesus Christ: Our Savior and Redeemer," *Ensign*, June 1990, 6.
102. Lásd Russell M. Nelson, "Drama on the European Stage," *Ensign*, Dec. 1991, 16.
103. Howard W. Hunter, "A Strong and Mighty Man," 42.
104. Thomas S. Monson, "The Lord Bless You," *Ensign*, Nov. 1991, 87.
105. Lásd Francis M. Gibbons, *Statesman, Patriot, Prophet of God*, 315.
106. Gordon B. Hinckley, "Farewell to a Prophet," 40.
107. Lásd Francis M. Gibbons, *Statesman, Patriot, Prophet of God*, 317–18.
108. Thomas S. Monson, "President Ezra Taft Benson—A Giant among Men," *Ensign*, July 1994, 36.

*Ahogy a Szabadító a gazdag ifjúnak tanította, azzal mutatjuk ki az Úr
iránt érzett szeretetünket, ha segítünk másoknak (lásd Máté 19:16–21)*

A nagy parancsolat – Szeresd az Urat!

*„Amikor Istent tesszük az első helyre, minden
egyéb dolog a megfelelő helyére kerül,
vagy pedig kihullik az életünkéből.”*

Ezra Taft Benson életéből

Ezra Taft Benson elnök élete hűen tükrözte az Úr iránti szeretetét, valamint az evangélium szerinti életre vonatkozó állhatatos elkötelezettségét. Távolabbi rokonságából egyszer azt mondta valaki: „Ezra és a családja számára a vallás az egész életvitelüket jelenti – olyasmi, ami hetente hét napjukat meghatározza. Döntési helyzetben pedig első helyen szerepel a megfontolandó tényezők között.”¹

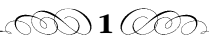
Benson elnök szeretete az Úr iránt nem csak a család számára volt nyilvánvaló. 1939-ben, amikor Benson elnök cövekelnökként szolgált, meghívták Washington D.C.-be, hogy találkozzon a National Council of Farmer Cooperatives (Mezőgazdasági Szövetkezetek Országos Tanácsa) igazgatóival. „Miután az igazgatósági testület tagjai megismerték, és alaposan kikérdezték, felajánlották neki a szervezet végrehajtó titkári pozícióját. [...] Annak dacára, hogy rendkívül hízelgőnek találta az ajánlatot, nem kívánta elfogadni azt. Ismeretei szerint ugyanis a munka azzal járt volna, hogy koktélpartikon kellett volna lobbiznia a szövetség érdekében, ez pedig nem volt összeegyeztethető a vallásával.

»Benson Úr – válaszolta John D. Miller bírót, a testület vezetője –, éppen ezért esett Önre a választásunk. Tudjuk, milyen normái vannak.« Miután a testület biztosította arról, hogy nem várják tőle, hogy a mezőgazdaság gondjait koktélos poharak mellett vitassa meg a többiekkel, örömmel elfogadta a pozíciót, de csak azt követően, hogy előbb egyeztetett az Első Elnökséggel és a feleségével is.”²

Benson elnök azt tanította, hogy úgy juttathatjuk kifejezésre az Úr iránt érzett szeretetünket, hogy készségesen megtesszük az Ő akaratát. Azt mondta: „Bárcsak minden utolsó napi szent elmondhatná és teljes szívéből komolyan is gondolná, hogy: »Megyek, ahová Te vezetsz... Azt mondom, mit Te akarsz... Mit Te kívánsz, én az leszek« [lásd *Himnuszok*. 173. sz.]. Ha mindannyian elmondhatnánk ezt, akkor a lehető legnagyobb boldogságot biztosítanánk magunknak itt, és felmagasztosulást Isten celesztiális királyságában ezután.”³

Az 1988. áprilisi általános konferencián mondott egyik beszédében – amelyre ez a fejezet is épül – Benson elnök az első és nagy parancsolatra összpontosított: szeressük Istent. E prédikációval kapcsolatban Francis M. Gibbons elder a Hetvenektől a következőket jegyezte meg: „Mindaz, amiért Ezra Taft Benson elnök munkálkodott, mindaz, amit képviselt, és mindaz, amit remélt – saját maga, családja és az egyház számára is –, ebben a prédikációban testesül meg.”⁴

Ezra Taft Benson tanításai

Az első és nagy parancsolat az, hogy szeressük az Urat.

Az élet nagy próbatétele az Isten iránti engedelmesség. „És próbára tesszük őket ezzel – mondta az Úr –, hogy meglássuk, vajon megtesznek-e minden olyan dolgot, amit az Úr, az ő Istenük megparancsol nekik” (Ábrahám 3:25).

Az élet nagy feladata az, hogy megtudjuk az Úr akaratát, és azután aszerint cselekedjünk.

Az élet nagy parancsolata az, hogy szeressük az Urat.

„[J]öjjetek Krisztushoz – buzdít Moróni az utolsó bizonyosságában –, ...és teljes lelketekkel, elmétekkel és erőtökkel szere[ssé]tek Istent” (Moróni 10:32).

Ez tehát az első és nagy parancsolat: „Szeressed azért az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, és teljes elmédből és teljes erődből” (Márk 12:30; lásd még Máté 22:37; 5 Mózes 6:5; Lukács 10:27; Moróni 10:32, T&Sz 59:5).

Krisztus tiszta szeretete – melyet jószívűségnek hívnak – az, amelyről a Mormon könyve tanúsítja, hogy a legnagyobb mindenek

között: amely soha el nem múlik, amellyel minden embernek rendelkeznie kell, és amely nélkül az emberek semmik (lásd Moróni 7:44–47; 2 Nefi 26:30).

„Imádkozzatok tehát, szeretett testvéreim – könyörög Moróni –, szívetek minden erejével az Atyához, hogy eltöltsön benneteket ez a szeretet, melyet mindenkinek megadott, aki igaz követője Fiának, Jézus Krisztusnak; hogy Isten fiaivá legyetek; hogy amikor megjelenik, akkor olyanok legyünk, mint ő...” (Moróni 7:48).

Moróni mind a járeditákról, mind pedig a nefitákról szóló záró beszámolójában feljegyzi, hogy hacsak valaki nem rendelkezik Krisztus tiszta szeretetével – amelyet jószívűségnek neveznek –, nem örökölheti azt a helyet, amelyet Krisztus készített neki Atyja palotáiban, és nem nyerhet szabadítást Isten királyságában (lásd Ether 12:34; Moróni 10:21).

Isten szeretete volt a gyümölcs, amelyet Lehi megízlelt a látomásában, amely rendkívül nagy örömmel töltötte el lelkét, és amely mindennél kívánatosabb volt.⁵

Amikor a jószívűsége gondolok, ...édesapám jut eszembe, és a nap, amikor misszióba hívták [lásd az 5–7. oldalt ebben a könyvben]. Feltételezem, hogy vannak a világban olyanok, akik ezen elhívás elfogadásában bizonyítékot látnak arra, hogy nem igazán szerette a családját. Két évre otthon hagyni hét gyermeket és egy várandós feleséget, hogyan is lehetne ez igaz szeretet? Édesapám azonban ismerte a szeretet mélyebb értelmét. Tudta, hogy „azoknak, a kik Istent szeretik, minden javokra van” (Rómabeliek 8:28). Tudta, hogy a legjobb, amit a családjáért tehet, az, hogy engedelmeskedik Istennek.⁶

Istent szeretni teljes szívvel, lélekkel, elmével és erővel – mindent felemészítő és mindent felölelő dolog. Ezt nem lehet félgőzzel csinálni. Egész lényünk teljes elkötelezését jelenti – fizikailag, szellemileg, érzelmileg és lelkileg is – az Úr szeretete iránt.

Az Isten iránt érzett ilyen szeretet terjedelme, mélysége és magassága az ember életének minden részére kihatással van. Vágyainknak – legyenek akár lelkiek, akár fizikaiak – az Úr iránt táplált szeretetben kell gyökerezniük. Gondolatainknak és kívánságainknak az Úr köré kell összpontosulniuk. „Minden gondolatod az Úrra irányuljon

*Az egyiptomi József hajlandó volt inkább börtönbe menni,
mintsem hogy megtagadja Isten iránti hűségét*

– mondta Alma –; igen, örökre az Úrra legyenek helyezve szíved
érzelmei” (Alma 37:36).⁷

2

**Azzal mutatjuk meg az Isten iránt érzett szeretetünket,
hogy Őt tesszük az első helyre az életünkben.**

Miért éppen az első parancsolatot jelölte meg Isten a legfőbb parancsolatként? Mert tudta, hogy ha igazán szeretjük Őt, akkor be akarjuk majd tartani minden más parancsolatát is. „Mert az az Isten szeretete – mondja János –, hogy megtartjuk az ő parancsolatait” (1 János 5:3; lásd még 2 János 1:6).

Istent az életünkben minden más elé kell helyeznünk. Az első helyen kell állnia, ahogyan azt kijelenti a Tízparancsolat legelső pontjában: „Ne legyenek néked idegen isteneid én előttem” (2 Mózes 20:3).

Amikor Istent tesszük az első helyre, minden egyéb dolog a megfelelő helyére kerül, vagy pedig kihullik az életünkből. Az Úr iránti szeretetünk uralja majd minden vonzalmunkat, ez szabja meg, mire fordítjuk időnket, ez határozza meg elfoglaltságainkat és dolgaink fontossági sorrendjét.

Istent *mindenki más* elé kell helyeznünk az életünkben.

Amikor József Egyiptomban volt, vajon mi állt az első helyen az életében – Isten, a munkája vagy Putifár felesége? Amikor az asszony megpróbálta elcsábítani, József a következőket válaszolta: „...hogymegkövetném hát el ezt a nagy gonoszsgot és hogyan vétkezném az Isten ellen?” (1 Mózés 39:9).

Józsefet börtönbe vetették, mert Istent tette az első helyre. Ha hasonló választás elé kerülnénk, vajon mi kihez lennénk elsősorban hűek? Vajon képesek vagyunk-e arra, hogy Istent a biztonság, a béke, a szenvedélyek, a vagyon és az emberek elismerése elé helyezzük?

Amikor József választásra kényszerült, sokkal jobban igyekezett Isten kedvében járni, mint engedni munkáltatója feleségének. Amikor döntenünk kell, akkor vajon jobban igyekszünk-e Isten kedvében járni, mint a főnökünk, a tanárunk, az ismerősünk vagy a szerelmünk kedvében?

Az Úr azt mondta: „A ki inkább szereti atyját és anyját, hogynem engemet, nem méltó én hozzám; és a ki inkább szereti fiát és leányát, hogynem engemet, nem méltó én hozzám” (Máté 10:37). Minden próba közül az egyik legnehezebb az, amikor választanunk kell, hogy Isten kedvében járunk-e vagy pedig egy olyan ember kedvében, akit szeretünk és tisztelünk – különösen, ha az illető a családtagunk.

Nefi szembekerült ezzel a próbatétellel, és kiválóan cselekedett, amikor jó atyja egy ideig zúgolódott az Úr ellen (lásd 1 Nefi 16:18–25). Jó még akkor is megőrizte az Úrhoz való hűségét, amikor már a felesége is arra kérte, hogy átkozza meg Istent és haljon meg (lásd Jó 2:9–10).

A szentírás azt mondja: „Tiszteld atyádat és anyádat” (2 Mózés 20:12; lásd még Móziás 13:20). Olykor előfordul, hogy valakinek

választania kell, hogy Mennyei Atyját tartja-e tiszteletben vagy halandó apját.

Kizárólagos elsődlegességet kell adnunk Istennek, lelkünk Atyjának az életünkben. Előnyt élvező szülői jogai vannak ugyanis az örökkévaló jólétünkre vonatkozóan, melyek minden olyan kapcsolat elé valók, amely itt vagy ezután köt bennünket.

Isten, a mi Atyánk; Jézus, a Bátyánk és Megváltónk; valamint a Szentlélek, a Bizonyágtevő, mind tökéletesek. Ők ismernek és ők szeretnek a legjobban bennünket, és nem mulasztanak el mindenről gondoskodni az örökkévaló jólétünkért. Hát nem kell-e ezért elsősorban őket szeretnünk és tisztelnünk?

Vannak olyan hithű egyháztagok, akik halandó rokonaik ellenkezése dacára csatlakoztak az egyházhoz. Azzal, hogy Istent állították az első helyre, sokan később eszközök lehettek ezen szereteteik elvezetésében Isten királyságába.

Jézus azt mondta: „...én mindenkor azokat cselekszem, a melyek [Istennek] kedvesek” (János 8:29).

Milyen állapotok uralkodnak az otthonainkban? Igyekszünk az Urat helyezni az első helyre, és az Ő számára tetsző dolgokat véghezvinni?

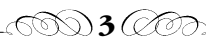
Apák, vajon az Úrnak kedvére való lenne-e, ha naponta imádkozna a család és olvasná a szentírásokat az otthonotokban? És mi a helyzet a heti családi estekkel, illetve a rendszeres személyes idővel, amelyet a feleségetekkel és külön-külön a gyermekeitekkel töltötök? Ha pedig a gyermekeitek ideiglenesen eltévelyedett, szertettek az Úrnak tetsző lenne-e, és vajon tiszteletben tartaná-e az erőfeszítéseiteket, ha továbbra is példás életet élnétek, folyamatosan imádkoznátok és gyakran böjtölnétek azért a gyermekért, valamint e fiú vagy leány nevét felíratnátok a templomi imalistára?

Ti, anyák, akik különösképpen azt a megbízást kaptátok, hogy igazlelkűségben neveljétek fel Sion ifjúságát, ti vajon nem éppen Istent állítjátok-e az első helyre, amikor isteni elhívásoknak tesztek eleget? [...] Anyáink bizony Istent teszik az első helyre, amikor betöltik legnagyobb küldetésüket saját otthonuk falai között.

Gyermekek, imádkoztok a szüleitekért? Igyekeztek támogatni őket nemes törekvéseikben? Hozzátok hasonlóan ők is követnek el hibákat, azonban isteni küldetést kaptak, amelyet a ti életekben kell betölteniük. Segítetek nekik ebben? Megbecsülést szereztek-e a nevüknek, valamint vigaszt és támogatást számukra idős napjaikban?

Ha valaki a templomon kívül akar összeházasodni veletek, akkor kinek a kedvére igyekeztek majd tenni – Istenére vagy egy halandóéra? Amennyiben ragaszkodtok a templomi házassághoz, azzal örömet okoztok majd az Úrnak, és áldást hoztok a másik félre is. Miért? Mert az a személy vagy érdemessé válik arra, hogy belépjen a templomba – ami áldás lesz számára –, vagy odébbáll – ami szintén áldás lesz –, mert egyikőtök sem akarja, hogy felemás igában legyetek (lásd 2 Korinthusbeliek 6:14).

Jogot kell szereznetek a templomra. Akkor majd rájöttek, hogy senki sem elég jó ahhoz, hogy a templom falain kívül kössetek vele házasságot. Ha ugyanis az a személy annyira jó lenne, akkor olyan állapotba hozná magát, hogy ő is a templomban köthessen házasságot.⁸

Amikor úgy döntünk, hogy Istent állítjuk az első helyre az életünkben, akkor bőséges áldásokat kapunk Ötöle.

Az olyan férfiak és nők, akik életüket átadják Istennek, fel fogják ismerni, hogy Ő sokkal többet tud kihozni az életükből, mint ők maguk. Isten elmélyíti örömeiket, kiszélesíti jövőképüket, felélénkíti elméjüket, megerősíti izmaikat, felemeli lelküket, megsokszorozza áldásaikat, kibővíti lehetőségeiket, megvigasztalja szívüket, barátokat ad melléjük, és kitölti rájuk békességét. Mindenki, aki elveszíti életét Isten szolgálatában, örök életre lel majd.⁹

Isten arra kérte Ábrahámot, hogy áldozza fel Izsákot. Ha Ábrahám jobban szerette volna Izsákot, mint Istent, vajon beleegyezett volna ebbe? Ahogyan az Úr a Tan és a szövetségekben jelzi, most mind Ábrahám, mind pedig Izsák istenekként ülnek a helyükön (lásd T&Sz 132:37). Hajlandóak voltak arra, hogy áldozatot hozzanak, vagy őket áldozzák fel, ahogyan azt Isten megköveteli. Mélyebb

szeretet és tisztelet élt bennük egymás iránt, mert mindketten hajlandók voltak Istent állítani az első helyre.

A Mormon könyve arra tanít, hogy „szükségképpen minden dologban ellentétnek kell lennie” (2 Nefi 2:11) – és ez így is van. Az ellentét választási lehetőséget ad, a választás pedig következményeket von maga után – akár jót, akár rosszat.

A Mormon könyve kifejti, hogy az emberek „szabadon választhatják a szabadságot és az örök életet, minden ember nagy Közbenjárója által, vagy választhatják a fogságot és a halált, az ördög fogsága és hatalma szerint” (2 Nefi 2:27).

Isten szeret minket, az ördög pedig gyűlöl. Isten azt akarja, hogy részünk legyen az öröm teljességében, akárcsak neki. Az ördög pedig azt akarja, hogy nyomorultak legyünk, akárcsak ő. Isten parancsolatokat ad nekünk, hogy megáldjon minket. Az ördög azt szeretné, hogy megszegjük ezeket a parancsolatokat, hogy átkot hozzon ránk.

Vágyaink, gondolataink és tetteink által mindennap állandóan választunk, hogy áldottak vagyátkozottak, boldogak vagy nyomorultak akarunk-e lenni. Az élet egyik próbatétele éppen az, hogy általában nem azonnal kapjuk meg az igazlelkűségért járó teljes áldást vagy a gonoszságért járó teljes átkot. Bizonyos, hogy ezek elérkeznek majd, gyakran azonban várakozási időre is szükség van, éppúgy, ahogyan Jób vagy József esetében.

Időközben a gonoszok úgy vélik, hogy megúsztak valamit. A Mormon könyve azt tanítja, hogy a gonoszoknak „egy ideig örömük lesz cselekedeteikben, [de] nemsokára eljön a vég, és ők kivágnak és a tűzbe vettetnek, ahonnan nincs visszatérés” (3 Nefi 27:11).

Ezalatt a próbatételi időszak alatt az igazlelkűeknek továbbra is szeretniük kell Istent, bízniuk kell az Ő ígéreteiben, valamint türelmesnek kell maradniuk, bizonyossággal afelől, hogy amint azt a költő is mondta: „aki Isten munkáját végzi, számíthat az Ő fizetségére”. [...]

Bizonyoságot teszek arról, hogy Isten fizetsége a legjobb fizetség, amelyet ez a világ vagy bármely más világ valaha is ismert. Ez pedig csak azok számára érhető el teljes bőségében, akik szeretik az Urat, és Őt teszik az első helyre.

Az élet nagy próbatétele az Isten iránti engedelmesség.

Az élet nagy feladata, hogy megtudjuk az Úr akaratát, és azután aszerint cselekedjünk.

Az élet nagy parancsolata, hogy „szeressed azért az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, és teljes elmédből és teljes erődből” (Márk 12:30).

Isten áldjon meg bennünket, hogy az első parancsolatot tegyük az első helyre, és ennek eredményeként békét nyerjünk ebben az életben, és örök életet az öröm teljességével az elkövetkezendőben.¹⁰

Javaslatok a tanulmányozáshoz és a tanításhoz

Kérdések

- Az 1. szakaszban Benson elnök „az első és nagy” parancsolatról tanít (Máté 22:38). Szerinted miért éppen ennek a parancsolatnak kell a legelsőknek lenni számunkra? Milyen meglátásaid vannak azzal kapcsolatban, ahogyan Benson elnök a jószívűséget e parancsolathoz kapcsolta?
- Mit jelent számodra „első helyre állítani Istent”? (Példáért lásd a 2. szakaszt.) Milyen helyzetben tapasztaltad, hogy „amikor Istent tesszük az első helyre, minden egyéb dolog a megfelelő helyére kerül, vagy pedig kihullik az életünkéből”?
- Gondolkozz el Benson elnök ígéretein azok számára, akik „életüket átadják Istennek” (3. szakasz). Milyen példákat láttál már arra, hogy az emberek átadják az életüket Istennek? Hogyan tette Isten jobbá ezeket az embereket annál, mint amilyené egyedül válhattak volna?

Kapcsolódó szentírások

Józsue 24:14–15; Máté 6:33; 7:21; János 14:15, 21–24; 17:3; 1 Korinthusbeliek 2:9; 1 Nefi 3:7; Moróni 10:32

Tanítási segédlet

„Nehogy azt higgyétek, hogy ti vagytok az »igazi tanító«. Ez komoly hiba lenne. [...] Győződjetek meg arról, hogy ne legyetek útban. A tanító fő szerepe az, hogy módot biztosítson arra, hogy az emberek lelki élményben részesüljenek az Úrral” (lásd Gene R. Cook idézet, *Tanítás, nincs nagyobb elhívás* [2000]. 41.).

Jegyzetek

1. *Descendants of the George T. Benson Jr. Family* (1968), n.p.
2. Merlo J. Pusey, "Ezra Taft Benson: A Living Witness for Christ," *Improvement Era*, Apr. 1956, 269.
3. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), 344.
4. Francis M. Gibbons, *Ezra Taft Benson: Statesman, Patriot, Prophet of God* (1996), 313.
5. In Conference Report, Apr. 1988, 3; lásd még *Ensign*, May 1988, 4.
6. "Godly Characteristics of the Master," *Ensign*, Nov. 1986, 47–48.
7. In Conference Report, Apr. 1988, 3; lásd még *Ensign*, May 1988, 4.
8. In Conference Report, Apr. 1988, 3–5; lásd még *Ensign*, May 1988, 4–6.
9. "Jesus Christ—Gifts and Expectations," *Ensign*, Dec. 1988, 4.
10. In Conference Report, Apr. 1988, 5–6; lásd még *Ensign*, May 1988, 6; line from poem by Denis A. McCarthy as quoted in Ralph S. Cushman, *The Message of Stewardship* (1922), 191.

Mindig imádkozz!

*„Alázattal arra buzdítok mindenkit..., hogy
maradjon közeli kapcsolatban Mennyei
Atyánkkal az imán keresztül.”*

Ezra Taft Benson életéből

„**A**zt a tanácsot, hogy az imára támaszkodjak, egész életem során többre becsültem majdnem minden egyéb tanácsnál, melyet valaha is kaptam – mondta Benson elnök. – A lényem részévé vált: egy horgonnyá, az erő állandó forrásává, valamint a mennyei dolgokról való tudás alapjává.

»Ne feledd, hogy bármit teszel és bárhol is vagy, sohasem vagy egyedül! – ez volt édesapám gyakori tanácsa számomra kisfiúkoromban. – Mennyei Atyánk mindig közel van. Az ima által kinyújthatod a kezéd Őfelé és segítséget kaphatsz Tőle.« Úgy tapasztaltam, hogy e tanácsa igaz. Hála Istennek, hogy kinyújthatjuk a kezünket, és meríthetünk ebből a láthatatlan hatalomból, amely nélkül egyetlen ember sem nyújthatja a lehető legjobbat.”¹

Benson elnök az élete minden területén követte ezt a tanácsot. Amikor megbízást kapott, hogy az Egyesült Államok földművelésügyi minisztereként szolgáljon, „imádságos lélekkel és megfontoltan” választotta ki munkatársait, „Istenhez folyamodva a tisztánlátás lelkéért”.² Az első megbeszélésük alkalmával megkérdezte, hogy „van-e bárki, aki ellenzi, hogy a találkozóikat imával kezdjék. Senki sem ellenkezett. Ezzel egy nyolc éven át tartó gyakorlat vette kezdetét. Munkatársait felváltva kérte meg, hogy mondják ezt a nyitóimát.”³ Munkatársai idővel értékelték ezt a szokást, még ha eleinte kényelmetlennek is érezték azt. Az egyik kollégája később bevallotta, hogy néhányan gyermekkoruk óta nem imádkoztak hangosan. „Nyökögtünk és kerestük a szavakat – mondta. – De a Főnök [Benson elnök] soha sem adta semmi jelét annak, hogy

„Ha azt szeretnénk, hogy fejlődjünk szentségben – vagyis egyre inkább Isten kedvében járjunk –, akkor semmi sem veheti át az ima helyét.”

észrevette volna ezt. Néhány próbálkozás után aztán már mindenkinek könnyedén ment. Segített vajon? Nos, azt mondanám, hogy amikor ilyen módon kezdesz egy megbeszélést, akkor az emberek nem ragadnak le a saját nézeteikkel kapcsolatos büszkeségük mellett. Egész gyorsan megegyezésre juttok arról, hogy mit *kell* tenni az adott helyzetben.”⁴

Benson elnök fivérei az Első Elnökségben és a Tizenkét Apostol Kvórumában szintén előnyét látták ennek az imádságos léleknek. Gordon B. Hinckley elnök, aki Benson elnök első tanácsosaként szolgált az Első Elnökségben, azt mondta:

„Együtt térdeltem vele, és hallottam őt imádkozni.

Mindig érdekes imákat mondott. Szinte kivétel nélkül javarészt a hála kifejezéseit alkalmazta. Nagyon keveset kért. Viszont nagyon sok mindenért mondott hálát.

Megköszönte az Úrnak az életet, a családot, az evangéliumot, a hitet, a napfényt és az esőt, a természet gazdagságát, valamint az ember szabadságszerető ösztöneit. Köszönetet mondott az Úrnak a barátokért és az ismerősökért. Kifejezte a Szabadító iránt érzett szeretetét, valamint az Ő engesztelő áldozata iránti háláját. Megköszönte az Úrnak a lehetőséget, hogy szolgálhatja az embereket.”⁵

Benson elnök és felesége, Flora, olyan otthont teremtettek, ahol mindenki imádkozott, egyénileg és közösen is. Fiuk, Mark, a következő megállapítást tette: „Amikor apa letérdelt imádkozni, soha sem sietett. Valódi tartalom volt minden egyes szava mögött. Egyértelmű és világos volt, hogy Mennyei Atyánkkal kommunikál.”⁶ Benson elnök és felesége megtanították gyermekeiknek, hogy imádkozzanak személyes iránymutatásért és erőért, valamint imádkozzanak egymásért is. A család egyik barátja maga is megtapasztalta egyszer e tanítások hatását, amikor a Benson családdal együtt vett részt az általános konferencián. Ez a nőtestvér így írt erről:

„Egy áprilisi napon..., rájöttem, mi az általános felhatalmazottak erejének egyik forrása.

Ezra Taft Benson elder hat gyermekével ültem együtt, akik közül az egyik a főiskolai szobatársam volt. Felélénkült az érdeklődésem, amikor [David O.] McKay elnök felállt és bejelentette a következő

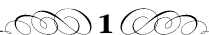
beszélőt. Tisztelettel figyeltem, ahogyan Benson elder – akivel személyesen nem találkoztam azelőtt – a mikrofonhoz sétál. Hatalmas ember volt, majdnem két méter magas. A nemzetközi életben úgy ismerték mint az Egyesült Államok földművelésügyi miniszterét, ugyanakkor az Úr különleges tanúja is volt, olyasvalaki, aki higgadt és magabiztos ember benyomását keltette, aki már az egész világon tartott beszédeket. Hirtelen egy kéz érintette meg a karomat. Egy kislány hajolt hozzám, és sürgetően súgta: »Imádkozz apáért!«

Kissé meghökkenve azt gondoltam: »Ezt az üzenetet végigküldik a soron, így nekem is tovább kell adnom. Most akkor azt mondom, hogy 'imádkozz Benson elderért!'? Vagy inkább azt, hogy 'kellene mondanod egy imát édesapádért'?« Mivel azonban éreztem, hogy azonnal kell cselekednem, csak annyit súgtam odahajolva a mellettem ülőnek, hogy »imádkozz apáért!«.

Figyeltem, ahogyan az üzenet továbbhalad a soron egészen Benson nőtestvérig, aki már lehajtotta a fejét. [...]

Ahogy teltek az évek, és egyik általános konferencia jött a másik után, minden alkalommal, amikor Benson elnök lépett a pulpitushoz, átfutott a gondolat a fejemben: »A gyermekei, akik szerteszét élnek a földrészen, most közösen imádkoznak az édesapjukért.«⁷

Ezra Taft Benson tanításai

Jézus Krisztus azt tanította, hogy mindig imádkoznunk kell.

Földi szolgálata során Jézus egy mintát is tanított az imádkozásra:

„Ti azért így imádkozzatok: Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltesd meg a te neved;

Jöjjön el a te országod; legyen meg a te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is.

A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma.

És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképen mi is megbocsátunk azoknak, a kik ellenünk vétkeztek;

És ne vígy minket kísértetbe, de szabadíts meg minket a gonosztól. Mert tiéd az ország és a hatalom és a dicsőség mind örökké. Ámen!” (Máté 6:9–13).

Továbbá így tanított: „...mindig imádkozni kell, és meg nem resztlüni” (Lukács 18:1).

„Vigyázzatok és imádkozzatok – mondta –, hogy kísértésbe ne essetek” (Máté 26:41).

Ebben az adományozási korszakban pedig így intett: „...mindig imádkozz, nehogy hatalma legyen benned annak a gonosznak, és elmozdítson a helyedről” (T&Sz 93:49).

A Szabadító kijelentette Joseph Smithnek: „...semmiben nem sérti meg az ember Istent, vagyis senki ellen nem gerjed fel haragja, csak azok ellen, akik nem ismerik el minden dologban a kezét, és nem engedelmeskednek a parancsolatainak” (T&Sz 59:21).

A következő utasítást is megkaptuk a feltámadott Urunktól, amikor a nefita nép között szolgált a nyugati féltekén: „...mindig legyetek éberek, és imádkozzatok, hogy ne kísértsen meg benneteket az ördög, és ne vigyen el fogolyként benneteket. [...]

[M]indig legyetek éberek és imádkozzatok, hogy ne kerüljetek kísértésbe; mert Sátán arra vágyik, hogy az övéi legyetek, hogy megrostálhasson benneteket, mint a búzát.

Mindig imádkozzatok tehát az Atyához az én nevemben;

És bármit kértek az Atyától az én nevemben, ami helyes, és hiszitek, hogy kapni fogtok, akkor íme, az megadatik nektek” (3 Nefi 18:15, 18–20).⁸

Ha azt szeretnénk, hogy fejlődjünk szentségben – vagyis egyre inkább Isten kedvében járjunk –, akkor semmi sem veheti át az ima helyét. Ezért ünnepélyesen felszólítalak benneteket, hogy tegyétek az imát – a napi imát, a titkos imát – kiemelt helyre az életetekben. Ne hagyjátok, hogy akár egyetlen nap is elmúljon enélkül. A Mindenhatóval való kapcsolattartás az erő, a sugalmazás és a felvilágosodás forrása volt az olyan férfiak és nők számára, szerte a világon, akik a jó irányba alakították az egyének és nemzetek sorsát.⁹

*„Szükségünk van arra a megszentelő befolyásra,
amely... a családi imából [származik].”*

2

Azok a családok, amelyek együtt imádkoznak, a szeretet erősebb kötelékeivel és a menny békéjével áldatnak meg.

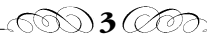
Az Úr jelezte, hogy a szülők felelőssége megtanítani gyermekeiknek, hogy imádkozzanak [lásd T&Sz 68:28]. Ez nem csupán az egyéni, titkos imákat jelenti. Bizonyos vagyok abban, hogy ez vonatkozik arra is, hogy a példánkon keresztül tanítunk a családi imák során. Szükségünk van arra a megszentelő befolyásra, amely az otthoni áhítatból származik – a családi imából.¹⁰

Szükségünk van arra, hogy családként reggel és este is letérdeljünk családi imához. Néhány szó, amelyet hozzácsapunk az ételáldáshoz – ahogyan ez bizonyos helyeken szokássá vált már – nem elegendő. Térdre kell ereszkedünk imában, hálátelt szívvel.¹¹

Az ima mindig is az erő állandóan jelenlevő horgonya, valamint családi tevékenységeink során az iránymutatás forrása volt, és az is marad. Emlékszem, hogyan térdeltünk fiatal gyermekeink ágyánál, segítve őket gyermekkori imáikban, majd láttuk később, ahogyan idősebb fiaink és leányaink segítik a kicsiket. Reggel és este is volt családi imánk, amelyek során a gyermekek is lehetőséget kaptak az imádkozásra, valamint különleges imáink, amikor konkrét gondokra kerestünk megoldást. A családi imádság során megemlítettük [az egyházi] megbízatással rendelkező családtagokat. [...] Segítségért folyamodtunk, amikor az egyik gyermekünk nehéz vizsgák előtt állt a középiskolában. Külön megemlítettük azokat a családtagokat, akik távol [voltak]. [...] Az, hogy a konkrét aggodalmakat külön megemlítettük a családi imáinkban, önbizalmat, bizonyosságot és erőt adott azon családtagok számára, akik nehéz gondokkal vagy feladatokkal néztek szembe.¹²

A napi nézeteltérések és összezőrdülések szétmállanak, amikor a család közösen járul a menny trónusához. Gyarapodik az egység. A szeretet és a vonzalom kötelékei megerősödnek, és elérkezik a menny békessége.

Az ilyen otthonokban a háztartáshoz tartozók reggel és este is imádkoznak magukban. A személyes és családi gondokat magabiztosan kezelik, miután a menny jóindulatát kérték. Az ilyen családi áhítaton résztvevő fiatalok szíve mentesül a gonosz szándékoktól, amikor esti szórakozásra indulva elhagyják az otthont. Ezek [a fiatalok] jelentik majd a mérséklő hatást a csoportjukban, amikor a csillámporos kísértések elérkeznek. Azok a szülők, akik a napi rendszerességgű áhítat nemesítő hatásával veszik körül gyermekeiket, megteszik a részüket... az otthon védelmében.¹³

Javíthatunk a Mennyei Atyánkkal folytatott kommunikációnkon.

Íme öt olyan módszer, amellyel javíthatunk a Mennyei Atyánkkal folytatott kommunikációnkon:

1. *Gyakran kell imádkoznunk.* Naponta legalább két vagy három alkalommal – „reggel, délben és este” (Alma 34:21), ahogyan a szentírás is jelzi – egyedül kell maradnunk Mennyei Atyánkkal.

Ezen felül az is megmondattott, hogy mindig imádkozzunk. (Lásd 2 Nefi 32:9; T&Sz 88:126.) Ez azt jelenti, hogy a szívünknek mindig őszinte imádsággal telve kell Mennyei Atyánk felé fordulnia. (Lásd Alma 34:27.)

2. Megfelelő helyet kell találnunk a gondolkodásra és az imádkozásra. Arra intenek minket, hogy ezt meg kell tennünk szobáinkban, a titkos helyeinken és a vadonban is. (Lásd Alma 34:26.) Ez azt jelenti, hogy mindezt zavaró tényezőktől mentesen és titokban kell tennünk. (Lásd 3 Nefi 13:5–6.)

3. Fel kell készítenünk magunkat az imára. Ha nincsen kedvünk imádkozni, akkor addig kell imádkoznunk, míg meg nem jön hozzá a kedvünk. Alázatosnak kell lennünk. (Lásd T&Sz 112:10.) Megbocsátásért és irgalomért kell imádkoznunk. (Lásd Alma 34:17–18.) Meg kell bocsátanunk mindenkinek, akivel szemben rossz érzéseket táplálunk. (Lásd Márk 11:25.) A szentírások mégis figyelmeztetnek, hogy imáink hiábavalóak, ha „elutasítjuk] a szűkölködőket és a mezíteleneket, és nem látogat[juk] meg a betegeket és a nyomorultakat, és nem ad[unk] a javai[nk]ból” (Alma 34:28).

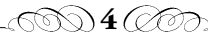
4. Imáinknak tartalmaznak és odaillőnek kell lenniük. Kerüljük el ugyanazon kifejezések használatát minden egyes imánkban. Bármelyikőnk megsértődne, ha egy barátja ugyanazokat a szavakat ismételné neki mindennap; ha úgy kezelné a beszélgetést, mint valamilyen kötelező teendőt, és alig várná, hogy végezzen vele és visszakapcsolhassa a televíziót, majd elfelejtkezzen rólunk. [...]

Milyen dolgokért kell imádkoznunk? Imádkoznunk kell a munkákkal kapcsolatban, az ellenségeink és az ördög hatalma ellen, saját magunk és a körülöttünk élők jólétéért. Minden döntésünkkel és tevékenységünkkel kapcsolatban tanácskoznunk kell az Úrral. (Lásd Alma 37:36–37.) Kellően hálásnak kell lennünk ahhoz, hogy mindenért köszönetet mondjunk, amink van. (Lásd T&Sz 59:21.) El kell ismernünk az Ő kezét mindenben. A hálátlanság az egyik legkomolyabb bűnünk.

Az Úr a modernkori kinyilatkoztatásokban kijelentette: „És aki minden dolgot hálásan fogad, dicsőségessé tétetik; és e föld minden dolga néki adatik, méghozzá százszorosan, igen, többször” (T&Sz 78:19).

Olyan dolgokat kell kérnünk, amelyek szükségesek számunkra, vigyázva arra, hogy ne kérjünk olyat, ami nem szolgálja a javunkat. (Lásd Jakab 4:3.) Kérnünk kell erőt, hogy legyőzhessük a gondjainkat. (Lásd Alma 31:31–33.) Imádkoznunk kell sugalmazásért és jóllétért az egyház elnöke, az általános felhatalmazottak, a cövekelnökünk, a püspökünk, a kvórumelnökünk, a házitanítóink, a családtagjaink és a polgári vezetőink számára. Egyéb javaslatokat is lehetne még tenni, de a Szentlélek segítségével megtudjuk majd, hogy miről kell imádkoznunk. (Lásd Rómabeliek 8:26–27.)

5. Miután az imán keresztül megfogalmaztunk egy kérést, a mi felelősségünk, hogy támogassuk annak biztosítását. Figyelünk kell. Lehetséges, hogy az Úr tanácsot szeretne adni nekünk, amíg még térden állunk.¹⁴

Isten figyel ránk, és kész válaszolni az imáinkra, amikor bízunk Őbenne, és azt tesszük, ami helyes.

Erő rejlik az imában. Minden dolog lehetséges az ima által. Az imán keresztül nyíltak meg a mennyek ebben az adományozási korszakban. Egy tizennégy éves fiú imája volt az, amely a szent ligetben egy új adományozási korszakot nyitott meg, és az Atya és a Fiú látomását eredményezte, amint megdicsőült, mennyei lényekként megjelentek az ifjú Joseph előtt [lásd Joseph Smith története1:11–17].¹⁵

Az én bizonyosságom, kedves testvéreim és barátaim, az, hogy Isten igenis hallja és megválaszolja az imáinkat. Ebben a tényben sohasem kételkedtem. Gyermekkoromtól fogva, amikor anyám térden először tanultam imádkozni; fiatal férfiként a tinédzser éveimben; aztán misszionáriusként idegen földön; majd apaként; egyházi vezetőként és kormányzati vezetőként kétségkívül tudom, hogy lehetséges a férfiak és a nők számára, hogy alázatos lélekkel imában kinyújtsák kezüket, és megragadják azt a Láthatatlan Hatalmat; hogy imáik válaszra találjanak. Az ember nincsen egyedül – vagy legalábbis nem kellene, hogy egyedül legyen. Az ima ajtókat nyit; az ima akadályokat mozdít el; az ima enyhíti a feszültséget; az ima belső békét és nyugalmat ad a kimerítő, feszült és nehéz időszakokban. Köszönet Istennek az imáért.¹⁶

Még a megpróbáltatás és az idegeskedés időszakában is lehetséges közel kerülni az Úrhoz, érezni az Ő hatását és az Ő fenntartó hatalmát – hogy az ember sosincs egyedül, ha csak annyit megtesz, hogy megalázkodik a Mindenható előtt. Hálás vagyok ezért a bizonyosságért és ezért a meggyőződésért.¹⁷

Személyes tapasztalatból ismerem az ima hatékonyságát és hatalmát. [...]

1946-ban azt a megbízást kaptam George Albert Smith elnöktől, hogy utazzak a háború tépázta Európába, és Norvégiától Dél-Afrikáig szervezzem újra a misszióinkat, valamint indítsak el egy programot a jóléti készletek szétszétadására.

Londonban állítottuk fel a központot. Azután előzetes egyeztetéseket végeztünk a kontinensen állomásozó csapatokkal. Az egyik első ember, akivel találkozni szerettem volna, az amerikai csapatok európai parancsnoka volt. A németországi Frankfurtban állomásozott.

Amikor a városba érkeztünk, a társammal elindultunk, hogy időpontot kapjunk a tábornokhoz. A találkozók szervezésével megbízott tiszt azt mondta: „Uraim, legalább három napig nem lesz lehetőségük arra, hogy találkozzanak a tábornokkal. Nagyon elfoglalt, az előjegyzése pedig tele van megbeszélésekkel.”

Erre azt mondtam: „Nagyon fontos lenne találkozoznunk vele, és sajnos nem várhatunk addig. Holnapra Berlinben kell lennünk.”

A tiszt csak annyit felelt: „sajnálom”.

Elhagytuk az épületet, az autónkhoz mentünk, levettük a kagylókat, és közösen imádkozni kezdtünk. Utána visszamentünk az épületbe és egy másik tisztet találtunk az előbbi helyén. Nem telt bele tizenöt perc, és már a tábornokkal beszélgettünk. Azért imádkoztunk, hogy találkozhassunk vele, hogy megérinthessük a szívét, tudván, hogy a segélykészleteket minden forrásból a katonaság kezébe kell helyezni az elosztásra. Az volt a célunk – amint azt a tábornoknak is elmagyaráztuk –, hogy a saját készleteinket a saját embereink között osszuk szét, a saját csatornáinkon, illetve általános gyermekellátáshoz szükséges ajándékokat adjunk.

Ezra Taft Benson elder és társai iránymutatásért imádkoztak, amikor a segélyezést szervezték Európában a II. világháború után

Elmagyaráztuk az egyház jóléti programját és annak működését. Végül azt mondta: „Uraim, gyűjtsék össze a készleteiket, és mire ezzel végeznek, a rendelkezés is megváltozhat.” Azt mondtuk: „Tábornok úr, a készleteink már egyben vannak; mindig is egyben voltak. Miután értesítettük az egyház Első Elnökségét Salt Lake Cityben, huszonnégy órán belül elindulnak a szállítmányok Németország felé. Számos raktárunk van tele alapvető szükségleti cikkekkel.”

Erre csak annyit felelt: „Sohasem hallottam még ilyen előrelátó emberekről.” Meglágyult a szíve, és mi pont ezért imádkoztunk. Egy írásos felhatalmazással léptünk ki az irodájából, amely feljogosított minket, hogy a saját embereinknek a saját csatornákon osszuk szét az adományokat.

Hatalmas megelégedés a léleknek az a tudat, hogy Isten gondol ránk, és kész arra, hogy válaszoljon nekünk, amikor bízunk Őbenne, és azt tesszük, ami helyes. Nincsen helye a félelemnek az olyan férfiak és nők szívében, akik a Mindenhatóba helyezik

bizalmukat, akik nem vonakodnak alázatot gyakorolni, amikor az imán keresztül isteni iránymutatást keresnek. Habár támadhat üldöztetés, habár érhet balszerencse, az imában bizonyosságra lelhetünk, mert Isten békességet szól a lélekhez. Ez a békesség, ez a lelki nyugalom az élet legnagyobb áldása.

Kisfiúként az ároni papságban a következő kis verset tanultam az imáról. Azóta is emlékszem rá:

*Hogy miként teszi, nem tudom,
Ez azonban biztos: Isten az imára bizton válaszol.
Tudom, hogy Ő erre a szavát adta,
Ezért tudom, hogy az imám mindig meghallgatja.
A válaszát is, tudom, egyszer megkapom,
Így csak imádkozom, majd feleletét csendben várom.
Amire vágyom, nem tudom,
Hogy úgy kapom-e, ahogy azt én gondolom,
Így imám csak Őrá bízom,
Kinek bölcsessége nagyobb, mint sajátom,
Tudván, hogy fohászom egyszer beteljesíti,
Vagy oly választ ad, mely életem áldottabbá teszi.*

[...] Tanúságot teszek nektek, szeretett fivéreim és nőtestvéreim, hogy Isten él. Ő nem halott. [...] Tanúsítom, hogy van Isten a mennyben, aki meghallja és megválaszolja az imát. Tudom, hogy ez igaz. Alázattal arra buzdítok mindenkit..., hogy maradjon közeli kapcsolatban Mennyei Atyánkkal az imán keresztül. Ebben az adományozási korszakban még sohasem volt akkora szükség az imára, mint most. Az én buzgó könyörgésem az, hogy folyamatosan hagyatkozzunk Mennyei Atyánkra, és lelkiismeretesen igyekezzünk javítani az Ővele való kommunikációnkon.¹⁸

Javaslatok a tanulmányozáshoz és a tanításhoz

Kérdések

- Benson elnök azt mondta, hogy nem szabad, hogy „akár egyetlen nap is elmúljon” személyes ima nélkül (1. szakasz). Milyen áldásokban részesültél a személyes ima eredményeként?
- A 2. szakaszban Benson elnök számos olyan áldást említ, amelyeket azok a családok nyernek el, akik rendszeresen együtt

imádkoznak. Milyen helyzetben tapasztaltad, hogy a családi ima ezen áldásokat eredményezi? Hogyan helyezhetjük előtérbe a családi imát?

- Gondold át Benson elnök öt javaslatát a 3. szakaszban. Hogyan segíthetnek az egyes javaslatok bennünket abban, hogy javítsunk „a Mennyei Atyánkkal folytatott kommunikációnkon”? Gondold át, mit teszel majd, hogy kövesd ezt a tanácsot.
- Hogyan segíthetnek Benson elnök 4. szakaszban leírt szavai valakinek, akinek kétségei vannak az ima hatalmával kapcsolatosan? Milyen saját bizonyosságot tudsz tenni Benson elnök tanúsága mellé?

Kapcsolódó szentírások

Jakab 1:5–6; Énós 1:1–8; 3 Nefi 14:7–8; T&S 10:5; 19:38; 88:63

Tanítási segédlet

A tantétel olyan igazság, amely irányítja döntéseinket és tetteinket. „Miközben olvasol, kérdezd meg magadtól: »Mely evangéliumi tantételt tanítja ez a rész? Miként alkalmazhatom ezt az életemben?«” (*Tanítás, nincs nagyobb elhívás* [2000]. 17.)

Jegyzetek

1. “Prayer,” *Ensign*, May 1977, 32.
2. *Cross Fire: The Eight Years with Eisenhower* (1962), 31.
3. Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1987), 268.
4. Quoted in *Ezra Taft Benson: A Biography*, 268.
5. Gordon B. Hinckley, “Farewell to a Prophet,” *Ensign*, July 1994, 40.
6. Quoted in *Ezra Taft Benson: A Biography*, 140.
7. Elaine S. McKay, “Pray for Dad,” *New Era*, June 1975, 33.
8. “Pray Always,” *Ensign*, Feb. 1990, 2.
9. In Conference Report, Apr. 1966, 131.
10. In Conference Report, Oct. 1947, 24.
11. In Conference Report, Oct. 1950, 147.
12. “Family Joys,” *New Era*, Jan. 1973, 4.
13. In Conference Report, Apr. 1949, 197–98.
14. “Pray Always,” 2, 4.
15. In Conference Report, Oct. 1956, 108.
16. In Conference Report, Oct. 1956, 104.
17. In Conference Report, Apr. 1953, 39.
18. “Prayer,” 33–34; poem titled “Prayer” by Eliza M. Hickok, as quoted from *Best Loved Religious Poems*, ed. James Gilchrist Lawson (1933), 160.

*A halandóság előtti Jézus Krisztus követte Mennyei Atyánk
szabadítástervét, amely megőrizte választási szabadságunkat*

A választás szabadsága: egy örökkévaló tantétel

„Azért kaptunk mindannyian önrendelkezést, hogy fontos döntéseket hozzunk, amelyek hatással lesznek szabadulásunkra. Ezek a döntések befolyással bírnak boldogságunkra az örökkévalóságban.”

Ezra Taft Benson életéből

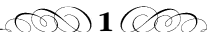
Mivel egy farmon nőtt fel, Ezra Taft Benson megismerte a jó döntések következményeit. Így emlékezett vissza: „Úgy nőttem fel, hogy meggyőződésemmé vált, hogy a munkára való hajlandóság és képesség a sikeres gazdálkodás alapvető összetevője. A kemény, intelligens munka a kulcs. Alkalmazták ezt, és máris jó esélyetek van a sikerre.”¹ Ezra már fiatalon megtanulta, hogy neki és családjának lényegesen több ennivaló jut, ha úgy döntenek, hogy megművelik a kertet. Megtanulta, hogy ha szeretné, hogy a családi tejjgazdaság sikeres legyen, akkor bizony minden reggel meg kell hoznia a döntést, hogy korán kikel az ágyból, és megfeji a teheneiket.² Megtapasztalta, hogy ha a kemény munka mellett dönt, akkor a helyi gazdák felfogadják répát egyelni vagy szénát rakodni.³ Látta, hogy a megpróbáltatások bizony elérik a hithűeket is, de egyúttal azt is megértette, hogy az egyének és a családok eldönthetik, hogy olyan módon reagálnak-e ezen kihívásokra, ami boldogsághoz és sikerhez segíti őket.⁴

Az ifjú Ezra Taft Benson számára a jó döntések néhány következménye telefejt tejesvödörökben, megpakolt szénásszekerekben vagy a napi kemény munkáért járó bőkezű fizetségben volt mérhető. Más következmények talán kevésbé voltak mérhetőek, viszont tartósabbnak bizonyultak. Amikor például a szüleit figyelte, látta az örömet, a békét és az erőt, amely abból ered, hogy a családtagok

úgy döntenek, hűek lesznek egymáshoz és az Úrhoz is.⁵ Megtanulta, hogy az aratás törvénye – miszerint „a mit vet az ember, azt aratandja is” (Galátziabeliek 6:7) – éppúgy vonatkozik a lelki törekvésekre, mint a fizikai munkára.

Az ezen tapasztalatok alkotta erős alappal a háta mögött Ezra Taft Benson elnök gyakran emlékeztette az utolsó napi szenteket és másokat is az önrendelkezés jelentőségére – arra, hogy szabadon „megválaszthatjuk, milyen utat követünk”.⁶ Az önrendelkezés tantételéről szóló tanításai túlmutattak azon, hogy csupán emlékeztetett a „helyes és helytelen közötti választásra”.⁷ Úgy beszélt az önrendelkezésről mint azon képességről, hogy „fontos döntéseket hozzunk, amelyek hatással bírnak a szabadulásunkra”, és amelyek „befolyásolják a boldogságunkat az örökkévalóságban”.⁸ Arra buzdította az utolsó napi szenteket és másokat is, hogy használják az önrendelkezést arra, hogy „saját maguk cselekedjenek”, és ne várják, hogy valaki majd minden dologban parancsot ad.⁹ Azt mondta, hogy az önrendelkezés tantétele „aranyfonálként szövi át az Úr evangéliumi tervét, melyet gyermekei megáldására alkotott”.¹⁰

Ezra Taft Benson tanításai

Az önrendelkezés – a választás szabadsága – Istentől kapott, örökkévaló tantétel.

Tanúságomat teszem, hogy egy szerető Isten, Mennyei Atyánk lélekgyermekai vagyunk (lásd Cselekedetek 17:29; 1 Nefi 17:36). Ő alkotta a szabadítás nagyszerű tervét, mely által gyermekei tökéletessé válhatnak, ahogyan Ő is az, és elnyerhetik az öröm teljességét, amit Ő is élvez. (Lásd 1 Nefi 10:18; 2 Nefi 2:25; Alma 24:14; 34:9; 3 Nefi 12:48; 28:10.)

Tanúságomat teszem, hogy halandóság előtti állapotunkban lelki Bátyánk, maga Jézus Krisztus, lett az előre elrendelt Szabadító az Atya szabadítástervében. (Lásd Móziás 4:6–7; Alma 34:9.) Ő szabadulásunk Vezére, és az egyetlen módja annak, hogy visszatérhesünk Mennyei Atyánkhoz, hogy elnyerjük az öröm teljességét. (Lásd Zsidók 2:10; Móziás 3:17; Alma 38:9.)

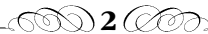
Tanúságomat teszem, hogy Lucifer is jelen volt a mennyei tanácsban. El akarta pusztítani az ember önrendelkezését. Fellázadt. (Lásd Mózes 4:3.) Háború tört ki a mennyben, és a lelkek harmada a földre vettetett, és nem kaphattak testet. (Lásd Jelenések 12:7–9; T&Sz 29:36–37.) Lucifer minden igazlelkűség ellensége, aki arra törekszik, hogy az egész emberiséget nyomorúságba taszítsa. (Lásd 2 Nefi 2:18, 27; Móziás 4:14.)¹¹

A halandóság előtti tanács központi témája a következő volt: Legyen-e Isten gyermekeinek korlátlan önrendelkezése, hogy megválaszthassák, milyen úton járnak, legyen az jó vagy gonosz, vagy pedig kényszerrel és erővel bírják őket engedelmességre? Krisztus és mindenki, aki Őt követte, az előbbi javaslat mellett foglalt állást – a választás szabadsága mellett; Sátán pedig az utóbbi mellett – a kényszer és az erő mellett.¹²

A szentírások egyértelműen kijelentik, hogy hatalmas háború dúlt a mennyben a szabadság, a választás jogának tantétele kapcsán. (Lásd Mózes 4:1–4; T&Sz 29:36–38; 76:25–27; Jelenések 12:7–9.)¹³

A háború, mely ebben az ügyben kitört a mennyben, még nem ért véget. A konfliktus a halandóság csatamezején is tovább dúl.¹⁴

A választás szabadsága Istentől kapott, örökkévaló tantétel. Az evangélium terve a szabadság nagyszerű terve. Nincsen benne kényszer; nincsen benne erőszak vagy megfélemlítés. Az ember szabadon dönthet úgy, hogy elfogadja vagy elutasítja az evangéliumot. El is fogadhatja, majd dönthet úgy, hogy nem él aszerint, vagy elfogadhatja, és teljes mértékben aszerint élhet. Isten azonban sohasem erőlteti ránk, hogy az evangélium szerint éljünk. Szolgáin keresztül igyekszik meggyőzni bennünket. Felhív minket, irányít, győzköd és bátorít bennünket, valamint megáld, ha reagálunk, de sohasem kényszeríti az emberi elmét. (Lásd *Himnuszok* [1985]. 155. sz.)¹⁵

Ez az élet a próbatétel ideje, melynek során szabadon választhatunk a jó és a gonosz között.

Ábrahám látta Mennyei Atyánk lélekgyermekait, mielőtt a földre jöttek volna. Neki is megmutatta az Úr a föld teremtését, és azt mondta neki: „És próbára tesszük őket ezzel, hogy meglássuk, vajon megtesznek-e minden olyan dolgot, amit az Úr, az ő Istenük

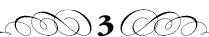
megparancsol nekik” (Ábrahám 3:25). Ebben az Istentől származó kijelentésben a választás joga is benne foglaltatik.¹⁶

Ez az élet egy próbatétel: olyan próbatétel, melynek során ti és én megállhatjuk a helyünket; egy próbatétel, amely mindannyiunk számára örök következményekkel bír. Ez most a mi időnk és alkalunk – ahogyan minden korábbi nemzedéknek megvolt a sajátja –, hogy megismerjük kötelességeinket és elvégezzük azokat.¹⁷

Hogy az Úr haragszik a gonoszság miatt, az igaz. Hogy az a vágya, hogy ne létezzen ilyesmi, az is igaz. Hogy segít azoknak, akik a gonoszság ellen vannak, az is igaz. Az azonban, hogy engedi, hogy a gonoszság egyáltalán jelen lehessen az Ő gyermekein keresztül itt, a halandóságban, az azt bizonyítja, hogy szabadságot adott nekik a választásra, miközben megtartotta magának a végső ítélkezés jogát.¹⁸

Nincsen olyan gonosz, amelyet [Jézus Krisztus] ne tudna legyőzni. Minden az Ő kezében van. Ez a föld az Ő jogos uralma alatt áll. Mégis engedi, hogy gonoszság legyen, hogy képesek legyünk döntéseket hozni a jó és a gonosz között.¹⁹

Az élet próbatételi időszak az ember örökkévaló létezésében, melynek során megadatik neki... a jog, hogy válasszon a helyes és a helytelen között. [...] Ezen döntésektől hatalmas következmények függenek, nem csupán ebben az életben, hanem ami még fontosabb, a következőben is. Léteznek határok, amelyeket Sátán nem léphet át. Ezen határokon belül jelenleg megteheti, hogy hamislelkű alternatívát kínáljon Isten igazlelkű tantételeivel szemben, ezáltal biztosítva lehetőséget az embereknek, hogy válasszanak a jó és a gonosz között, így határozva meg, milyen helyet foglalnak majd el a következő életben.²⁰

**Olyan döntésekre használjuk az önrendelkezésünket,
amelyek meghatározzák a boldogságunkat
most és az örökkévalóságon át.**

Isten szeret benneteket, ahogyan minden egyes gyermekét szereti, és az a vágya és célja és dicsősége, hogy visszatérjetek Őhozzá tisztán és szeplőtelenül, miután bizonyítottátok, hogy érdemesek vagytok az örökkévaló öröme az Ő színe előtt.

Mennyei Atyátok törődik veletek. Parancsolatokat adott, hogy azok irányítsanak és fegyelmezzenek benneteket. Önrendelkezést is adott nektek – a választás szabadságát –, „hogy megláss[a], vajon megtesz[tek]-e minden olyan dolgot, amit... parancsol [nektek]” (Ábrahám 3:25). Királysága itt a földön jól szervezett, vezetőitek pedig elkötelezettek arra, hogy segítsenek benneteket. Tudnotok kell, hogy mindig szeretünk benneteket, gondolunk rátok és imádkozunk értetek.

Sátán is gondol rátok. Elkötelezett a pusztulásotok iránt. Nem fegyelmez benneteket parancsolatokkal, hanem inkább szabadságot kínál nektek, hogy „azt tegyétek, amit csak akartok”. [...] Sátán programja a „játssz most, fizess később” műsor. Azt szeretné, ha mindenki olyan nyomorult lenne, mint ő [lásd 2 Nefi 2:27]. Az Úr programja a boldogság ebben az életben és az örökkévaló öröm az evangélium szerinti életvitel által.²¹

Bár szabadon választhatunk, ezen választások következményeiről már nem dönthetünk szabadon.²²

Nyilvánvaló, hogy nem lenne semmilyen hitbéli próba az, ha minden jó cselekedetért azonnal megkapnánk a teljes jutalmat, és minden bűnért az azonnali büntetést. Afelől azonban kétség sem merülhet fel, hogy idővel mindenért megkapjuk, ami jár.²³

Bár az ember talál némi időleges élvezetet a bűnben, a végeredmény boldogtalanság. „A gonoszság sohasem volt boldogság” (Alma 41:10). A bűn megbontja az összhangot Istennel, és lehangolja a lelket. Jól teszi tehát az ember, ha megvizsgálja magát, hogy lássa, vajon összhangban van-e Isten minden törvényével. Minden egyes betartott törvény eredményez egy bizonyos áldást. Minden egyes megszegett törvény eredményez egy bizonyos ártalmat. Akiket kétségbeesés terhel, azoknak az Úrhoz kellene jönniük, mert az Ő igája gyönyörűsége és az Ő terhe könnyű. (Lásd Máté 11:28–30.)²⁴

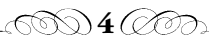
Minden élet leghatalmasabb ügye a döntések meghozatala. Bár Isten az embernek adott egyik leghatalmasabb ajándéka... a döntés szabadsága, ezzel együtt a döntésekkel járó felelősséget is az emberre ruházta. [...] Mi kormányozhatjuk életünket a siker vagy a kudarc irányába. Nemcsak végső célunkat választhatjuk meg, hanem azt is mi határozhatjuk meg, milyen eszközökkel szeretnénk eljutni

ezen célig, haladási sebességünket pedig saját igyekezetünk, vagy éppen annak hiánya, határozza meg. Ez egyéni erőfeszítést és energiát igényel, és nem fog ellenállás és konfliktusok nélkül menni.²⁵

Az emberiség és az egész civilizációnk sorsa azon áll vagy bukik, hogy az ember... önrendelkezését arra használja-e, hogy kormányozza magát, vagy pedig saját felelősségére figyelmen kívül hagyja az örökkévaló törvényeket, és viseli ennek következményeit. Napjaink valódi gondjai éppen ezért nem gazdasági vagy politikai természetűek, hanem lelkiek – ami azt jelenti, hogy az embernek meg kell tanulnia megfelelni azon törvényeknek, amelyeket Isten adott az emberiségnek.²⁶

Azért kaptunk mindannyian önrendelkezést, hogy fontos döntéseket hozzunk, amelyek hatással lesznek szabadításunkra. Ezek a döntések befolyással bírnak boldogságunkra az örökkévalóságban.²⁷

Döntéseink formáltak minket azzá, akik vagyunk. Örökkévaló sorsunkat azok a döntéseink határozzák meg, melyeket majd még ezután hozunk.²⁸

A kiemelkedő jelentőségű döntések imádságos erőfeszítést igényelnek.

Ha megfelelő, krisztusi döntéseket kívánunk hozni, akkor először is úgy kell élnünk, hogy képesek legyünk kinyújtani kezünket és megragadni azt a láthatatlan hatalmat, mely nélkül egyetlen ember sem képes a legjobb döntéseket meghozni.

E korszak egyik legnagyobb döntése az volt, amikor az ifjú Joseph Smith elhatározta, hogy követi a Jakab levelében olvasott utasítást: „Ha pedig valakinek közületek nincsen bölcsessége, kérje Istentől, aki szemrehányás nélkül adja; és megadatik neki. De kérje hittel, semmit sem kételkedvén: mert a ki kételkedik, hasonlatos a tenger habjához, a melyet a szél hajt és ide s tova hány” (Jakab 1:5–6).

Férfiak és nők millióinak szabadulása múlik ezen a döntésen az idők teljességének adományozási korszakában. Mindig emlékeznünk kell arra, hogy az egyén igenis számít, és hogy az egyén döntései komoly hatással lehetnek másokra is.²⁹

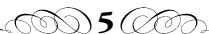
Az Úr azt akarja, hogy önrendelkezésünket arra használjuk, hogy „buzgón munkálkodjunk] a jó ügyben” (T&Sz 58:27)

Az Úr azt mondta: „kopogtassatok és megnyitattik nektek” (3 Nefi 14:7; Máté 7:7). Más szavakkal, erőfeszítésre van szükség a részünkről.³⁰

A bölcs döntésekre általában munkát, küszködést és imádságos erőfeszítést követően jutunk. Az Úr válasza Oliver Cowdery hatástalan erőfeszítésére félreérthetetlenül kimondja: „De íme, én azt mondom neked, hogy tanulmányoznod kell azt az elmédben; majd meg kell kérdezned tőlem, hogy helyes-e, és ha helyes, akkor tebenned égővé teszem kebledet; érezni fogod tehát, hogy helyes” (T&Sz 9:8).

Kezdjük hát azzal, hogy kimondjuk, hogy az, ha őszintén kutatjuk Atyánkat a mennyben és hiszünk abban, hogy megválaszolja imáinkat, akkor ez megnyugtató alap, melyen elindulhatunk. [...] Az Úr nem fog vizet húzni kiszáradt kútból, vagyis nekünk is meg kell tennünk a részünket. Olykor a helyes döntés megtalálásához hatalmas mennyiségű energia, tanulás és hosszútűrés kell.³¹

Az életbe vágóan fontos döntéseknél az imával párosult böjtölés hatalmas lelki meglátást eredményezhet.³²

Önrendelkezők vagyunk, és az Úr elvárja tőlünk, hogy saját szabad akaratunkból legyünk jó dolgokat.

1831-ben az Úr ezt mondta az egyházának:

„Mert íme, nincs rendjén, hogy minden dologban parancsoljak; mert aki minden dologban kényszerítve van, az rest és nem bölcs szolga; tehát nem kap jutalmat.

Bizony mondom, az emberek buzgón munkálkodjanak a jó ügyben, és tegyenek meg sok dolgot saját szabad akaratukból, és vigyenek véghez sok igazlelkűséget;

Mert bennük van a hatalom, ami által önrendelkezők. És amennyiben jól tesznek az emberek, semmiképpen nem veszítik el a jutalmukat.

Ám aki semmit nem tesz addig, amíg parancsot nem kap, és a parancsolatot kételkedő szívvel fogadja, és restséggel tartja be azt, az elkárhozik” (T&Sz 58:26–29).

Az Úr céljai – a nagy célok – továbbra is ugyanazok: gyermekeinek szabadítása és felmagasztosulása.

Az Úr általában átfogó célkitűzéseket ad nekünk, hogy teljesítsük azokat, és ad néhány követendő útmutatást, de elvárja tőlünk, hogy mi dolgozzuk ki a részletek és módszerek javát. A módszerek és eljárások általában a tanulmányozás és ima útján fejleszthetők ki, továbbá azáltal, hogy úgy élünk, hogy elnyerhessük és követhessük a Lélek késztetéseit. A lelkileg kevésbé előrehaladott embereknek – mint például azoknak, akik Mózes napjaiban éltek – sok dolgot parancsolatban kellett kiadni. Ma azok, akik lelkileg éberek, ránéznek a célkitűzésre, megvizsgálják az Úr és prófétái által eléjük fektetett útmutatásokat, majd imádságos lélekkel cselekednek – anélkül, hogy „mindenben” parancsolatot kaptak volna. Ez a hozzáállás készíti fel az embereket az isteniségre. [...]

Néha az Úr reménykedve vár arra, hogy gyermekei saját maguk cselekedjenek, és amikor nem így tesznek, elveszítik a nagyobb jutalmat, az Úr pedig vagy ejti az egész ügyet és hagyja, hogy elszenvedjék a következményeket, vagy részletesebb magyarázatba

kell bocsátkoznia. Attól tartok, hogy általában minél többet kell magyaráznia, annál kisebb a jutalmunk.³³

„Buzgón” kell munkálkodnunk a jó ügyekben, és jobbra kell tenünk a világot az életünkkel.³⁴

Javaslatok a tanulmányozáshoz és a tanításhoz

Kérdések

- Milyen módon tapasztaltad, hogy „a háború, mely... kitört a mennyben, még nem ért véget”? (Lásd 1. szakasz.) Mit tehetünk azért, hogy továbbra is kiálljunk az önrendelkezés tantételéért?
- Az emberek gyakran csodálkoznak, hogy Isten miért engedi meg, hogy gonoszság legyen a világban. Hogyan segítenek Benson elnök 2. szakaszban található tanításai e kérdés megválaszolásában?
- Mit tehetünk, hogy segítsünk a gyermekeknek és a fiataloknak megérteni a 3. szakaszban található igazságokat? Mit tehetünk, hogy segítsünk a gyermekeknek és a fiataloknak megérteni, milyen komoly hatással bírnak a döntéseik?
- Gondolkozz el Benson elnök azon tanácsán, hogy „megfelelő, krisztusi döntéseket” (4. szakasz) kell hoznunk. Mit tanultál az ima és a szorgalmas erőfeszítés összepárosításáról a döntéshozatal során?
- Mit jelent számodra „buzgón munkálkod[ni] a jó ügyben”? Hogyan változik meg az életed, amikor jó dolgokat teszel „saját, szabad akarat[od]ból” ahelyett, hogy parancsra várnál? (Lásd 5. szakasz.)

Kapcsolódó szentírások

5 Mózes 11:26–28; Józsué 24:15; 2 Nefi 2:14–16; Alma 42:2–4; Hélamán 14:30–31; T&S 29:39–45; 101:78

Tanítási segédlet

A kis csoportokban történő beszélgetések „sok embernek megad[ják] a részvétel lehetőségét az órán. Az olyan egyének, akik általában vonakodnak részt venni, kis csoportokban esetleg megosztják azon elképzeléseiket, melyeket nem fejeznének ki az egész csoport előtt” (lásd *Tanítás, nincs nagyobb elhívás* [2000]. 177.).

Jegyzetek

1. Quoted in Gene Allred Sessions, *Latter-day Patriots* (1975), 77–78.
2. Lásd Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1987), 18–19, 34.
3. Lásd *Ezra Taft Benson: A Biography*, 40–41.
4. Lásd *Ezra Taft Benson: A Biography*, 19–20.
5. Lásd *Ezra Taft Benson: A Biography*, 17, 22, 25–26, 29–31, 34–37.
6. “The Constitution—A Glorious Standard,” *Ensign*, Sept. 1987, 6.
7. *God, Family, Country: Our Three Great Loyalties* (1975), 402.
8. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), 24.
9. Lásd Conference Report, Apr. 1965, 122.
10. In Conference Report, Oct. 1966, 121.
11. “I Testify,” *Ensign*, Nov. 1988, 86.
12. “The Constitution—A Glorious Standard,” 6.
13. In Conference Report, Oct. 1966, 121.
14. “The Constitution—A Glorious Standard,” 6.
15. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 82.
16. *So Shall Ye Reap* (1960), 221.
17. In Conference Report, Apr. 1967, 59.
18. *Strength for the Battle: An Address Given by Ezra Taft Benson at the New England Rally for God, Family and Country* (1966), 14–15.
19. *Come unto Christ* (1983), 132.
20. *God, Family, Country*, 402.
21. “A Message to the Rising Generation,” *Ensign*, Nov. 1977, 30.
22. *Come unto Christ*, 40.
23. *God, Family, Country*, 326.
24. “Do Not Despair,” *Ensign*, Oct. 1986, 2.
25. *God, Family, Country*, 145.
26. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 83–84.
27. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 24.
28. *God, Family, Country*, 143.
29. *God, Family, Country*, 144.
30. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 451.
31. *God, Family, Country*, 149.
32. *God, Family, Country*, 152.
33. In Conference Report, Apr. 1965, 121–22.
34. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 676–77.

Örömteli élet a nehézségek idején

„A jelen pillanatban megélt boldogság abból áll, hogy szabadon, szeretettel és örömmel ismerjük el Isten ránk vonatkozó akaratát – majd minden ügyünkben, legyen az apró vagy nagy jelentőségű, ezt cselekedjük.”

Ezra Taft Benson életéből

Ezra Taft Benson elnök egyik első megbízása apostolként az volt, hogy segédkezzen az európai szentek segélyezésében a II. világháborút követően. Németországi utazásai során olyan hithű emberekkel találkozott, akik képesek voltak a körülöttük lévő pusztulás fölé magasodni. Ezt írta a naplójába:

„Egész életemben a mai napon láttam a legnagyobb pusztítást. [...] Amikor [Berlin] utcáit jártuk – akár autóval, akár gyalog, ha más-hogyan nem lehetett –, láttam éhező asszonyokat, akik kapkodva fizettek elképesztő összegeket némi krumplihéjért. [...] Láttam idős férfiakat és nőket, akik tönköket és gyökereket próbáltak szeker-cével kifordítani a földből, hogy így tegyenek szert némi tüzelőre. Ezt azután – magukat igába fogva – hosszú kilométereken át húzták hazáig bármin, ami gurult: legyen az két kis kerék egy néhai baba-kocsiról, vagy egy kisebb kordé.

Később, egy konferencia alkalmával, 480 éhező, átfagyott, mégis hithű utolsó napi szenttel voltam együtt egy szétbombázott utcáról nyíló, harmadik emeleti, félig lerombolt, dermesztő előadóteremben. Hatalmas ösztönzés volt látni a hit lángját. [...] Nem volt ott keserűség vagy harag, csak az evangéliumba vetett hit édes viszonzása és kifejezése.”¹

Ezra Taft Benson elnök példát mutatott az örömteli életre

„Egyetlenegy egyháztag sem jelzett semmilyen panaszt a körülményeikkel kapcsolatban, annak ellenére, hogy néhányan szemmel láthatóan az éhhalál küszöbén álltak.

Szentjeink... telve vannak reménységgel, bátorsággal és hittel, mindenütt jókedéllyel tekintenek a jövőbe, az evangéliumba és az egyháztagságukba vetett legmélyebb hit megnyilvánulásaival. Ez volt az általunk valaha is tapasztalt legnagyobb példája az evangélium valódi gyümölcseinek a férfiak és nők életében.”²

Benson elnök az otthonához közel is látott példát a reménységre és a hitre, ahol számos gazdatársa akkor is bizakodó maradt, amikor komoly nehézségekkel néztek szembe. Azt mondta:

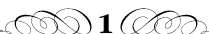
„Emlékszem, amikor részt vettem egy gyűlésen az Idaho állambeli Bancroft közelében. [...] Csodálatos összejövetel volt, amikor pedig véget ért, üdvözöltem a megjelent gazdákat, közöttük Yost testvért is, akitől azt kérdeztem: »Yost testvér, mi a helyzet kint a farmon?« Yost testvér azt felelte: »Á, minden rendben, Benson testvér, csak éppen 20 ezer dollárral vagyok rosszabb helyzetben, mint három nappal ezelőtt.« »Megint a fagy?« – kérdeztem. »Igen – felelte. – Pont a viaszerés alatt kapta el a búzát, és te is tudod, ez mit jelent. Reggel betárcsázzuk az egészet, de azért minden rendben – mondta. – Még maradt egy kis búza a tárolóban, és az éves készletünknek legalább egy része raktáron van. Éhen nem halunk, és lesz még aratás.« Induláskor azt mondtam a feleségemnek: »Milyen csodás lélek!«

Továbbutaztunk Logan felé [Utah államban, mintegy 130 kilométerre Bancrofttól]. A gyermekeink is velünk voltak, így megálltunk a Main Streeten, hogy egy boltban némi kekszet vegyünk nekik. És ki mással futhattunk volna össze a bolt előtt, mint Yost testvérral! Megkérdeztem tőle: »Mi járatban errefelé?« Mire ő: »Benson testvér, ez a templomi napunk.« »Hát akkor a sorscsapások nem szegik a kedveteket, ugye?« – kérdeztem. Majd komoly leckét tanított nekem. Így felelt: »Benson testvér, amikor jönnek a csapások, akkor van csak igazán szükségünk a templomra.«”³

Az, ahogyan Benson elnök maga is reagált a viszontagságokra, felemelte mindazokat, akik ismerték őt, éppúgy, ahogyan más szentek példája erősítette őt magát. Neal A. Maxwell elder a Tizenkét Apostol Kvórumából úgy jellemezte Benson elnököt, mint „az

események csendes szemlélője, [akiben] mindig ott van egyfajta derűlátás vagy vidámság, ami számunkra is példaértékű kell, hogy legyen. Ez a fajta derűlátás – mondta Maxwell elder – nem a körülöttünk lévő események figyelmen kívül hagyásából származik, hanem abból, hogy bár észleljük ezeket, mégis túltekintünk rajtuk azokra az ígéretekre, amelyek a királyság végső győzelmével kapcsolatosak.”⁴

Ezra Taft Benson tanításai

Ha hiszünk Mennyei Atyánkban, akkor remény élhet bennünk a jövővel kapcsolatban, optimizmus a jelenlegi feladataink kapcsán, és belső békére lelhetünk.

Mindannyiunknak része lesz csalódásokban és elkeseredésben – ez az élet része. De ha van hitünk, akkor ezek a nehézségek csupán pillanatnyiak lesznek, és siker sarjad a látszólagos kudarcokból. Mennyei Atyánk csodákat képes véghezvinni mindannyiunkon keresztül, ha hajlandóak vagyunk csupán bízni Őbenne.⁵

Hatalmas áldás a belső béke, az, hogy bizonyossággal rendelkezünk, hogy él bennünk a derű lelkülete és a belső nyugalom a viszályok és küzdelmek idején, a bánat és a sorscsapások során. Megelégedés a léleknek az a tudat, hogy Isten áll a kormányruánál, hogy Ő gondoskodik a gyermekeiről, és hogy teljes nyugalommal bízhatunk Őbenne.⁶

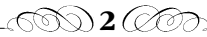
Az ima – a kitartó ima – kapcsolatot létesít számunkra Istennel, vigaszunk és tanácsunk legfőbb forrásával. „Mindig imádkozz, hogy győztesként kerülj ki” (T&Sz 10:5). „[Ö]sszeszedtem minden erőmet, hogy Istent szólítsam, hogy szabadítson ki engem” (JST 1:16) – így jellemzi az ifjú Joseph Smith azt a módszert, amelyet a szent ligetben használt, hogy elkerülje a gonosz pusztítását.⁷

Mennyei Atyánkba vetett hit nélkül nem lehetünk sikeresek. A hit adja meg nekünk a jövőképet arról, ami történhet, a reményt a jövőre vonatkozóan, és az optimizmust jelenlegi feladatainkhoz. Ahol jelen van a hit, ott nem kételkedünk a munka végső sikerében.⁸

Az összes ember közül nekünk, utolsó napi szenteknek kell a legoptimistábbnak és a legkevésbé pesszimistának lennünk. Hisz

bár tudjuk, hogy „a békesség elvétetik a földről, és az ördögnek hatalma lesz a saját birodalma felett”, azt a bizonyosságot is megkaptuk, hogy „az Úrnak is hatalma lesz a szentjei felett, és uralkodik közöttük” (T&Sz 1:35–36).

Azon bizonyosság mellett, hogy az egyház sértetlen marad, hiszen Isten vezérli az előttünk álló vészterhes időszakon keresztül, személyes felelősségünk lesz gondoskodni arról, hogy mindannyian hithűek maradjunk az egyházhoz és annak tanításaihoz. „[A]ki állhatatos marad, és nem győzetik le, az megszabadul” (JS–M 1:11).⁹

A boldogságért napról napra meg kell dolgozni, de megéri a fáradságot.

Nincs okunk a komoly aggodalomra. Élj az evangélium szerint, tartsd be a parancsolatokat. Imádkozz reggel és este is otthon. Támogasd az egyház normáit. Igyekezz higgadtan és jókedvűen élni. [...] A boldogságért napról napra meg kell dolgozni. De megéri a fáradságot.¹⁰

Amikor George A. Smith nagyon beteg volt, meglátogatta az unokatestvéré, Joseph Smith próféta. A beteg ember így beszélt erről: „[A próféta] azt mondta nekem, hogy soha ne csüggedjek el, bármilyen nehézségek is vegyenek körül. Ha Új-Skócia legmélyebb szakadékába süllyedek is, és az egész Sziklás-hegység rám omlik, akkor sem szabad elcsüggednem, hanem ki kell tartanom, hitet kell gyakorolnom, bátornak kell lennem, és a végén feljutok a halom tetejére.” [...]

Vannak olyan alkalmak, amikor egyszerűen csak igazlelkűen ki kell tartani, és tovább kell bírni, mint az ördög, addig, míg le-sújtó lelke el nem távozik tőled. Ahogyan az Úr megmondta Joseph Smith prófétának: „...gyötrelmed és sanyargatásaid csak egy rövid pillanatnyiak;

És aztán, ha jól kitartasz azokban, Isten fel fog magasztatni téged a magasban” (T&Sz 121:7–8).

Ha kitartóan haladtok előre a nemes törekvésekben, akár a csüggedés kódén keresztül is, akkor végül kijuttok a napfényre. Mesterünk, Jézus Krisztus még akkor is tovább folytatta

„A boldog élet pedig az, hogy a tökéletesség felé növekedünk lelki erőben.”

munkálkodását az emberek gyermekei érdekében, amikor azzal a végletes próbával szembesült, hogy a keresztre feszítés során Atyja ideiglenesen magára hagyta, majd röviddel ezután megdicsőült és elnyerte az öröm teljességét. Miközben megpróbáltatásokon mentek keresztül, felidézhetitek múltbéli győzelmeiteket, és számba vehetitek azokat az áldásokat, amelyek bizony ott vannak, azzal a biztos reménységgel, hogy amennyiben hithűek vagytok, még nagyobbak következnek majd. Biztos tudásokat lehet arról, hogy a megfelelő időben Isten eltöröl majd minden könnyet, és hogy „[a] miket szem nem látott, fül nem hallott és embernek szíve meg se gondolt, a miket Isten készített az őt szeretőknek” (1 Korinthusbeliek 2:9).¹¹

Legyetek vidámak mindenben, amit csak tesztek. Éljetek örömtelien. Éljetek boldogan. Éljetek lelkesen, tudván, hogy Isten nem lakozik a homályban és a lehangoltságban, hanem a fényben és a szeretetben.¹²

 3

**Mennyei Atyánk azt szeretné, ha boldogak
lennénk, és megáld majd bennünket, amikor
követjük akaratát velünk kapcsolatban.**

„[A]z emberek azért vannak, hogy örömük lehessen” (2 Nefi 2:25). Mennyei Atyánk azt szeretné, hogy boldogak legyünk. Elvárja tőlünk, hogy boldogak legyünk. Nincsen azonban boldogság a normák elhagyásában. Nincsen boldogság abban, amikor a meggyőződéseikkel ellentétesen éltek, azzal szemben, amiről tudjátok, hogy helyes. Oly könnyen szokássá válik, hogy csak egy kissé könnyítsünk bizonyos dolgokon. Olyan könnyen szokássá válik, hogy a hibát keressük vagy kritizálunk, hogy bizonyos egyházi dolgokkal szemben fenntartásokkal viseltetünk a szívünkben. Oly könnyen válunk egy kissé keserűbbé, aztán pedig ezt táplálva szomorúvá, hogy búskomor arccal járunk-keljünk. Szomorú arccal nem lehet csatát nyerni, sem háborúban, sem szerelemben.¹³

Felismerjük-e, hogy a jelen pillanatban megélt boldogság abban áll, hogy szabadon, szeretettel és örömmel ismerjük el Isten ránk vonatkozó akaratát – majd minden ügyünkben, legyen az apró vagy nagy jelentőségű, ezt cselekedjük? A tökéletes élet a boldog élet. A boldog élet pedig az, hogy a tökéletesség felé növekedünk lelki erőben. Minden olyan cselekedet, amely Isten akaratával összhangban áll, része ennek a növekedésnek. Ne aprózzuk szét az életünket. Tegyük egységes egészzé, semmibe véve mindazt a képzelt megbecsülést és dicsőséget, amely Isten jóváhagyása nélkül való. Emlékezzünk arra, hogy erőnk és boldogságunk valódi forrása az emberi határokon és a körülményeken túl található.¹⁴

Újra és újra meg kell tanulnunk, hogy kizárólag a szeretetnek a Mester által tanított evangéliuma elfogadásával és az aszerinti élettel, valamint az Ő akaratának teljesítésével téphetjük le a tudatlanság és kétség ránk tekeredő láncait. Meg kell tanulnunk ezt az egyszerű, dicső igazságot, hogy megtapasztalhassuk a Lélek édes örömeit most és az örökkévalóságban is. El kell veszítenünk magunkat az Ő akaratának teljesítésében. Az első helyre kell tennünk Őt az életünkben. Igen, áldásaink megsokszorozódnak, amikor megosztjuk az Ő szeretetét az ismerőseinkkel.¹⁵

„Atyámfiai... – mondta Pál –, egyet cselekszem, azokat, a melyek hátam megett vannak, elfelejtvén, azoknak pedig, a melyek előttem vannak,

nékik dőlven, czélegyenest igyekszem az Istennek a Krisztus Jézusban onnét felülről való elhívása jutalmára” (Filippibeliek 3:13–14).

Elmétek legyen eltelve azzal a céllal, hogy olyanok legyetek, mint az Úr, ezzel pedig kiszorítjátok a lehangoló gondolatokat, miközben lelkesen igyekeztek megismerni Őt és megtenni az Ő akaratát. „[A]z az indulat legyen bennetek” – mondta Pál (Filippibeliek 2:5). „Minden gondolatban reám tekintsetek” – mondta Jézus (T&Sz 6:36). Mi lesz ennek a következménye? „Kinek szíve reád támaszkodik, megőrzöd azt teljes békében...” (Ésaiás 26:3).¹⁶

Sohasem leszünk egyedül, ha úgy élünk, ahogyan kell, mert Atyánk mindig velünk lesz, hogy megáldjon bennünket. Azt akarja, hogy sikeresek legyünk. Azt akarja, hogy boldogak legyünk. Azt akarja, hogy elérjük a kitűzött, jó céljainkat. Ő pedig megteszi a részét, ha mi is megteesszük a miénket.¹⁷

Javaslatok a tanulmányozáshoz és a tanításhoz

Kérdések

- Szerinted az Istenbe vetett hit miért biztosít számunkra „reményt a jövőre vonatkozóan, és optimizmust jelenlegi feladatainkhoz”? Az 1. szakaszban található tanács mely részeit osztanád meg valakivel, aki belső békére áhítozik? Miért éppen ezeket a részeket választanád?
- A 2. szakasz áttekintése közben gondolkozz el azon az alkalmon, amikor „igazlelkűen ki kell[ett] tartani” a csapások során. Gondold át, mit kapsz ebből az élményből. Hogyan segít bennünket az Úr, amikor készek vagyunk igazlelkűen kitartani a megpróbáltatások során?
- Milyen élményeid segítettek tudatosítani magadban, hogy Mennyei Atyánk azt szeretné, ha boldog és sikeres lennél? Szerinted miért van az, hogy „a jelen pillanatban megélt boldogság abban áll, hogy [el]ismerjük Isten ránk vonatkozó akaratát”? (Lásd 3. szakasz.)

Kapcsolódó szentírások

Máté 11:28–30; János 14:27; 16:33; Galátziabeliek 5:22; Móziás 2:41; Moróni 9:25–26; T&Sz 101:11–16

Tanítási segédlet

„Lásd át az anyagot, akár a könyv, fejezet vagy rész átfutásával, akár a fejlécek átnézésével. Próbáld megérteni a szöveggörnyezetet és a háttérét” (*Prédikáljátok evangéliumomat!* [2008]. 23.). Fontold meg, hogy egy fejezetet vagy szakaszt többször is elolvasol, hogy jobban megértsd. Ezzel mélyreható meglátásokra tehetsz szert.

Jegyzetek

1. *A Labor of Love: The 1946 European Mission of Ezra Taft Benson* (1989), 64, 65.
2. *A Labor of Love*, 65.
3. “Receive All Things with Thankfulness,” *New Era*, Nov. 1976, 7–8.
4. Neal A. Maxwell, *Wherefore, Ye Must Press Forward* (1977), 69.
5. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), 68.
6. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 68.
7. “Do Not Despair,” *Ensign*, Oct. 1986, 2.
8. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 67.
9. “Do Not Despair,” 2.
10. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 342.
11. “Do Not Despair,” 4–5; Joseph Smith kijelentését lásd még: *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* (2007). 245.
12. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 339.
13. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 361.
14. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 339.
15. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 360.
16. “Do Not Despair,” 5.
17. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 385.

Az Úr azt mondta: „....kegyelmem elegendő minden olyan embernek, aki megalázkodik előttem” (Ether 12:27).

Az igaz bűnbánat tantételei

„Azok számára, akik megfizetik az igaz bűnbánat által követelt árat, az ígéret biztosan áll. Újra tiszták lehetnek. Megszűnhet a kétségbeesés. És kiárad rátok a megbocsátás édes békessége.”

Ezra Taft Benson életéből

Az egyház elnökeként elmondott első általános konferenciai beszédében Ezra Taft Benson elnök kijelentette: „Miközben az Úr útmutatására törekedtem, a szívemben és elmémben újra megerősödtek az Úrnak ezekben az utolsó napokban adott szavai, miszerint »semmi mást ne mondj ennek a nemzedéknek, csak bűnbánatot« (T&Sz 6:9; 11:9). Minden utolsó napi próféta mottója ez volt.¹

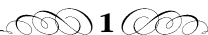
Benson elnök szolgálatának már azelőtt fontos témája volt a bűnbánat, hogy elhívták volna az egyház elnökének. George Albert Smithtől kapta ezt a tanácsot, aki akkoriban a Tizenkét Apostol Kvórumának elnöke volt. Röviddel Benson elnök apostoli elhívását követően Smith elnök egy levélben a következőket írta: „Küldetésed mostantól az, hogy módot találj arra, hogy terjeszd az igazságot, és figyelmeztess mindenkit, akivel csak kapcsolatba kerülsz, olyan kedvesen, ahogyan csak lehetséges, hogy a bűnbánat az egyetlen gyógyír e világ bajaira.”²

Benson elnök teljesítette ezt a feladatot, amint szerte a világon tanította az evangéliumot. Azt tanította, hogy „jobb felkészülni és megelőzni, mint helyrehozni és megbánni”³. Azt is megjegyezte viszont, hogy „mindannyiunknak bűnbánatot kell tartanunk”⁴. Nagy hangsúlyt helyezett arra a hatalmas szívbeli változásra, amely a bűnbánathoz kapcsolódik (lásd Alma 5:12–14), és ismertette a Szabadító szerepét is e változás előidézésében:

„Az Úr belülről kifelé munkálkodik. A világ kívülről befelé. A világ kivenné az embereket a nyomornegyedekből. Krisztus a nyomornegyedet veszi ki az emberekből, akik aztán maguk mennek ki a nyomornegyedekből. A világ környezetük megváltoztatásával formálná az embereket. Krisztus az embereket változtatja meg, akik aztán megváltoztatják a környezetüket. A világ az emberi viselkedést formálná, Krisztus azonban az emberi természetet is meg tudja változtatni. [...]

Igen, Krisztus az embereket változtatja meg, a megváltozott emberek pedig meg tudják változtatni a világot.”⁵

Ezra Taft Benson tanításai

A valódi bűnbánathoz először is fel kell ismernünk, hogy az evangélium a boldogság terve.

Az *egyháztagság* kifejezés általában véve azt jelenti, hogy valakinek a neve hivatalosan feljegyzésre került az egyház tagsági nyilvántartásában. [...]

Az Úr azonban egészen másképpen határozta meg, hogy kik az Ő királyságának tagjai. 1828-ban Joseph Smith prófétán keresztül azt mondta: „Íme, ez az én tanom: Aki bűnbánatot tart és hozzám jön, *az az én egyházam*” (T&Sz 10:67; kiemelés hozzáadva). Az Ő szemében, akinek ez az egyháza, a tagság lényegesen többről szól, mint csupán arról, hogy valakinek van tagsági feljegyzése.

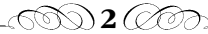
Éppen ezért szeretnék előrebocsátani egy fontos gondolatot, amelyet muszáj megértenünk és alkalmaznunk, ha valódi bűnbánatot akarunk tartani, és meg kívánunk térni az Úrhoz.

Sátán egyik leggyakrabban használt megtévesztése az az elképzelés, hogy Isten parancsolatai azért vannak, hogy korlátozzák a szabadságot és a boldogságot. Különösen a fiatalok érzik olykor, hogy az Úr normái kerítésként vagy láncokként választják el őket az élet látszólag legélvezetesebb tevékenységeitől. Ennek azonban épp az ellenkezője igaz. Hiszen az evangéliumi terv *éppen az a terv*, amely által az ember eljuthat az öröm teljességéhez. Ez az első gondolat, amelyet szeretnék nyomatékosítani. Az evangélium

tantételei azok a lépések és útmutatók, amelyek segítenek nekünk valódi boldogságot és örömet találni.

Ezen elgondolás megértése készítette a zsoltáírót arra, hogy így kiáltson fel: „Mely igen szeretem a te törvényedet...! Az én ellenségeimnél bölcsebbé teszel engem a te parancsolataiddal... Az én lábamnak szövétneke [lámpása] a te igéd, és ösvényemnek világossága. [...] A te bizonyosságaid az én örökségem mindenha, mert szívemnek örömei azok” (Zsoltárok 119:97–98, 105, 111).

Ha valódi bűnbánatot szeretnénk tartani, és meg szeretnénk térni Óhozzá, hogy egyháza tagjainak neveztethessünk, akkor először is és elsősorban fel kell ismernünk ezt az örök igazságot – hogy az evangéliumi terv a *boldogság* terve. *A gonoszság soha – sem a múltban, sem most, sem a jövőben* – nem hoz számunkra boldogságot [lásd Alma 41:10]. Isten törvényeinek megszegése kizárólag nyomorúságot, béklyókat és sötétséget eredményez.⁶

Jézus Krisztusba vetett hit előzi meg a bűnbánatot.

A második gondolat, amelyet fontos megértenünk, az a bűnbánat és a hit tantétele közötti kapcsolat. Az evangélium második alapvető tantétele a bűnbánat. Az első az, hogy hinnünk kell az Úr Jézus Krisztusban. Miért van ez így? Miért kell, hogy a valódi bűnbánatot az Úrba vetett hit előzze meg?

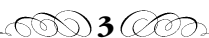
E kérdés megválaszolásához meg kell értenünk valamit a Mester engesztelő áldozatával kapcsolatosan. Lehi azt tanította, hogy „nincs olyan test, mely Isten jelenlétében lakhat, hacsak nem a Szent Messiás érdemei, és irgalma és kegyelme által” (2 Nefi 2:8). Még a legbecsületesebb és legjobb ember sem képes saját magát csupán önmaga érdemeire támaszkodva megmenteni, mivel – ahogyan azt Pál apostol is közli velünk – mindenki vétkezik és híján van Isten dicsőségének. (Lásd Rómabeliek 3:23).

Ha nem lenne a Szabadító tökéletes és büntelen élete – melyet önként tett le értünk –, akkor nem lehetne bűnbocsánat sem.

Éppen ezért a bűnbánat többet jelent a viselkedés egyszerű megváltoztatásánál. A világban sok férfi és nő tesz tanúbizonyságot nagy akaraterőről és önuralomról, amikor felülkerekedik rossz

szokásokon és a test gyengeségein. Ugyanakkor viszont nem gondolnak a Mesterre, néha még nyíltan el is utasítják Őt. Az ilyen viselkedésbeli változás, még ha pozitív irányba mutat is, nem jelent valódi bűnbánatot.

Az Úr Jézus Krisztusba vetett hit az az alap, amelyre az őszinte és jelentőségteljes bűnbánatnak épülnie kell. Ha igazán törekszünk arra, hogy legyőzzük a bűnt, akkor először Őrá kell tekintenünk, aki szabadításunk szerzője.⁷

A bűnbánat hatalmas szívbeli változást foglal magában.

A harmadik fontos tantétel, amelyet meg kell értenünk, ha igaz tagjai kívánunk lenni az egyháznak, az, hogy a bűnbánat nem csupán a cselekedeteink megváltoztatását jelenti, hanem szívbeli változást is.

Amikor Benjámín király befejezte figyelemre méltó beszédét Zarahemla földjén, a nép egyként kiáltott fel, és hittek szavainak. Biztosan tudták, hogy a megváltásról szóló ígéretei igazak, mivel ezt mondták: „...a Mindenható Úr Lelke... hatalmas változást vitt véghez bennünk, vagyis a szívünkben, úgyhogy [és figyeljete csak] már nincs hajlandóságunk arra, hogy gonosz dolgot tegyünk, csak arra, hogy állandóan jót tegyünk” (Móziás 5:2).⁸

Meg lehet változtatni az emberi szívet? Hogyne, persze! Naponta megtörténik ez az egyház hatalmas misszionáriusi munkája során. Ez egyike a legelterjedtebbeknek Krisztus modernkori csodatételei közül. Ha még nem történt ez meg veletek, akkor épp ideje.

Urunk azt mondta Nikodémusnak: „Ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja az Isten országát” (János 3:3). [...]

Alma pedig kijelenti: „És az Úr így szólt hozzám: Ne csodálkozz azon, hogy az egész emberiségnek, igen, férfiaknak és nőknek, minden nemzetnek, nemzetségnek, nyelvnek és népnek újjá kell születnie; igen, Istentől kell születnie, megváltozva testi és bukott állapotukból, az igazlelkűségnek egy állapotába, megváltatván Isten által, fiaivá és leányaivá lévén;

Az ifjabbik Alma csodás szívbeli változást tapasztalt a bűnbánatnak köszönhetően.

És így új teremtmények lesznek; és ha nem teszik meg ezt, akkor semmiképpen sem örökölhetik Isten királyságát” (Móziás 27:25–26). [...]

Alma negyedik fejezete olyan időszakot ír le a nefita történelemben, amikor „az egyház kezdett megakadni a fejlődésében” (Alma 4:10). Alma úgy reagált erre a kihívásra, hogy lemondott a kormányzatban betöltött főbírói hivataláról, „és teljesen a... főpapságnak... szentelte magát” (Alma 4:20).

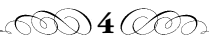
Tiszta bizonyosságot tett a nép ellen (lásd Alma 4:19), és Alma ötödik fejezetében több mint negyven igen fontos kérdést tesz fel. Az egyház tagjaihoz nyíltan szólva kijelentette: „[A]zt kérdezem tőletek, egyházi testvéreim, hogy megszülettetek-e már Istentől lelkileg? Átvettétek-e az ő képmását az ábrázatokra? Megtapasztaltatok-e ezt a hatalmas változást a szívetekben?” (Alma 5:14).

Majd folytatta: „[H]a megtapasztaltatok már egy szívbeli változást, és ha éreztétek már úgy, hogy a megváltó szeretet énekét

szeretnétek énekelni, akkor azt kérdezem, hogy tudtok-e most úgy érezni?” (Alma 5:26).

Hát nem gyorsulna fel drámai módon az egyház fejlődése napjainkban is, ha egyre többen születnének újjá lelkiileg? El tudjátok képzelni, mi történne az otthonainkban? El tudjátok képzelni, mit történne, ha egyre növekvő számú példány kerülne a Mormon könyvéből az egyre nagyobb számú misszionárius kezébe, akik tudják, hogyan használják azt, és akik maguk is újjászülettek Istentől? Amikor ez bekövetkezik, akkor elnyerjük a lelkek azon bőséges aratását, amelyet az Úr megígért nekünk. Az Istentől újjászületett Alma volt az, aki misszionáriusként úgy volt képes terjeszteni az igét, hogy sokan mások is újjászülettek Istentől. (Lásd Alma 36:23–26.)⁹

Ha átesünk ezen a hatalmas változáson, amelyre csakis a Jézus Krisztusba vetett hit és a rajtunk munkálkodó Lélek által kerülhet sor, az olyan, mintha új emberré váltunk volna. Ez a változás tehát újjászületéshez hasonlít. Ezrek tapasztalták már meg közületek ezt a változást. Hátat fordítottatok a bűnnek, az időnként mély és bántó bűnnel teli életnek, és tisztává tettetek azáltal, hogy alkalmaztatok életetekben Krisztus vérért. Már nincs bennetek hajlandóság a régi életmódhoz való visszatérésre. Valójában új emberek vagytok. Ezt jelenti a szívbeli változás.¹⁰

Az Isten szerint való szomorúság vezet a valódi bűnbánathoz.

A negyedik gondolat, melyet szeretnék kihangsúlyozni, az, amit a szentírások a bűneink miatti „Istentől való szomorúságnak” neveznek. Nem ritka, hogy látunk a világban olyan férfiakat és nőket, akik bűntudatot éreznek azon dolgok miatt, melyeket helytelenül tesznek. Időnként azért, mert tetteik nagy bánatot és szenvedést okoznak nekik vagy szeretteiknek. Időnként az váltja ki a bánkódásukat, hogy elkapják és megbüntetik őket a tetteikért. Nem ezek a világi érzések alkotják az „Isten szerint való szomorúságot”.

[...] A nefita nemzet végnapjaiban Mormon a következőket mondta népéről: „...nem bűnbánatra vezető volt a bánatuk, Isten jósága miatt; hanem inkább az elkárhozottak bánata volt ez, mivel

az Úr nem mindig engedi meg nekik, hogy a bűnben boldogok legyenek.

És nem jöttek Jézushoz megtört szívvel és töredelmes lélekkel, hanem átkozták Istent, és meg akartak halni” (Mormon 2:13–14).

A keleti félgömbön Pál apostol a korinthusbeliek között munkálkodott. Miután a szentek között terjedő komoly problémákról tájékoztatták, melyek között erkölcstelenség is szerepelt (lásd 1 Korinthusbeliek 5:1), Pál igen éles hangú korholó levelet írt. Az emberek megfelelő szellemben reagáltak, és a gondokat kétségtelenül helyre tették, mivel Pál második nekik írt levelében a következőket mondja: „Most örülök, nem azért, hogy megszorodtatok, hanem hogy megtérésre szomorodtatok meg. Mert Isten szerint szomorodtatok meg...

Mert az Isten szerint való szomorúság üdvösségre való megbánhatatlan megtérést szerez; a világ szerint való szomorúság pedig halált szerez” (2 Korinthusbeliek 7:9–10).

Mindkét szentírásban az Isten szerint való szomorúság olyan bánat, amely bűnbánathoz vezet bennünket.

Az Isten szerint való szomorúság a Lélek ajándéka. Annak mélységes felismerése, hogy tetteink megsértették Atyánkat és Istenünket. Éles és heves felismerése annak, hogy viselkedésünk miatt a Szabadító – Ő, aki nem ismerte a bűnt, aki mindenek között a legnagyobb volt – gyötrődött és szenvedett. Bűneink miatt vérzett minden pórusából. A szentírások erre a nagyon is valóságos szellemi és lelki gyötrődésre utalnak úgy, mint „megtört szív és töredelmes lélek”. (Lásd 3 Nefi 9:20; Moróni 6:2; T&Sz 20:37; 59:8; Zsoltárok 34:18; 51:17; Ésaías 57:15.) Az ilyen lélek a valódi bűnbánat elengedhetetlen előfeltétele.¹¹

Mennyei Atyánk és Jézus Krisztus izgatottan várják, hogy változtassunk az életünkön, és segítenek nekünk ebben.

A következő tantétel, amelyről szólni szeretnék, ez: senki sem várja izgatottabban, hogy változtassunk az életünkön, mint Atyánk és a Szabadító. A Jelenések könyvében található egy erőteljes és mélyreható felhívás a Szabadítótól. Ezt mondja: „...az ajtó előtt állok és

zörgetek; ha valaki meghallja az én szómat és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz...” (Jelenések 3:20). Figyeljétek meg, hogy nem azt mondja, hogy „az ajtó előtt állok, és várom hogy kopogj”. Ő hív, jelez, kéri, hogy egyszerűen nyissuk meg a szívünket, és engedjük be Őt.

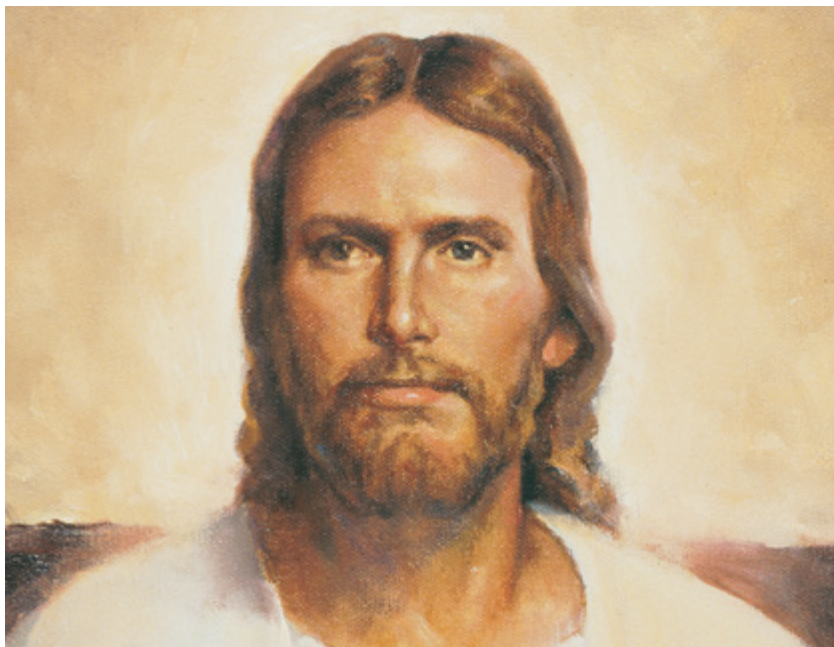
Moróni hitről szóló nagyszerű prédikációja még egyértelműbben tanít erről a tantételről. Az Úr azt mondta neki: „[Ha] hozzám jönnek az emberek, akkor megmutatom nekik a gyengeségüket. Gyengeséget adok az embereknek, hogy alázatosak legyenek; és kegyelmem elegendő minden... embernek”. Nem számít, miben áll a hiányosságunk vagy a gyengeségünk. Az Ő ajándékai és hatalmai elegendőek, hogy mindet legyőzzük.

Moróni az Úr szavaival folytatja: „...kegyelmem elegendő minden olyan embernek, aki megalázkodik előttem; mert ha megalázkodik előttem és hisznek bennem, *akkor erőssé teszem számukra a gyenge dolgokat*” (Ether 12:27; kiemelés hozzáadva).

Micsoda ígéret ez az Úrtól! Gondjaink gyökerét lehet megváltoztatni, átalakítani és átformálni erősséggé és erőforrássá. Számtalan szentírásban ismétlik meg ezt az ígéretet valamilyen formában. Ésaías azt mondta: „Erőt ad a megfáradottnak, és az erőtlén erejét megsokasítja” (Ésaías 40:29). Pálnak az Úr azt mondta: „Elég néked az én kegyelmem; mert az én erőm erőtlenség által végeztetik el” (2 Korinthusbeliek 12:9). A Tan és a szövetségekben ezt olvassuk: „[A]ki hatalmam alatt megremeg, az erőssé tétetik, és dicséret és bölcsesség gyümölcseit termi” (T&Sz 52:17; lásd még 1 Nefi 17:3; 2 Nefi 3:13; T&Sz 1:28; 133:58–59).¹²

Sátán egyik leghatékonyabb stratégiája azokkal szemben, akiket bűnbe csábított, hogy azt suttogja a fülükbe: nem érdemesek arra, hogy imádkozzanak. Azt fogja mondani nektek, hogy Mennyei Atyánk annyira elégedetlen veletek, hogy nem fogja meghallgatni az imáitokat. Ez hazugság, és azért mondja, hogy félrevezessen bennünket. A bűn ereje hatalmas. Ha szeretnénk megszabadulni tőle, különösen egy súlyos bűntől, akkor minket meghaladó hatalommal kell rendelkezünk.

Senki sem vágyik rá jobban, hogy segítsen nektek elmenekülni a bűntől, mint a ti Mennyei Atyátok. Forduljatok Őhozzá! Ismerjétek el a bűnötöket, valljátok be a szégyeneteket és a vétkeket, majd

*„...a valódi bűnbánat az Úr Jézus Krisztusba vetett
hiten alapul és abból indul ki. Nincs más út.”*

könyörögjetekek hozzá segítségért! Hatalmában áll, hogy győzelemre segítsen benneteket.¹³

Fivérek és nőtestvérek, alázatos és bánattal teli bűnbánatban kell az Úr elé vinni a bűneinket. Könyörögnünk kell Őhozzá, hogy adjon erőt a legyőzésükre. Az ígéretek biztosak. Ő segítségünkre siet. Megtaláljuk majd az erőt életünk megváltoztatásához.¹⁴

6

Nem szabad elveszítenünk a reményt, amikor igyekszünk Krisztushoz hasonlóbbá válni.

A hatodik és utolsó pont, amelyet szeretnék érinteni a bűnbánat folyamata kapcsán az, hogy óvatossnak kell lennünk, amikor arra törekszünk, hogy egyre inkább Istenhez hasonlóvá váljunk, nehogy elcsüggedjünk és elveszítsük a reményt. A Krisztushoz hasonlóvá válás élethossziglan tartó törekvés, és nagyon gyakran lassú, majdnem észrevétlen fejlődést és változást foglal magába. A szentírások figyelemre méltó történeteket jegyeznek fel olyan emberekről, akik

drámai változáson mentek át, mintegy pillanat alatt: az ifjabb Alma; Pál a damaszkuszi úton; Énós, amint éjszakába nyúlóan imádkozott; Lamóni király. A változás erejének ily megdöbbentő példái még azokat is, akik ennyire mélyen voltak a bűnben, bizakodással töltik el azt illetően, hogy az engesztelés még a leginkább reménytelen helyzetben lévőket is el tudja érni.

Óvatosnak kell azonban lennünk, amikor ezekről a figyelemre méltó példákról beszélünk. Bár valóságosak és hatásosak, inkább kivételt jelentenek, mintsem szabályt. Minden Pálra, minden Énósra és minden Lamóni királyra jut néhány száz vagy ezer olyan ember, aki sokkal finomabbnak, sokkal nehezebben észrevehetőnek találja a bűnbánat folyamatát. Napról napra közelebb húzódnak az Úrhoz, és közben alig veszik észre, hogy istenszerű életet építenek. A jó-ság, a szolgálat és az elkötelezettség csendes életét élik. Olyanok, akárcsak a lámániták, akikről azt mondta az Úr, hogy „tűzzel és a Szentlélekkel lettek megkeresztelve, és ezt *nem tudták*” (3 Nefi 9:20; kiemelés hozzáadva).

Nem szabad elveszítenünk a reményt. A remény az emberek lelkének horgonya. Sátán szeretné, ha eldobnánk ezt a horgonyt. Ily módon érheti el a csalódottságot és azt, hogy behódoljunk. Nem szabad azonban elveszítenünk a reményt. Az Úr minden erőfeszítésnek örül, még az apró, mindennapi erőfeszítéseknek is, melyekkel azon igyekszünk, hogy hasonlóbba váljunk Hozzá. Bár úgy láthatjuk, hogy még igen nagy út áll előttünk a tökételeződés felé vezető ösvényen, nem szabad feladnunk a reményt.¹⁵

Azok számára, akik megfizetik az igaz bűnbánat által követelt árat, az ígélet biztosan áll. Újra tiszták lehettek. Megszűnhet a két-ségbeesés. És kiárad rátok a megbocsátás édes békessége.

Az Úr szavai, melyeket Ésaíason keresztül szólt, biztosak: „No jer-tek, törvénykezzünk, azt mondja az Úr! ha bűneitek skárlátpirosak, hófehérek lesznek, és ha vérszínűek, mint a karmazsin, olyanok lesznek, mint a gypjű” (Ésaías 1:18).

Ezen adományozási korszakban pedig az Úr hasonló világos-sággal szólt, amikor ezt mondta: „Íme, aki megbánta bűneit, annak megbocsáttatik, és én, az Úr, nem emlékszem azokra többé” (T&S 58:42).¹⁶

Remélem, nem élünk majd a múltban. Nincs sok jövőjük azoknak, akik a múltban élnek. Komolyan hajlamosak vagyunk arra, hogy a veszteségeinken keseregjünk, azokon a döntéseinket, amelyekről – visszatekintve – úgy véljük, hogy valószínűleg helytelenek voltak. Komolyan hajlamosan vagyunk arra, hogy rosszul érezzük magunkat a körülményeink miatt, azt gondolván, hogy ha más döntéseket hoztunk volna, akkor most jobbak lennének. A múlt tapasztalatai hasznunkra válhatnak. Ne pazaroljuk azonban az időnket arra, hogy a már meghozott döntéseken és a már elkövetett hibákon rágódunk. Élünk a jelenben és a jövőben.¹⁷

Szeretett fivéreim és nővéreim, azon igyekezetünk közben, hogy Krisztus egyházának tagjai lehessünk – tagok abban az értelemben, ahogyan Ő használja e kifejezést, vagyis tagok, akik bűnbánatot tartottak és megtértek Hozzá –, emlékezzünk e hat tantételre. Első, hogy az evangélium az Úr boldogságterve, a bűnbánat pedig azért van, hogy örömet hozzon számunkra. Második, hogy a valódi bűnbánat az Úr Jézus Krisztusba vetett hiten alapul és abból indul ki. Nincs más út. Harmadik, hogy a valódi bűnbánat szívbeli változással jár, nem csak viselkedésszel. Negyedik, hogy e hatalmas szívbeli változásnak az is a része, hogy Istentől való bánatot érzünk a bűneink miatt. Ezt értjük a megtört szív és a töredelmes lélek alatt. Ötödik, hogy Isten ajándékai elegendőek ahhoz, hogy segítsenek nekünk legyőzni minden bűnt és gyengeséget, ha csupán csak Őhozza fordulunk segítségért. Végül pedig emlékeznünk kell arra, hogy a legtöbb bűnbánat nem jár nagyszabású vagy drámai változásokkal, hanem inkább egy lépésről lépésre végbemenő, szilárd és következetes haladást jelent az istenszerűség felé.

Ha hajlandóak vagyunk az életünk szerves részévé tenni ezeket a tantételeket, és naponta alkalmazni őket, akkor jogosultak leszünk arra, hogy többek legyünk tagsági feljegyzéssel rendelkező egyháztagnál Jézus Krisztus Egyházában. Igaz tagokként ránk is vonatkozik az ígélet: „...aki az én egyházamból való, és egyházamban mindvégig kitart, azt az én sziklámon alapítom meg, és a pokol kapui nem fognak diadalmaskodni felettük” (T&Sz 10:69).

Azért imádkozom, hogy mindannyian nyerjük el ezt az ígéletet.¹⁸

Javaslatok a tanulmányozáshoz és a tanításhoz

Kérdések

- Benson elnök azt mondta, hogy a valódi bűnbánathoz először fel kell ismernünk, hogy „az evangéliumi terv a *boldogság* terve”, és hogy a gonoszság „*soha...* nem hoz számunkra boldogságot” (1. szakasz). Szerinted miért elengedhetetlen a bűnbánat folyamatához, hogy megértsük ezt?
- A bűnbánatra tett erőfeszítéseink során miért nem elegendő csupán a viselkedésbeli változás? (Lásd 2. szakasz.) Szerinted miért kell Jézus Krisztusra tekintenünk ahhoz, hogy valódi bűnbánatot gyakorolhassunk?
- Milyen módon tapasztaltad meg a „hatalmas szívbéli változást”, ahogyan arról a 3. szakasz beszél? Mit tehetünk, hogy másoknak is segítségünk megtapasztalni ezt a változást?
- Miben különbözik az „Istentől való szomorúság” attól a bánattól, amelyet néhányan éreznek, amikor valami rosszat tettek? (Lásd 4. szakasz.) Hogyan használhatja egy szülő vagy püspök a 4. szakaszban található tanításokat, hogy segítsen valakinek, akinek bűnbánatra van szüksége?
- Az 5. szakasz áttekintése közben mely tanítások hatnak számodra különösképpen vigasztalónak? Miért adnak vigaszt neked ezek a tanítások?
- Amikor Benson elnök bizonyosságot tett a Szabadító engesztelésének hatalmáról, azt mondta, hogy „nem szabad elveszítenünk a reményt” (6. szakasz). A 6. szakasz áttekintése során az engesztelésről szóló mely igazságok adnak reményt számodra?

Kapcsolódó szentírások

Lukács 15:11–32; Móziás 4:10–12; 26:30–31; Alma 34:17–18; 3 Nefi 27:19–20; T&Sz 18:10–16; 19:15–19

Tanítási segédlet

„A legfőbb gondod az legyen, hogy segíts másoknak az evangéliumot tanulni, nem pedig az, hogy hatásos előadásokat tarts! Ez azt is jelenti, hogy alkalmat adsz a tanulóidnak, hogy egymást tanítsák” (*Tanítás, nincs nagyobb elhívás* [2000]. 64.).

Jegyzetek

1. "Cleansing the Inner Vessel," *Ensign*, May 1986, 4.
2. In Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1987), 184.
3. "The Law of Chastity," *New Era*, Jan. 1988, 6.
4. In Conference Report, Apr. 1955, 47.
5. "Born of God," *Ensign*, July 1989, 4.
6. "A Mighty Change of Heart," *Ensign*, Oct. 1989, 2.
7. "A Mighty Change of Heart," 2.
8. "A Mighty Change of Heart," 2, 4.
9. "Born of God," 2, 4.
10. "A Mighty Change of Heart," 4.
11. "A Mighty Change of Heart," 4.
12. "A Mighty Change of Heart," 4–5.
13. "The Law of Chastity," 7.
14. "A Mighty Change of Heart," 5.
15. "A Mighty Change of Heart," 5.
16. "The Law of Chastity," 7.
17. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), 387.
18. "A Mighty Change of Heart," 5.

„....egyetlen személy vagy nemzet számára sem lehet fontosabb esemény a Mester feltámadásánál.”

Jézus Krisztus, a Szabadítónk és Megváltónk

„Kijelentjük Jézus Krisztus istenségét. Őrá tekintünk szabadításunk egyedüli forrásaként.”

Ezra Taft Benson életéből

„Nem emlékszem olyan időre, amikor ne hittem volna Jézus Krisztusban – mondta Benson elnök. – Úgy tűnik, hogy az élet, a halál és a feltámadás valósága mindig is a részem volt. Hithű szülők neveltek fel az otthonunkban, akik buzgón hittek Krisztusban, és tanúságot tettek róla, amiért én nagyon hálás vagyok.”¹

E Jézus Krisztusról való bizonyosság volt Benson elnök életének alapja. Ez alakította a fontossági sorrendjét, vezette a döntéseit és segítette őt át a megpróbáltatásokon. Jövőképet biztosított a halandóság céljával kapcsolatban, valamint bizodalmat az örök élet ígéreteiben és áldásaiban.

Apostoli szolgálata során, Jézus Krisztus különleges tanújaként, Benson elnök gyakran tett bizonyosságot a Szabadítóról. Elismerve, hogy „olykor felteszik a kérdést: »a mormonok vajon keresztények?«, így tett bizonyosságot:

„Kijelentjük Jézus Krisztus istenségét. Őrá tekintünk szabadításunk egyedüli forrásaként. Igyekszünk az Ő tanításai szerint élni, és várjuk az időt, amikor ismét eljő erre a földre, hogy Királyok Királyaként és Urak Uraként uralkodjék. A Mormon könyvebeli próféta szavaival szólva kijelentjük, hogy... »nem adatik más név, sem valamely más út vagy mód, mely által szabadulás jöhetne az emberek gyermekeihez, csakis Krisztus, a Mindenható Úr nevében és azáltal« (Móziás 3:17).”²

Benson elnök Jézus Krisztus istenségével kapcsolatos kijelentései gyakran kapcsolódtak a Mormon könyvéhez.³ „A Mormon könyvén

keresztül az Úr kézzelfogható bizonyítékot adott napjainkra arról, hogy Jézus a Krisztus”⁴ – mondta. Azt tanította, hogy a Mormon könyve „fő küldetése” az, hogy meggyőzze az embereket erről az igazságról.⁵ „A Mormon könyve verseinek több mint a fele utal az Urunkra – jegyezte meg. – Száznál is több különböző néven szerepel a Mormon könyvében. E nevek pedig különös jelentőséggel bírnak isteni természetének jellemzésében.”⁶

Benson elnök bizonyága a Szabadítóról megmutatta, milyen közel érezte magát Őhozá:

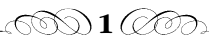
„Teljes lelkemmel szeretem Őt.

Alázatosan tanúsítom, hogy Ő ugyanaz a szerető, könyörületes Úr ma is, mint amikor Palesztina poros útjait járta. Közel áll a földi szolgálaihoz. Ma is foglalkozik mindannyiunkkal és szeret bennünket. Felfől biztosak lehetnek.

Ma is él Urunkként, Mesterünként, Szabadítónkként és Istenünként.

Isten áldjon meg mindannyiunkat, hogy higgyünk Őbenne, hogy elfogadjuk Őt, hogy Őneki hódoljunk, hogy teljesen bízunk Őbenne, és hogy Őt kövessük.⁷

Ezra Taft Benson tanításai

Az irántunk érzett végtelen szeretete miatt Jézus Krisztus megváltott bennünket a fizikai és a lelki haláltól.

Semmi sincs, aminek nagyobb hatása lett volna a világra, mint Jézus Krisztus élete. Az Ő tanításai nélkül fel sem foghatjuk az életünk értelmét. Őnélküle elvesznénk a félelemből és sötétségből született hiedelmek és hódolati formák özönében, ahol az érzéki és az anyagi dolgok uralkodnak. Nagyon messze vagyunk még az Ő általa felállított céltól, sohasem szabad azonban szem elől tévesztenünk vagy elfelejtenünk azt a tényt, hogy a fény és a tökéletesség felé való törekvésünk nem lenne lehetséges az Ő tanításai, élete, halála és feltámadása nélkül.⁸

Ahhoz, hogy bármilyen mértékű nagyrabecsülést és hálát is érezzünk mindazért, amit [Jézus Krisztus] tett értünk, emlékeznünk kell a következő fontos igazságokra:

Jézus azért jött a földre, hogy az Atyánk akaratát teljesítse.

Úgy jött, hogy előre tudta, hogy viselnie kell mindannyiunk bűneinek terhét.

Tudta, hogy kereszthalált hal majd.

Azért született, hogy az egész emberiség Szabadítója és Megváltója legyen.

Azért volt *képes* elvégezni a küldetését, mert Isten Fia volt, és rendelkezett Isten hatalmával.

Azért volt *hajlandó* beteljesíteni a küldetését, mert szeret bennünket.

Egyetlen halandónak sem áll hatalmában vagy képességében megváltani más halandókat elveszett és bukott állapotukból, sem önként feláldozni életét, létrehozva egy egyetemes feltámadást az összes többi halandó számára.

Kizárólag Jézus Krisztus volt képes és hajlandó arra, hogy a szeretet e megváltó cselekedetét véghezvigye.⁹

Jézus Krisztus... előre kijelölt időben jött a földre, királyi születési joggal, mely megőrizte isteniségét. Természetében keveredtek halandó anyjának emberi tulajdonságai és Örökkévaló Atyjának isteni tulajdonságai és hatalmai.

Egyedi öröksége tette Őt a megtisztelő cím birtokosává – Isten Egyszülött Fia a testben. Isten Fiaként olyan hatalmakat és intelligenciát örökölt, amely egyetlen emberi lényre sem volt jellemző addig és azóta sem. Szó szerint Immánuel volt, mely azt jelenti: „velünk az Isten” (lásd Ésaías 7:14; Máté 1:23).

Bár Isten Fia volt, akit a földre küldtek, az Atya isteni terve mégis megkívánta, hogy Jézus ki legyen téve a halandóság minden nehézségének és megpróbáltatásának. Így aztán ki lett téve a kísértéseknek, az éhségnek, szomjúságnak és a kimerültségnek (lásd Móziás 3:7).

*„Semmi sincs, aminek nagyobb hatása lett volna
erre a világra, mint Jézus Krisztus élete.”*

Ahhoz, hogy az Atya minden gyermekének *Megváltója* lehessen, Jézusnak tökéletesen engedelmesnek kellett lennie Isten minden törvényéhez. Mivel alárendelte magát az Atya akaratának, „kegyelemről kegyelemre [növekedett], míg teljességet nem kapott” Atyja hatalmából. Így „minden hatalmat megkapott, a mennyben is és a földön is” (T&Sz 93:13, 17).¹⁰

Mivel [Jézus] Isten volt – maga Isten Fia –, képes volt arra, hogy magára vegye mások bűneinek súlyát és terhét. Ésaías ezekkel a szavakkal prófétált Szabadítónk hajlandóságáról minderre: „Pedig betegségeinket ő viselte, és fájdalmainkat hordozá, ...megsebesítettett bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért, békességünknek büntetése rajta van, és az ő sebeivel gyógyulánk meg” (Ésaías 53:4–5).

E szent, önzetlen és önkéntes cselekedet, melynek során minden más ember bűnét magára vette, ez az engesztelés. Hogy miként volt képes az *Egy* elviselni *mind* bűnét, ez meghaladja a halandó ember

értelmét. Ezt viszont tudom: valóban magára vette mindenki bűnét, méghozzá az irántunk érzett végtelen szeretete miatt. Azt mondta: „Mert íme, én, Isten, mindenkiért elszenvedtem ezeket a dolgokat, hogy ha bűnbánatot tartanak, akkor ne szenvedjenek... Amely szenvedés nyomán, még én, Isten, mindenek közt a legnagyobb is reszkettem a fájdalomtól, és minden pórusból véreztem, és testben és lélekben is szenvedtem – és azt kívántam, hogy ne igyam ki a keserű poharat, és visszarettenjek” (T&Sz 19:16, 18).

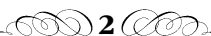
A gyötrő kínszenvedés ellenére vette a poharat és kiitta. Elszenvedte minden ember fájdalmát, hogy nekünk ne kelljen szenvednünk. Panasz vagy bosszúvágy nélkül viselte vádlóinak megaláztatását és sértéseit. Eltúrta a korbácsolást, majd a kegyetlen kivégzés – a kereszthalál – gyalázatát.¹¹

A Gecsemánéban és a Kálvárián [Jézus] véghezvitte a végtelen és örökkévaló engesztelést. Ez volt a szeretet legnagyobb cselekedete a feljegyzett történelem folyamán. Ezt követte halála és feltámadása.

Így lett Ő a Megváltónk – megváltva mindannyiunkat a fizikai haláltól, és megváltva a lelki haláltól is mindazokat, akik hajlandóak engedelmeskedni az evangélium törvényeinek és szertartásainak.¹²

Talán sohasem érthetjük meg vagy foghatjuk fel a halandóságban, *hogyan* vitte véghez, amit tett, azonban igenis meg kell értenünk azt, hogy *miért* tette, amit tett.

Minden tettét az irántunk érzett önzetlen és végtelen szeretete motiválta.¹³

Jézus Krisztus feltámadott lényként lépett elő a sírból, és így él ma is.

A történelem legnagyobb eseményei azok, amelyek a legnagyobb számú emberre vannak a leghosszabb ideig hatással. E mérce alapján egyetlen személy vagy nemzet számára sem lehet fontosabb esemény a Mester feltámadásánál.

Bizonyos, hogy minden lélek, aki valaha is a földön élt és meghalt, szó szerint feltámad majd, és bizony alaposan fel kell készülnie erre az eseményre. A dicsőséges feltámadásnak kell minden férfi és nő céljának lennie, hiszen a feltámadás valóság lesz.

Semmi sincs, ami oly teljesen egyetemes lenne, mint a feltámadás. Minden élő lény feltámad. „Mert a mi képen Ádámban mindnyájan meghalnak, azonképen a Krisztusban is mindnyájan megelevenítetnek” (1 Korinthusbeliek 15:22).

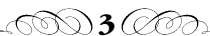
A szentírásbeli feljegyzés elmondja nekünk, hogy a Jézus keresztre feszítését követő harmadik napon hatalmas földrengés volt. A kő elgördült a sírbolt szájától. Néhány asszony – közöttük a legelkötelezettebb követői –, fűszerekkel érkeztek, és „nem találák az Úr Jézus testét”.

Angyalok jelentek meg, és egyszerűen azt mondták: „Mit keressetek a holtak között az élő? Nincs itt, hanem feltámadott” (Lukács 24:3–6). Semmi sem ér fel a történelemben ehhez a drámai kijelentéshez: „Nincs itt, hanem feltámadott.”

Urunk feltámadásának tényét *számos* megbízható tanú támasztja alá. A feltámadott Úr megjelent több asszonynak, a két tanítványnak az Emmausba vezető úton, Péternek, az apostoloknak; „azután – ahogyan Pál beszámolt róla – megjelent több mint ötszáz atyafinak egyszerre. [...] Legutolszor pedig mindenek között, ...[Pálnak] is megjelent” (1 Korinthusbeliek 15:6, 8). [...]

Utolsó napi tanúinak egyikeként bizonyságomat adom, hogy Ő ma él. Ő egy feltámadt lény. Ő a mi Szabadítónk, a mi Urunk, szó szerint Isten Fia. Tanúságomat teszem, hogy ismét eljön majd megdicsőült, feltámadott Urunkként. Ez a nap már nincsen nagyon messze. Mindazok számára, akik Szabadítóként és Úrként fogadják el Őt, az Ő szó szerinti feltámadása azt jelenti, hogy az élet nem ér véget a halállal, hiszen ahogyan Ő megígérte: „Mert én élek, ti is élni fogtok” (János 14:19).¹⁴

Egyedül Ő rendelkezett a feltámadás hatalmával. Így aztán a temetését követő harmadik napon előjött a sírból élőn, és sokaknak megmutatta magát. [...] Egyikeként azoknak, akiket napjainkban az [Ő] különleges tanúinak neveznek, tanúságomat teszem nektek, hogy Ő él. Ő él, feltámadott testtel. Nincs oly igazság vagy tény, amely felől nagyobb bizonyossággal vagy magabiztossággal rendelkeznék, mint Urunk szó szerinti feltámadása.¹⁵

Bátornak kell lennünk a Jézus Krisztusról való bizonyágunkban.

A leginkább felbecsülhetetlen értékű áldás, amely az egyház minden tagja számára elérhető, a bizonyág Jézus Krisztusnak és az Ő egyházának isteni eredetéről. A bizonyág azon kevés dolgok egyike, amelyet magunkkal vihetünk, amikor elhagyjuk ezt az életet.

Bizonyággal rendelkezni Jézusról annyit tesz, hogy tudást birtokolunk a Szentlélek által Jézus Krisztus isteni küldetéséről.

A Jézusról való bizonyág az, amikor tudjuk, hogy Urunk születésének isteni természete volt – hogy Ő tényleg az *Egyszülött Fiú* a testben.

A Jézusról való bizonyág az, amikor tudjuk, hogy Ő volt a megígért Messiás, és hogy az emberek közötti tartózkodása során sok hatalmas csodát vitt véghez.

A Jézusról való bizonyág az, amikor tudjuk, hogy az általa – az Ő tanaként – felállított törvények igazak, és aztán ezek szerint a törvények és szertartások szerint is élünk.

Jézusról való bizonyággal rendelkezni annyit tesz, hogy tudjuk, hogy önként vette magára az egész emberiség bűneit a Gecsemáné kertjében, ami mind testi, mind lelki szenvedést okozott neki, és ami miatt minden pórusából vér fakadt. Mindezt pedig azért tette, hogy nekünk ne kelljen szenvednünk, ha bűnbánatot tartunk. (Lásd T&Sz 19:16, 18.)

Jézusról való bizonyággal rendelkezni azt jelenti, hogy tudjuk, hogy győzedelmesen jött elő a sírból, feltámadt, fizikai testtel. És mivel Ő él, ezért az egész emberiség is élni fog.

Jézusról való bizonyággal rendelkezni azt jelenti, hogy tudjuk, hogy az Atyaisten és Jézus Krisztus tényleg megjelentek Joseph Smith prófétának, hogy az Ő evangéliumának egy új adományozási korszakát alapítsák meg, hogy a szabadítást prédikálhassák minden nemzetnek, mielőtt Ő eljön.

Jézusról való bizonyággal rendelkezni azt jelenti, hogy tudjuk, hogy az egyház, amelyet Ő az idők delén megalapított, a mai

időkben pedig visszaállított, az Úr kijelentése szerint „az egyetlen igaz és élő [egyház] az egész föld színén” (T&Sz 1:30).

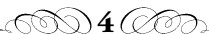
Elengedhetetlen, hogy rendelkezünk ilyen bizonyossággal. Még ennél is fontosabb azonban, hogy bátrak legyünk a bizonyosságunkban.

A Jézusról való bizonyosság azt jelenti, hogy elfogadjuk Jézus Krisztus isteni küldetését, befogadjuk az Ő evangéliumát, és az Ő munkáit végezzük. Azt is jelenti, hogy elfogadjuk Joseph Smith és az őt követők prófétai küldetését, valamint követjük a tanácsaikat. Ahogyan Jézus is mondta: „akár saját hangom, akár szolgálaim hangja által, az ugyanaz” (T&Sz 1:38).

Azokról szólva, akik végül majd elnyerik a celesztialis királyság áldásait, az Úr a következőket mondta Joseph Smithnek:

„Ők azok, akik befogadták Jézus tanúbizonyosságát, és hittek az ő nevében, és megkeresztelkedtek temetésének módja szerint, eltemetve a vízben az ő nevében, és ezt az általa adott parancsolat szerint” (T&Sz 76:51).

Ők azok, akik bátrak a Jézusról való bizonyosságukban, akikről az Úr kijelentette, hogy „hit által győznek, és akiket megpecsétel az ígéret Szent lelke, amelyet az Atya mindazokra kiáraszt, akik igazak és hűek” (T&Sz 76:53).¹⁶

A Jézus Krisztusba vetett hit abból áll, hogy teljes mértékben Őrá hagyatkozunk, és az Ő tanításait követjük.

Vallásunk alapvető tantétele az Úr Jézus Krisztusba vetett hit. Miért szükséges, hogy bizalmunkat és reménységünket egyetlen alakba vessük? Miért oly elengedhetetlen az Őbelé vetett hit a békés elméhez ebben az életben és a reménységhez a következő világban?

E kérdésekre adott válaszaink határozzák meg, hogy a jövővel bátorsággal, reménységgel és optimizmussal nézünk-e szembe, vagy aggodalommal, szorongással és borúlátóan.

Üzenetem és bizonyosságom a következő: kizárólag Jézus Krisztus van azon egyedi képesség birtokában, hogy megadja nekünk azt a reményt, magabiztosságot és erőt, amely szükséges a világ legyőzéséhez, illetve az emberi hiányosságainkon való felülemelkedéshez.

„Kövessetek engem...” (Márk 1:17).

Hogy ezt megtegyük, Őbelé kell vetni a hitünket, és az Ő törvényei és tanításai szerint kell élnünk. [...]

A hit Őbenne többet jelent annál, mint hogy pusztán elismerjük, hogy Ő él. Többet jelent annál, mint csupán kinyilvánítani azt, amit igaznak vélünk.

A Jézus Krisztusba vetett hit magában foglalja azt, hogy teljesen Őtől függünk. Istenként végtelen hatalommal, intelligenciával és szeretettel bír. Nincsen olyan emberi probléma, mely meghaladná az Ő képességeit. Mivel Ő mindenk alá szállt le (lásd T&Sz 122:8), tudja, hogyan segítsen nekünk felülemelkedni a hétköznapi nehézségeken.

A hit Őbenne azt jelenti, hogy hiszünk, akkor is, ha nem értünk mindent, amit tesz. Ezért kell minden gondolatban Őrá tekintenünk; nem kételkednünk, nem félnünk (lásd T&Sz 6:36).

A hit Őbenne azt jelenti, hogy bízunk abban, hogy Ő minden ember és minden nemzet felett hatalommal bír. Nincsen olyan gonosz,

amelyet ne tudna legyőzni. Minden az Ő kezében van. Ez a föld az Ő jogos uralma alatt áll. Mégis engedi, hogy gonoszság legyen, hogy képesek legyünk döntéseket hozni a jó és a gonosz között.

Evangéliuma a tökéletes gyógyír az összes emberi gondra és társadalmi problémára.

Evangéliuma azonban csak annyira hatékony, amennyire alkalmazzuk azt az életünkben. Éppen ezért fontos, hogy „[[akmározzatok Krisztus szavain; mert íme, Krisztus szavai minden olyan dolgot meg fognak mondani nektek, amit meg kell tennetek” (2 Nefi 32:3).

Ha nem *tesszük* az Ő akaratát, akkor nem mutatjuk meg a hitünket Őbenne.

Gondolatok csak bele, milyen más világ lenne, ha az egész emberiség úgy tenne, ahogyan Ő mondta: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből. [...] Szeresd felebarátodat, mint magadat” (Máté 22:37, 39).

Mi tehát a válasz a kérdésre: „Mi a teendő azon problémákkal és kérdésekkel, amelyekkel az egyének, a közösségek és a nemzetek néznek szembe napjainkban?” Íme az egyszerű válasz:

„Higgyetek Istenben; higgyétek el, hogy ő van, és hogy ő teremtetett minden dolgot, a mennyben is és a földön is; higgyétek el, hogy *minden* bölcsesség és *minden* hatalom birtokában van, a mennyben és a földön is; higgyétek el, hogy az ember nem fogja fel mindazon dolgokat, melyeket az Úr felfogni képes.

...higgyétek el, hogy meg kell bánnotok a bűneiteket, és el kell hagynotok azokat, és meg kell alázkodnotok Isten előtt; és őszinte szívvel kérni, hogy bocsásson meg nektek; és most, ha mindezen dolgokat elhiszitek, akkor *figyeljete rá, hogy megtegyétek őket*” (Móziás 4:9–10; kiemelés hozzáadva).¹⁷

5

**Akkor vagyunk a leginkább áldottak és örömteliek,
amikor igyekszünk Jézus Krisztushoz hasonlóak lenni.**

Ennek az életnek az egyik célja, hogy próbára tegyenek bennünket, hogy megteszünk-e „minden olyan dolgot, amit az Úr”, az Istenünk parancsol nekünk (Ábrahám 3:25). Röviden szólva, meg kell tudnunk, mi az Úr akarata, majd pedig aszerint kell

cselekednünk. Jézus Krisztus példáját kell követnünk, és olyannak kell lennünk, mint Ő.

Az élet lényeges kérdésének a Pál által megfogalmazottnak kell lennie: „Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?” (Apostolok cselekedetei 9:6.) [...]

Több krisztusi férfira és nőre van szükségünk, akik mindig emlékeznek Őrá, akik hajlandóak betartani parancsolatait, amelyeket nekik adott. A siker legnagyobb mércéje az, hogy milyen szorosan tudunk az Ő nyomdokaiban járni.¹⁸

Néhányan... hajlandóak akár meghalni is a hitükért, mégsem hajlandóak élni érte. Krisztus élt és meg is halt értünk. Engesztelése révén, valamint azáltal, hogy a nyomdokain járunk, elnyerhetjük a legnagyobb ajándékot mind közül – az örök életet, amilyen a nagy Örökkévaló, a mi Mennyei Atyánk élete.

Krisztus a következő kérdést tette fel: „Milyen embereknek kell hát lennetek?” Majd azt válaszolta, hogy olyannak kell lennünk, mit Ő maga (3 Nefi 27:27).

Az [az ember] a legnagyobb, legáldottabb és legörömtelibb, akinek élete a legjobban megközelíti Krisztus példáját. Ennek semmi köze a földi gazdagsághoz, hatalomhoz vagy tekintélyhez. A nagyság, az áldottság, az örömteliség egyetlen igazi fokmérője az, hogy az illető élete mennyire közelíti meg a Mesterét, Jézus Krisztusét. Ő a helyes út, a teljes igazság és a bővelkedő élet.

Az legyen az állandó és legtöbbször visszatérő kérdés az elménkben, amely életünk minden gondolatát és cselekedetét megérinti, hogy: „Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?” (Cselekedetek 9:6). Erre a kérdésre a válasz kizárólag Krisztus világosságán és a Szentlelken keresztül érkezik. Szerencsések azok, akik úgy élnek, hogy mindkettővel telve vannak. [...]

Miután átgondoltuk mindazt, amit [Jézus Krisztus] tett és tesz értünk, van valami, amit mi is adhatunk Neki cserébe.

Krisztus nagyszerű ajándéka számunkra az Ő élete és áldozata volt. Hát nem ennek kellene a mi apró ajándékunknak is lennie – az életünknek és az áldozatunknak, nem csupán most, hanem a jövőben is?¹⁹

[Mindazok, akiket] Krisztus vezet, felemésztődnek Krisztusban. [...] Akaratukat elnyeli az Ő akarata. (Lásd János 5:30.) Mindig olyan dolgokat tesznek, amelyek tetszenek az Úrnak. (Lásd János 8:29.) Nemcsak meghalnának az Úrért, de ami még ennél is fontosabb, Őérte akarnak élni.

Lépj be otthonukba, és a falaikon függő képek, a polcaikon lévő könyvek, a levegőben a zene, szavaik és tetteik is azt mutatják, hogy keresztények. Isten tanújaként állnak mindig és mindenben, és minden helyen. (Lásd Móziás 18:9.) Krisztus van az elméjünkben, amint minden gondolatban Őreá tekintenek. (Lásd T&Sz 6:36.) Krisztus van a szívünkben, amint örökre Őreá vannak helyezve az érzelmeik. (Lásd Alma 37:36.)

Majdnem minden héten vesznek az úrvacsorából, és újra meg újra tanúbizonyságot tesznek Örökkévaló Atyjuknak arról, hogy készek magukra venni Fiának nevét, mindig emlékezni Őrá, és betartani a parancsolatait. (Lásd Moróni 4:3.)

A Mormon könyve szavaival szólva, „lakmároz[nak] Krisztus szavain” (2 Nefi 32:3), „Krisztusról beszél[nak]” (2 Nefi 25:26), „Krisztusban örvendez[nak]” (2 Nefi 25:26), „megelevenít[tet]nek Krisztusban” (2 Nefi 25:25), és „örvendez[nak] Jézus[uk]ban” (2 Nefi 33:6). Röviden szólva, elveszítik magukat az Úrban, és örök életet találnak. (Lásd Lukács 17:33.)²⁰

Javaslatok a tanulmányozáshoz és a tanításhoz

Kérdések

- Benson elnök azt tanította, hogy bár nem vagyunk képesek teljesen megérteni, hogy *hogyan* vitte végbe a Szabadító az engesztelést, azt megérthetjük, hogy *miért* tette ezt (lásd 1. szakasz). Hogyan befolyásolhatja az életünket az, ha megértjük ezt?
- Miközben a 2. szakaszt tanulmányozod, gondolkodj el azon, milyen hatással jár a Szabadító feltámadása. Milyen hatással van az Ő feltámadása az életedre?
- Szerinted miért a „leginkább felbecsülhetetlen értékű áldás” a Jézus Krisztusról való bizonyosság? (Lásd 3. szakasz.) Mit jelent bátornak lenni a Szabadítóról való bizonysgodban?

- Gondolkodj el Benson elnök szavain a Jézus Krisztusba vetett hittel kapcsolatban (lásd 4. szakasz). Milyen módon mutat túl a Krisztusba vetett hit ezen leírása azon, hogy „pusztán elismerjük, hogy Ő él”?
- Benson elnök azt mondta, hogy azok az emberek, akiket Krisztus vezet, hajlandóak nemcsak meghalni „az Úrért, de ami még ennél is fontosabb, Őérte akarnak élni” (5. szakasz). Számodra mit jelent a Szabadítóért élni?

Kapcsolódó szentírások

János 10:17–18; 2 Nefi 9:20–24; 31:20–21; Móziás 16:6–11; 3 Nefi 27:20–22; Moróni 7:33; T&Sz 19:1–3, 16–19; 76:22–24; Hittételek 1:3

Tanítási segédlet

„Amint megérzed az evangélium megértéséből fakadó örömet, alkalmazni is akarod majd a tanultakat. Törekedj összhangban élni mindazzal, amit megértettél. Ez ugyanis megerősíti a hitedet, a tudásodat és a bizonyágodat” (*Prédikáljátok evangéliumomat!* [2008]. 19.).

Jegyzetek

1. “The Meaning of Easter,” *Ensign*, Apr. 1992, 2.
2. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), 10.
3. Lásd “Come unto Christ,” *Ensign*, Nov. 1987, 83–85; “I Testify,” *Ensign*, Nov. 1988, 86–87.
4. “I Testify,” 86.
5. “Come unto Christ,” 83; lásd még “Born of God,” *Ensign*, July 1989, 2.
6. “Come unto Christ,” 83.
7. “Jesus Christ: Our Savior and Redeemer,” *Ensign*, June 1990, 6.
8. “Life Is Eternal,” *Ensign*, Aug. 1991, 4.
9. “Jesus Christ: Our Savior and Redeemer,” 4.
10. “Jesus Christ: Our Savior and Redeemer,” 2.
11. “Jesus Christ: Our Savior, Our God,” *Ensign*, Apr. 1991, 2, 4.
12. “Keeping Christ in Christmas,” *Ensign*, Dec. 1993, 4.
13. “Jesus Christ: Our Savior and Redeemer,” 4.
14. “The Meaning of Easter,” 2, 4.
15. “Jesus Christ: Our Savior, Our God,” 4.
16. “Valiant in the Testimony of Jesus,” *Ensign*, Feb. 1987, 2.
17. “Jesus Christ: Our Savior and Redeemer,” 2, 6.
18. “In His Steps,” *Ensign*, Sept. 1988, 5, 6.
19. “Jesus Christ—Gifts and Expectations,” *Ensign*, Dec. 1988, 2, 4.
20. “Born of God,” 4–5.

*Az első látomás üzenete „Atyánk minden – a föld
színén élő – gyermeke számára szól”*

Joseph Smith: eszköz az Úr kezében

„Joseph Smith, az utolsó napi próféta, eszköz volt az Úr kezében egy új evangéliumi adományozási korszak, minden evangéliumi adományozási korszak utolsó és legnagyobbika megnyitásában.”

Ezra Taft Benson életéből

Amikor Ezra Taft Benson elder teljes idejű misszionáriusként szolgált Angliában az 1920-as évek elején, társaival megtapasztalták azt az időszakot, amelyet „a nagy egyházellenesség” időszakának nevezett. Később így számolt be erről:

„Az újságok, a magazinok, sőt még a mormonellenes mozgófilmek is elárasztották Nagy-Britanniát.” Olyan komoly volt az ellenállás, hogy bizonyos misszionáriusi tevékenységeket – mint például az utcai összejövetelek és a brosúrák osztogatása – megszüntettek. „Észak-Angliában azonban, ahol akkoriban éppen szolgáltunk – mondta –, volt egy csoport a Dél-Shields Gyülekezetben, akik nagyon hithűek, elkötelezettek és ragaszkodók voltak, és akik meghívtak bennünket a társammal, hogy látogassuk meg őket, és mondjunk beszédet az úrvacsorai gyűlésen. Azt mondták: »Sok ismerősünk nem hiszi el a megjelent rágalmakat. Ha eljöttök, mi megtöltjük a kápolnát.«

Így aztán elfogadtuk a meghívást, és megkezdtuk a felkészülést, én pedig tanulmányozni kezdtem a hitehagyást. Tetszett a téma, és úgy véltem, szükségem lehet rá; a tanuláson munkálkodtam, és arra gondoltam, hogy úgy tizenöt percet beszélek majd róla.

Amikor megérkeztünk a kis kápolnához, az már tele volt. Mindenki boldog volt. A nyitógyakorlatok után a társam beszélt, majd én kerültem sorra, és olyan szabadon beszéltem, mint még

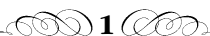
soha életemben. Amikor leültem, és az órára pillantottam, láttam, hogy huszonöt percet beszéltem, és egy szót sem mondtam a hitehagyásról, sőt még csak eszembe sem jutott ez a téma. Joseph Smithről beszéltem, és bizonytságot tettem arról, hogy tudom, hogy ő Isten prófétája. Beszéltem a Mormon könyve előkerüléséről, arról, hogy az egy új tanúbizonyosság Krisztusról, és bizonyságomat tettem. Amikor ráébredtem, mi történt, nem tudtam visszatartani a könnyeimet.

A gyűlés végén sok szent odajött hozzám, és elmondta, milyen hálás azért, hogy szót ejtettem Joseph Smithről. Azt mondták: »Sok ismerősünk állította, hogy bármit el tud fogadni az egyházzal kapcsolatban, csak Joseph Smith nem.« Majd néhányan ezen ismerősök közül odajöttek, és azt mondták: »Most már készen állunk. Ma este készen állunk. Tanúságot nyertünk arról, hogy Joseph Smith Isten prófétája.«¹

Benson elnök továbbra is igyekezett lehetőségeket találni az élete során arra, hogy megossza bizonyságát Joseph Smith elhívásáról. Amikor például az Egyesült Államok földművelésügyi minisztereként szolgált, egy rádióadó felkérte, hogy válasszon ki egy kedvenc szentírást, amelyet beolvasnak majd, ő pedig Joseph Smith története egy szakaszát választotta a Nagyértékű gyöngyből.²

Mindenekfelett pedig rendszeresen határozott és erőteljes bizonytságot tett a szenteknek is. „Joseph Smith az Élő Isten prófétája volt – jelentette ki –, az egyik legnagyobb próféta, aki valaha is élt a földön. Eszköz volt Isten kezében egy nagyszerű evangéliumi adományozási korszak bevezetéséhez, a legnagyobb korszakéhoz, és az utolsó ilyen korszakéhoz a Mester második eljövételének előkészítéseként.”³

Ezra Taft Benson tanításai

Joseph Smith első látomása a világ legnagyobb eseménye volt Jézus Krisztus feltámadása óta.

Fiatalemberként Joseph Smith az igazság után kutatott. A fennálló egyházak közötti zavar arra indította, hogy megkérdezze Istentől,

melyikük igaz. Határozott állítása szerint erre az imára kapott válaszként egy ragyogó fényoszlop jelent meg. Ezek az Ő szavai:

„Amikor a fény megpihent rajtam, két Személyt láttam felettem a levegőben állni, akiknek ragyogása és dicsősége leírhatatlan volt. Egyikük hozzám szólt, a nevemen szólítva, és ezt mondta a másikra mutatva: *Ez az én Szeretett Fiam. Őt hallgasd!*” (JST 1:17).

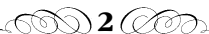
Joseph megkérdezte a második személyt, aki Jézus Krisztus volt, hogy melyik keresztény felekezetnek van igaza. Azt a választ kapta, hogy ne csatlakozzon egyikhez sem, mert egyikük sem helyes.⁴

Amikor Isten, az Atya és Fia, Jézus Krisztus a földre jönnek – ahogyan az 1820-ban történt, amikor megjelentek az ifjú próféta-fiúnak, Joseph Smithnek –, akkor az nem olyan ügy, amely csak egy maroknyi embert érint. Olyan üzenet és kinyilatkoztatás ez, amely Atyánk minden – a föld színén élő – gyermeke számára szól. Ez volt a legnagyobb esemény, amely valaha is történt e földön a Mester feltámadása óta. Olykor úgy vélem, annyira közel vagyunk még időben ehhez az eseményhez, hogy nem értékeljük teljes mértékben, milyen jelentős, fontos és hatalmas történésről is van szó.⁵

Joseph Smith próféta első látomása az egyház teológiájának sziklatalapzata.⁶

A legnyilvánvalóbb igazság, amely a próféta 1820-as élményeiből származik, Isten létezésének valósága, valamint a tény, hogy Jézus Krisztus tényleg feltámadt. Különálló, megdicsőült lényekként látta őket, akik úgy szóltak hozzá, ahogyan egyik ember beszél a másikkal.⁷

Alázattal teli hála él bennem, hogy rendelkezhetek a tudással, hogy Isten, az Atya és Fia, Jézus Krisztus megdicsőült lényekként ismét a földre látogattak napjainkban, ebben az adományozási korszakban; hogy tényleg megjelentek a prófétafiúnak. [...] Ez volt Istennek, az Atyának és Fiának a legdicsőségesebb feljegyzett megnyilatkozása.⁸

**Az újszövetségi próféciákkal összhangban
Joseph Smith új kinyilatkoztatást kapott
és angyali látogatásokban részesült.**

Általánosan elfogadott, hogy Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagjainak hite azon állításon nyugszik, mely szerint Joseph Smith Isten prófétája, valamint kijelentése szerint a Mormon könyve előkerülése az általa 1823 és 1827 között elnyert angyali látogatásoknak az eredménye.

Néhányan, amikor tudomást szereznek ezen állításról, azt vetik ellene, hogy ostobaság, hogy ebben a mai korban angyalok látogatnák meg a földet.

A Biblia bizonyóságot tartalmaz arról, hogy Isten több mint négyezer éven át kinyilatkoztatás által irányította egyházának ügyeit, amikor pedig szükséges volt, akkor mennyei szolgálattelekkel.

Az utolsó napokban Jézus Krisztus második eljövételével kapcsolatosan fennálló állapotokat jellemezve János azt jövendölte az Újszövetségben, hogy a Szabadító visszatérését megelőzően a világ figyelmeztetést kap, hogy Isten ítéletének órája elközelgett. Ezt a figyelmeztetést egy angyal teszi majd meg, aki az égen repülve jelenti ki az „örökkévaló evangélium[ot]”. Hallgassátok szavait:

„És láték más angyalt az ég közepén repülni, a kinél vala az örökkévaló evangéliom, hogy a föld lakosainak hirdesse az evangéliomot, és minden nemzetségnek és ágazatnak, és nyelvnek és népnek,

Ezt mondván nagy szóval: Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget: mert eljött az ő ítéletének órája; és imádjátok azt, a ki teremtette a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait” (Jelenések 14:6–7).

Ha valaki elfogadja János bizonyosságát, akkor arra kell számítania, hogy új kinyilatkoztatás és egy mennyei hírnök látogatása következik be a földön.

Ünnepélyes bizonyságunk az, hogy ez az angyali hírnök a XIX. század elején megjelent Joseph Smith prófétának. A kijelentés, hogy egy angyal jelent meg Istentől egy prófétának napjainkban, teljes

Moróni a prófécia beteljesüléseként eljött Joseph Smithhez

mértékben összhangban áll az Újszövetség próféciaival, éppen ezért minden őszinte igazságkereső figyelmére joggal tart igényt.⁹

1823. szeptember 21-e estéjén egy angyal jelent meg Joseph Smith prófétának. Az angyalt Moróninak hívták. Ő volt az utolsó két hatalmas civilizáció ősi prófétáinak hosszú sorában, akik... évszázadokkal azelőtt az amerikai földrészen éltek.¹⁰

3

A Mormon könyve a legrendkívülbb bizonyíték Joseph Smith prófétai elhívására.

A legrendkívülbb bizonyíték, amely alátámasztja Joseph Smith azon állítását, hogy ő a Mindenható Isten szószólója, az egy szentírásos feljegyzés – a Mormon könyve – kiadása.

A Mormon könyve az amerikai földrészen élt ősi népek feljegyzése, mely rögzíti Jézus Krisztus látogatását és szolgálatát az e földrészen élő nép között, miután Ő felemelkedett Jeruzsálemből. A feljegyzés fő célja, hogy meggyőzzön egy későbbi nemzedéket

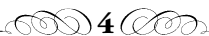
arról, hogy Jézus a Krisztus, az Isten Fia. A Mormon könyve ezért további tanúbizonyság a Biblia mellett Jézus Krisztus isteni voltáról.

Joseph Smith egy mennyei hírnöktől kapta meg ezt az ősi feljegyzést, éppen úgy, ahogyan azt János megjövendölte. Az angyal megjelent neki, és feltárta az ősi feljegyzések helyét, amelyeket fémlemezre véstek és egy sziklaüregbe temettek. A megfelelő időben a fiatal próféta megkapta a lemezeket és az eszközöket azok lefordításához. A könyvet azután hivatalos szentírásként adták ki a világ számára.

Szintén János bizonyosságával összhangban, a könyv tartalmazza az „örökkévaló evangélium[ot]”. Most pedig misszionáriusaink hirdetik ezt a világnak.

Felkérünk benneteket, hogy tegyétek próbára tanúságunkat a Mormon könyve eredetét illetően. Ez úgy tudjátok megtenni, hogy elolvassátok, és megkérdezitek Mennyei Atyánkat, hogy igazak-e ezek a dolgok. Ígérem nektek, hogy ha őszinték vagytok, akkor megerősítést nyertek a Szentlélek által arról, hogy igaz. Milliók tanúsítják józanul és őszintén, hogy tudják, hogy Istentől való.¹¹

Ha a Mormon könyve igaz, akkor Jézus a Krisztus, Joseph Smith az Ő prófétája volt, Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza igaz, és próféta vezet ma, aki kinyilatkoztatást kap.¹²

Isten Joseph Smith prófétán keresztül alapította meg ismét királyságát a földön.

A keresztyén felekezetek szerte a világon évszázadokon át azért imádkoztak, hogy eljöjjön Isten királysága [lásd Máté 6:10]. Buzgón és nyilvánosan jelentjük ki: ez a nap most elérkezett!¹³

Egy tizennégy éves fiú imája a szent ligetben új evangéliumi آدمányozási korszakot nyitott.¹⁴

Isten ismét megalapította királyságát a földön a prófécia beteljesüléseként.

[...] Joseph Smith Isten hívta el, hogy megalapítsa ezt a királyságot – Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházát. Tanúságomat teszem, hogy elvégezte e munkát, hogy lefektette az alapokat, és hogy az egyházra bízta azokat a kulcsokat és

hatalmakat, amelyek továbbviszik ama nagyszerű utolsó napi munkát, mely a Mindenható Isten irányítása alatt indult el.¹⁵

Joseph Smithnek más lények is megjelentek, köztük Keresztelő János, valamint Péter, Jakab és János, akik elrendelték őt felhatalmazással, hogy Isten nevében cselekedjen (lásd JST 1:68–72; T&Sz 27:5–13). Isten egyháza és királysága visszaállítatott ezekben az utolsó napokban, ez Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza, a korábbi napok egyházának összes ajándékával, jogával, hatalmával, tanával, tisztségviselőjével és áldásával. (Lásd T&Sz 65; 115:3–4.)¹⁶

Joseph próféta parancsot kapott, hogy induljon, és – eszközként Isten kezében – szervezze meg az egyházat, adja ki a szent feljegyzésekről vett Mormon könyvét további bizonyoságként a világnak Jézus Krisztus isteni voltáról. [...]

Az evangélium e visszaállítása, a világosság és az igazság visszahozása, Isten minden gyermeke javára és áldására történt. Így aztán misszionáriusaink alázatosan és hálás szívvel indulnak a világba, hogy hirdessék, hogy hitehagyás történt az igazságtól, de Isten jósága által a mennyek ismét megnyíltak, és az evangélium Joseph Smith prófétán keresztül ismét kinyilatkoztatásra került az embernek.¹⁷

5

Joseph Smith állhatatos és igaz maradt mindhalálig.

Az egyház korai fejlődésével párhuzamosan létezett az ellenkezés és az üldözés lelke is. Ahol akár csak egy apró „mustármag” is elvetésre került, azonnal megkísérelték megakadályozni a növekedését.¹⁸

A tizennégy éves fiú igaz maradt a világ ellenére is. Isten ismerte a fiát, amikor kiválasztotta. Tudta, hogy állhatatos és igaz marad mindhalálig.¹⁹

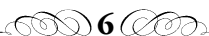
Néhányan komoly megvetéssel tekintettek [Joseph Smith] bizonyására, és hamis történeteket kezdtek terjeszteni róla, valamint ellene lázítottak. Az ifjú próféta – az ősi Pál apostolhoz hasonlóan – nem volt hajlandó megtagadni bizonyosságát, hanem e szavakkal védte meg állítását:

„Mert látomást láttam; tudtam ezt, és tudtam, hogy Isten is tudja, és nem tudtam és nem is mertem megtagadni; legalábbis tudtam, hogy azzal megsérteném Istent, és kárhoztatás alá kerülnék” (JST 1:25).²⁰

Joseph Smith próféta önként ment a halálba. Életével – a saját vérével – pecsételte meg bizonyosságát. Azon a végzetes napon az Illinois állambeli Nauvooban, amint a Carthage börtönbe és a vértanúságba indulva visszatekintett városára és népére, akiket annyira szeretett, kijelentette: „Ez a legkedvesebb hely és a legjobb nép a mennyek alatt; alig tudnak valamit a rájuk váró megpróbáltatásokból” [*History of the Church*, 6:554].

Később a próféta érzelmeiktől eltelve, mégis nyugodtan és bátran mondta: „Úgy megyek, mint bárány a mészárszékre, mégis nyugodt vagyok, akár a nyári hajnal. Olyan lelkiismeretem van, amely Isten és valamennyi ember elleni vétek nélkül való. Ha elveszik az életemet, ártatlanul halok meg, és vérem a földből bosszúért kiált, és mondják még majd rólam azt: »Hidegvérrel gyilkolták meg«” [*History of the Church*, 6:555].²¹

Így koronázta hát meg Joseph Smith próféta a földi életét, és töltötte be Isten által kijelölt küldetésének halandó részét. E halandó küldetés – amint azt nyilvánvalóvá tette – nem ér véget, amíg teljesen be nem teljesül. Csakúgy, mint a Szabadító küldetése, vagyis „a Bárányé, a ki megöletett, e világ alapítása [előtt]” [lásd Jelenések 13:8], Joseph nagyszerű küldetése is előre el volt rendelve.²²

Joseph Smith ma minden evangéliumi adományozási korszak utolsójának és legnagyobbikának fejeként áll.

Tudom, hogy bár Joseph Smitht az igazság vértanújaként meggyilkolták, mégis él, és ezen adományozási korszak fejeként – mely korszak minden evangéliumi adományozási korszak legnagyobbika – továbbra is helyén marad az eljövendő örökkévalóságokon át.²³

Joseph Smith üzenete – Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza üzenete, a mormonizmus üzenete – a legfontosabb üzenet ezen a világon. Joseph Smith prófétának, aki ma is él, továbbra is fontos szerepe van ennek irányításában itt a földön.²⁴

Ahhoz, hogy helyesen lássuk, milyen hatalmas kiterjedésű is a próféta földi küldetése, az örökkévalóság szemszögéből kell szemlélünk azt. Azon „nemesek és nagyok” között volt, akiket Ábrahám a következőképpen jellemzett:

„Most az Úr megmutatta nekem, Ábrahámnak, az intelligenciákat, amelyek összerendezésére már a világ megléte előtt sor került; és mindezek között ott voltak sokan a nemesek és nagyok közül;

És Isten látta ezeket a lelkeket, hogy jók, és közöttük állt, és így szólt: Ezeket teszem majd meg uralkodóimmá; mert azok között állt, akik lelkek voltak, és látta, hogy jók; és így szólt hozzám: Ábrahám, te is egyikük vagy; kiválasztattál, mielőtt megszülettlél volna” (Ábrahám 3:22–23).

Éppen így volt ez Joseph Smithszel is. Ő is ott volt. Ő is ott ült a nemesek és nagyok tanácsában. Előkelő, nagy tisztelettel és megkülönböztetéssel járó helyet elfoglalva, kétségtelenül segített megtervezni és kivitelezni az Úr nagyszerű munkáját, hogy „[véghezvigye] az ember halhatatlanságát és örök életét”, Atyánk minden gyermekének szabadítását [lásd Mózes 1:39]. Küldetése hatással volt – és hatással is kellett, hogy legyen – mindenkire, aki már a földre jött, aki akkor élt éppen a földön, és azon milliókra is, akik még nem születtek meg.

Joseph Smith próféta e szavakkal tette egyértelművé ezt az örökkévaló tény: „Mindenki, akit elhívtak arra, hogy a világ lakosait szolgálja, elrendeltetett erre a célra a menny nagy tanácsában a világ kezdete előtt. Feltételezem, hogy abban a nagy tanácsban rendelték el engem erre a hivatalra. Ez az a bizonyosság, amelyet én szeretnék, hogy én Isten szolgálója vagyok, ez a nép pedig az Ő népe” [lásd *History of the Church*, 6:364]. [...]

A legnagyszerűbb tevékenység ebben a világban és az eljövendőben is közvetlenül Joseph Smith munkájához és küldetéséhez kapcsolódik – aki rendeltetéssel bíró ember volt, Isten prófétája. Ez a munka pedig az ember szabadítása és örök élete. E nagyszerű célból teremtetett a föld, hívtak el Isten prófétái, küldettek el a mennyei hírnökök, valamint szent és fontos alkalmakkor e célból még Isten, mindannyiunk Atyja is lejön, hogy a földre látogasson, és bemutassa szeretett Fiát.

Joseph Smith próféta nem csupán egyike volt a „nemesek és nagyok” csoportjának, hanem fontos ügyeket irányított itt a földön, és irányít most is a fenti létből. Mert az Úr szemében – aki az Atya irányítása alatt ennek a világnak az Istene – minden egy hatalmas, örökkévaló program, melyben Joseph próféta fontos szerepet játszik, mindezt pedig Isten örök papsága és felhatalmazása által.²⁵

Tanúságomat teszem nektek, hogy Joseph Smith Isten prófétája volt, és most is az, minden idők egyik igazán nagy prófétája, rendeltetéssel bíró ember, jellemes és bátor ember, mély lelkeséggel bíró ember, az Úr egyik Istenhez hasonló prófétája, egy valóban nemes és nagy egyén minden idők során.²⁶

Igen, Joseph Smith, az utolsó napi próféta, eszköz volt az Úr kezében egy új evangéliumi adományozási korszak, minden evangéliumi adományozási korszak utolsó és legnagyobbika megnyitásában.²⁷

Javaslatok a tanulmányozáshoz és a tanításhoz

Kérdések

- Szerinted miért Joseph Smith első látomása volt a „legnagyobb esemény... a Mester feltámadása óta”? (Lásd 1. szakasz.) Milyen hatással volt az életedre ez az esemény?
- Hogyan segít neked, ha tudod, hogy János megjövendölte Moróni látogatását Joseph Smithnél? (Lásd 2. szakasz.)
- Benson elnök azt mondta, hogy a Mormon könyve a „legrendkívülibb bizonyíték” arra, hogy Joseph Smith próféta (lásd 3. szakasz). Milyen hatással volt a Mormon könyve tanulmányozása a Joseph Smith küldetéséről való bizonyoságra?
- Gondold át Benson elnök bizonyosságát a 4. szakaszban. Milyen áldásokat kaptál te és a családod az evangélium visszaállításának köszönhetően?
- Mit tanulsz az 5. szakaszból arról, hogy miként kell szembenézni az üldöztetéssel? Mit tanulhatunk Joseph Smith példájából, ami segíthet nekünk, amikor valaki megkérdőjelezi a bizonyágunkat?
- Joseph Smith előre elrendelése kapcsán Benson elnök azt mondta: „Küldetése hatással volt – és hatással is kellett, hogy legyen

– mindenkire, aki már a földre jött, aki akkor élt éppen a földön, és azon milliókra is, akik még nem születtek meg” (6. szakasz). Hogyan volt hatással Joseph Smith küldetése mindenkire, aki valaha is élt a földön? Hogyan volt hatással személyesen rád?

Kapcsolódó szentírások

Ésaiás 29:13–14; 2 Nefi 3:3–15; 3 Nefi 21:9–11; T&Sz 5:9–10; 135; Joseph Smith története

Tanítási segédlet

„Kérd meg a résztvevőket, hogy osszák meg, mit tanultak a fejezet egyéni tanulmányozása során. Hasznos lehet néhány embert a hét során felkeresni, és megkérni őket, hogy készüljenek fel arra, hogy megosszák, amit tanultak” (VII. oldal ebben a könyvben).

Jegyzetek

1. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), 206, 207.
2. Lásd Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1987), 292.
3. In Conference Report, Apr. 1961, 114.
4. “Joseph Smith: Prophet to Our Generation,” *Ensign*, Nov. 1981, 61–62.
5. *God, Family, Country: Our Three Great Loyalties* (1974), 57.
6. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 101.
7. *Come unto Christ* (1983), 74.
8. In Conference Report, Apr. 1958, 60.
9. “Joseph Smith: Prophet to Our Generation,” 61.
10. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 46.
11. “Joseph Smith: Prophet to Our Generation,” 61.
12. “The Book of Mormon Is the Word of God,” *Ensign*, Jan. 1988, 4.
13. “May the Kingdom of God Go Forth,” *Ensign*, May 1978, 34.
14. In Conference Report, Oct. 1956, 108.
15. “A Message to the World,” *Ensign*, Nov. 1975, 34.
16. “I Testify,” *Ensign*, Nov. 1988, 86.
17. In Conference Report, Oct. 1949, 27, 28.
18. *Come unto Christ*, 81.
19. *God, Family, Country*, 38.
20. “Joseph Smith: Prophet to Our Generation,” 62.
21. *God, Family, Country*, 37–38.
22. *God, Family, Country*, 29.
23. “A Message to the World,” 34.
24. *God, Family, Country*, 40–41.
25. *God, Family, Country*, 30–31.
26. *God, Family, Country*, 37.
27. *God, Family, Country*, 39.

Ezra Taft Benson elnök gyakran tett bizonyosságot Isten ígéjének erejéről

Az ige hatalma

„Isten igéje – ahogyan az megtalálható a szentírásokban, az élő próféták szavaiban, valamint a személyes kinyilatkoztatásban – hatalommal bír arra, hogy megerősítse a szenteket, és felfegyverezze őket a Lélekkel, hogy ellen tudjanak állni a gonosznak, hogy ragaszkodni tudjanak a jóhoz, és hogy örömet találjanak ebben az életben.”

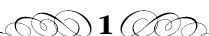
Ezra Taft Benson életéből

Mialatt Thomas S. Monson elnök Ezra Taft Benson elnök második tanácsosaként szolgált az Első Elnökségben, a következőket jegyezte meg: „Benson elnök igen gyorsan ragadja meg a figyelmébe kerülő ügyeket. Nincs szüksége arra, hogy hosszasan tanulmányozzon valamit, mielőtt ráelne az Úr sugalmazására, mely irányítja a döntésben. Az egyház manapság az egész világon tapasztalható terjeszkedési ütemét, valamint az Első Elnökség elé kerülő hatalmas mennyiségű ügyet figyelembe véve, az a képessége, hogy átvág a részleteken egészen az adott dolog közepébe, életbevágónak bizonyul az egyház irányításának munkája során.”¹

1986. április 4-én az első olyan általános konferencia részeként, ahol Benson elnök az egyház elnökeként vett részt, egy különleges gyűlés felett is elnökölt, melyet papsági vezetők részére szerveztek. A jelenlévő fivérek láthatták azon képességét, hogy „átvág a részleteken egészen az adott dolog közepébe”. Amikor az összegyűltekhez szólt, számos olyan kihívást említett, amelyekkel az utolsó napi szentek szembekerülnek – úgymint a kísértések, a családi gondok, és a nehézségek a parancsolatok betartása, valamint az egyházi kötelességek teljesítése terén –, majd elmondta, miben látja a megoldást mindezen kihívásokra.

Benson elnök a beszédének csak egy részét mondta el azon a papsági vezetőségi gyűlésen, így azt kérte, hogy a teljes beszéd szerepeljen az egyházi folyóirat konferenciai számában. Ez a fejezet teljes terjedelmében tartalmazza e beszédet. Annak ellenére, hogy Benson elnök papsági vezetőknek címezte a gondolatait, olyan tan-
tételeket tanított, amelyek az egyház minden tagjára vonatkoznak.

Ezra Taft Benson tanításai

Amikor napjaink hatalmas kihívásaival kerülünk szembe, erősen kell kapaszkodnunk Isten ígétébe.

Kedves fivéreim, mily izgalmas látvány végigtekinteni a papságviselők e csoportján, és tudni azt, hogy mily sok ezer szentet szolgáltok, és milyen elkötelezettséget és hithűséget képviseltek itt közösen! Nincs még egy olyan embercsoport ma az egész világon, amely ugyanazon igazlelkű cél miatt gyűlne össze, mint ez, és nincs még egy olyan csoport – legyen az politikai, vallási vagy katonai –, amely oly nagy hatalommal bírna, mint ti itt, ma este.

Mindannyian hatalmas kihívások idejét éljük. Abban az időben élünk, amelyről az Úr szólt, amikor azt mondta: „...a békeesség elvételük a földről, és az ördögnek hatalma lesz a saját birodalma felett” (T&Sz 1:35). Azokban a napokban élünk, amelyeket János előre látott, amikor „megharagvék azért a sárkány az asszonyra, és elméne, hogy hadakozzék egyebekkel az ő magvából valókkal, az Isten parancsolatainak megőrzőivel, és a kiknél vala a Jézus Krisztus bizonyágtétele” (Jelenések 12:17). A sárkány Sátán; az asszony pedig Jézus Krisztus Egyházát jelképezi. Sátán háborút vív az egyház tagjai ellen, akiknek bizonyáguk van, és igyekeznek betartani a parancsolatokat. És bár sok egyháztagunk hithű és erős marad, néhányan meginognak. Néhányan elbuknak. Néhányan betöltik János azon jóvendölését, hogy a Sátánnal vívott háborúban néhány szent legyőzetik majd. (Lásd Jelenések 13:7.)

Lehi próféta is látta napjainkat az élet fájáról szóló álombeli, nagyszerű látomásában. Látta, hogy sokan vakon tévelyegnek a sötétség ködében, amely az ördög kísértéseit jelképezi. (Lásd 1 Nefi 12:17.) Látta, hogy néhányan „tiltott ösvényekre” tértek, mások

pedig a szennyesség folyóiba fulladtak, megint mások „idegen utakra” kóboroltak (1 Nefi 8:28, 32). Amikor a kábítószerek egyre terjedő átkáról olvasunk, vagy a pornográfia és az erkölcstelenség veszedelmes áradatáról, vajon kételkedik-e bárki is közülünk abban, hogy ezek azok a tiltott ösvények és a szenny azon folyói, amelyeket Lehi leírt?

Nem mindenki volt a világból való, akit Lehi elpusztulni látott. Néhányan eljutottak a fáig és vettek a gyümölcsből. Más szavakkal, az egyház néhány tagja ma bizony azon lelkek között van, akiket Lehi elveszni látott.

Pál apostol is látta napjainkat. Olyan időszakként jellemezte őket, mint amikor tombol az istenkáromlás, a bectelenség, a kegyetlenség, a természetellenes vonzalmak, a gőg és az élvhajhászás. (Lásd 2 Timótheus 3:1–7.) Arra is figyelmeztetett, hogy a „gonosz emberek pedig és az ámítók nevednek a rosszaságban, eltévelyítván és eltévelyedvén” (2 Timótheus 3:13).

Az ősi próféták e zord jóslatai nagy félelemre és csüggedésre adhatnának okot, ha ugyanezen próféták, ugyanakkor, nem adták volna meg a megoldást is. Sugalmazott tanácsukban megtalálhatjuk a választ korunk lelki válságaira.

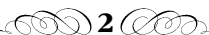
Álmában Lehi a sötét ködön átvezető vasrudat látott. Látta, hogy ha az emberek szorosan kapaszkodtak a rúdba, akkor el tudták kerülni a szenny folyóit, távol maradtak a tiltott ösvényektől, és nem tévelyegtek pusztulásba vivő idegen utakon. Később pedig fia, Nefi, világosan elmagyarázta a vasrúd jelképrendszerét. Amikor Lámán és Lemuel azt kérdezte: „mit jelent a vasrúd?”, Nefi így felelt: „Isten szava volt; és [figyeljete az ígéretre] *akik Isten szavára hallgatnak és ahhoz ragaszkodnak, azok soha el nem vesznek; és az ellenség kísértései és tüzes nyilai sem tudják őket a vakságig legyőzni, hogy pusztulásba vezessék őket*” (1 Nefi 15:23–24; kiemelés hozzáadva). Isten szava nemcsak elvezet minket a minden másnál kíváncsabb gyümölcshöz, hanem Isten szavában és azon keresztül leljük meg azt a hatalmat, amellyel ellenállunk a kísértésnek – azt a hatalmat, amellyel megghiúsítjuk Sátán és megbízottjai munkáját.

Pál üzenete megegyezik Lehiével. Miután lefesti az eljövendő idők szörnyű gonoszságát – neki eljövendő, nekünk már a jelen!

– azt mondja Timótheusnak: „De te maradj meg azokban, a miket tanultál és a mik reád bízottak, tudván kitől tanultad.

[Gy]ermekségedtől fogva tudod a szent írásokat, *melyek téged bölcsesé tehetnek az idvességre*” (2 Timótheus 3:14–15; kiemelés hozzáadva).

Kedves fivéreim, ez a válasz napjaink hatalmas kihívására. Isten igéje – ahogyan az megtalálható a szentírásokban, az élő próféták szavaiban, valamint a személyes kinyilatkoztatásban – hatalommal bír arra, hogy megerősítse a szenteket, és felfegyverezze őket a Lélekkel, hogy ellen tudjanak állni a gonosznak, hogy ragaszkodni tudjanak a jóhoz, és hogy örömet találjanak ebben az életben.²

Amikor az egyes egyháztagek és családok elmerülnek a szentírásokban, akkor ez automatikusan előidézi az egyházi tevékenység más vonatkozásainak a megjelenését.

Nos, nektek, papsági vezetőknek azt mondjuk, hogy nézzétek meg Lehi és Pál, valamint a hozzájuk hasonlók prófétai tanácsát. E tanácsban azt találjátok, hogy az előttetek álló kihívásokra a megoldás abban áll, hogy távol tartjátok a nyájatokat a körülöttük ólálkodó „ragadozó farkasok[tól]”. (Lásd Máté 7:15; Cselekedetek 20:29.) Tudjuk, hogy ti is aggódtok az egyházközségeitek és cövekeitek tagjaiért, és rengeteg időt és energiát szántok rájuk. Sokat kérünk tőletek, akiket vezetőnek választottunk. Számos terhet helyezünk a vállatokra. Arra kaptatok felkérést, hogy irányítsátok az egyház programjait; tartsatok interjúkat az egyháztagekkel, és nyújtsatok tanácsot nekik; győződjetek meg arról, hogy a cövekek és az egyházközségek pénzügyeit megfelelően kezelik; irányítsátok a jóléti projekteket; építsetek épületeket; és vegyetek részt egy sor más, időigényes tevékenységben.

Bár e tevékenységek egyikéről sem lehet megfeledkezni, és egyiket sem lehet félretenni, nem ezek a legfontosabbak azon dolgok közül, amelyeket az általatok szolgáltakért tehettek. Az elmúlt évek során újra és újra azt a tanácsot adtuk nektek, hogy bizonyos tevékenységek nagyobb lelki megtérülést hoznak, mint mások. Harold B. Lee elnök már 1970-ben elmondta a térségi képviselőknek:

Hatalmas áldások származnak abból, „ha az egyes egyháztagok és a családok rendszeresen és állhatatosan megmerítkeznek a szentírásokban”

„Meggyőződésünk, hogy tagjaink éhezik az evangéliumot, hígtatlanul, annak bőséges igazságaival és meglátásaival. [...] Vannak, akik, úgy tűnik, elfelejtették, hogy a legnagyobb erejű fegyverek, melyeket az Úr adott a kezünkbe minden gonosz ellen, az Ő saját kijelentései, a szabadítás szentírásokban található tiszta és egyszerű tanai” (In Regional Representatives’ Seminar, 1 Oct. 1970, p. 6).

Egy 1976-os Első Elnökségi üzenetben [Spencer W. Kimball] elnök azt mondta:

„Meggyőződésem, hogy életünk valamely pontján mindannyiunknak fel kell fedeznünk a szentírásokat saját magunknak – és nem csak egyszer, hanem újra és újra. [...]”

Az Úr nem tréfál velünk, amikor ezeket megadja nekünk, mert »valakinek sokat adtak, sokat követelnek tőle« (Lukács 12:48). A hozzáférés ezen dolgokhoz felelősséggel jár. Az Úr parancsolata

szerint tanulmányoznunk kell a szentírásokat (lásd 3 Nefi 23:1–5); és ezeknek kell irányítani az életünket” (*Ensign*, Sept. 1976, pp. 4–5).

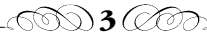
Bruce R. McConkie 1982 áprilisában szólt a térségi képviselők-höz arról, milyen elsődleges szerepet kell, hogy a szentírások betöltsenek a munkánk során. Azt mondta: „Olyannyira lefoglalnak bennünket a programok, a statisztikák és a trendek, az ingatlanok, a földek és mammon, valamint azon célok elérése, melyek reflektorfénybe helyezik munkánk kiválóságát, hogy »elhagy[juk], a mik nehezebbek a törvényben«. [...] Bármennyire is tehetségesek az emberek vezetői ügyekben; bármennyire is kifinomultak nézeteik kifejezése terén; bármennyire is tanultak a világi dolgokban, a Lélek édes suttogása – melyet elnyerhetnének – megtagadtatik tőlük, ha nem fizetik meg az árat a szentírások tanulmányozása, az azokról való elmélkedés és imádkozás formájában” (In *Regional Representatives’ Seminar*, 2 Apr. 1982, pp. 1–2).

Ugyanezen a napon Boyd K. Packer elder is szólt a cövekelnökökhöz és a regionális képviselőkhöz. Azt mondta: „Az épületek és a költségvetések, a jelentések, a programok és az eljárások mind nagyon fontosak. Önmagukban azonban nem hordozzák az elengedhetetlen lelki táplálást és nem érik el az Úr által számunkra felállított célt. [...] A helyes dolgok, azok, amelyek valódi lelki táplálást biztosítanak, mind a szentírásokra összpontosítanak” (In *Meeting with Stake Presidents and Regional Representatives*, 2 Apr. 1982, pp. 1–2).

Csatlakozom ezekhez a bölcs és sugalmazott fivérekhez, amikor elmondom nektek, hogy az egyik legfontosabb dolog, amit pap-sági vezetőkként tehettek az, hogy elmerültek a szentírásokban. Szorgalmasan kutassátok őket! Lakmározzatok Krisztus szavain! Ismerjétek meg a tant! Sajátítsátok el a bennük található tantételeket! Kevés más erőfeszítés van, amely nagyobb megtérüléssel járna az elhívásotok terén. Kevés más módja van annak, hogy nagyobb sugalmazást nyerjétek a szolgálatotok során.

Ez azonban önmagában, bármilyen értékes is, nem elegendő. Erőfeszítést és munkát kell szánnotok arra is, hogy ösztönözzétek a tartalmas szentírás-tanulmányozást az egyház tagjai körében. Gyakran nagy erőfeszítéseket teszünk, amikor megpróbáljuk megemelni cövekünk tevékenységi szintjét. Szorgalmasan munkálkodunk, hogy növeljük az úrvacsorai gyűléseinket látogatók százalékát. Fáradozunk

rajta, hogy fiatal férfaink nagyobb százalékban menjenek misszióba. Próbáljuk feljebb vinni azok számát, akik a templomban kötnek házasságot. Mindezek dicséretre méltó erőfeszítések és fontosak a királyság növekedéséhez. Ha azonban az egyes egyháztagok és a családok rendszeresen és állhatatosan megmerítkeznek a szentírásokban, akkor az összes többi tevékenységi terület automatikusan lépést tart ezzel. Növekednek a bizonyságok. Megerősödik az elkötelezettség. Védve lesznek a családok. Kiárad a személyes kinyilatkoztatás.³

Isten szavának tanulmányozása közben útmutatásokat kapunk a mindennapi életünkre, lelki gyógyításban részesülünk, valamint hatalmat nyerünk a megtestesztés elkerüléséhez és a kísértés legyőzéséhez.

Joseph Smith próféta azt mondta: „Megmondtam a testvéreknek, hogy a Mormon könyve a leginkább hibátlan könyv a földön, és vallásunk záróköve, és *aki annak előírásai szerint él, közelebb kerül Istenhez*, mint bármely más könyv által” (Mormon könyve, Bevezetés, kiemelés hozzáadva). Hát nem ezt szeretnénk az egyházközségeink és cövekeink tagjai számára? Nem azt kívánjuk, hogy közelebb kerüljenek Istenhez? Akkor biztassuk őket minden lehetséges módon arra, hogy merüljenek el e bámulatos, utolsó napi bizonyosságban Krisztusról.

Segítenetek kell a szenteknek megérteni, hogy a szentírások tanulmányozása és kutatása nem teher, amelyet az Úr rájuk aggat, hanem csodás áldás és lehetőség. Figyeljétek meg, hogy mit mondott maga az Úr az Ő szava tanulmányozásának előnyeiről. Józsuénak, a nagy próféta-vezérnek azt mondta:

„El ne távozzék e törvénynek könyve a te szádtól, hanem gondolkodjál arról éjjel és nappal, hogy vigyázz és mindent úgy cselekedjél, a mint írva van abban, *mert akkor leszel jó szerencsés a te utaidon és akkor boldogulsz*” (Józsue 1:8; kiemelés hozzáadva).

Az Úr nem anyagi gazdagságot vagy hírnevet ígért Józsuénak, hanem azt, hogy igazlelkűen boldogulni fog az életében, valamint hogy sikeres lesz abban, ami a leginkább számít az életben, nevezetesen a valódi öröm megtalálására tett erőfeszítéseiben. (Lásd 2 Nefi 2:25.)

Vannak olyan egyháztagok a cöveketekben, akiknek az életét darabokra tépte a bűn vagy a tragédia, akik elcsüggedtek és reménytelenek? Régóta vágytok arra, hogy segítő kezet nyújtsatok feléjük, begyógyítsátok a sebeiket, és megnyugtassátok felzaklattott lelküket? Jákób próféta pont ezt kínálja a következő figyelemre méltó ígéréssel: „...ők Isten örömet adó szavát hallgatni jöttek fel ide, igen, *azt a szót, mely meggyógyítja a sebzett lelket*” (Jákób 2:8; kiemelés hozzáadva).

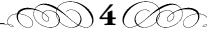
A világ ma tele van vonzó és kecsegtető elképzelésekkel, amelyek még a legjobb tagjainkat is megtéveszthetik és tévútra vihetik. Az egyetemi hallgatók olykor annyira eltelnek a világ tanaival, hogy elkezdik megkérdőjelezni az evangélium tanait. Papsági vezetőkként hogyan segítetek megerősíteni egyháztagjaitokat az ilyen megtévesztő tanításokkal szemben? A Szabadító az Olajfák hegyén tartott nagy prédikációjában megadta a választ, amikor azt ígérte, hogy „*aki kincsként őrzi szavam, az nem lesz megtévesztve*” (JS-M 1:37; kiemelés hozzáadva).

A szentírások telis tele vannak hasonló ígéretekkel az ige értékéről. Vannak olyan egyháztagjaitok, akik útmutatás és irányítás után sóvárognak az életükben? A Zsoltárok a következőket mondja: „Az én lábamnak szövétneke [lámpása] a te igéd, és ösvényemnek világossága” (Zsoltárok 119:105), Nefi pedig azt ígéri, hogy ha Krisztus szavain lakmározunk, akkor azok „minden olyan dolgot meg fognak mondani nektek, amit meg kell tennetek” (2 Nefi 32:3).

Vannak a nyájatokban olyanok, akik mélyen a bűnben élnek, és fel kell húzniuk onnan magukat? Hélamán ígérete nekik szól: „Igen, látjuk, hogy aki akarja, az megragadhatja Isten szavát, mely élő és ható, mely az ördög minden ravaszságát, és csapdáját és csalárdságát kettéhasítja” (Hélamán 3:29).

Siker az igazlelkűségben, a megtévesztés elkerülésének és a kísértéssel szembeni ellenállásnak a hatalma, útmutatás a mindennapi életünkben, a lélek gyógyulása – néhány olyan ígélet, amelyeket az Ő szavához térőknek adott az Úr. Vajon ígér-e az Úr úgy, hogy ne teljesítene be? Ha azt mondja nekünk, hogy ha megragadjuk szavát, akkor részünk lesz ezekben a dolgokban, akkor biztosan miénk lehetnek ezek az áldások. Ha pedig nem ragadjuk meg, akkor elveszhetnek az áldások. Akármilyen szorgalmasak is legyünk más

területeken, bizonyos áldások kizárólag a szentírásokban találhatók meg, csakis azért, hogy az Úr ígéjéhez jövíünk és megragadjuk azt, miközben a sötét ködön keresztül az élet fája felé haladunk.⁴

Az Úr ígéje értékes ajándék, amelyet nem szabad könnyedén vennünk.

Ha pedig figyelmen kívül hagyjuk, amit az Úr adott nekünk, akkor pont azt az erőt és azokat az áldásokat veszíthetjük el, amelyekre törekszünk. A korai szentekhez intézett ünnepélyes figyelmeztetésben az Úr ezt mondta a Mormon könyvről: „És elmétek a múltban elsötétült, hitetlenség miatt, és mert könnyedén vettétek az átlalatok megkapott dolgokat –

Amely hiúság és hitetlenség az egész egyházat kárhoztatás alá vonta.

És ez a kárhoztatás nyugszik Sion gyermekein, méghozzá mindegyiken.

És ezen kárhoztatás alatt maradnak, míg bűnbánatot nem tartanak, és nem emlékeznek az új szövetségre, méghozzá a Mormon könyvére” (T&Sz 84:54–57).

Ó, fivéreim, ne vegyünk könnyedén azokat a nagyszerű dolgokat, amelyeket az Úr kezéből megkaptunk! Ígéje az egyik legértékesebb ajándék, amelyet nekünk adott. Arra buzdítalak benneteket, hogy kötelezzétek el újra magatokat a szentírások tanulmányozása mellett. Merüljétek el bennük naponta, hogy a Lélek hatalma veletek lehessen az elhívásokban. Olvassátok a családokban, és tanítsátok meg a gyermekeiteknek, hogy szeressék és kincsként kezeljék őket. Majd pedig imádságos lélekkel és másokkal tanácskozva kutassatok fel minden lehetőséget arra, hogy az egyház tagjait példátok követésére ösztönözzétek. Ha így tesztek, akkor rájöttök, amint Alma is, hogy „az ige prédikálása nagy valószínűséggel igazságos dolgok megtételére vi[szi] rá az embereket – igen, erősebb hatása [van] az emberek elméjére, mint a kard vagy bármi más, ami velük történ[ik]” (Alma 31:5).

Almához hasonlóan én is azt mondom nektek, hogy „ajánlatos kipróbál[notok] Isten szavának a hatását” (Alma 31:5).⁵

Javaslatok a tanulmányozáshoz és a tanításhoz

Kérdések

- Gondold át Benson elnök kijelentését arról, hogy mi „a válasz napjaink hatalmas kihívására” (1. szakasz). Hogyan segíthet nekünk ez a válasz abban, hogy szembenézzünk az előttünk álló kihívásokkal?
- Tekintsd át azokat az eredményeket, amelyeket Benson elnök szerint akkor kapunk, „ha az egyes egyháztagok és a családok rendszeresen és állhatatosan megmerítkeznek a szentírásokban” (2. szakasz). Szerinted miért vezet ilyen eredményekhez a szentírás-tanulmányozás?
- Benson elnök azt mondta, hogy a szentírás-tanulmányozás áldás, nem pedig teher (lásd 3. szakasz). Milyen áldások értek téged és a családot a szentírás-tanulmányozásnak köszönhetően? Milyen tanácsot adnál valakinek, aki tehernek érzi a szentírás-tanulmányozást?
- Milyen veszélyei vannak annak, ha könnyedén bánunk Isten ígéjével? (Lásd 4. szakasz.) Milyen lépéseket tehetünk azért, hogy nagyobb figyelmet szenteljünk Isten ígéjének?

Kapcsolódó szentírások

Cselekedetek 17:11; 2 Timótheus 3:16–17; 1 Nefi 19:23–24; Alma 32:21–43; T&Sz 18:33–36; 21:4–6; 68:1–4

Tanítási segédlet

„Sokan úgy találják, hogy a reggel a legjobb időpont a tanulmányozásra, amikor az éjszakai pihenés után vagyunk. [...] Mások a csendes órákban szeretnek tanulmányozni, miután véget értek a napi teendők és aggodalmak. [...] Talán fontosabb a napszaknál az, hogy rendszeres idő legyen elkülönítve a tanulmányozásra” (Howard W. Hunter, “Reading the Scriptures,” *Ensign*, Nov. 1979, 64).

Jegyzetek

1. Thomas S. Monson, in Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1987), 487–88.
2. “The Power of the Word,” *Ensign*, May 1986, 79–80.
3. “The Power of the Word,” 80–81.
4. “The Power of the Word,” 81–82.
5. “The Power of the Word,” 82.

A Mormon könyve: vallásunk záróköve

*„Nincs-e ott valami mélyen a szívünkben, ami
közelebb szeretne kerülni Istenhez...? [...] Ha van,
akkor a Mormon könyve minden más könyvnél
nagyobb segítséget nyújt nekünk ebben.”*

Ezra Taft Benson életéből

1986. január 5-én Ezra Taft Benson elnök a Virginia állambeli Annandale-ben elnökölt egy cövekkonferencián – ez volt az első cövekkonferenciája az egyház elnökeként. A jelenlévő utolsó napi szenteket „láthatóan meghatotta”, amikor hallgatták. Prédikációja során „bizonyosságot tett a Mormon könyve hatalmáról az életek megváltoztatása, valamint az emberek Krisztushoz vezetése terén”. Kiadott egy „lelkes felhívást e szentíráskötet tanulmányozására”.¹

Ez az üzenet nem számított újnak Benson elnök szolgálata során. A Tizenkét Apostol Kvóruma tagjaként gyakran buzdította az utolsó napi szenteket, hogy tanulmányozzák a Mormon könyvét, és kövessék annak tanításait.² Az egyház elnökeként azonban sugalmazást kapott arra, hogy fokozottabban hangsúlyozza az üzenetet. Azt mondta: „Az Úr arra inspirálta szolgálját, Lorenzo Snow-t, hogy ismételten kihangsúlyozza a tized tantételét, hogy megszabadítsa az egyházat a pénzügyi béklyóktól. [...] Most pedig, napjainkban, az Úr kinyilatkoztatta, hogy szükség van a Mormon könyve ismételt kihangsúlyozására.”³ Benson elnök bizonyosságot tett a Mormon könyvről, bárhová is ment: a misszionáriusi gyűléseken, a cövek- és regionális konferenciákon, az általános konferenciákon, valamint az általános felhatalmazottakkal tartott gyűléseken.⁴

Az egyház elnökeként mondott első általánoskonferenciai beszédében Benson elnök elmondott egy okot is, amiért ez az üzenet oly

Joseph Smith próféta azt mondta, hogy a Mormon könyve „vallásunk záróköve”

sürgető. „Amennyiben nem olvassuk a Mormon könyvét, és nem tartjuk szem előtt a tanításait – figyelmeztetett –, akkor az Úrnak a Tan és a szövetségek 84. részében található kijelentése értelmében az egész egyház kárhoztatás alatt áll: »És ez a kárhoztatás nyugszik Sion gyermekein, méghozzá mindegyiken« [T&Sz 84:56]. Az Úr folytatja: »És ezen kárhoztatás alatt maradnak, míg bűnbánatot nem tartanak, és nem emlékeznek az új szövetségre, méghozzá a Mormon könyvére, és a korábbi parancsolatokra, amelyeket nekik adtam, valamint arra, hogy ne csak beszéljenek, hanem cselekedjenek is a szerint, amit megírtam« [T&Sz 84:57].”⁵

A következő idézetek – melyek mind Benson elnöknek az egyház elnökeként elmondott prédikációiból származnak – mintát adnak a Mormon könyvéhez kapcsolódó figyelmeztetésekből és ígéretekből:

„Nos, nem csupán többet kell *beszélnünk* a Mormon könyvéről, hanem többet is kell *tennünk* vele. Miért? Az Úr megadja a választ: »Hogy Atyjuk királyságához illő gyümölcsöt hozhassanak; különben megmarad egy ostor és egy ítélet, hogy rázúduljon Sion gyermekeire« [T&Sz 84:58]. Éreztük már ezt az ostort és ítéletet!

[...] Eddig még nem került a Mormon könyve a személyes tanulmányozásunk, a családi tanításaink, a prédikálásunk és a misszionáriusi munka középpontjába. Ezt meg kell bánnunk.”⁶

„Nem használjuk a Mormon könyvét úgy, ahogyan kellene. Az otthonaink nem annyira erősek, ha nem használjuk arra, hogy gyermekeinket Krisztushoz vezessük. A családjainkat megronthatják a világi trendek és tanítások, ha nem tudjuk, hogyan használjuk a könyvet a hamisságok felismerésére és az ellenük való harcra. [...] Misszionáriusaink nem annyira eredményesek, ha nem ezzel [tanítanak]. A közösségi, erkölcsi, kulturális vagy oktatási indítekből megtértek nem fogják túlélni a perzselő napot, ha nem eresztenek mély gyökereket az evangélium teljességébe, melyet a Mormon könyve tartalmaz. Egyházi osztályaink nincsenek annyira eltelve a Lélekkel, ha nem tartjuk lobogóként a magasba.”⁷

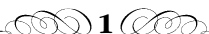
„Megáldalak titeket, hogy még jobban értsétek a Mormon könyvét. Megígérem nektek, hogy ettől a perctől fogva, ha naponta lakmározunk a lapjairól, és az előírásai szerint élünk, Isten Sion

minden gyermekére és az egyházra is mindezidáig ismeretlen áldást áraszt majd – mi pedig azért könyörgünk majd, hogy az Úr kezdje eltávolítani tőlünk a kárhozzátást, az ostort és az ítéletet. Erről ünnepélyes bizonytságot teszek.”⁸

„Nem tudom pontosan, hogy Isten miért kímélte meg az életemet eddig a korig, azt azonban tudom, hogy a jelen időket illetően kinyilatkoztatta nekem, mennyire elengedhetetlen szükség van arra, hogy csodálatos módon mozdítsuk most előre a Mormon könyvét. Segítenetek kell ezzel a teherrel és ezzel az áldással, amelyet Ő helyezett az egész egyházra, sőt Sion minden gyermekére.

Mózes sohasem lépett a megígért földre. Joseph Smith sohasem látta meg Sion szabadítását. Néhányan közülünk talán nem élnek elég hosszú ideig ahhoz, hogy meglássák a napot, amikor a Mormon könyve elárasztja a földet, és amikor az Úr elveszi kárhozzátását. (Lásd T&Sz 84:54–58.) Isten segedelmével azonban én minden hátralévő napomat e dicső célnak szentelem.”⁹

Ezra Taft Benson tanításai

A Mormon könyve vallásunk záróköve.

Mennyire fontos a Mormon könyve? Joseph Smith azt mondta, hogy „ez vallásunk záróköve” (*History of the Church*, 4:461). „Vegyétek el a Mormon könyvét és a kinyilatkoztatásokat – mondta –, és hova lett a vallásunk? Sehol sincs” (*History of the Church*, 2:52).¹⁰

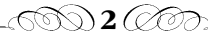
A zárókö a boltív középső köve. Ez tartja meg helyén a többi követ, és ha eltávolítják, akkor a boltív leomlik.

[...] Ahogyan a zárókö eltávolításával leomlik a boltív, éppen úgy az egyház egésze is a Mormon könyve igaz voltán áll vagy bukik. Az egyház ellenségei nagyon jól tudják ezt. Ezért tesznek meg oly sok mindent azért, hogy megpróbálják meghazudtolni a Mormon könyvét, mert ha meg lehet hazudtolni, akkor az Joseph Smith próféta, valamint a papsági kulcsokra, a kinyilatkoztatásra és a visszaállított egyházra vonatkozó állításaink hitelességét is magával rántja. Ugyanígy, ha a Mormon könyve igaz – és mostanra már milliók tettek bizonytságot arról, hogy a Lélek tanúságtétele szerint

valóban igaz –, akkor el kell fogadni a visszaállításra vonatkozó állításokat és mindazt, ami azzal jár.¹¹

Talán semmi nem tanúskodik egyértelműbben e szentírás fontosságáról annál, mint amit maga az Úr mondott róla.

Saját szájával tett tanúbizonyságot arról, (1) hogy igaz (T&Sz 17:6), (2) hogy az igazságot és az Ő szavait tartalmazza (T&Sz 19:26), (3) hogy a magasságból érkező hatalom által lett lefordítva (T&Sz 20:8), (4) hogy Jézus Krisztus evangéliumának teljességét tartalmazza (T&Sz 20:9; 42:12), (5) hogy sugalmazás által adatott, és angyalok szolgálata erősítette meg (T&Sz 20:10), (6) hogy bizonyítja a szentírások igaz voltát (T&Sz 20:11), és (7) hogy akik hittel fogadják, azok örök életet kapnak (T&Sz 20:14).¹²

A Mormon könyve tanúbizonyságot tesz Jézus Krisztusról, és közelebb visz minket Istenhez.

A Mormon könyve fő küldetése, ahogyan az a címlapján is le van jegyezve, hogy „meggyőzzön zsidót és nemzsidót arról, hogy Jézus a Krisztus, az Örökkévaló Isten, aki minden nemzetnek ki nyilatkoztatja magát”.

Az igazság őszinte keresője bizonytságot szerezhet arról, hogy Jézus a Krisztus, ha imádságos lélekkel elgondolkodik a Mormon könyve sugalmazott szavain.¹³

Emlékezünk-e az új szövetségre, méghozzá a Mormon könyvére? A Bibliában ott az Ótestamentum és az Újtestamentum. A *testamentum* szó egy olyan görög szónak az angol által is használt fordítása, amely úgy is fordítható: *szövetség*. Vajon erre gondolt az Úr, amikor a Mormon könyvét így nevezte: az „új szövetség”? Mert az valóban egy másik tanúbizonyság vagy tanúságtétel Jézusról. Ezért egészítettük ki nemrég a Mormon könyve címét a következő szavakkal: „egy másik tanúbizonyság Jézus Krisztusról”. [...]

A Mormon könyve a zárókő a Jézus Krisztusról való tanúbizonyságunkban, aki Maga a szegletköve mindannak, amit teszünk. A könyv hatalommal és világosan tesz tanúbizonyságot az Ő valóságáról. Míg a Biblia másolók, fordítók és a szöveget elferdítő romlott vallászakértők nemzedékeinek kezén ment keresztül, addig a Mormon

*A Mormon könyvében a Jézus Krisztusról szóló bizonyosság
„világos, hígítatlan és hatalommal teljes”*

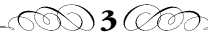
könyve egyetlen ihletett fordításon keresztül jutott el az olvasóhoz. Ennélfogva a Mesterről tett bizonysga világos, hígítatlan és hatalommal teljes. De még ennél is többet tesz. A mai keresztény világ nagy része elutasítja a Szabadító isteni voltát. Megkérdőjelezi csodálatos születését, tökéletes életét, dicső feltámadásának valóságát. A Mormon könyve mindezek igaz voltáról világos és félreérthetetlen szavakkal tanít. Az engesztelés tanának legteljesebb magyarázatával szolgál. Biztos, hogy ez az isteni ihletettséggű könyv zárókő a világ-nak tett tanúbizonyosságban, mely szerint Jézus a Krisztus.¹⁴

Joseph Smith próféta... azt mondta: „Megmondtam a testvéreknek, hogy a Mormon könyve a leginkább hibátlan könyv a földön, és vallásunk zárókőve, és aki annak előírásai szerint él, közelebb kerül Istenhez, mint bármely más könyv által” [*History of the Church*, 4:461]. [...] Nincs-e ott valami mélyen a szívünkben, ami közelebb szeretne kerülni Istenhez, és hasonlóbbá szeretne válni Őhöz a mindennapjainkban, hogy állandóan érezhessük a jelenlétét? Ha van, akkor a Mormon könyve minden más könyvnél nagyobb segítséget nyújt nekünk ebben. [...]

Szeretett testvérünk, Marion G. Romney elnök..., aki maga is ismeri a könyvben lévő erőt, bizonyosságot tett róla, milyen áldások érkezhetnek el azok életébe, akik olvassák és tanulmányozzák a Mormon könyvét. Azt mondta:

„Biztos vagyok abban, hogy ha otthon a szülők imádságos lélekkel és rendszeresen olvasnak a Mormon könyvből, magukban és a gyermekeikkel is, akkor ennek a nagyszerű könyvnek a lelkisége eljön, hogy átjárja otthonainkat, valamint mindazokat, akik ott laknak. Egyre nagyobb lesz az áhítatos lelkiség; növekedni fog az egymás iránti tisztelet és figyelmesség. A viszálykodás lelke eltávozik. A szülők nagyobb szeretettel és bölcsességgel adnak majd tanácsokat a gyermekeiknek. A gyerekek fogékonyabbak és engedékenyebbek lesznek szüleik tanácsaival szemben. Növekszik majd az igazlelkűség. Hit, remény és jószívűség – Krisztus tiszta szeretete – árasztja el az otthonainkat és az életünket; békét, örömet és boldogságot hozva magával” (*Ensign*, May 1980, p. 67).

Ezek az ígérek – a nagyobb szeretet és összhang otthon, a nagyobb tisztelet szülő és gyermek között, a fokozott lelki fogékonyág és igazlelkűség – nem üres ígérek, hanem pontosan azok, amelyekre Joseph Smith próféta gondolt, amikor azt mondta, hogy a Mormon könyve segíteni fog nekünk közelebb kerülni Istenhez.¹⁵

A Mormon könyve igaz tant tanít, megcáfolja a hamis tant és felfedi Krisztus ellenségeit.

Maga az Úr jelentette ki, hogy a Mormon könyve tartalmazza „Jézus Krisztus evangéliumának teljességét” (T&Sz 20:9). Ez nem jelenti azt, hogy minden tanítást, minden valaha is kinyilatkoztatott tant tartalmaz. Inkább azt jelenti, hogy a Mormon könyvében megtaláljuk a szabadításunkhoz szükséges tanok teljességét. És eze- ket oly világosan és egyszerűen tanítja, hogy még a gyermekek is megismerhetik a szabadulás és a felmagasztosulás útjait. A Mormon könyve oly sok mindent ad, ami kitágítja a szabadulás tanairól szerzett ismereteinket. Nélküle a más szentírásokban tanított dolgok korántsem lennének annyira világosak és értékesek.¹⁶

Az evangélium hirdetésére vonatkozóan a Mormon könyve tartalmazza a legtisztább, legátfogóbb és legteljesebb magyarázatot.

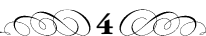
Semmilyen más feljegyzés nem hasonlítható ehhez. Milyen más feljegyzésből kaphatnánk oly teljes ismereteket a bukás természetéről, a fizikai és a lelki halál természetéről, az engesztelés tanáról, az igazságosság és az irgalom engeszteléshez kapcsolódó tanáról, valamint az evangélium tantételeiről és szertartásairól? A Mormon könyve tartalmazza a legátfogóbb beszámolót mindezen alapvető tanokról.¹⁷

A Mormon könyve... igazolja és tisztázza a Bibliát. Eltávolítja a botlóköveket, és visszaállít számos egyszerű és becses dolgot. Tanúsítjuk, hogy együtt használva, a Biblia és a Mormon könyve megcáfolja a hamis tanokat, elejét veszi a vitáknak, és békét teremt. (Lásd 2 Nefi 3:12.)¹⁸

A Mormon könyvét... minden más könyvnél jobban kellene ismerünk. Nem csak azt kell tudnunk, milyen történelmi elbeszélések és hitet ébresztő történetek vannak benne, hanem a tanításait is meg kell értenünk. Ha valóban elvégezzük a házi feladatunkat, és tanok felől közelítjük meg a Mormon könyvét, akkor felfedhetjük azokat a tévedéseket és megtalálhatjuk azokat az igazságokat, amelyekkel legyőzhetjük az emberek sok jelenlegi téves elképzelését és filozófiáját.

Észrevettem, milyen különbség van az egyházban tisztánlátás, észrevételek, meggyőződés és lelkiség tekintetében azon emberek között, akik ismerik és szeretik a Mormon könyvét, és azok között, akik nem. E könyv nagyszerű szűrő.¹⁹

A Mormon könyve felfedi Krisztus ellenségeit. Meghazudtolja a hamis tanokat és megszünteti a viszályt. (Lásd 2 Nefi 3:12.) Krisztus alázatos követőit felvértezi napjainkban a gonosz tervei, stratégiái és tanai ellen. A Mormon könyvében megjelenő hitehagyók hasonlítanak a mai hitehagyókra. Isten végtelen előrelátásában úgy formálta meg a Mormon könyvét, hogy láthassuk a tévedést, és tudhassuk, hogyan szálljunk szembe napjaink téves tudományos, politikai, vallási és filozófiai nézeteivel.²⁰

A Tan és a szövetségek az összekötő kapocs a Mormon könyve és a visszaállítás folytatódó munkája között.

Konkrétan a Mormon könyvről és a Tan és a szövetségekről szeretnék beszélni. E két utolsó napi szentíráskötet összekapcsolódik Izrael Istenétől származó kinyilatkoztatásokként, melyek avégett

adattak, hogy összegyűjtsék és felkészítsék népét az Úr második eljövetelére. [...]

Joseph Smith prófétának azt mondta az Úr: „...ez a nemzedék teáltalad kapja meg szavamat” (T&Sz 5:10). A Mormon könyve és a Tan és a szövetségek ezen ígéret beteljesedésének része. E két nagyszerű szentírásbeli mű közösen hatalmas áldásokat hoz e nemzedékre. [...]

E két nagy utolsó napi szentírás mindegyike erőteljes és kifinomult bizonyosságot tesz az Úr Jézus Krisztusról. Mind a Tan és a szövetségek, mind a Mormon könyve szinte minden oldala a Mesterről tanít – gyermekei iránti hatalmas szeretetéről és engesztelő áldozatáról –, valamint megtanítja nekünk, hogyan élünk, hogy vissza tudjunk térni Óhozzá és Mennyei Atyánkhoz.

E két utolsó napi szentíráskötet mindegyike tartalmazza azt a tudást és erőt, amely segít nekünk jobb életet élni a hatalmas megátalkodottság és gonoszság idején. Akik figyelmesen és imádságos lélekkel olvassák e könyvek lapjait, vigaszt, tanácsot, útmutatást, irányítást találnak, és rálelnek az életük jobbításához szükséges csendes erőre.²¹

A Tan és a szövetségek az összekötő kapocs a Mormon könyve és a Joseph Smith prófétán és utódain keresztül megvalósuló visszaállítás folytatódó munkája között.

A Tan és a szövetségekben tanulunk a templomi munkáról, az örökkévaló családokról, a dicsőség fokozatairól, az egyház szervezetéről, valamint a visszaállítás számos más, nagy igazságáról. [...]

A Mormon könyve vallásunk „záróköve”, a Tan és a szövetségek pedig a csúcskő a folytatódó utolsó napi kinyilatkoztatással. Az Úr ráütötte jóváhagyó pecsétjét mind a zárókőre, mind pedig a csúcskőre.²²

A Tan és a szövetségek dicsőséges szentírás, amely közvetlenül a mi nemzedékünknek adatott. Tartalmazza az Úr ránk vonatkozó akaratát ezekben az utolsó napokban, amelyek megelőzik Krisztus második eljövetelét. Számos olyan igazságot és tant tartalmaz, amelyek nem kerültek teljesen kinyilatkoztatásra más szentírásokban. A Mormon könyvéhez hasonlóan ez is megerősíti azokat, akik figyelmesen és imádságos lélekkel tanulmányozzák oldalait.

Vajon mi, a Magasságos Isten szentjei, kincsként kezeljük-e az ígét, amelyet Ő oly nagy áron őrzött meg számunkra? Arra használjuk-e az utolsó napi kinyilatkoztatások köteteit, hogy megáldják az életünket, és ellen tudjunk állni a gonosz hatalmának? Ebből a célból adattak. Hogyan is kerülhetnénk el az Úr előtti kárhoztatást, ha könnyedén kezeljük őket azzal, hogy porfogónak használjuk őket a polcon?

Szeretett fivéreim és nőtestvéreim, ünnepélyes bizonyságomat teszem, hogy ezek a könyvek tartalmazzák az Úr gondolatait és akaratát számunkra a megpróbáltatás és gyötrelem e napjaiban. A Biblia mellett állva tesznek tanúbizonytságot az Úrról és az Ő munkájáról. E könyvek tartalmazzák az Úr hangját számunkra ezekben az utolsó napokban. Forduljunk hozzájuk szívünk minden szándékával, és használjuk őket úgy, ahogyan az Úr szeretné.²³

Javaslatok a tanulmányozáshoz és a tanításhoz

Kérdések

- Miközben Benson elnök tanításait olvasod arról, hogy a Mormon könyve vallásunk záróköve (lásd 1. szakasz), gondolkodj el azon, milyen helyet foglal el az életedben. Mit tehetünk, hogy a Mormon könyvét mindinkább központi helyre tegyük az evangélium szerinti életvitelre tett erőfeszítéseinkben?
- Benson elnök azt mondta, hogy a Mormon könyve tanúbizonytságot tesz Jézus Krisztusról, és közelebb visz minket Istenhez (lásd 2. szakasz). Mik azok a dolgok, amelyeket a Szabadítóról a Mormon könyve tanulmányozása által tudtál meg? Hogyan vitt közelebb a Mormon könyve téged és a családot Istenhez?
- Miért kellene „[a] Mormon könyvét... minden más könyvnél jobban... ismernünk”? Hogyan vértettek fel a Mormon könyvében található tanok „a gonosz... tanai ellen” napjainkban? (Lásd 3. szakasz.)
- Hogyan munkálkodik a Mormon könyve és a Tan és a szövetségek együtt azon, hogy megerősítsenek bennünket? (Lásd 4. szakasz.)

Kapcsolódó szentírások

Ésaiás 29:9–18; 1 Nefi 13:35–41; 2 Nefi 25:23, 26; 29:6–9; T&Sz 1:17–29

Tanítási segédlet

„A legtöbb... kézikönyv kérdéseket ad a beszélgetések elkezdéséhez, és folytatásához. Használhatod ezeket a kérdéseket, és elkészítheted a sajátjaidat is. Olyan kérdéseket tegyél fel, melyek meggondolt hozzászólásokra bátorítanak, és segítenek az egyéneknek valóban eltöprengeni az evangéliumon” (*Tanítás, nincs nagyobb elhívás* [2000]. 63.).

Jegyzetek

1. Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1987), 489.
2. Lásd például: “The Book of Mormon Is the Word of God,” *Ensign*, May 1975, 63–65; “A New Witness for Christ,” *Ensign*, Nov. 1984, 6–8; lásd még *Ezra Taft Benson: A Biography*, 491–93.
3. “A Sacred Responsibility,” *Ensign*, May 1986, 78; lásd még *Az egyház elnökeinek tanításai: Lorenzo Snow* (2012). 163–166.
4. Lásd *Ezra Taft Benson: A Biography*, 495.
5. “Cleansing the Inner Vessel,” *Ensign*, May 1986, 5.
6. “Cleansing the Inner Vessel,” 5–6.
7. “The Book of Mormon Is the Word of God,” *Ensign*, Jan. 1988, 5.
8. “A Sacred Responsibility,” *Ensign*, May 1986, 78; italics removed from original.
9. “Flooding the Earth with the Book of Mormon,” *Ensign*, Nov. 1988, 6.
10. “A New Witness for Christ,” 6.
11. “The Book of Mormon—Keystone of Our Religion,” *Ensign*, Nov. 1986, 5, 6.
12. “The Book of Mormon—Keystone of Our Religion,” 4.
13. “Come unto Christ,” *Ensign*, Nov. 1987, 83.
14. “The Book of Mormon—Keystone of Our Religion,” 4, 5.
15. “The Book of Mormon—Keystone of Our Religion,” 7. Marion G. Romney elnök 1972 júliusától 1985 novemberéig szolgált az Első Elnökség tanácsosaként.
16. “The Book of Mormon—Keystone of Our Religion,” 6.
17. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), 56.
18. “A New Witness for Christ,” 8.
19. “Jesus Christ—Gifts and Expectations,” *Ensign*, Dec. 1988, 4.
20. “The Book of Mormon Is the Word of God,” *Ensign*, Jan. 1988, 3.
21. “The Gift of Modern Revelation,” *Ensign*, Nov. 1986, 79.
22. “The Book of Mormon and the Doctrine and Covenants,” *Ensign*, May 1987, 83.
23. “The Gift of Modern Revelation,” 80.

Milliók tértek meg Krisztushoz azon könyvben található igazságok miatt, amelyet Moróni adott át Joseph Smithnek

Árasszuk el a földet és az életünket a Mormon könyvével!

„Csodálatos hatalom rejtőzik a könyvben, mely abban a pillanatban elkezd kiáradni az életetekre, amint hozzáláttok a könyv komoly tanulmányozásához.”

Ezra Taft Benson életéből

Az 1989-es általános konferencián Thomas S. Monson elnök felolvasott egy üzenetet Ezra Taft Benson elnöktől az egyház gyermekei részére. Ebben az üzenetben Benson elnök azt mondta:

„Tudom, hogy olvassátok a Mormon könyvét, mert személyes levelek százait kaptam, amelyben leírtátok nekem, hogy e szent könyvet olvassátok. Örömkönniek szöknek a szemembe, amikor ezt hallom. [...]

Nagy örömömre szolgál, amikor azt hallom, hogy szeretitek a Mormon könyvét. *Én* is szeretem, és Mennyei Atyánk azt szeretné, ha továbbra is naponta tanulnátok a Mormon könyvéből. Mennyei Atyánk különleges ajándéka ez számotokra. Ha követitek a tanításait, akkor megtanuljátok megtenni Mennyei Atyánk akaratát.”¹

Az utolsó napi szentek egyházszerete megszívlelték ezt a tanácsot a prófétájuktól. A következő beszámolók példákat tartalmaznak azokra az áldásokra, amelyeket azok a testvérek kaptak, akik reagáltak Benson elnök felhívására, hogy „árassz[ák] el a földet és élet[üket] a Mormon könyvével”².

„Nem mondhatja komolyan! – gondolta Margo Merrill..., amikor először hallotta Ezra Taft Benson elnök felkérését, hogy a szülők olvassák gyermekeikkel a Mormon könyvét. – A gyermekeim még csak hat, öt és két évesek. Csak az időmet és a türelmemet pazarolnám.»

Merrill testvér és nőtestvér mégis úgy döntöttek, hogy megpróbálják a Mormon könyvét olvasni a gyermekeikkel. Amikor ahhoz a történethez értek, melynek során Nefi eltöri az íját, a hat éves Melissa tüdőgyulladást kapott.

»Melissa könyörgött, hogy engedjem vissza az iskolába, pedig még beteg volt – mondta Margo. – Azt mondta, hogy ha nem megy vissza, akkor a barátnője, Pamela – aki egy másik egyház tagja –, nem tudja meg, hogy mi történt Nefivel. Aztán Melissa zokogni kezdett és a karjaimba zuhant. Letöröltem a könnyeit, és azt javasoltam neki, hogy hívja fel Pamelát telefonon, és úgy mondja el neki, mi történt Nefivel.

Amikor hallottam, ahogyan Melissa részletesen elmeséli Nefi törtött íjának esetét, eszembe jutottak korábbi gondolataim arról, hogy csak az időmet és a türelmemet pazarolom majd a Mormon könyve olvasásával a kicsi gyermekeimmel. Ó, mennyire lebecsültem a képességüket, hogy megtanulják a Mormon könyve leckéit!»³

II. Howard J. McOmber elgondolkodott Benson elnök felhívásán, hogy árásszuk el a földet a Mormon könyvével. Azon gondolkozott: „Hogyan is lehetnék fontos része egymagam egy ilyen munkának?

Aztán egyik este – mondta McOmber testvér –, amint éppen ezen a problémán töprengtem, rájöttem, hogy lehetőséget adhatnék mindenkinek az utcánkban arra, hogy kapjon egy példányt a Mormon könyvéből.

Egy gond volt csak – mind ismertek engem. Tudták, hogy a kutyám túl sokat ugat – és túl korán reggel. Tudták, hogy a kertem nem éppen a környék fénypontja. Ismerték a hiányosságaimat, hiszen a szomszédjuk voltam; valószínűleg nemet mondanak majd.

Mégis úgy döntöttem, hogy lesz hitem, és megteszem. Felajánlom nekik a könyvet – még akkor is, ha eldobják, vagy csak porfogó lesz a polcon éveken át. Mégis mindig arra ébredtem, hogy negatívan gondolkodom; majdnem meggyőztem magam, hogy semmi sem származhat az erőfeszítéseimből.

Aztán eszembe jutott, hogy én is legalább annyira ismerem a szomszédaimat, mint ők engem. Néhányan kétes vicceket meséltek a legutóbbi lakógyűlésen, mások pedig túl sokat ittak az utcabálon. Néhányuknak meglehetősen céltalannak tűnt az élete. Azon

gondolkoztam, hol lennék, ha nem lennék az egyház tagja, és sohasem hallottam volna a Mormon könyvről. Ez a könyv nyilvánvalóan segítséget jelenthet azoknak, akik esélyt adnak rá.

Így aztán felkerestem mindenkit, aki az utcában lakott, és felajánlottam nekik egy példányt a Mormon könyvből – és mindannyian megköszönték! Olyan jól sikerült, hogy átmentem a másik utcába, majd végeztem az egész tömbbel, és átmentem a következőhöz is. Mire végeztem, 104 házat kerestem fel, és negyven könyvet osztottam szét.

Egyre könnyebb lett felkínálni a Mormon könyvét az ismerőseimnek.

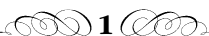
Idővel mind a hetvenöt alkalmazottnak adtam egy példányt a Mormon könyvből a munkahelyemen. Huszonhárman meghallgatták a misszionáriusi beszélgetéseket. Heten később megkeresztelkedtek, és a munkatársaim gyermekei közül négyen is csatlakoztak az egyházhoz. Az egyik férfi meghallgatott két beszélgetést, majd elvesztette az érdeklődését az egyház iránt. Hét hónappal később, miután elköltözött, hogy egy másik cégnél vállaljon munkát, felhívott, hogy olvassagta a Mormon könyvét, és észrevette, hogy érzi a Léleknek azt a nyugodt, békés érintését, amelyről én is beszéltem neki. Nemsokára ő is meghallgatta az összes beszélgetést, és megkeresztelkedett.

Szeretem a Mormon könyvét. Úgy gondolok rá, mint az Úr telefonkártyájára, és csak ámulok azon, milyen könnyű elindítani a lelki áradatot az egyén szintjén is. Amikor az Úr munkáját végezzük, akkor Ő segítséget ad ehhez.”⁴

Egy másik egyháztag arról számolt be, hogyan alakult át a bizonyossága, amikor követte Benson elnök tanácsát, hogy olvassa a Mormon könyvét: „Amikor Benson elnök azt a felhívást intézte hozzánk, hogy olvassuk a Mormon könyvét, 15 éves voltam. Akkor már hithűen olvastam a szentírásokat, leginkább az Újszövetségre összpontosítva. Benson elnök ösztönzésére azonban elkezdtem naponta tanulmányozni a Mormon könyvét. Jelentős fordulópontra lett ez számomra. Az Újszövetség tanított Jézus Krisztus földi szolgálatáról, és ezért mindig is hálás leszek. Szükségem volt azonban arra a mélységre, amelyet a Mormon könyve tanulmányozása biztosított.

Míg a Biblia segített megismernem, mit tett Jézus a Szentföldön élőkért, a Mormon könyve elmélyültebb ismereteket adott arról, hogy mit tett értem. A Mormon könyve tanulmányozásán keresztül szereztem bizonytságot a Szabadítóm végtelen engeszteléséről. Később pedig, amikor a hitemet próbára tévő válságokkal kerültem szembe, a Mormon könyvéhez fordultam vigaszért és erőért. Most pedig már nem hagyom, hogy akárcsak egy nap is elteljen anélkül, hogy a Mormon könyvéből ne olvasnék.”⁵

Ezra Taft Benson tanításai

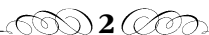
A Mormon könyvét nekünk írták.

A Mormon könyvét... a mi időnkre [írták]. A nefitáknak soha nem volt meg ez a könyv, és az ősi lámánitáknak sem. Nekünk szánták. Mormon akkor írta, amikor már majdnem elpusztult a nefita civilizáció. Isten sugalmazására, aki mindent kezdettől fogva lát, évszázadokat felölelő feljegyzéseket kivonatolt, olyan történeteket, beszédeket és eseményeket válogatva ki azokból, amelyek a legtöbb segítséget nyújtják majd nekünk.

A Mormon könyve minden fő írója bizonytságot tett róla, hogy eljövendő nemzedékeknek ír. [...] Ha látták napjainkat és azon dolgokat választották ki, amelyek leginkább értékesek lesznek számunkra, vajon nem így kell-e tanulmányoznunk a Mormon könyvét? Állandóan fel kellene tennünk magunknak a kérdést: „Miért sugalmazta az Úr Mormonnak (vagy Moróninak vagy Almának), hogy vegye bele ezt a feljegyzésébe? Mit tanulhatok ebből, ami segíteni fog nekem ebben a korban és időben élni?”

Egyik példa a másikat követi arra, ahogyan ez a kérdés válaszra lel. A Mormon könyvében például mintára lelünk a második eljövételre való felkészüléssel kapcsolatosan. A könyv nagy része a Krisztus amerikai látogatását közvetlenül megelőző néhány évtizedre összpontosít. Ha figyelmesen tanulmányozzuk ezt az időszakot, meghatározhatjuk, miért pusztultak el némelyek az eljövételét megelőző borzalmas csapásokban, és mi juttatott el másokat oda, hogy a Bőség földjén ott állhassanak a templomnál, és kezeikkel megérinthessék az Úr kezein és lábain a sebeket.

A Mormon könyvéből megtudjuk, hogyan élnek Krisztus tanítványai háborús időkben. A Mormon könyvében látjuk a titkos összeesküvések gonoszságainak képi megjelenítését és dermesztő valóságát. A Mormon könyvében tanulságokra lelünk az üldöztetés és a hitehagyás kezelését illetően. Sok mindent megtudunk arról, hogyan végezzünk misszionáriusi munkát. Emellett a Mormon könyve minden másnál jobban megmutatja, milyen veszélyei vannak az anyagiasságnak és annak, ha a világ dolgaira helyezzük a szívünk. Kétkedhet-e bárki is abban, hogy ezt a könyvet nekünk szánták, és hatalmas erőt, hatalmas vigaszt és hatalmas védelmet meríthetünk belőle?⁶

Amint naponta tanulmányozzuk a Mormon könyvét, a könyv hatalma kiárad az életünkre.

Nem csak arról van szó, hogy a Mormon könyve igazságot tanít nekünk, bár ezt kétségtelenül megteszi. Nem csak arról van szó, hogy a Mormon könyve bizonyosságot tesz Krisztusról, bár ezt is kétségtelenül megteszi. Ezenkívül tartalmaz még valamit. Csodálatos hatalom rejtőzik a könyvben, mely abban a pillanatban elkezd kiáradni az életetekre, amint hozzáláttok a könyv komoly tanulmányozásához. Nagyobb erővel tudtok majd ellenállni a kísértéseknek. Olyan hatalomra tesztek szert, amely segíthet elkerülnötök a megtevesztéseket. Képesek lesztek arra, hogy a szoros és keskeny ösvényen maradjatok. A szentírásokat „az élet szavainak” (T&Sz 84:85) is hívjuk, és ez mindennél jobban vonatkozik a Mormon könyvére. Ha éhezni és szomjúhozni kezditek ezeket a szavakat, akkor mind nagyobb és nagyobb bőségben letek rá az életre.⁷

Az emberek megteveszthetik egymást, Isten azonban sohasem téveszti meg az embert. A Mormon könyve éppen ezért a legjobb próbát állítja arra, hogy megállapítsuk annak igaz voltát – név szerint azt, hogy olvassuk el, majd kérdezzük meg Istent, hogy igaz-e [lásd Moróni 10:4]. [...]

Ez az őszinte szívű ember legmagasabb szintű biztosítéka – Istentől származó személyes kinyilatkoztatás által tudni, hogy a Mormon könyve igaz. Milliók tették ki a könyvet e próbának, és most tudják, sőt további milliók lesznek majd, akik megtudják.

Nos, a léleknek, ahogyan a testnek is, folyamatos táplálásra van szüksége. A tegnapi étkezés nem elegendő a mai nap szükségleteinek kielégítéséhez. Éppen így, a rendszertelen olvasgatás a „leginkább hibátlan” (*History of the Church*, 4:461) könyvből, ahogyan Joseph Smith nevezte azt, nem elegendő.

Nem minden igazság egyenértékű, és nem minden szentírás bír egyforma értékkel. Mi lehetne jobb módja a lélek táplálásának, mint az, ha gyakran lakmározunk abból a könyvből, melyről Joseph Smith azt mondta, hogy „aki annak előírásai szerint él, közelebb kerülhet Istenhez, mint bármely más könyv által” (*History of the Church*, 4:461)?⁸

Vannak-e örökkévaló következményei annak, hogy hogyan reagálunk erre a könyvre? Igen, akár áldásunkra, akár kárhozatunkra.

Minden utolsó napi szentnek élethosszig tartó tevékenységgé kellene tennie e könyv tanulmányozását. Különben kockára teszi a lelkét, és elhanyagolja azt, ami lelki és szellemi egységet hozhatna egész életébe. Különbség van azon megtért között, aki a Mormon könyvén keresztül Krisztus sziklájára épít, és folyamatosan fogja azt a vasrudat, és aközött, aki nem.⁹

Egyre növekszik azoknak a száma, akik a Mormon könyve által meggyőződést nyertek arról, hogy Jézus a Krisztus. Most pedig arra van szükség, hogy növekedjen azoknak a száma, akik a Mormon könyvét használva elkötelezetté válnak Krisztus iránt. Meggyőződést kell nyernünk, és elkötelezetté kell válnunk.

[...] Szeretett fivéreim és nőtestvéreim, olvassuk a Mormon könyvét, és nyerjük el a meggyőződést, hogy Jézus a Krisztus. Folyamatosan olvassuk újra a Mormon könyvét, hogy teljesebb mértékben térhessünk meg Krisztushoz, hogy elköteleztettek legyünk Őiránta, és hogy felemésztődjünk Őbenne.

Naponta találkozunk a gonosszal. E korszak kihívásai felveszik a versenyt a múlt bármely korszakával, e kihívások pedig mind lelki, mind fizikai értelemben növekedni fognak. Közel kell maradnunk Krisztushoz, naponta magunkra kell venni az Ő nevét, mindig emlékezve rá, és betartva parancsolatait.¹⁰

„...látom, ahogyan a földet elárasztja a Mormon könyve.”

3

El kell árasztanunk a földet és az életünket a Mormon könyvével.

Mindannyiunknak meg kell szereznünk a saját bizonyágunkat a Mormon könyvéről a Szentlelken keresztül. Azután pedig a Mormon könyvével együtt meg kell osztanunk másokkal a bizonyágunkat, hogy ők is megtudhassák a Szentlélek által, hogy az igaz.¹¹

El tudjátok képzelni, mit történne, ha egyre növekvő számú példány kerülne a Mormon könyvéből az egyre nagyobb számú misszionárius kezébe, akik tudják, hogyan használják azt, és akik maguk is újjászülettek Istentől? Amikor ez bekövetkezik, akkor elnyerjük a lelkek azon bőséges aratását, amelyet az Úr megígért nekünk.¹²

Van egy meggyőződésesem: minél többet tanítunk és prédikálunk a Mormon könyvéből, annál inkább öröme leszünk az Úrnak és annál nagyobb lesz a hatalmunk a beszédre. Azzal, hogy ezt meg tesszük, jelentősen megnöveljük a megtértek számát az egyházon belül, illetve azok körében is, akik között térítünk. [...] Megbízásunk

tehát az, hogy az evangélium tantételeit tanítsuk, amelyek a Bibliában és a Mormon könyvében találhatóak. „[E]zek legyenek tanításaik, amint vezeti őket a Lélek” (T&Sz 42:13).¹³

A Mormon könyve az az eszköz, amelyet Isten tervezett, hogy lesöpörje a földet, mint egy árvízzel, hogy összegyűjtse kiválasztottait. (Lásd Mózes 7:62.) E szentséges szentíráskötet központibb helyet kell, hogy elfoglaljon a prédikálásunkban, a tanításunkban és a misszionáriusi munkánkban.

[...] Az elektronikus média és a nyomtatott szó tömeges terjesztésének e korszakában Isten felelősségre fog vonni bennünket, ha most nem mozdítjuk előre a Mormon könyvét nagyszabású módon.

Rendelkezőnk a Mormon könyvével, rendelkezünk az egyháztagokkal, vannak misszionáriusaink, megvannak a forrásaink, a világunk pedig megvan a szükséglete. Most van itt az idő!

Szeretett fivéreim és nőtestvéreim, alig fogjuk fel, milyen hatalommal rendelkezik a Mormon könyve, és milyen isteni szerepet kell betöltenie, valamint milyen méretekben kell továbbterjednie. [...]

Mindannyiunkat felhívom arra, hogy imádságos lélekkel fontoljuk meg azokat a lépéseket, amelyeket személyesen megtehetünk, hogy Krisztus ezen új tanúbizonyosságát teljesebb mértékben vonjuk be a saját életünkbe, valamint abba a világba, amelynek oly égető szüksége van rá.

Látom, ahogyan az otthonok éberré válnak, az osztályok megelevenednek, és a pulpitusok lángra gyúlnak a Mormon könyve üzeneteinek lelkiségétől.

Látom, ahogyan a házitanítók és a látogatótanítók, az egyházközségi és gyülekezeti elhívottak, a cöveki és a missziós vezetők a leghibátlanabb könyvből nyújtanak tanácsot népünknek – a Mormon könyvéből.

Látom, ahogyan művészek örökítik meg filmen, színdarabban, irodalomban, zenében és festményeken a Mormon könyvebeli nagyszerű témákat és személyeket.

Látom, ahogyan misszionáriusok ezrei indulnak a missziós területre több száz memorizált szakasszal a fejükben a Mormon könyvéből, hogy kielégítsék a lelkiileg éhező világ szükségleteit.

Látom, ahogyan az egész egyház közelebb kerül Istenhez azáltal, hogy a Mormon könyve előírásai szerint él.

Valóban látom, ahogyan a földet elárasztja a Mormon könyve.¹⁴

Hadd dicsérjelek meg benneteket, hithű szentek, akik arra törekedtek, hogy elárasszátok a földet és betöltsétek az életeteket a Mormon könyvével. Nem csupán abban a nagyszabású erőfeszítésben kell előrehaladnunk, hogy több példányt nyomtassunk a Mormon könyvből, hanem abban is határozott fejlődést kell mutatnunk, hogy szavait elültessük a saját életünkbe, és csodálatos üzenetét elterjesszük az egész világon.¹⁵

Javaslatok a tanulmányozáshoz és a tanításhoz

Kérdések

- Az 1. szakaszban tekintsd át Benson elnök tanácsát a Mormon könyve tanulmányozására vonatkozóan. Hogyan segíthet ez a tanács nekünk abban, hogy helytálljunk a kihívásokban? Melyek azok a Mormon könyvében szereplő szakaszok, amelyek az előttünk álló kihívásokhoz kapcsolódnak?
- Hogyan láttad beteljesedni a 2. szakaszban felsorolt ígéreteket? Melyek azok a dolgok, amelyeket tehetünk, hogy megosszuk a Mormon könyvét azokkal az emberekkel, akiknek szükségük van ezen ígéretekre az életükben?
- Szerinted mit jelent az, hogy „[e]l kell árasztanunk a földet és az életünket a Mormon könyvével”? (Példákért lásd a 3. szakaszt.)

Kapcsolódó szentírások

2 Nefi 27:22; Mormon 8:26–41; Moróni 1:4; 10:3–5; lásd még a Bevezetést is a Mormon könyvéhez

Tanítási segédlet

Amikor olvasol, „[h]úzz alá és jelölj meg szavakat vagy kifejezéseket, amelyek különböző gondolatokat különböztetnek meg egyetlen [szakaszon] belül. [...] A lapszélékre írv olyan szentírásutalásokat, amelyek világossá teszik a tanult részt” (*Prédikáljátok evangéliumomat!* [2008]. 23.).

Jegyzetek

1. "To the Children of the Church," *Ensign*, May 1989, 81–82.
2. "Beware of Pride," *Ensign*, May 1989, 4.
3. LaRene Gaunt, "Does the Book of Mormon Count?" *Ensign*, June 1991, 20.
4. Howard J. McOmber II, idézi: "Finding Truth in the Book of Mormon," *Ensign*, Jan. 1996, 10–11.
5. Név nélkül, kiadatlan kézirat.
6. "The Book of Mormon—Keystone of Our Religion," *Ensign*, Nov. 1986, 6–7.
7. "The Book of Mormon—Keystone of Our Religion," 7.
8. "A New Witness for Christ," *Ensign*, Nov. 1984, 6–7.
9. "The Book of Mormon Is the Word of God," *Ensign*, Jan. 1988, 5.
10. "Come unto Christ," *Ensign*, Nov. 1987, 84, 85.
11. "The Book of Mormon and the Doctrine and Covenants," *Ensign*, May 1987, 84.
12. "Born of God," *Ensign*, July 1989, 4.
13. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), 58.
14. "Flooding the Earth with the Book of Mormon," *Ensign*, Nov. 1988, 4, 5–6.
15. "Beware of Pride," 4.

Kövessétek az élő prófétát!

*„Ami minket illet, az a legfontosabb próféta,
aki napjainkban és korunkban él.”*

Ezra Taft Benson életéből

Egyik este, amikor Ezra Taft Benson 15 éves volt, a családjával ült az ebédlőasztalnál, és hallgatta, amint az édesapja felolvass egy levelet Joseph F. Smith elnöktől és az ő tanácsosaitól az Első Elnökségből. A levél egyik részlete így hangzott: „Tanácsoljuk és sürgetjük az egyházban a »családi est« bevezetését, amikor is az apák és az anyák maguk köré gyűjthetik fiaikat és leányaikat, és taníthatják nekik az Úr igéjét. [...] Ha a szentek megfogadják ezt a tanácsot, akkor az nagyszerű áldásokat fog eredményezni. Fokozódik majd az otthoni szeretet és a szülők iránti engedelmesség. Kialakul a hit Izrael ifjúságának szívében, és erőt nyernek majd ahhoz, hogy megküzdjenek az őket körülvevő gonosz hatásokkal és kísértésekkel.”¹

Benson elnök később így emlékezett vissza: „Amikor [édesapám] befejezte a levelet, ezt mondta: »Az Elnökség szólt, és ez az Úr szava a számunkra!« Attól fogva szorgalmasan tartottuk a családi esteket ifjúkori otthonomban.”²

Amikor Benson elnök saját családot alapított, a feleségével együtt folytatták a szüleiktől tanult hagyományt. Azt mondta: „Bizonyosságomat teszem ezen [szülői házból hozott] tapasztalat, valamint a saját otthonomban tartott családi estek tapasztalatai alapján, hogy ezek nagyszerű lelki áldásokat eredményezhetnek.”³

1947-ben az Első Elnökség azt az útmutatást adta az egyháztagoknak, hogy újult erővel álljanak neki a családi estek tartásának. Benson elnök, aki akkor a Tizenkét Apostol Kvórumának tagja volt, az egyik általános konferencia során elmondott beszédében is kiemelte a kérdés fontosságát. Bizonyosságát tette, hogy a család egy

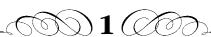

Napjainkban az utolsó napi szentek a Konferencia-központban és világszerte egyéb helyeken gyűlnek össze, hogy meghallgassák az élő prófétát

„mennyei intézmény”⁴, és emlékeztette a szenteket azokra az áldásokra, amelyek abból származnak, ha követik a próféta tanácsát a családjuk megerősítésével és a családi estek megtartásával kapcsolatban. Bizonyossága így hangzott: „Boldogságunk ebben és a következő életben összefügg e nagy feladat sikeres elvégzésével. Megérdemli az imádságos tervezést és az odafigyelésünket, fivéreim és nővéreim, és a szívemben bizonyosság van arról, hogy nagyszerű eredményekben lesz részünk, és nagy öröm és elégedettség származik abból, ha ugyanúgy figyelmezzünk az egyház elnökségének e tanácsára, ahogyan az összes többire is.”⁵

Miután megtapasztalta azokat az áldásokat, melyek abból fakadnak, ha hallgatunk az Úr választott szolgálóinak tanácsaira, Ezra Taft Benson gyakran hívta fel a szenteket arra, hogy tekintetüket az élő prófétára vessék. Bátran tett bizonyosságot az egyház minden elnökének isteni eredetű elhívásáról, akikkel csak együtt szolgált.⁶ Amikor Spencer W. Kimball elnök – akit Benson elnökkel egy napon rendelték el apostolnak – az egyház elnökeként az első beszédét mondta az egyház vezetőinek egy csoportja előtt, Benson elnök „felállt, és érzelmeiktől fűtött hangon, a jelenlévők érzéseit visszhangozva, lényegében ezt mondta: »Kimball elnök! Az évek során, amióta csak vannak ezek a gyűlések, még soha nem hallottunk olyan beszédet, mint amilyet most te mondtál. Valóban van próféta Izráelben.«”⁷ Amikor pedig Kimball elnök halála után Benson elnök részesült abban a bizonyos mennyei elhívásban, ő alázattal és eltökéltséggel fogadta azt. Ezt mondta: „A feleségemmel, Florával folyamatosan azért imádkoztunk, hogy Kimball elnök napjai meghosszabbíttassanak ezen a földön, és egy újabb csoda történjen érte. Most, hogy az Úr szól, mi megteesszük a tőlünk telhetőt az Ő vezérlő iránymutatása alatt, hogy előremozdítsuk a munkát a földön.”⁸

Ezra Taft Benson tanításai

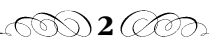
Az egyház elnöke az Úr szószólója a földön.

Tanuljátok meg a prófétán tartani a tekinteteket. Ő az Úr szószólója, és az egyetlen ember, aki ma az Úr nevében szólhat. Legyen az ő sugalmazott tanácsa mindennél előrébb való. Szolgáljanak az ő sugalmazott szavai alapul minden olyan tanács megítélésakor,

amely csekélyebb felhatalmazással rendelkezőktől érkezik. Majd pedig éljete a Lélek közelségében, hogy minden dolgot illetően tudhassátok az igazat.⁹

Az Úr szószólója és prófétája, aki ma a földön él, felhatalmazását a Joseph Smithszel kezdődő próféták során keresztül kapta, akit pedig Péter, Jakab és János rendelt el; őket Krisztus rendelte el, aki az egyház feje volt, és ma is az, és aki ennek a földnek a Teremtője, és az az Isten, akinek minden ember számadással tartozik.¹⁰

Ezt az egyházat nem az emberi bölcsesség irányítja. Tudom ezt. A mindenható Isten hatalma és befolyása irányítja az Ő egyházát.¹¹

Számunkra a legfontosabb próféta az élő próféta.

Isten minden dolgot ismer, a kezdettől fogva a véget, és senki nem válhat Jézus Krisztus egyházának elnökévé szerencse folytán, nem marad ott véletlenül, és a földről sem a történések összjátéka szólítja el.

Ami minket illet, az a legfontosabb próféta, aki napjainkban és korunkban él. Ez az a próféta, aki rendelkezik most Isten mai, nekünk szóló utasításaival. Isten Ádámnak adott kinyilatkoztatása nem mondta meg Noénak, hogyan építse meg a bárkát. Minden nemzedéknek szüksége van az ősi szentírásokra, valamint az élő prófétától származó aktuális szentírásokra. Így hát a legfontosabb olvasást és elmélkedést, melyet folytatnotok kell, az Úr szószólójának legutóbbi inspirált szavai kell, hogy alkossák. Ezért alapvető fontosságú, hogy hozzáférjete a szavaihoz, és gondosan olvassátok azokat...

Igen, a prófétánkat köszönjük, Atyánk, ki az utolsó napokban vezet minket [lásd *Himnuszok*, 11. sz.].¹²

Óvakodjatok azoktól, akik a holt prófétákat állítanák szembe az élő prófétákkal, mert az élő próféták mindig előrébb valók.¹³

Minden elnök egyénileg lett kiválasztva arra a korra és helyzetre, amelyben a világnak és az egyháznak szüksége volt rá. Amint azt Spencer W. Kimball elnök példáján is láttuk, mindannyian a megfelelő időben szolgáltak. Forgassátok elmétekben az előre elrendelésnek és felkészítésnek e csodáját! Habár sok évvel azelőtt lettek elhíva és kapták meg a kulcsokat, minthogy a palást rájuk szállt

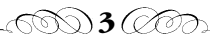

Az egyház elnökeként Ezra Taft Benson nagy szeretettel és sürgősen beszélt

volna, az elnök mégis mindig a megfelelő ember volt a megfelelő helyen és időben. Ez a csoda már önmagában is az egyház szent mivoltának egyik jegye.¹⁴

Hadd kérdezzem meg tőletek: szükségünk van ma a földön az Úr valódi prófétájára? Noé idejében vajon szükségük volt az embereknek egy prófétára, aki figyelmeztette őket a lelki és fizikai dolgokban? Vajon az, aki elutasította, hogy kövesse Noét, megmenekült az árvíz-től? Márpedig a Biblia azt mondja nekünk, hogy azokban az utolsó napokban, melyekben élünk, az emberek gonoszsága hasonlatos lesz azokéhoz, akik Noé idejében éltek, amikor is az Úr árvízzel tisztította meg a földet [lásd Máté 24:37–39]. Úgy vélitek, hogy szükségünk van ma egy prófétára, aki figyelmeztet minket, és felkészít arra a megtisztításra, amelyet Isten megígért, ez alkalommal tűz formájában?¹⁵

Ha tudni akarjuk, hányadán állunk az Úrral, akkor tegyük fel magunknak a kérdést: hányadán állunk az ő halandó parancsnokával? Az életünk milyen mértékben van összhangban az Úr felkentjével – az élő prófétával, az egyház elnökével – és az Első Elnökség Kvórumával.¹⁶

**Az élő próféta azt mondja nekünk, amit tudnunk kell,
és nem feltétlenül azt, amit hallani szeretnénk.**

A valódi próféta egyik jellemző sajátossága, hogy Istentől jövő üzeneteket jelent ki. Nem mentegetőzik az üzenet miatt, és nem tart semmiféle társadalmi ellenhatástól, még ha az gúnyolódáshoz vagy üldöztetéshez vezet is.¹⁷

Vannak, akik olykor úgy érzik, hogy a földi tudásuk valamely témában meghaladja azt a mennyei tudást, amelyet Isten ad a prófétájának ugyanezen témában. Úgy érzik, hogy a prófétának ugyanazzal a világi képzettséggel vagy végzettséggel kell rendelkeznie, amellyel ők rendelkeznek, mielőtt elfogadnának a próféta szavaiból bármit is, ami ellentmond a földi tanulmányaiknak. Joseph Smith milyen mértékű világi oktatásban részesült? Mégis kinyilatkoztatásokat közölt mindenféle tárgyban. [...] Támogatjuk a világi tudás megszerzését minél több területen, de ne feledjétek: ha bármikor ellentét merül fel a világi tudás és a próféta szavai között, akkor álljatok a próféta mellett, és megáldattok, az idő pedig bebizonyítja, hogy helyesen cselekedtetek.

[...] A prófétának nem kell az »így szól az Úr« szavakat használnia ahhoz, hogy szavai szentírássá váljanak számunkra.

Vannak, akik olykor a szavakon lovagolnak. Például azt mondják, hogy a próféta tanácsot adott nekünk, de nem vagyunk kötelesek követni azt, mert nem mondta, hogy az parancsolat. Az Úr azonban azt mondja a prófétát illetően, hogy „szívleljétek meg minden szavát és parancsolatát, amelyet [ad] nektek” (T&Sz 21:4).

[...] A próféta azt mondja nekünk, amit tudnunk kell, és nem mindig azt, amit tudni szeretnénk

„Kemény dolgokat jelentettél ki nekünk, keményebbeket, mint amit el tudunk viselni” – panaszkodtak Nefi fivérei. Nefi azonban azt válaszolta erre, hogy „a bűnösök... azért találják keménynek az igazságot, mert az elevenükbe vág” (1 Nefi 16:1–2).

Harold B. Lee elnök ezt mondta:

„Lehet, hogy nem tetszik majd nektek, ami az egyház felhatalmazottjától érkezik. Lehet, hogy ellenkezni fog a politikai nézeteitekkel.

Lehet, hogy ellentétes lesz a társadalmi nézeteitekkel. Lehet, hogy nem lesz összeegyeztethető a társadalmi életetek egy részével. [...] A ti biztonságotok és a miénk is azon múlik, hogy követjük-e, vagy sem. [...] Tartsuk szemünket az egyház elnökén” (Conference Report, October 1970, p. 152–153).

A világot azonban leginkább az élő próféta nyugtalanítja. „Még az egyházban is – mondta Kimball elnök – sokan hajlamosak a tegnapi prófétáinak sírjait ékesgetni, az élőket pedig elméjükben megkövezni” (*Instructor*, 95:257).

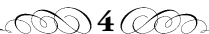
Miért? Mert az élő próféta rámutat arra, amit ma tudnunk kell, a világ viszont jobban szereti, ha a próféták vagy halottak vagy a saját dolgaikkal törődnek.

[...] A hithűségünk próbatétele az, hogy miként reagálunk az élő próféta szavaira, amikor megmondja, amit tudnunk kell, bár nem szívesen halljuk.

A tanultak úgy érezhetik, hogy a próféta csak akkor beszél sugalmazottan, amikor egyezik a véleményük – máskülönben a próféta csupán a saját, emberi véleményét mondja el. A gazdagok úgy érezhetik, hogy szükségtelen egy egyszerű próféta tanácsára hallgatniuk.

[...] A próféta nem feltétlenül lesz népszerű a világban vagy a világi emberek között.

Amikor a próféta kinyilvánítja az igazságot, az megosztja az embereket. Akik szívükben becsületesek, azok hallgatnak szavaira, a hamislelkűek viszont nem vesznek róla tudomást, vagy éppen küzdenek ellene. Amikor a próféta rámutat a világ bűneire, a világias ember vagy be akarja zárni a próféta száját, vagy úgy akar tenni, mintha a próféta nem is létezne, de nem akarja megbánni a bűneit. A népszerűség soha nem jelenti az igazság próbáját. Sok prófétát megöltek vagy kivetettek. Amint egyre közelebb kerülünk az Úr második eljövételéhez, számíthatunk rá, hogy ahogyan a világban lévő emberek egyre gonoszabbá válnak, egyre kevésbé lesz köztük népszerű a próféta.¹⁸

Áldottak leszünk, amikor követjük az élő prófétát.

Hogy megbirkózhassatok az előttetek álló sorsdöntő próbákkal, adok nektek hozzájuk... egy nagyszerű kulcsot, amely – ha tiszteletben tartjátok – megkoronáz benneteket Isten dicsőségével, és Sátán tombolása ellenére is győzedelmesen hoz elő benneteket.

[...] Az egyházban el szoktuk énekelni a „Prófétánkat köszönjük, Atyánk” [*Himnuszok*, 11. sz.] című himnuszt. Íme tehát a nagyszerű kulcs: kövessétek a prófétát.

[...] A próféta az egyetlen olyan ember, aki mindenben az Úr nevében beszél.

A Tan és a szövetségek 132. szakaszának 7. versében az Úr azt mondja a prófétáról (vagyis az egyház elnökéről), hogy

„egyszerre soha nincs egynél több valaki a földön, akire rá lenne ruházva ez a hatalom és ennek a papságnak a kulcsai”.

Majd a 21. szakasz 4–6. verseiben az Úr leszögezi:

„Ezért ti, az egyházat érte ez alatt, szívleljétek meg minden szavát és parancsolatát, amelyet úgy ad nektek, ahogyan ő kapja azokat, teljes szentségben járva énelőttem;

Mert az ő szavát úgy fogadjátok, mintha az én számból eredne, teljes türelemmel és hittel!

Mert megtéve e dolgokat a pokol kapui nem fognak diadalmaszkodni felettetek...”¹⁹

A próféta soha nem fogja tévútra vinni az egyházat.

Wilford Woodruff elnök kijelentette: „Azt mondom Izráelnek, hogy az Úr sohasem fogja megengedni nekem vagy bárki más, az egyház élén álló elnöknek, hogy tévútra vezessen benneteket. Ez nincs a programban. Ez nem Isten szándéka szerint való” [lásd *Az egyház elnökeinek tanításai: Wilford Woodruff* (2005). 203.].

Marion G. Romney elnök így mesélt egy vele történt esetet:

„Emlékszem, évekkel ezelőtt, amikor püspök voltam, Heber J. Grant elnök beszélt az egyházközségünkhöz. A gyűlés után hazavittem. [...] Mellettem állva átkarolta a vállamat, és így szólt: »Fiam, a szemedet mindig tartsd az egyház elnökén, és ha ő bármikor,

bárminek a megtételére kér is, és az téves, és te megteszed, az Úr meg fog áldani érte.« Majd mosolygó tekintettel hozzátette: »De nem kell aggódnod. Az Úr soha nem fogja engedni, hogy a szószólója félrevezesse az embereket« (Conference Report, October 1960, p. 78).²⁰

Beszélik, hogy Brigham Young, amikor éppen egy településen hajtott keresztül, és látott egy házát építő férfit, rögtön közölte az illetővel, hogy kettőzze meg a falvastagságot. Elfogadva Young elnököt prófétájának, a férfi módosított a terveken, és megkettőzte a falak vastagságát. Nem sokkal ezután egy kiáradt folyó öntötte el a városkát, amely sok rombolást okozott, de a készülő ház falai nem dőltek le. Később hallották, amint a tető ácsolása közben a férfi ezt énekli: „Prófétánkat köszönjük, Atyánk!”²¹

Az egyház tagjaiként át kell küzdenünk magunkat néhány szoros helyzeten, ha biztonságban akarunk hazaérni. Lehetőségünk lesz különböző emberek ellentétes tanácsai közül választanunk. Ezért kell megtanulnunk – minél hamarabb, annál jobb –, hogy a szemünket a prófétán, vagyis az egyház elnökén tartsuk.²²

Javaslatok a tanulmányozáshoz és a tanításhoz

Kérdések

- Benson elnök azt mondta, hogy „tanuljátok meg a prófétán tartani a tekinteteket” (1. szakasz). Számodra mit jelent ez?
- Mit gondolsz, miért az egyház mostani elnöke a legfontosabb próféta számunkra? (Lásd 2. szakasz.) Milyen tanácsot kaptunk mostanában az élő prófétától?
- Amikor átnézed a 3. szakaszt, gondolkozz el egy olyan időszakon a saját életedből, amikor annak ellenére követted a próféta tanácsát, hogy nem teljesen értetted. Mit tanulhatunk az ilyen tapasztalatokból?
- Gondolj arra a „nagyszerű kulcsra”, amelyet Benson elnök a 4. szakaszban nevez meg. Milyen áldásokat nyertél el, amikor hű maradtál ehhez a nagyszerű kulcshoz?

Kapcsolódó szentírások

2 Krónika 20:20; Ámós 3:7; Efézusbeliek 2:19–20; 4:11–15; T&Sz 1:14–16, 37–38; 107:91–92; Hittételek 1:6

Segítség a tanításhoz

„Ne félj a csendtől! Az embereknek gyakran időre van szükségük, hogy elgondolkozzanak és megválaszoljanak egy kérdést, vagy kifejezzék, mit éreznek. Szünetet tarthatsz egy kérdés feltevése után, egy éppen megosztott [lelki] élmény után, vagy amikor valakinek nehéz kifejezni önmagát” (*Tanítás, nincs nagyobb elhívás* [2000]. 67.).

Jegyzetek

1. Joseph F. Smith, Anthon H. Lund, és Charles W. Penrose, “Home Evening,” *Improvement Era*, June 1915, 733–34.
2. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), 528.
3. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 528.
4. In Conference Report, Oct. 1947, 23.
5. In Conference Report, Oct. 1947, 27.
6. Lásd például Conference Report, Oct. 1968, 17; Conference Report, Apr. 1970, 127; *Ensign*, Jan. 1973, 57; *Ensign*, Nov. 1980, 34; *Ensign*, May 1984, 8.
7. W. Grant Bangerter, “A Special Moment in Church History,” *Ensign*, Nov. 1977, 27.
8. Quoted in Don L. Searle, “President Ezra Taft Benson Ordained Thirteenth President of the Church,” *Ensign*, Dec. 1985, 5.
9. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 134.
10. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 132.
11. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 132.
12. “Jesus Christ—Gifts and Expectations,” *New Era*, May 1975, 16–17.
13. “Fourteen Fundamentals in Following the Prophet,” *Tambuli*, June 1981, 3.
14. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 142.
15. “Listen to a Prophet’s Voice,” *Ensign*, Jan. 1973, 59.
16. “Fourteen Fundamentals in Following the Prophet,” 8.
17. “Joseph Smith: Prophet to Our Generation,” *Ensign*, Nov. 1981, 61.
18. “Fourteen Fundamentals in Following the Prophet,” 3–4, 6; italics removed from original.
19. “Fourteen Fundamentals in Following the Prophet,” 1–2; italics removed from original.
20. “Fourteen Fundamentals in Following the Prophet,” 3; italics removed from original.
21. “Civic Standards for the Faithful Saints,” *Ensign*, July 1972, 61; lásd még Sidney Alvarus Hanks and Ephraim K. Hanks, *Scouting for the Mormons on the Great Frontier* [1948], 78–80.
22. In Conference Report, Oct. 1966, 122.

Kutassátok a Léleket mindenben, amit tesztek

*„Nyitottnak és fogékonnak kell maradnunk a
Szentlélek késztetéseire, életünk minden területén.”*

Ezra Taft Benson életéből

Amikor Ezra Taft Benson elnök a többi általános felhatalmazottnak adott tanácsot az egyházban való szolgálatot illetően, gyakran ezt mondta: „Emlékezzetek fivérek, ebben a munkában a Lélek az, aki számítt!”¹ Amikor pedig ő és ezek a fivérek közösen végeztek szolgálatot, akkor példa által tanította ezt az elvet, megmutatva, hogy az Úr „közel van az Ő szolgálóihoz, még hozzá suttogásnyi távolságban”.² Robert D. Hales elder a Tizenkét Apostol Kvórumából beszámolt egy alkalomról, amikor elkísérte Benson elnököt egy cövekkonferenciára, ahol egy új cövekelnököt készültek bejelenteni:

„Az imádkozás, interjúk, tanulmányozás és az újbóli ima után Benson elder megkérdezte, tudom-e, hogy ki lesz az új elnök. Azt válaszoltam, hogy még nem kaptam rá sugalmazást. Hosszasan nézett rám, majd az felelte, hogy még ő sem. *Sugalmazást* éreztünk azonban arra, hogy kérjünk fel három érdemes papságviselőt, hogy a cövekkonferencia szombat esti ülésén beszéljen. Pár pillanattal azután, hogy a harmadik beszélő megszólalt, a Lélek azt jelezte, hogy ez a testvér legyen az új cövekelnök. Benson elnökre néztem, és láttam, hogy könnyek folynak az arcán. Mindketten kinyilatkoztatást kaptunk, de csak azáltal, hogy folyamatosan Mennyei Atyánk akaratát kutattuk, miközben hittel haladtunk előre.”³

Egy új misszióelnökök részére tartott konferencián Benson elnök az alábbi tanácsot adta:

„Olyan sokszor elmondtam a fivéreimnek, hogy a Lélek a legfontosabb összetevője ennek a munkának. A Lélekkel, és az elhívásotok

„Miként nyerhetjük el a Lelket? Az Úr azt mondja, hogy »a hit imája által«.”

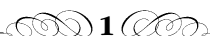
felmagasztalásával, csodákat vihettek véghez az Úrnak a missziós területen. A Lélek nélkül soha nem jártok sikerrel, *függetlenül* a tehetségeitektől és képességeitektől.

A következő három nap során kiváló tanításokban lesz részetek. A kiosztásra kerülő kézikönyvek, a megbeszélésre kerülő felelőségek és eljárásmodok, a részletezésre kerülő irányelvek – mindezek roppant módon segíteni fognak benneteket. A legnagyobb segítség azonban, amelyet misszióelnökként valaha is kaphattok, nem a kézikönyvek vagy az eljárási útmutatók révén fog érkezni. A legnagyobb segítség magától az Úrtól fog érkezni, amikor alázatos imában fohászkodtok és könyörögtök hozzá. Amikor újra és újra térdre hullotok, isteni segítséget kérve Tőle a missziótok igazgatásához, érezni fogjátok a Lelket; fentről fogjátok megkapni a választ, a missziótok pedig lelkileg felvirágzik, annak köszönhetően, hogy Őrá támaszkodtatok és benne bíztatok.”⁴

Benson elnök ezt a tanácsot kiterjesztette az egyház minden tagjára, beleértve a fiatal gyermekeket is.⁵ Ezt mondta: „Ebben a munkában a Lélek az, aki számít, bárhol szolgáljunk is. Tudom, hogy a Lélekre kell támaszkodnom. Nyerjük hát el a Lelket, és legyünk az egyház hithű tagjai, elkötelezett gyermekek és szülők, eredményes házitanítók, fejlődést eredményező oktatók, sugalmazott egyház-községi és cöveki vezetők.”⁶

Habár Benson elnök nyilvánosan és bátran tanította ezt az igazságot világszerte, elsősorban arra törekedett, hogy a magánéletében, csendesen kövesse azt. Mindez otthon kezdődött, párban a feleségével, Florával. Julia Dalley, Flora féltestvére, egyszer meglátogatta Bensonékat, majd egy Florának küldött levélben értékelte az ott tapasztaltakat. „Mi lehetne a világon ennél ideálisabb? – írta. – Bámulom életviteletek egyszerűségét, ám leginkább az volt rám nagy hatással, hogy az Úr Lelke az otthonotokban lakozik.”⁷

Ezra Taft Benson tanításai

A Szentlélek állandó társaságára kell törekednünk életünk minden napján.

Az egyik biztos mód annak megállapítására, hogy az egyenes és keskeny ösvényen vagyunk, hogy birtokoljuk az Úr Lelkét az életünkben.

A Szentlélek birtoklása bizonyos gyümölcsöket eredményez.

Pál apostol azt mondta, hogy „a Léleknek gyümölcse: szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívésség, jóság, hűség, szelídség, [és] mértékletesség” (Galátziabeliek 5:22–23).

A legfontosabb dolog az életünkben a Lélek. Ezt mindig is így éreztem. Nyitottnak és fogékornak kell maradnunk a Szentlélek készítetéseire, életünk minden területén. [...] Ezek a készítetések legtöbbször olyankor érkeznek, amikor nem szorítanak bennünket a kitűzött időpontok, és nem ragadnak magukkal a mindennapi élet aggodalmai.⁸

A lelkiesség – vagyis az Úr Lelkével való összhang – a legnagyobb szükségletünk. A Szentlélek állandó társaságára kellene törekednünk életünk minden napján. Amikor rendelkezünk a Lélekkel, akkor szeretni fogjuk a szolgálatot, szeretni fogjuk az Urat, és szeretni fogjuk azokat, akikkel és akiket szolgálunk.

Néhány évvel azután, hogy vértanúságot szenvedett, Joseph Smith megjelent Brigham Young elnöknek. Halljátok az üzenetét:

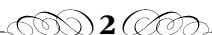
„Mondd meg az embereknek, hogy legyenek alázatosak és hitűek, és figyelmezzenek arra, hogy az Úr lelkét megtartsák, és az helyesen fogja vezetni őket. Légy óvatos, hogy a kis, halk hangot el ne távoztasd; az fogja neked megtanítani, hogy mit tégy és merre menj; a királyság gyümölcseit fogja eredményezni. Mondd meg a fivéreknél, hogy szívüket tartsák nyitva a meggyőzésre, hogy amikor a Szentlélek elérkezik hozzájuk, szívük készen álljon befogadni azt.”

[...] Ez az utolsó napi munka lelki természetű. Lelkiesség kell ahhoz, hogy megértsük, szeressük és felismerjük azt. Ezért hát kutasátok a Lelket mindenben, amit tesztek. Tartsátok folyamatosan magatok mellett. Ez a mi kihívásunk.⁹

Nagyon gonosz világban élünk. Körülvesz bennünket a hangulat-keltés, mely szerint a gonosz jó, a jó pedig gonosz. Bőven vannak olyan hamis tanítások, amelyek kihatnak ránk. Szinte minden, ami tartalmas, jó, tiszta, felemel és megerősít, soha nem tapasztalt kihívásoknak van kitéve.

Annak, hogy a földön vagyunk, az egyik célja az, hogy megkülönböztessük az igazat és a hamisat. Ez a különbségtétel a Szentlélek révén érkezik, nem pusztán a szellemi képességeink által.

Amikor komolyan és őszintén kutatókat az igazságot, akkor betöltetik ez a gyönyörű ígéret: „Isten meg fogja nektek adni azt a tudást az ő Szent Lelke által, igen, a Szentlélek kimondhatatlan ajándéka által...” (Tan és a szövetségek 121:26).¹⁰

Ha alázatosak és fogékonyak vagyunk, érezni fogjuk az Úr készítéseit.

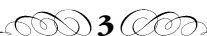
Imádkozzatok Mennyei Atyához, hogy mindig megáldjon benneteket az Ő Lelkével. A Lelket gyakran Szentléleknek hívjuk. [...] A Szentlélek segít nektek a helyeset választani. A Szentlélek meg fog óvni a gonosztól. Halk, szelíd hangon szólít benneteket, hogy helyesen cselekedjete. Amikor jót *tesztek*, akkor jó *érzéseitek* lesznek, és ez az, ahogyan a Szentlélek szól hozzátok. A Szentlélek csodálatos társ. Ő *mindig* készen áll, hogy segítsen nektek.¹¹

Elmélkedjete azon dolgok felől, amelyeket nem értete. Az Úr Oliver Cowdery számára is ezt a parancsolatot adta: „...tanulmányoznod kell azt az elmédben; majd meg kell kérdezned tőlem, hogy helyes-e, és ha helyes, akkor tebenned égővé teszem kebledet; *érezni* fogod tehát, hogy helyes” (T&Sz 9:8, kiemelés hozzáadva).

Felfigyeltete a mondat utolsó részére? „...*érezni* fogod tehát, hogy helyes.”

Az Úr szavait leggyakrabban egy érzés által halljuk. Ha alázatosak és fogékonyak vagyunk, az Úr az érzéseinken keresztül készítéseket ad majd. Ezért van az, hogy alkalmanként a lelki készítések nagy öröme, máskor pedig könnyekre indítanak minket. Sokszor hatódttam meg és érzékenyültem el a Lélek érintésének hatására.

A Szentlélek meglágyítja érzéseinket. Ilyenkor jószívűbbek és könnyőreleteresebbek vagyunk egymás iránt. Kapcsolatainkban nyugodtabbak vagyunk. Megnövekedett képességünk van az egymás iránti szeretetre. Az emberek szívesen vannak a társaságunkban, mert még az ábrázatunk is a Lélek hatását sugározza. Jellemünk hasonlóbb Istenéhez. Mindezek eredményeképpen fogékonyabbá válunk a Szentlélek késztetéseire, és így világosabban fel tudjuk fogni a lelki dolgokat.¹²

Őszinte ima és böjt által nyerhetjük el a Lelket.

Miként nyerhetjük el a Lelket? Az Úr azt mondja, hogy „a hit imája által” (T&Sz 42:14). Ezért hát őszintén, valós szándékkal kell imádkoznunk. Imádkoznunk kell azért, hogy növekedjen a hitünk, és azért, hogy a Lélek kísérje a tanításainkat. Megbocsátást is kell kérnünk az Úrtól.

Imáinkat ugyanabban a szellemben és ugyanolyan hévvel kell mondanunk, mint amilyenek Énos imái voltak a Mormon könyvében. A legtöbben már ismerik ezt a felemelő történetet, ezért nem fogom elismételni. Csupán ezekre a szavakra hívnám fel a figyelmeteket. Énos a bizonyosságában azt mondta, hogy „beszélni fogok nektek arról a tusakodásról, melyben Isten előtt volt részem, mielőtt bocsánatot nyertem volna a bűneimre”. Majd pedig kifejtette az Istennel való tusakodását. Figyeljétek meg, hogy milyen buzgalommal esedezik:

„...lelkem éhezett...”

„...letérdeltem Alkotóm előtt...”

„...erős imával és könyörgéssel fohászkodtam hozzá *a saját lelkemért...*”

„...egész nap fohászkodtam hozzá...”

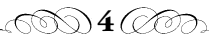
Majd pedig Énos bizonyosságot tett, ily módon: „[E]gy hang szólt hozzám, mondván: Énós, bűneid megbocsáttattak neked, és áldott leszel. [B]űnöm tehát el lett törölve.” Amikor aziránt érdeklődik az Úrtól, hogy ez miképpen történt, Ő így válaszol neki: „Hited miatt Krisztusban... hited *éppé tett téged*” (Énós 1:2, 4–8; kiemelés hozzáadva).

„A mindennapi szentírás-tanulmányozás meghívja a Lelket.”

Énós lelkileg meggyógyult. Istenhez szóló erős könyörgései révén azt tapasztalta meg, amit a hithűek minden adományozási korszakban megtapasztalhatnak – és meg is kell, hogy tapasztaljanak ahhoz, hogy megláthassák Istent és eltölthetessenek a Lelkével.¹³

Ha szeretnétek elnyerni hivatalotok és elhívásotok lelkiségét..., próbáljatok meg böjtölni egy ideig! Nem azt értem ezalatt, hogy kihagytok egy étkezést, majd kétszer annyit esztek a következőre. A valódi böjtre gondolok, és az ez idő alatti imádkozásra. Sokkal inkább megadja nektek hivatalotok és elhívásotok valódi lelkiségét, és sokkal jobban lehetővé teszi a Léleknek, hogy átlátotok működjön, mint bármi más, amit ismerek.¹⁴

A napi szentírás-tanulmányozás – melynek része a szentírás szakaszai feletti elmélkedés is – meghívja a Lelket.

Mindennapi személyes tanulmányozásokat során szorgalmasan kutassátok a szentírásokat. A mindennapi szentírás-tanulmányozás meghívja a Lelket.¹⁵

Fordítsatok időt az elmélkedésre. Egy szentírásrészlet – a Jakab 1:5 – feletti elmélkedés vezetett egy fiatal fiút egy ligetbe, hogy Mennyei Atyjával tanácskozzon. Ez nyitotta meg a mennyeket ebben az adományozási korszakban.

Az újszövetségi János evangéliumának egyik szentírásrészletéről való elmélkedés hozta el a dicsőség három fokozatára vonatkozó nagy kinyilatkoztatást (lásd János 5:29; T&Sz 76).

Egy másik szentírás – Péter egyik levelének részlete – felett való elmélkedés nyitotta meg a mennyeket Joseph F. Smith előtt, hogy láthassa a lélekvilágot. Az a kinyilatkoztatás, melyet A halottak megváltásának látomásaként ismerünk, ma a Tan és a szövetségek része (lásd 1 Péter 3:18–20; 4:6; T&Sz 138).

Gondoljátok át alaposan annak a feladatnak a jelentőségét, amelyet az Úr bízott ránk. Az Úr azt ajánlotta, hogy „az örökkévalóság ünnepélyes dolgai pihenjenek meg elméteken” (T&Sz 43:34). Ezt nem tudjátok megvalósítani, amikor az elmétek belefeledkezik a világ gondjaiba.

Olvassátok és tanulmányozzátok a szentírásokat! A szentírásokat tanulmányozni kell az otthonokban, az apák és az anyák vezetésével és példamutatásával. A szentírásokat a Szentlélek ereje által kell megérteni, hiszen az Úr ígéretet tett a hűeknek és az engedelmeseknek arra, hogy „ismerhessé[k] a rejtelmeket és a békés dolgokat” (lásd T&Sz 42:61).

A Spencer W. Kimball elnöktől származó alábbi idézet rávilágít arra, hogy miként fejleszthetünk ki magunkban erősebb lelkiiséget az életünk során:

„Amikor az Istenséggel való kapcsolatom alkalmivá válik, amikor úgy tűnik, az isteni fül nem hall, és az isteni hang nem beszél, úgy találom, hogy messze, messze vagyok. Ha elmélyülök a

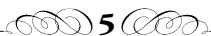
szentírásokban, a távolság csökken, és a lelkeség visszatér. Rájövök, hogy sokkal jobban szeretem azokat, akiket szeretnem kell teljes szívemből és elméből és erőmből, és azáltal, hogy jobban szeretem őket, könnyebben hallgatok a tanácsukra is.”

[...] Ez egy nagyszerű tanács, amelyről saját tapasztalatomból tudom, hogy igaz.

Minél jobban ismeritek a szentírásokat, annál közelebb kerültök Isten gondolkodásmódjához és szándékához, és annál közelebb kerültök egymáshoz is mint férjek, feleségek és gyermekek. Meg fogjátok tapasztalni, hogy a szentírások olvasása által az örökkévalóság igazságai pihennek meg elméteken.¹⁶

Az ellenség nem akarja, hogy az otthonainkban tanulmányozzuk a szentírásokat, ezért gondokat támaszt, amikor csak teheti. Nekünk azonban ki kell tartanunk.¹⁷

Nem ismerhetjük Istent és Jézust, ha nem tanulunk róluk, és utána nem cselekedjük az akaratukat. Ez persze további kinyilatkoztatott igazságokhoz vezet, amelyek – ha engedelmeskedünk nekik – idővel további igazságokhoz vezetnek bennünket. Ha követjük ezt a mintát, akkor további világosságot és örömet nyerünk, visszatérve végül Isten színe elé, ahol nekünk – Vele együtt – részünk lesz a teljességben.¹⁸

A Szentlélek velünk fog lakni, amikor betartjuk és tiszteljük Isten törvényeit, valamint engedelmeskedünk azoknak.

Azt tanultuk, hogy a Lélek nem lakik szentségtelen templomokban [lásd Hélamán 4:24]. Ezért az egyik legfontosabb dolgunk az, hogy ügyeljünk a saját életünk rendben tartására.¹⁹

Hadd szóljak az engedelmességről. Most tanuljátok, hogy miként tartsátok be az Úr összes parancsolatát. Amikor így tesztek, a Lelke veletek lesz. Jó érzéseitek lesznek saját magatokkal kapcsolatban. Nem *tehettek* rosszat úgy, hogy jó *érzéseitek* legyenek. Ez lehetetlen!²⁰

[A Bölcsesség szavának való] engedelmesség testi áldásai ezek: „[E]gészséget kapnak a köldökükbe és velőt a csontjaikba; ...futnak

és nem lesznek fáradtak, és járnak és nem lankadnak el” (T&Sz 89:18, 20).

Mindig azt éreztem azonban, hogy a Bölcsesség szavának és az összes többi parancsolatnak való engedelmességből származó nagyobb áldás valójában lelki.

Figyeljétek meg ezt a lelki ígéretet: „[M]indazok a szentek, akik emlékeznek az itt elmondottak betartására és megtételére, *a parancsolatok iránti* engedelmességben járva, ...bölcsességre és a tudás nagyszerű kincseire találnak rá, méghozzá rejtett kincsekre...” (T&Sz 89:18, 19; kiemelés hozzáadva).

Néhányan ma is azt gondolják, hogy ezen ígéret kizárólag az-
zal függ össze, hogy betartják a Bölcsesség szava rendelkezéseit. Láthatjátok azonban, hogy az összes parancsolat iránti engedel-
mességben kell járnunk. Akkor pedig konkrét lelki ígéretekben
részesülünk. Ez azt jelenti, hogy engedelmeskednünk kell a tized
parancsolatának, meg kell szentelnünk a szombatnapot, erkölcsileg
és nemileg tisztán kell tartanunk magunkat, és be kell tartanunk az
összes többi parancsolatot is.

Amikor megteesszük mindezt, akkor ezt az ígéretet kapjuk:
„[B]ölcsességre és a tudás nagyszerű kincseire találnak rá, méghozzá
rejtett kincsekre...” (T&Sz 89:19).

Ki az az édesapa vagy édesanya, aki ne akarna sugalmazást kapni
az Úrtól a gyermekei neveléséhez? Bizonyosságomat teszem, hogy
birtokolhatjátok ezeket az áldásokat. Biztosan nincs olyan szülő,
aki – a parancsolatok iránti engedetlenségéből kifolyólag – meg
akarná fosztani a gyermekeit attól, hogy elnyerjék az Úr áldásait.
Minden édesapának és édesanyának Izráelben jogosulttá kellene
válnia erre az ígéretre.

Az Isten parancsolatai szerinti élet annak az érdemességnek is
feltétele, amely az Úr házába való belépéshez szükséges. Ott azt a
bölcsességet és a tudás azon nagyszerű kincseit kapjuk, amelyek
összefüggnek az ebben az életben élvezett boldogságunkkal és az
örökkévalóságon át tartó örömünkkel.

[...] Nem hiszem, hogy a parancsolatok betartása nélkül az egy-
ház bármely tagjának tevékeny, élénk bizonyága lehet az evangé-
liumról. A bizonyág nem olyasvalami, amit csak egyszer kapunk,

hanem egy jelen idejű sugalmazás arról, hogy a munka igaz. A Szentlélek azokkal lakik, akik betartják, tisztelik és engedelmeskednek Isten törvényeinek. És a Lélek az, aki sugalmazást ad az egyénnek. Alázattal teszem bizonyágomat ezen ígéret valóságáról.²¹

Javaslatok a tanulmányozáshoz és a tanításhoz

Kérdések

- Benson elnök azt mondta, hogy a Szentlélek készítései „legtöbbször olyankor érkeznek, amikor nem szorítanak bennünket a kitűzött időpontok, és nem ragadnak magukkal a mindennapi élet aggodalmai” (1. szakasz). Miként maradhatunk fogékonyak a Lélekre, még ilyen nyomás alatt is?
- Benson elnök ezt tanította: „Ha alázatosak és fogékonyak vagyunk, az Úr az érzéseinken keresztül készítéseket ad majd” (2. szakasz). Mit tanultál az ilyen készítések felismeréséről?
- A 3. szakaszban Benson elnök arra buzdít bennünket, hogy kövessük Énós példáját, ahogyan az feljegyzésre került a Mormon könyvében. Többek között mit tanulhatunk Énóstól a Lélek kereséséről?
- Mi a különbség számodra a szentírások olvasása és „[egy] szentírásrészletéről való elmélkedés” között? (Lásd 4. szakasz.) Mit gondolsz, miért segít a szorgalmas, napi szentírás-tanulmányozás abban, hogy nyitottak legyünk a Lélek készítéseire?
- Benson elnök azt mondta: „A Szentlélek azokkal lakik, akik betartják, tisztelik és engedelmeskednek Isten törvényeinek” (5. szakasz). Mit gondolsz, miért befolyásolják a sugalmazás befogadására való képességünket a parancsolatok betartására irányuló erőfeszítéseink?

Kapcsolódó szentírások

1 Nefi 10:17–19; 2 Nefi 4:15–16; Móziás 2:36–37; T&Sz 8:2–3; 45:56–57; 76:5–10; 121:45–46

Tanulmányi segédletek

„Tanulás közben gondosan figyelj oda az eszedbe ötlő gondolatokra, és a szívedben megjelenő érzésekre...” (*Prédikáljátok evangéliumomat* [2008]. 18.). Fontold meg, hogy feljegyzed a

benyomásaidat, még ha látszólag nem is kapcsolódnak az olvasottakhoz. Lehet, hogy mégis pont ezeket a dolgokat akarja az Úr kinyilatkoztatni számodra.

Jegyzetek

1. Quoted in Thomas S. Monson, "A Provident Plan—A Precious Promise," *Ensign*, May 1986, 63.
2. "Seek the Spirit of the Lord," *Ensign*, Apr. 1988, 5
3. Robert D. Hales: Személyes kinyilatkoztatás: A próféták tanításai és példái. *Liahóna*, 2007. nov. 87–88.
4. "My Challenges to Mission Presidents," seminar for new mission presidents, June 25, 1986.
5. Lásd "To the Children of the Church," *Ensign*, May 1989, 82.
6. "A Sacred Responsibility," *Ensign*, May 1986, 77.
7. Julia Dalley, in Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1988), 128.
8. "Seek the Spirit of the Lord," 2.
9. "Seek the Spirit of the Lord," 5; the statement by Brigham Young is found in *Manuscript History of Brigham Young*, Feb. 23, 1947, 2 vols., ed. Elden Jay Watson (1968, 1971), 2:529.
10. *Come unto Christ* (1983), 22.
11. "To the Children of the Church," 82.
12. "Seek the Spirit of the Lord," 4.
13. *Come unto Christ*, 92–93.
14. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), 331–32.
15. "My Challenges to Mission Presidents," seminar for new mission presidents, June 25, 1986; italics removed from original.
16. "Seek the Spirit of the Lord," 2, 4; Spencer W. Kimball kijelentése megtalálható: *Az egyház elnökeinek tanításai: Spencer W. Kimball* (2006). 72.
17. "A Sacred Responsibility," 78.
18. "In His Steps," *Ensign*, Sept. 1988, 5.
19. *Come unto Christ*, 92.
20. "Preparing Yourself for Missionary Service," *Ensign*, May 1985, 36.
21. "A Principle with a Promise," *Ensign*, May 1983, 54.

Az Úr házának felbecsülhetetlen értékű áldásai

*„[A] templomokban részesülünk Isten – örökkévaló
életre vonatkozó – legnagyobb és legnagyszerűbb áldásaiban. A
templomok valóban a mennyre nyíló kapuk.”*

Ezra Taft Benson életéből

„Hálás vagyok az Úrnak, hogy messzire nyúlnak vissza a templomi emlékeim: egészen fiatal fiú koromig – mondta Ezra Taft Benson elnök. – Igen jól emlékszem, amikor kisfiúként, a mezőről hazafelé tartva, az Idaho állambeli Whitney-ben lévő öreg tanyánkhoz közeledtem. Hallottam, amint édesanyám a Cselekedtem-e valami jót című dalt énekelte (*Himnuszok*, 143. sz.).

Ma is magam előtt látom őt, amint a vasalódeszka fölé hajol, a földön újságpapír, ő pedig hosszú fehér szövetcsíkokat vasal, miközben izzadság gyöngyözik a homlokán. Amikor megkérdeztem, hogy mit csinál éppen, ezt mondta: »Ezek templomi ruhák, fiam. Apád és én a templomba készülünk...«

Ezután rátette a régi vasalót a kályhalapra, odahúzta a székét az enyém mellé, és a templomi munkáról beszélt nekem – arról, hogy milyen fontos eljutni a templomba és részt venni az ott végzett szertartásokban. Hangot adott ama buzgó vágyának is, hogy egy napon a gyermekeinek, az unokáinak és a dédunokáinak is lehetőségük legyen élvezni e felbecsülhetetlen értékű áldásokat.

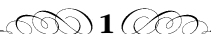
A templomi munka lelkületének eme édes emlékei áldást jelentettek vidéki otthonunkban. [...] Visszatértek ezek az emlékek, amikor a gyermekeink és unokáink – édesanyám unokái és dédunokái – házassági szertartásait végeztem a Lélek befolyása alatt, az Úr házában.

Ezek kivételes emlékek számomra.”¹

A Kaliforniai Los Angeles templom

Ezra Taft Benson tanításai

A templomok jelképei mindannak, ami becses számunkra.

A templom a mennyhez legközelebb eső hely a halandó földön.²

[A] templom világosság lesz mindenki számára a környéken: jelképe mindannak, ami becses számunkra.³

A templom léte folyamatosan emlékeztet arra, hogy Isten szándéka szerint a család örökkévaló.⁴

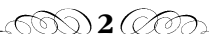
[A templom] állandó, látható jele annak, hogy Isten nem hagyja az embert sötétben tapogatózni. Ez a kinyilatkoztatás helye. Habár egy bukott világban – egy gonosz világban – élünk, szent helyek lettek elkülönítve és felszentelve arra, hogy az érdemes férfiak és nők megismerhessék a menny rendjét, és engedelmeskedhessenek Isten akaratának.⁵

[A templom] folytonosan azt tanúsítja, hogy Isten hatalma képes gátat szabni a köztünk lévő gonosz hatalmának. Számos szülő, úgy az egyházon belül, mint kívül, keresi a védelmet ama lavinaként hömpölygő gonosszág ellen, mely elnyeléssel fenyegeti a keresztény elveket. Úgy tűnik, hogy teljesen egyet kell értsek azzal a kijelentéssel, amelyet Harold B. Lee elnök tett a 2. világháború idején. Ezt mondta: „E napokban a biztonságról beszélünk, ám mégis elfelejtjük, hogy... áll a szent templom, ahol fellelhetjük azon jelképeket, melyek által hatalom képződhet, hogy megmentse e nemzetet a pusztulástól.”⁶

Egy fogadás során, melyet a Los Angeles-i Beverly Hills Hiltonban rendeztek, arra kért az Egyesült Államok elnöke, hogy [földművelésügyi minisztereként] üdvözljem egy viszonylag fiatal ország elnökét. Ennek az elnöknek az országában, mely akkor még csak pár éve létezett, 88 millió ember élt az ezer mérföldön át sorakozó mintegy 3000 szigeten. Ott ültünk ezen a vacsorán, melyet nagyrészt a filmipar pénzelt, és amelyen sok filmszillag is jelen volt, és én kiláttam egy gyönyörű panorámaablakon keresztül. A sugárút mentén – egy magaslaton – láttam a dicsőséges Los Angeles templomot övező díszkivilágítás lágy fényeit, és örömmel mutattam azt meg a vendégeimnek, és az asztalunknál, valamint más asztaloknál

ülő barátainak. Miközben ott ültünk, arra gondoltam: „Sok dolog, ami ma este történik, csupán tajték a hullámokon. Azok a tartós dolgok, a valós dolgok, a fontos dolgok, amelyek Isten templomában képviseltetik magukat.”⁷

Legyen [a templom] állandó emlékeztető, hogy az élet örök, és hogy a halandóságban kötött szövetségeink örökkévalóak lehetnek.⁸

Szükségünk van templomi szertartásokra és szövetségekre ahhoz, hogy beléphessünk a papság teljességébe, és felkészüljünk Isten jelenlétének újbóli elnyerésére.

Amikor Mennyei Atyánk Ádámot és Évát erre a földre helyezte, azzal a céllal tette ezt, hogy megtanítsa őket, miként nyerhetik el ismét az Ő jelenlétét. Atyánk egy Szabadítót ígért, aki megváltja őket bukott állapotukból. Megadta számukra a szabadítás tervét, és azt mondta nekik, hogy tanítsák meg gyermekeiket a hitre Jézus Krisztusban, és a bűnbánatra. Ádámot és utódait továbbá arra utasította Isten, hogy keresztkeljenek meg, fogadják be a Szentlelket, és lépjenek be Isten Fiának rendjébe.

Az Isten Fiának rendjébe való belépés ma a melkisédeki papság teljességébe való belépésnek felel meg, ami csak az Úr házában nyerhető el.

Mivel Ádám és Éva eleget tettek ezeknek a követelményeknek, Isten ezt mondta nekik: „[A]nnak rendje szerint való vagy, aki napok kezdete és évek vége nélkül való volt, az egész örökkévalóságtól az egész örökkévalóságig” (Mózes 6:67).

Három évvel Ádám halála előtt nagyszerű esemény történt. Elvitte a fiát Séthet, az unokáját Énóst, valamint más főpapokat az egyenes ági leszármazottai közül, illetve más igazlelkű utódait az Ádám-on-di-Ámán nevű völgybe. Ott Ádám az utolsó áldását adta ezen igazlelkű leszármazottainak.

Ezután megjelent előttük az Úr [lásd T&Sz 107:53–56].

[...] Miként vezette Ádám a leszármazottait az Úr színe elé?

A válaszom: Ádám és a leszármazottai beléptek Isten papsági rendjébe. Ma azt mondanánk, hogy elmentek az Úr házába és elnyerték az áldásaikat.

A szentírásokban említett papsági rendre olykor pátriárkai rendként is hivatkoznak, mert apáról fiúra ruháztatott. Ezt a rendet azonban az újkori kinyilatkoztatás úgy is jellemzi, mint a családi kormányzás olyan rendjét, melyben egy férfi és egy nő szövetségre lépnek Istennel – ahogyan azt Ádám és Éva tette –, hogy össze legyenek pecsételve az örökkévalóságra, és hogy utódaik legyenek, valamint hogy halandóságuk során mindvégig Isten munkáját végezzék.

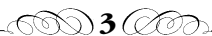
Ha egy pár hű a szövetségeihez, akkor jogosult a celesztialis királyság legmagasabb fokán elérhető áldásokra. Ezeket a szövetségeket ma csak az Úr házába elmenve lehet megkötni.

Ádám követte ezt a rendet, és Isten színe elé vezette utódait.

[...] E papsági rendbe csak akkor léphetünk be, ha betartjuk Isten minden parancsolatát, és Ábrahámhoz hasonlatosan az atyák áldásaira törekszünk [lásd Ábrahám 1:1–3] azáltal, hogy Atyánk házába megyünk. Nincs más hely e földön, ahol ezek elnyerhetők!

[...] Menjetek a templomba – Atyánk házába –, hogy elnyerjétek atyáitok áldásait, jogosulttá válva a papság legnagyobb áldásaira. „Mert e nélkül egyetlen ember sem láthatja Isten, méghozzá az Atya arcát, és élhet” (T&Sz 84:22).

Mennyei Atyánk háza a rend háza. Azért megyünk az Ő házába, hogy a papságnak ama rendjébe lépjünk, amely által – amennyiben hithűek vagyunk – megillet bennünket minden, amivel az Atya rendelkezik.⁹

A templomi szertartások és szövetségek révén védelemben és Isten – örökkévaló életre vonatkozó – legnagyobb áldásaiban részesülünk.

Az Úr házának áldásai örökkévalóak. Azok a legnagyobb fontossággal bírnak számunkra, mert a templomokban részesülünk Isten – örökkévaló életre vonatkozó – legnagyobb áldásaiban. A templomok valóban a mennyre nyíló kapuk.¹⁰

Az Úr vágya az, hogy az egyházban minden felnőtt férfi és nő részesüljön a templomi szertartásokban. Ez azt jelenti, hogy meg kell történnie a felruházásuk és a házaspárok örökkévalóságra való összepecsételése. Ezek a szertartások oltalmat és áldást nyújtanak

a házasságukban. Gyermekük számára is áldás, hogy szövetségben születnek. A szövetségben születés révén e gyermekeket születési előjogként illeti meg az az áldás, mely örökkévaló családot biztosít számukra (bármilyen történet is a szülőikkel), amennyiben a gyermekek érdemesek maradnak az áldásokra.¹¹

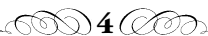
Hát nem nagy jelentőségű számotokra, hogy ma a szentek elszórtan, szerte a földnek színén megtalálhatók, és e szétszóródott állapotukban templomokat kapnak? A szent helyeken elnyert szövetségeik révén fel lesznek fegyverezve igazlelkűséggel, és nagymértékben fel lesznek ruházva Isten erejével.¹²

Hatalom jár a menny szertartásaival – mégpedig az isteniség hatalma –, mely képes keresztülhúzni a gonosz erőinek számításait, és meg is teszi azt, ha mi érdemesek leszünk azokra a szent áldásokra. [Közösségünk] óva lesz, családjaink óva lesznek, gyermekeink védelmet élveznek majd, amikor az evangélium szerint élünk, látogatjuk a templomot, és az Úr közelségében élünk. [...] Áldjon meg minket, szenteket, az Isten azzal, hogy az e szent helyeken kötött szövetségekre és elvégzett szertartásokra érdemesen éljünk.¹³

A templomi szertartásokat egy bölcs Mennyei Atya adta avégett, hogy segítsen krisztusibbá válnunk.¹⁴

Nem leszünk képesek celestialis lények társaságában élni, ha nem leszünk tiszták és szentek. Azok a törvények és szertartások, amelyek révén a férfiak és nők elvonulhatnak a világtól, és megszenteltethetnek, csak ezeken a szent helyeken állnak rendelkezésre. Kinyilatkoztatás útján adattak, és kinyilatkoztatás útján érthetők meg. Ezen okból utalt úgy az egyik fivér a templomra, hogy az „az Úr egyeteme”¹⁵.

Az egyház egyetlen tagja sem lehet tökéletessé a templom szertartásai nélkül. Küldetésünk van, hogy segítsünk azoknak elnyerni ezeket az áldásokat, akiknek nincs benne részük.¹⁶

Kiváltságunkban áll megnyitni a szabadulás ajtaját őseink előtt.

A templomokat azért építik és szentelik fel, hogy a papság által a szülőket a gyermekeikhez, a gyermekeket pedig a szüleikhez

pecsételhessék. Ezek a pecsételő szertartások egyaránt vonatkoznak élőkre és holtakra. Ha elmulasztjuk összepecsételésünket az elődeinkkel és az utódainkkal, akkor e föld célja, vagyis az ember felmagasztosulása, végképp pusztulásra lesz ítélve minket illetően.¹⁷

Nem elégséges egy férj és egy feleség templomi összepecsételése a felmagasztosulásuk biztosítására. Hithűségükön kívül az is szükséges, hogy örökkévaló kötelék kapcsolja őket össze az elődeikkel, és gondoskodjanak arról, hogy a munka is el legyen végezve ezen ősökért. „[N]élkülünk nem lehetnek tökéletessé – éppen úgy mi sem lehetünk tökéletessé a halottaink nélkül” – mondja Pál apostol (T&Sz 128:15). A tagjainknak meg kell tehát érteniük: egyéni felelősségük van aziránt, hogy gondoskodjanak az elődeikhez – avagy a szent írások szóhasználatában: atyáinkkal – való összekapcsolásukról. Ez az értelme a Tan és a szövetségek 2. szakasza 2. versének, ahol is Moróni kijelentette, hogy „Illés a gyermekek szívébe ülteti az atyáknak tett ígéreteket, és a gyermekek szíve atyáikhoz fordul”.¹⁸

Amikor a genealógiára gondolok, embereket látok – embereket, akiket szeretek, és akik a családjuk, vagyis az utódaik segítségére várnak, hogy elnyerhessék a felmagasztosulást a celestialis királyságban.¹⁹

Miénk a kiváltság, hogy megnyithassuk a szabadulás ajtajait azon lelkek számára, akik talán a sötétség rabjaiként várják a lélekvilágban, hogy befogadhassák az evangélium világosságát, és ugyanazon ítélet alá essenek, mint mi. Igen, „cselekszi[tek] majd azokat a cselekedeteket, a melyeket én cselekeszem” – vagyis az evangélium szabadító szertartásainak felkínálását másoknak [lásd János 14:12]. Hány ezer rokonunk várja még mindig ezeket a pecsételő szertartásokat?

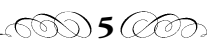
Jó lesz, ha feltesszük a kérdést: „Vajon megtettem-e minden tőlem telhetőt a fátyolnak ezen az oldalán lévő személyként? Szabadítójuk leszek-e nekik – az én elődeimnek?”

Nélkülük nem lehetünk tökéletessé! A felmagasztosulás családi ügy.²⁰

A fátyol nagyon vékony. Az örökkévalóságban élünk. Istennél minden olyan, mint egy nap. Úgy gondolom, hogy az Úr számára nincs fátyol. Az egész egyetlen nagy terv. Bizonyos vagyok, hogy

örömet okoz a mennyben, amikor találkozunk [a templomban]. Elődeink örvendeznek, az pedig az én reménységem és imám, hogy mi kihasználjuk a most rendelkezésünkre álló lehetőségeket, és rendszeresen jöjjünk a templomba.²¹

Nektek, akik már dolgoztok a genealógiáton, akik felismeritek a munka fontosságát, és éreztétek azt az izgatottságot, amely a családok összekötéséből és nemes örökségetek megismeréséből fakad, meg kell osztanotok ezt az izgatottságot másokkal. Segítsetek nekik meglátni azt az örömet és beteljesedést, amelyet ti láttok ebben a munkában. Még több tagunkat kell megtéríteni erre a munkára. Amint azt nyilván tudjátok, sokat kell még tenni, és sok, nagyon sok olyan egyháztag van, aki végezhetné és élvezné is ezt a munkát, ha közülünk néhányan – ti mindannyian – csupán csak fellobbantanátok bennük azt a szikrát a lelkesedéseetekkel, példátokkal és elkötelezettségeetekkel.²²

A gyerekeknek és a fiataloknak meg kell ismerniük, hogy milyen áldások várnak rájuk a templomban.

A templom szent hely, és a templomi szertartások természete is szent. Mivel a templom szent, ezért olykor vonakodunk attól, hogy bármit is mondjunk róla a gyermekeinknek és az unokáinknak.

Ennek következtében sokan nem fejlesztik ki magukban a valódi vágyat, hogy elmenjenek a templomba, vagy amikor elmennek oda, akkor nincs meg a megfelelő tájékozottságuk ahhoz, hogy felkészültek legyenek az ott felvállalandó kötelezettségek és szövetségek tekintetében.

Úgy hiszem, hogy a megfelelő megértés vagy tájékozottság mérhetetlenül sokat segít abban, hogy a fiatalok felkészüljenek a templomra. Hiszem, hogy ez a megértés táplálni fogja bennük a vágyat, hogy ugyanúgy törekedjenek a papsági áldásaikra, ahogyan Ábrahám is törekedett a sajátjaira [lásd Ábrahám 1:1–4].²³

Amikor a gyermekeitek megkérdezik, hogy miért házasodunk templomban, akkor tanítsátok meg nekik, hogy a templomokon kívül nincs más hely a földön, ahol elvégezhetőek lennének bizonyos szertartások. Megoszthatjátok gyermekeitekkel a személyes érzéseiteket arról, amikor az oltárnál térdeltetek, és olyan szövetségeket

*„Áldjon meg bennünket az Isten azzal, hogy megtanítsuk
gyermekeinknek és unokáinknak, mily nagyszerű áldások
várnak rájuk, ha elmennek a templomba.”*

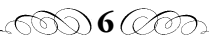
vállaltatok magatokra, melyek lehetővé tették, hogy ők is örökre hozzátok legyenek pecsételve.²⁴

Mily pontosan az anyákra és apákra szabott feladat rámutatni a templomra, és azt mondani a gyermekeiknek: „azon a helyen adtak össze bennünket az örökkévalóságra”. Amikor így teszték, már egészen fiatal korban elültethetitek a templomi házasság eszméjét gyermekeitek elméjében és szívében.²⁵

Osszuk meg családjainkkal őseink iránti szeretetünket, és a hálaunkat, amiért segíthetünk nekik részesülni a szabadító szertartásokban – ahogyan ezt az én szüleim is tették velem. Amikor így teszünk, a megbecsülés és ragaszkodás megerősödött kötelékei jönnek létre a családunkban.²⁶

Úgy hiszem, hogy a fiatalok nemcsak készek és képesek családkutatást végezni, hanem jó eszközök is arra, hogy élettél töltsék meg az egész tevékenységet.²⁷

Áldjon meg bennünket az Isten azzal, hogy megtanítsuk gyermekeinknek és unokáinknak, mily nagyszerű áldások várnak rájuk, ha elmennek a templomba.²⁸

A gyakoribb templomlátogatás gyakoribb személyes kinyilatkoztatáshoz vezet.

Szokásom, hogy amikor összeadok egy fiatal párt, akkor azt javaslom nekik, hogy térjenek vissza a templomba, amilyen hamar csak tudnak – és mint férj és feleség menjenek végig ismét a templomi szertartásokon. Nem érthetik meg teljesen a szent felruházás vagy a pecsételések jelentését, ha csupán egyszer vesznek részt a templomi szertartásokban; amikor azonban újból és újból ellátogatnak a templomba, hangsúlyosabbá válik számukra mindezen dolgok szépsége, jelentősége és fontossága. Később levelet is kaptam néhány ilyen fiatal pártól, amelyben köszönetüket fejezték ki azért, hogy ez a rész különleges hangsúlyt kapott. Amikor újból és újból ellátogatnak a templomba, egymás iránti szeretetük rendszerint növekszik, házasságuk pedig rendszerint erősödik.²⁹

A templomban tett látogatásaink során bepillantást kapunk az ember örök utazásának értelmébe. Látjuk a múlt, a jelen és a jövő legfontosabb eseményeinek gyönyörű és lenyűgöző jelképrendszereit, melyek az ember küldetését ábrázolják Istennel való kapcsolatában. Szövetségeink ünnepélyes megkötése az engedelmességet, a felajánlást, az áldozathozatalt és a Mennyei Atyánk iránti elkötelezett szolgálatot illetően emlékeztet bennünket a kötelezettségeinkre.³⁰

Ígérem nektek, hogy Istenünk templomainak gyakoribb látogatása révén gyakoribb személyes kinyilatkoztatásban lesz részetek, hogy az megáldja az életeteket, ahogyan ti is áldást hoztok a már elhunytak számára.³¹

E szépséges templomok békességében olykor megoldásokat lelünk az élet komoly gondjaira. A Lélek befolyása alatt olykor tiszta tudás áramlik ott belénk. A templomok a személyes kinyilatkoztatás helyei. Amikor gond vagy nehézség nyomasztott, mindig elmentem az Úr házába, válaszokért szóló imával a szívemben. Ezek a válaszok világos és összetéveszthetetlen módokon érkeztek.³²

Gyakran térünk-e vissza a templomba, hogy elnyerjük azokat a személyes áldásokat, amelyek a rendszeres templomi hódolatból fakadnak? Az imákra válasz érkezik, kinyilatkoztatás történik, és a Lélek általi tanítás zajlik az Úr szent templomaiban.³³

Örökkévaló otthonunktól való távollétünk idejére tegyük a templomot szent otthonná.³⁴

Javaslatok a tanulmányozáshoz és a tanításhoz

Kérdések

- Benson elnök azt mondta, hogy a templom „jelképe mindannak, ami becses számunkra”, és megnevezett néhány igazságot, amelyeket a templomok jelképeznek (lásd 1. szakasz). Mit jelképeznek számodra a templomok?
- Miként vonatkoznak Benson elnöknek a papság áldásairól szóló tanításai (a 2. szakaszban) minden családtagra? Amikor átnézed ezt a szakaszt, elmélkedj azon kíválságod – és egyben felelősséged – felől, melyet a családtagjaid felkészítése jelent az Isten színe elé történő visszatérésre.
- Amikor a 3. szakaszt olvasod, elmélkedj Benson elnök azon tanításain, melyek a templomi szertartások révén elnyerhető áldásainkról szólnak. Te milyen módokon áldattál meg a templomi szertartások révén? Ha még nem részesültél templomi szertartásokban, akkor elmélkedj azon, hogy mit tehetsz azért, hogy részesülhess bennük.
- Benson elnök ezt mondta: „Amikor a genealógiára gondolok, embereket látok – embereket, akiket szeretek” (4. szakasz). Milyen hatással lehet ez a megfigyelés a te családtörténethez való hozzáállásodra? Mit tehetünk, hogy több ősrünknek segítsünk elnyerni az evangélium áldásait?
- Mit tehetünk azért, hogy segítsünk a gyerekeknek és fiataloknak felkészülni a templomi szertartásokra és szövetségekre? Milyen módon lehetnek a fiatalok képesek arra, hogy „élettel töltsék meg” az egész családtörténeti tevékenységet? (Lásd 5. szakasz.)
- Benson elnök arra buzdított bennünket, hogy „[ö]rökkévaló otthonunktól való távollétünk idejére tegyük a templomot szent

otthonná” (6. szakasz). Mit jelent számodra ez a kijelentés? Idézd fel azokat az áldásokat, melyeket a templomba való visszatérés-kor kaptál.

Kapcsolódó szentírások

Ésaiás 2:1–3; T&Sz 97:15–16; 109:8–23; 124:39–41; 138:32–34

Segítség a tanításhoz

„Gyakran egy lecke több anyagot fog tartalmazni, mint amennyit tanítani tudsz a rendelkezésedre álló időben. Ilyen esetekben válaszd ki azt az anyagot, amely a leghasznosabb lesz a tanulóid számára!” (*Tanítás, nincs nagyobb elhívás* [2000]. 98.)

Jegyzetek

1. “What I Hope You Will Teach Your Children about the Temple,” *Ensign*, Aug. 1985, 8.
2. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), 260.
3. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 256.
4. “What I Hope You Will Teach Your Children about the Temple,” 6.
5. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 252.
6. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 256; the statement by Harold B. Lee is found in Conference Report, Apr. 1942, 87.
7. *God, Family, Country: Our Three Great Loyalties* (1974), 85.
8. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 256.
9. “What I Hope You Will Teach Your Children about the Temple,” 8–10.
10. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 255.
11. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 259.
12. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 255–56.
13. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 256.
14. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 250.
15. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 252; lásd még ElRay L. Christiansen, in Conference Report, Apr. 1968, 134.
16. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 252.
17. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 248.
18. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 248–49.
19. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 164.
20. *Come unto Christ* (1983), 126.
21. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 253.
22. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 162.
23. “What I Hope You Will Teach Your Children about the Temple,” 8.
24. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 258.
25. “What I Hope You Will Teach Your Children about the Temple,” 6, 8.
26. *Come unto Christ through Temple Ordinances and Covenants* (pamphlet, 1987), 2.
27. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 163.
28. “What I Hope You Will Teach Your Children about the Temple,” 10.
29. *God, Family, Country*, 183.
30. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 251.
31. “The Book of Mormon and the Doctrine and Covenants,” *Ensign*, May 1987, 85.
32. “What I Hope You Will Teach Your Children about the Temple,” 8.
33. “Come unto Christ, and Be Perfected in Him,” *Ensign*, May 1988, 85.
34. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 256.

A házasságot és a családot Isten rendelte el

*„A család Isten egyik legfontosabb erősítőménye
napjaink gonoszsága ellen. Segítetek erősnek
és egységesnek megtartani a családokat,
és érdemesnek Mennyei Atyánk áldásaira.”*

Ezra Taft Benson életéből

Ezra és Flora Benson számára már a házasságuk kezdetétől fogva az otthonuk és a családjuk volt a legfontosabb. Amikor a gyermekeik még kicsik voltak, ők már akkor is hangsúlyozták, hogy nem akarnak „üres székeket” az örökkévalóságban.¹ Benson elnök ugyanezt az üzenetet hangsúlyozta egyházi vezetőként is. Ezt mondta:

„Isten a családot örökkévalónak szánta. Teljes lelkemmel teszem bizonyosságotam e kijelentés igaz voltáról. Áldjon meg mindannyiunkat azzal, hogy megerősítsük az otthonainkat és minden egyes családtagunk életét, hogy amikor majd elérkezik az idő, akkor hírül adhassuk Mennyei Atyánknak az Ő celesztialis otthonában, hogy mindannyian ott vagyunk – apák, anyák, nővérek, fivérek és mindenki, akik fontosak egymásnak. Minden szék betöltetett. Mindannyian hazatértünk.”²

Benson elnök és felesége számára a családjuk megerősítése házasságuk táplálásával kezdődött. Szeretőek és elkötelezettek, lojálisak és hűek voltak. Habár nem voltak hajlamosak a veszekedésre, gyakran voltak kendőzetlen beszélgetéseik.³ Korlátlan bizalommal viseltettek egymás iránt, amit a házasságuk egyik nagy erősségének tartottak. „Soha, *soha* nem merült fel bennem kérdés Flora lojalitásával kapcsolatban” – mondta Benson elnök.⁴

Benson elnök és felesége mindig lojálisak és hűek voltak egymáshoz

Benson elnök és felesége támogatta és erősítette egymást. „Flora többet látott bennem, és nagyobbra értékelte a lehetőségeimet, mint bárki más az életemben. Hite és támogatása nagyszerű áldást jelentettek” – mondta Benson elnök.⁵ Gyakran, amikor alkalmatlannak érezte magát megerőltető feladatai ellátására, Benson nőtestvér nyújtott számára vigaszt és törölte le a könnyeit.⁶ Felesége az Úr segítségére törekedett férje támogatásában, és a gyerekeket is erre biztatta. „Sokszor volt ima és böjt apuért” – mondta a lánya, Barbara.⁷

Házasságuk szilárd alapjára építve, Benson elnök és felesége az örökkévaló családi kapcsolatok fontosságát tanították gyermekeiknek. „Szüleink a lojalitás és szeretet mélyen gyökerező érzéseit nevelték belénk, gyermekeikbe – mondta a fia, Mark. – Nem gondolom, hogy az ilyen légkör magától jön létre otthon, hanem egy tudatos és szerető anya és apa biztatása és kezdeményezése kell hozzá.”⁸

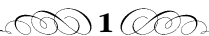
A Bensonék által elvárt viselkedés mércéjének, valamint a családjuk számára felállított fontossági sorrendnek az evangélium volt a középpontja. Olyan otthon megteremtésén munkálkodtak, ahol a szeretet uralkodik, ahol a gyerekek tanulnak és fejlődnek, és ahol vidámság van. Bensonék azt akarták, hogy az otthonuk menedék legyen a világban. „Ez nem jelenti azt, hogy nem voltak küszködéseink – mondta a fiuk, Reed. – Nem mindig jöttünk ki egymással. Nem mindig végeztük el a feladatainkat. Néha a végletekig feszítettük édesanyánk türelmét. Mégis, az egészet áthatotta a családi egység, az összetartozásra való törekvés érzése.”⁹ Benson nőtestvér elismerte: „Senki sem tökéletes. Családunkban nem az a cél, hogy felnagyítsuk egymás hiányosságait, hanem az, hogy fejlődésre biztassuk egymást.”¹⁰

A Benson-gyerekek még fiatalok voltak, amikor édesapjukat elhívták, hogy a Tizenkét Apostol Kvórumában szolgáljon, ő pedig aggódott, hogy miként fognak kihatni a beütemezett utazások a velük töltött időre. Ezt írta a naplójába: „Az egyházi ügyekben várható sok utazás nagy mértékben el fog engem szakítani a családomtól. [...] Őszintén bízom benne, hogy hű tudok maradni a családomhoz, közel tudom tartani őket az egyházhoz, ugyanakkor eleget tudok tenni az általános felhatalmazottként rám váró kötelezettségeknek is. Ez nem lesz könnyű dolog, tudom.”¹¹

Az a tény, hogy nem volt könnyű, arra készítette Benson elnököt, hogy keményen dolgozzon azon, hogy közel maradjon a családjához. „Életem legédesebb, lelkileg legkielégítőbb benyomásai és élményei az otthonhoz és a családi kötelékekhez fűződnek” – mondta Benson elnök.¹²

1957-ben, az Egyesült Államok földművelésügyi minisztereként, Benson elnök egy négyhetes világkörüli utazásra indult a kereskedelmi lehetőségek fejlesztése céljából. Benson nőtestvér, valamint a lányaik, Beverly és Bonnie, vele tartottak. Tizenkét országba látogattak el, ahol kormányzati vezetőkkel találkoztak, valamint nevezetes látnivalókat, menekülttáborokat és mezőgazdasági projekteket tekintettek meg. Benson elnök úgy érezte, hogy az út eredményes volt a kereskedelmi lehetőségek bővítése és az egyház iránti rokonszenv felkeltése tekintetében. Amikor hazaértek, Beth lányuk a repülőtéren várt rájuk. Amikor a repülőgép leszállt, ő könnyes szemmel szaladt a szülei felé. Édesapja kinyújtotta a karját és szeretettel ölelte magához a lányát. Így vélekedett erről: „A világ összes [általunk megtekintett] csodája ellenére egyszerre az lett az egész utazás legjobb pillanata.”¹³

Ezra Taft Benson tanításai

A család a legfontosabb szervezet az időre és az örökkévalóságra.

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza úgy tekint a családra, mint a legfontosabb szervezetre az időre és az egész örökkévalóságra. Az egyház azt tanítja, hogy mindennek a család köré kell összpontosulnia. Azt hangsúlyozza, hogy a családi élet fenntartása az időre és az örökkévalóságra előbbre való minden más megfontolásnál.¹⁴

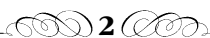
Az otthonnak nem lehet megfelelő helyettesítője. Az alapja olyan ősi, mint a világ maga. Küldetését Isten rendelte el.¹⁵

Egyetlen nemzet sem emelkedhet soha magasabbra az otthonainál. Ez az egyház soha nem fog magasabbra emelkedni az otthonainál. Nem vagyunk jobbak népként sem, mint amilyenek a

családi tűzhelyeink, az otthonaink. [...] A jó otthon a szikla alap, a civilizáció sarokköve. Meg kell őrizni. Meg kell erősíteni.¹⁶

Néhányan azt kérdezik tőlem mint egyházi vezetőtől, hogy miért fektetünk ekkora hangsúlyt az otthonra és a családra, amikor annyi nagyobb gond van körülöttünk. A válasz természetesen az, hogy a nagyobb gondok csupán az egyéni és családi gondok kivételései.¹⁷

A házasságot és a családi életet Isten rendelte el. Örökkévaló értelemben a szabadulás családi ügy. A szülőknek Isten előtt kell számot adniuk családjuk nevelésének sáfárságáról. Ez egy kiemelkedően szent felelősség.¹⁸

A boldog házasságokban a férj és a feleség szereti és szolgálja Istent és egymást.

A házasság, az otthon és a család többek egyszerű társadalmi intézményeknél. Isteni és nem emberi eredetűek. Isten a kezdetek kezdetétől fogva elrendelte a házasságot. Ama első házasságról szóló, a Teremtés könyvében található feljegyzésben, az Úr négy jelentős megállapítást tesz: először, hogy nem jó az embernek egyedül lenni; másodsor, hogy a nő a férfi segítőtársául teremtetett; harmadszor, hogy ketten egy testté lesznek; negyedszer pedig, hogy elhagyja a férfi az atyját és az anyját, és ragaszkodik feleségéhez (lásd 1 Mózes 2:18, 24).

Később, mintegy a korábbi kijelentés megerősítéseként, az Úr ezt mondta: „A mit azért az Isten egybeszerkesztett, ember el ne válaszsza” (Máté 19:6). Ezt is mondta: „Szeresd feleségedet teljes szíveddel, és őhöz ragaszkodj és senki máshoz” (T&Sz 42:22).¹⁹

A szentírások ezt üzenik nekünk: „Ádám elkezdte művelni a földet..., ahogyan azt én, az Úr, megparancsoltam neki. És Éva, az ő felesége is vele dolgozott. [É]s elkezdtek sokasodni és betölteni a földet. [...] És Ádám és Éva, az ő felesége, az Úr nevét szólították [...] És Ádám és Éva áldották Isten nevét, és minden dolgot tudattak fiaikkal és leányaikkal. [...] És Ádám, valamint Éva, az ő asszonya, nem szűnt meg Istent szólítani” (Mózes 5:1–2, 4, 12, 16).

Ebből az ihletett feljegyzésből látjuk, hogy Ádám és Éva megmutatták nekünk a szövetségi házasság eszményi példáját. Közös

dolgoztak, közösen voltak gyermekeik, közösen imádkoztak, valamint az evangéliumot tanították a gyermekeiknek – közösen. Ez az a minta, melyet Isten minden igazlelkű férfi és nő számára másolandónak tart.²⁰

Magát a házasságot is úgy kell tekinteni, mint egy Isten előtti szent szövetséget. Egy házaspárnak nemcsak egymás iránt, hanem Isten iránt is kötelezettsége van. Ő áldásokat ígért azoknak, akik betartják ezt a szövetséget.

A házassági eskükhöz való hűség teljességgel elengedhetetlen a szeretethez, bizalomhoz és békességhez. A házasságtörést egyértelműen elítéli az Úr.

[...] A mérsékletnek és az önuralomnak vezérelveknak kell lenniük a házassági kapcsolatban. A pároknak meg kell tanulniuk megzabolázni a nyelvüket és a szenvedélyeiket.

Az otthoni ima és a kettesben mondott ima megerősítik [egy házaspár] egységét. A gondolatok, törekvések és elképzelések fokozatosan egybeolvadnak, míg végül ugyanazokat a terveket és célokat követitek.

Támaszkodjatok útmutatásért és segítségért az Úrra, a próféták tanításaira, valamint a szentírásokra, különösen akkor, amikor nézeteltérések és gondok merülnek fel.

A lelki növekedés a gondok közös megoldásából fakad – nem a tőlük való menekülésből. Az individualizmus napjainkban tapasztalható túlhangsúlyozása önzést és elkülönülést hoz. Továbbra is a két egyén „egy testté” válása az Úr normája. (Lásd 1 Mózes 2:24.)

A boldog házasság titka az Úr és egymás szolgálata. A házasság célja az egyetértés és az egység, valamint az egyéni fejlődés. Ellentmondásnak tűnik, de minél többet szolgáljuk egymást, annál nagyobb lesz a saját lelki és érzelmi fejlődésünk.²¹

Pál apostol tanácsa igen szép és tömör. Egyszerűen annyit mondott, hogy „férfiak, szeressétek a ti feleségeteket, miképpen a Krisztus is szerette az egyházat” (Efézusbeliek 5:25).

Újkori kinyilatkoztatás által az Úr ismét beszélt erről a kötelezettségről. Ezt mondta: „Szeresd feleségedet teljes szíveddel, és őhöz ragaszkodj és senki máshoz” (T&Sz 42:22). Tudtommal csak

*„Az a szeretet, amelyet itt ismerünk, ...maga a lényegi alkotóelem,
amely összeköti a családokat az időre és az örökkévalóságra.”*

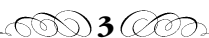
egyetlen további dolog van a szentírásokban, melyet teljes szívünk-
ből szeretni parancsoltattunk, az pedig maga az Isten. Gondoljatok
bele, mit is jelent ez!

Ezt a fajta szeretetet olyan sok módon kimutathatjátok a felesé-
getek iránt. Az első és legfontosabb, hogy Istent kivéve senki sem
lehet fontosabb a feleségeteknél az életetekben – sem a munka,
sem a pihenés, sem a hobbi. A feleségetek a ti értékes, örökkévaló
segítőitök – a társatok.

Mit jelent valakit teljes szívetekből szeretni? Azt jelenti, hogy
összes érzelmetekkel és teljes elkötelezettségetekkel szerettek.
Amikor teljes szívetekből szeretitek a feleségeteket, akkor bizony-
nyal nem fogjátok lekicsinyelni őt, bírálni őt, hibákat keresni benne,
vagy pedig szavakkal, barátságtalan viselkedéssel vagy tettekkel
megsérteni őt.

Mit jelent őhozzá ragaszkodni? Azt jelenti, hogy közel maradtok hozzá, lojálisak lesztek hozzá, közlékenyek lesztek vele, és kifejezitek neki az iránta való szereteteket.²²

Azok a férfiak és feleségek, akik szeretik egymást, megtapasztalják a szeretet és a lojalitás viszonyosságát. Ez a szeretet gondoskodó légkört biztosít a gyermekek érzelmi növekedéséhez. A családi élet legyen a boldogság és az öröm időszaka, amelyre kedves emlékekkel és érzésekkel gondolhatnak vissza a gyermekek.²³

Az erős családokban szeretetet, tiszteletet és támogatást táplálnak minden egyes családtag iránt.

Erősítsük meg a családot. A reggeli és esti családi és egyéni imák meghívhatják az Úr áldásait az otthonainkba. Az étkezés ideje kiváló alkalmat biztosít arra, hogy áttekintsük a napi tevékenységeket, és ne csak a testet, de a lelket is tápláljuk, amikor minden családtagra sor kerül a szentírások – különösen a Mormon könyve – olvasásában. Az este nagyszerű időszak arra, hogy az elfoglalt édesapa odamenjen minden gyermeke ágyához, beszélgessen velük, megválaszolja a kérdéseiket, és elmondja nekik, hogy mennyire szereti őket.²⁴

A család Isten egyik legfontosabb erődítménye napjaink gonoszága ellen. Segítetek erősnek és egységesnek megtartani a családokat, és érdemesnek Mennyei Atyánk áldásaira. Amikor ezt teszitek, hitet és erőt nyertek, amelyek örökre megáldják az életeteket.²⁵

Az egyik nagy dolog, amelyet az Úr megkövetel tőlünk, egy olyan otthon biztosítása, ahol tere van a jóra ösztönző boldog, építő befolyásnak. Az eljövendő évekre nézve nem sokat fog számítani a bútorok ára vagy a fürdőszobák száma, ami azonban jelentősen számítani fog, az az, hogy a gyermekeink érezték-e otthon a szeretetet és az elfogadást. Nagyon is számítani fog az, hogy boldogság és nevetés, vagy pedig civódás és viszálykodás volt.²⁶

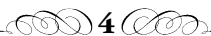
A sikeres családokban szeretetet és tiszteletet éreznek minden egyes családtag iránt. A családtagok tudják, hogy szeretik és megbecsülik őket. A gyerekek érzik, hogy szüleik szeretik őket, amitől nyugodtak és magabiztosak.

Az erős családokat az eredményes kommunikáció elősegítése is jellemzi. Megbeszélik a gondjaikat, közösen készítenek terveket, és közös célok megvalósításában működnek együtt. Ebből a célból családi esteket és családi tanácsokat tartanak, és eredményes eszközként használják ezeket.

Az erős családokban az apák és az anyák elérhetőek maradnak a gyermekeik számára. Beszélgetnek. Egyes apák szabályszerű beszélgetést tartanak minden egyes gyermekükkel, mások kötetlenül teszik ezt, és megint mások időt szakítanak arra, hogy rendszeresen tölthessenek időt kettesben minden egyes gyermekükkel.

Minden családnak vannak gondjai és kihívásai. A sikeres családok azonban igyekeznek közösen dolgozni a megoldásokon ahelyett, hogy bírálathoz és viszálykodáshoz folyamodnának. Imádkoznak egymásért, beszélgetnek és bátorítást nyújtanak. Ezek a családok időnként együtt böjtölnek a család valamelyik tagjának támogatására.

Az erős családok támogatják egymást.²⁷

Az otthon a legjobb hely arra, hogy a gyerekek elsajátítsák az evangélium tantételeit és gyakorlatát.

A család a legeredményesebb hely arra, hogy maradandó értékeket neveljen tagjaiba. Ahol a családi élet erős és Jézus Krisztus evangéliumának tantételein és gyakorlatán alapul..., a gondok nem jönnek olyan könnyen.²⁸

A sikeres szülők rájöttek, hogy nem könnyű egy gonoszsággal szennyezett környezetben gyermekeket nevelni. Ezért tudatos lépéseket tesznek, hogy a helyénvaló befolyás javát nyújtsák. Erkölcsi tantételeket tanítanak, jó könyveket adnak olvasni, ellenőrzik a tévét, jó és felemelő zenét kapcsolnak be – de a legfontosabb, hogy olvassák és megbeszélik a szentíráásokat a lelki gondolkodásmód fejlesztésének elősegítésére.

A sikeres utolsó napiszent családokban a szülők arra tanítják a gyermekeiket, hogy megértsék a hitet Istenben, a bűnbánatot, a keresztkedést és a Szentlélek ajándékát. (Lásd T&Sz 68:25.)

A családi imát következetesen gyakorolják ezekben a családokban. Az ima eszköz arra, hogy kifejezzük köszönetünket az áldásokért, és alázatosan elismerjük, hogy erőnk, fenntartásunk és gyámolításunk a Mindenható Istentől függ.

Bölcs és igaz a mondás, mely szerint azok a családok, akik közösen térdelnek le, egyenesen állnak meg az Úr előtt!²⁹

A gyermekeknek tudniuk kell, hogy kik is ők, azonosságuk örökkévaló értelmében. Tudniuk kell, hogy van egy örökkévaló Mennyei Atyjuk, akire támaszkodhatnak, akihez imádkozhatnak, és akitől iránymutatást kaphatnak. Tudniuk kell, hogy honnan jöttek, hogy így az életüknek értelme és célja legyen.

A gyermekeket meg kell tanítani imádkozni, az Úrra támaszkodni iránymutatásért, és kifejezni köszönetüket a saját áldásaikért. Emlékszem arra, amikor kisgyermekeink ágya mellett térdeltünk, és segítettünk nekik az imáikban.

A gyermekeknek meg kell tanítani a helyes és helytelen közti különbséget. Képesek megtanulni és meg is kell tanulniuk Isten parancsolatait. Meg kell tanítani nekik, hogy helytelen dolog lopni, hazudni, csálni vagy mások tulajdonára vágyakozni.

A gyermekeket meg kell tanítani arra, hogy dolgozzanak otthon. Ott kell megtanulják, hogy a becsületes munka fejleszti a méltóságot és az önbecsülést. Meg kell ismerjék a munka – a jól végzett munka – örömet.

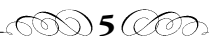
A gyermekek szabadidejét építő módon kell tölteni a tartalmas, pozitív tevékenységek irányába.³⁰

Az egyház családi est programja, amely a családok erősítése és védelme céljából lett kialakítva, bevezetett heti egy estét, amelyet az apák és anyák annak szentelnek, hogy otthonukban maguk köré gyűjtsék fiaikat és lányukat.³¹

Az evangéliumi tantételek elsajátítását szolgálják az eredményes családi estek, amikor a fiatalok megerősödnek, hogy ne kelljen félniük a jövőjüktől. Az ilyen tanításokat hittel, bizonyossággal és derűlátással kell végezni.³²

Othonaitok rendben tartása azt jelenti, hogy betartjátok Isten parancsolatait. Ez összhangot és szeretetet hoz. [...] Ide tartozik a

napi családi ima. Ide tartozik az, hogy megtanítjátok a családoknak megérteni Jézus Krisztus evangéliumát. Ide tartozik az, hogy minden egyes családtag betartja Isten parancsolatait. Ide tartozik... a templomi ajánlásra való érdemesség; az, hogy minden családtag részesüljön a felmagasztosulás szertartásaiból; valamint az, hogy a családokat összepecsételjük az örökkévalóságra. Ide tartozik a túlzott adósságtól való mentesség, miközben a családtagok becsületesen fizetik tizedüket és felajánlásait.³³

Isten kinyilatkoztatta, hogy a család a síron túl is fennmaradhat.

Az a szeretet, amelyet itt ismerünk, nem mulandó árnyék, hanem maga a lényegi alkotóelem, amely összeköti a családokat az időre és az örökkévalóságra.³⁴

Joseph Smith által a menny Istene kinyilatkoztatta azt az igazságot, hogy a család a síron túl is fennmaradhat – hogy érzelmeink, vonzalmaink és egymás iránti szeretetünk örökké létezhetnek.³⁵

Nincs túl nagy áldozat az örökkévaló házasság áldásainak elnyeréséért. Legtöbbünk számára a templom könnyen elérhető – talán már annyira kényelmesen is, hogy félvállról vesszük ezt az áldást. Ahogyan az az evangélium szerinti hithű élet más dolgaira is igaz, az Úr módján való házasság megköveteli azt a hajlandóságot, hogy megtagadjátok magatoktól az istentelenséget – a világiasságot –, valamint megköveteli az eltökéltséget Atyánk akaratának megtételére. A hitnek e cselekedete által mutatjuk meg Isten iránti szeretetünket és a leendő utódaink iránti törődésünket. Ahogyan ebben az életben a családunk az örömünk legfőbb forrása, így lehet ez akár az örökkévalóságban is.³⁶

Otthon és család. Mily édes emlékek tolnak fel bennünk, már e két becses szó pusztá említésére is! Hadd kívánjam nektek imádságosan, lelkem minden hevével azt, hogy megtapasztalhassátok a tiszteletre méltó szülői létből fakadó kimondhatatlan örömet és elégedettséget. Ezen élet és az örökkévalóság egyik legmélyebb örömét mulasztjátok el, ha szándékosan kerülitek a szülői lét és az otthonteremtés felelősségét. Amint az Joseph Smith prófétán keresztül kinyilatkoztatásra került, az otthon és a fennmaradó családi

kapcsolatok dicsőséges eszméje adja boldogságunk alapját ebben és a későbbi életben is.³⁷

Javaslatok a tanulmányozáshoz és a tanításhoz

Kérdések

- Benson elnök így tanította: „Örökkévaló értelemben a szabadulás családi ügy” (1. szakasz). Mit jelent ez számodra? Mit tehetnek a családtagok egymás szabadulásáért?
- Amikor Benson elnök tanácsát olvasod a 2. szakaszban, elmélkedj azon, hogyan kapcsolódik mindez ahhoz, amit úgy nevezett, hogy „a boldog házasság titka”. Szerinted miképpen vezet ez a „titok” boldogsághoz?
- A 3. szakaszban gondold át, mit mondott Benson elnök a sikeres családok szokásairól. Hogyan erősítik ezek a szokások a családokat? Elmélkedj azon, miként követhetnéd ezt a tanácsot.
- Szerinted a család miért „a legeredményesebb hely arra, hogy maradandó értékeket neveljen tagjaiba”? (Lásd 4. szakasz, kiemelve Benson elnök kifejezett tanácsát a családban történő tanításról.) Tapasztaltad már, hogy családdod tagjai segítettek egymásnak az evangéliumi tantételek elsajátításában? Mikor?
- Benson elnök bizonyosságát tette arról, hogy a család „a síron túl is fennmaradhat” (5. szakasz). Milyen gondolatok és érzések támadnak benned, amikor ezen az igazságon elmélkedsz? Milyen „édes emlékek” jutnak eszedbe az otthon és a család említésekor?

Kapcsolódó szentírások

Zsoltárok 127:3–5; 1 Korinthusbeliek 11:11; 3 Nefi 18:21; T&Sz 49:15; 132:18–19; lásd még A család: Kiáltvány a világhoz. *Liahóna*, 2010. nov. 129.

Tanulmányi segédletek

„Az evangélium tanulása akkor a leghatékonyabb, amikor a Szentlélek tanít téged. Az evangélium tanulását mindig azzal kezd, hogy a Szentlélekért imádkozol, hogy segítsen tanulni!” (*Prédikáljátok evangéliumomat* [2008]. 18.).

Jegyzetek

1. In Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1987), 363.
2. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), 493.
3. Lásd *Ezra Taft Benson: A Biography*, 126.
4. In Derin Head Rodriguez, "Flora Amussen Benson: Handmaiden of the Lord, Helpmeet of a Prophet, Mother in Zion," *Ensign*, Mar. 1987, 20.
5. In "Flora Amussen Benson: Handmaiden of the Lord, Helpmeet of a Prophet, Mother in Zion," 14.
6. Lásd *Ezra Taft Benson: A Biography*, 179.
7. Barbara Benson Walker, idézi: *Ezra Taft Benson: A Biography*, 179.
8. Mark Amussen Benson, in "Flora Amussen Benson: Handmaiden of the Lord, Helpmeet of a Prophet, Mother in Zion," 20.
9. Reed Amussen Benson, in *Ezra Taft Benson: A Biography*, 140.
10. Flora Amussen Benson, in *Ezra Taft Benson: A Biography*, 133.
11. In *Ezra Taft Benson: A Biography*, 178.
12. In *Ezra Taft Benson: A Biography*, 126.
13. In *Ezra Taft Benson: A Biography*, 327.
14. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 489.
15. In Conference Report, Apr. 1949, 198.
16. In Conference Report, Oct. 1953, 122.
17. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 521.
18. "Fundamentals of Enduring Family Relationships," *Ensign*, Nov. 1982, 59.
19. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 534.
20. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 534.
21. "Fundamentals of Enduring Family Relationships," 59, 60.
22. *Sermons and Writings of President Ezra Taft Benson* (2003), 209–10.
23. "Fundamentals of Enduring Family Relationships," 59.
24. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 491.
25. "To the Youth of the Noble Birthright," *Ensign*, May 1986, 43.
26. "Great Things Required of Their Fathers," *Ensign*, May 1981, 34.
27. "Counsel to the Saints," *Ensign*, May 1984, 6.
28. "Fundamentals of Enduring Family Relationships," 59.
29. "Counsel to the Saints," 6–7.
30. "Fundamentals of Enduring Family Relationships," 60.
31. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 528.
32. "May the Kingdom of God Go Forth," *Ensign*, May 1978, 33.
33. "Great Things Required of Their Fathers," 36.
34. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 492.
35. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 490.
36. "This Is a Day of Sacrifice," *Ensign*, May 1979, 33–34.
37. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 491–92.

Ezra Taft Benson és fiai: Reed és Mark

Az édesapák és édesanyák szent elhívásai

*„Azt kívánom, hogy legyünk hűek a szülői
mivolt eme nagyszerű kötelezettségéhez,
ehhez a szent kötelezettséghez...”*

Ezra Taft Benson életéből

Szavakban és példákkal, otthon és világszerte, egyházi és kormányzati beosztásaiban, Ezra Taft Benson elnök arról tanított, hogy milyen fontos jó szülőknek lenni. „Tápláljátok gyermekeiteket szeretettel és az Úr intelmeivel – mondta.¹ – A szülőknek Isten előtt kell számot adniuk családjuk nevelésének sáfárságáról. Ez egy kiemelkedően szent felelősség.”²

Benson elnök és a felesége, Flora, szorosan együtt munkálkodtak a szülőkként rájuk háruló szent kötelezettségek teljesítésében. „[L]endületesen és lelkesen közelítettek családi egységük táplálásához.”³ Gyakran tanácskoztak közösen gyermekeikről és egyéb dolgokról. „Láttam, hogy egy lelkileg fogékony asszony van mellettem” – mondta Benson elnök.⁴

Közösen munkálkodtak azon, hogy olyan otthont teremtsenek, ahol a gyermekeik növekedhetnek és tanulhatnak – és ahol a gyermekeik szívesen időznek. „Szívesebben lettem volna otthon, mint bárhol máshol – mondta a fiuk, Mark. – Menedék volt az a zivatárban. Anya volt ennek az oltalmazó része, Apa pedig az erejét adta hozzá.”⁵

Benson elnök és felesége imádságosan közelítettek szülői feladataikhoz. Mark ezt mondta: „Anyának nagyobb hite volt, mint bármelyik asszonynak, akit valaha is ismertem. [...] Soha nem láttam senkit nála gyakrabban imádkozni. Egy szempillantás alatt már le is térdelt, és a gyermekeiért imádkozott, mindegy volt, hogy egy

dolgozatról vagy egy iskolai verekedésről volt szó. Ő is és apa is rendelkeztek ezzel az egyszerű hittel.”⁶

Benson elnök gyakran utazott el otthonról a munkája és az egyházi kötelezettségei miatt, így zömmel Florára hárult hat gyermekük gondozásának és tanításának feladata, aki élvezte az anyasággal járó szerepét. „Az otthon földi vonzalmaink központja” – mondta.⁷ Mark így emlékezett vissza: „Anya teljes mértékben szerette az otthonunkat. Minket is szeretett – nem kötelességből, hanem mert ez volt az élete.”⁸ Az anyaság fontosságával kapcsolatos érzéseiről szólva Flora ezt írta: „Ha a nagyságot keresed, ne a trónhoz, hanem a bölcsőhöz járulj. Rendkívüli hatalom van egy anyában. Ő az, aki szíveket és életet formál, aki jellemet alakít.”⁹

Amikor Benson elnök távol volt az otthonától, akkor is mindig kereste a módját, hogy figyelhessen a családjára és erősítse őket. Rendszeres kapcsolatban volt velük telefonon és levélben. Amikor otthon volt, a lehető legtöbb időt töltötte velük. Gyakran idézte fel az elfoglalt édesapa történetét „aki azzal magyarázta, miért tölt annyi órát a fiával baseballozva, hogy inkább most fájjon a hátam, mint később a szívem”¹⁰.

Hosszú időt töltött egyesével is a gyermekeivel. Mark felidézte, amikor az édesapja elvitte őt Salt Lake Citybe egy szakorvoshoz: „Annyira klassz volt apával lenni – csak ő és én! Mindenféléről beszélgettünk, amiről csak akartam. Kisfiúként is tudtam, hogy apa szeret, mert velem volt és segített meggyógyulni.”¹¹

Amikor csak tehetette, Benson elnök magával vitte az útjaira a gyerekeit is. 1948 márciusában elvitte az akkor 7 éves Bonnie lányát egy mezőgazdasági találkozóra, Nebraska államba. „A sajtó érdeklődését annyira felkeltette a kislány higgadsága, és az a rendhagyó eset, hogy egy apa egy ilyen messzi útra visz magával egy ilyen fiatal gyereket – aki egy ilyen előkelő rendezvényen vesz részt –, hogy Bonnie fényképe másnap reggel címlapra került. Benson elnök számára azonban a történetekben nem volt semmi rendhagyó. Gyakran vitte magával a gyerekeit a távolabbi útjaira, hogy megszállásdítsa a velük ápolt jó kapcsolatát, valamint hogy tanítsa őket.”¹²

Ezra Taft Benson tanításai

1

Az édesapa elhívása örökkévaló.

Édesapák, örökkévaló elhívásotok van, melyből soha nem fognak felmenteni benneteket. Bármilyen fontosak legyenek is az egyházi elhívások, természetüknél fogva csak egy bizonyos időre szólnak, majd pedig sor kerül a megfelelő módon történő felmentésre. Egy édesapa elhívása azonban örökkévaló, fontossága pedig túlmutat az időn. Ez az elhívás az időre és az örökkévalóságra egyaránt szól.¹³

Az apaságot illetően a mintánk, a példánk Mennyei Atyánk. Ő hogyan foglalkozik a gyermekeivel? Nos, ennek ismeretéhez [az apáknak] természetesen tudni kell valamit az evangéliumról, az Úr nagy tervéről.¹⁴

Egy férfi számára nincs nagyobb elhívás, mint az igazlelkű pátriárkáié, aki az Úr házában kötött házasságot, és a gyermekei felett elnököl. Még maga Elohim is úgy szólíttatja magát általunk, hogy „Atyánk, ki a mennyben vagy” (lásd Máté 6:9; 3 Nefi 13:9).¹⁵

2

Az édesapáknak kell lelki vezetést nyújtaniuk a családjukban.

Az édesapának éheznie, szomjaznia és áhítania kell családjá megáldását, az Úrhoz kell fordulnia, elmélkednie kell az Úr szavain, és a Lélek szerint kell élnie, hogy ismerhesse az Úr szándékát és akaratát, valamint azt, hogy mit kell tennie a családjá vezetéséhez.¹⁶

[Édesapák,] szent felelősségetek, hogy lelki vezetést nyújtsatok a családotokban.

Egy, a Tizenkettek Tanácsa által néhány évvel ezelőtt kiadott füzetben az alábbiakat mondtuk: „Az apaság vezetés, méghozzá a vezetés legfontosabb fajtája. Mindig is így volt; mindig is így lesz. Édesapák, az örökkévaló társatok támogatásával, tanácsával és bátorításával ti elnököltök az otthonotokban” (*Father, Consider Your Ways* [pamphlet, 1973], 4–5).

[...] Szeretettel a szívemben az Izráelben lévő édesapák iránt, hadd javasoljak 10 konkrét módot arra, ahogyan az édesapák lelki vezetést nyújthatnak gyermekeiknek.

1. Adjatok gyermekeiteknek apai áldásokat. Kereszteljétek meg és konfirmáljátok a gyermekeiteket. Rendeljétek el fiaitokat a papságba. Ezek kiemelkedő lelki mozzanatok lesznek gyermekeitek életében.

2. Személyesen vezessétek a családi imákat, a napi szentírás-olvasást és a heti családi esteket. Személyes részvételek meg fogja mutatni a gyermekeiteknek, milyen fontosak is ezek a tevékenységek.

3. Amikor csak megoldható, az egész család közösen vegyen részt az egyházi gyűléseken. A ti vezetésetekkel történő családi hódolat életbevágóan fontos gyermekeitek lelki jólétéhez.

4. Csináljatok apa-lánya és apa-fia programokat a gyermekeitekkel. [...]

5. Teremtsetek hagyományt a családi vakációkból, kirándulásokból és programokból. A gyermekeitek soha nem fogják elfelejteni ezeket az emlékeket.

6. Tartsatok rendszeres négyszemközti beszélgetéseket a gyermekeitekkel. Engedjétek, hogy arról beszéljenek, amiről csak szeretnének. Tanítsátok nekik az evangélium tantételeit. Tanítsátok nekik igaz értékeket. Mondjátok el nekik, hogy szeretitek őket. A gyermekeitekkel töltött személyes idő elárulja nekik, mi apa fontossági sorrendje.

7. Tanítsátok meg gyermekeiteket dolgozni, és mutassátok meg nekik az érdemes célért való munkában rejlő értéket. [...]

8. Támogassátok otthonotokban a jóra való zenét, művészetet és irodalmat. A kifinomultság és szépség lelkületével rendelkező otthonok örökre megáldják gyermekeitek életét.

9. A fizikai távolság függvényében rendszeresen látogassátok feleségeitekkel a templomot. Ekkor gyermekeitek jobban megértik a templomi házasság, a templomi eskü, és a család örökökévalóságának fontosságát.

„Tartsatok rendszeres négyszemközti beszélgetéseket a gyermekeitekkel.”

10. Mutassátok ki gyermekeiteknek az egyházi szolgálatból fakadó örömtöket és elégedettségeket. Ez rájuk is átragadhat, hogy majd ők is akarjanak szolgálni az egyházban, és szeressék a királyságot.

Ó, férfiak és apák Izráelben, oly sokat tehettek családokat szabadulásáért és felmagasztosulásáért! Feladataitok oly fontosak.¹⁷

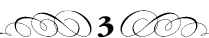
Hallunk néha történeteket férfiakról – még az egyházban is –, akik úgy gondolják, hogy az otthon fejének lenni valamiféle felsőbbrendű szerepbe helyezi őket, megengedve számukra, hogy parancsolgatóak vagy követelőzőek legyenek a családjukkal.

Pál apostol rámutat, hogy „a férj feje a feleségének, *mint a Krisztus is feje az egyháznak*” (Efézusbeliek 5:23; kiemelés hozzáadva). Ez a követendő mintánk az otthonunk feletti elnöki szerepünk során. Nem azt látjuk, hogy a Szabadító durván vagy kemény kézzel vezetné az egyházat. Nem azt látjuk, hogy a Szabadító tiszteletlenül bánná az egyházával, vagy elhanyagolná azt. Nem azt látjuk, hogy a Szabadító erőt vagy kényszert alkalmazna céljai megvalósításához. Sehol nem látjuk, hogy a Szabadító ne olyat tenne, ami építi, felemeli, vigasztalja és felmagasztalja az egyházat. Fivérek, azt

mondom nektek teljes komolysággal, hogy Ő az a minta, akit követnünk kell, amikor magunkra vesszük családunk lelki vezetését.¹⁸

Otthonaitok pátriárkáiként komoly felelősségetek van abban, hogy vezető szerepet vállaljatok a gyermekeitekkel való foglalkozásban. Segítenetek kell olyan otthont teremteni, ahol az Úr Lelke lakozhat.

[...] Otthonotok legyen a menny, a béke és az öröm a családjaitok számára. Bizonyos, hogy egyetlen gyermeknek sem lenne szabad félnie a saját apjától – különösen nem egy papságviselő apától. Az apa kötelessége, hogy otthonát a boldogság és öröm helyévé tegye. [...] A gyermekek lelki jólétéhez elengedhetetlen az az erőteljes hatás, melyet az igazlelkű apák példamutatása, fegyelmezése és nevelése, gondoskodása és szeretete fejt ki.¹⁹

Az édesanya szerepét Isten rendelte el.

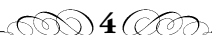
[Az édesanyák] a család szíve és lelke, vagy annak kellene lenniük. Nincs szentebb szó a világi vagy szent írásokban, mint az *édesanya*. Nincs nemesebb munka, mint a jóra való és istenfélő anyáé.

Az örökkévaló családban Isten bevezette, hogy az apák elnököljenek otthon. Az apák feladata fizikailag ellátni, szeretni, tanítani és irányítani. Az édesanya szerepét szintén Isten rendelte el. Az anyák feladata foganni, szülni, táplálni, szeretni és nevelni. Ezt jelentik ki a kinyilatkoztatások.²⁰

Tisztában vagyunk vele, hogy vannak olyan nők, akik – nem tehetnek róla, de – nem képesek gyermeket szülni. Isten mindegyik prófétája megígérte ezeknek a szeretetreméltó nőtestvéreknek, hogy megáldatnak gyermekekkel az örökkévalóságban, és nem lesznek utódok híján.

Tiszta hit, könyörgő fohászok, böjt és különleges áldások révén sokan ezek közül a nőtestvérek – és a mellettük álló jóra való társaik – közül csodákat éltek meg az életükben, és gyermekekkel áldattak meg. Mások imádságosan az örökbefogadás mellett döntöttek. Tisztelgünk ezen csodálatos párok előtt az áldozatokért, melyeket a sajátjaitoknak választott gyermekekért hoztak, és a szeretetért, melyet irántuk tanúsítottak.²¹

Isten áldja meg a csodálatos édesanyáinkat. Imádkozunk érte-
tek. Támogatunk benneteket. Tisztelünk benneteket, mert szültök,
tápláltok, tanítotok, és az örökkévalóságig szerettek. Az ég áldásait
ígérem nektek, és mindazt, amivel az Atya rendelkezik (lásd T&Sz
84:38), ha felmagasztaljátok az összes elhívás közül a legnemeseb-
bet: az édesanyáét Sionban.²²

Az anyáknak szeretniük és tanítaniuk kell gyermkeiket, és hasznosan kell időt tölteniük velük.

Anyák Sionban! Isten által adott szerepeitek oly életbe vágóan
fontosak saját felmagasztosulásotkhoz, valamint családok sza-
badulásához és felmagasztosulásához! Egy gyermeknek nagyobb
szüksége van anyára, mint akármilyen pénzen vásárolható dologra.
A gyermekeitekkel való időtöltés mindennél nagyobb ajándék²³

Szeretettel a szívemben a Sionban lévő édesanyák iránt, szeret-
nék 10 konkrét módot javasolni arra, ahogyan az édesanyák hasz-
nosan tölthetik idejüket gyermeikkel.

[Először is,] amikor megoldható, álljatok az út mentén, mikor a
gyermkeitek jönnek vagy mennek – legyen az az iskolába indu-
lás vagy a hazatérés, a randevúra indulás vagy a hazatérés, vagy
amikor a barátaikkal jönnek haza. Álljatok az út mentén, legyenek
a gyermekeitek akár 6, akár 16 évesek.

[...] Másodszor, édesanyák, fordítsatok időt arra, hogy igaz barátai
legyetek a gyermekeiteknek. Figyeljete oda – ténylegesen figyel-
jete oda – a gyermekeitekre. Beszélgetsetek velük, nevessetek és
viccelődjete velük, énekeljete velük, játsszate velük, sírjatek ve-
lük, öleljete meg őket, és őszintén dicsérjete őket. Igen, rendsze-
resen töltsete időt négy szemközt minden egyes gyermeketekkel.
Legyetek gyermekeitek igaz barátai.

Harmadszor, fordítsatok időt arra, hogy olvassatek a gyermeke-
iteknek. A bölcsőtől kezdve olvassatek fiaitoknak és leányaitok-
nak. [...] El fogjátok ültetni bennük a jóra való irodalom szeretetét,
és a szentírások iránti valódi szeretetet, ha rendszeresen olvastok
gyermkeiteknek.

„[F]ordítsatok időt arra, hogy olvassatok a gyermekeiteknek.”

Negyedszer, fordítsatok időt arra, hogy imádkozzatok a gyermekeitekkel. Tartsatok családi imát minden reggel és este az édesapa vezetésével. Gyermekeitek érezzék a hiteteket, amikor a menny áldásait kéritek rájuk. [...] Gyermekeitek vegyenek részt családi és személyes imákban, és örvendjetez édes szavaiknak, melyekkel Mennyei Atyjukhoz szólnak.

Ötödször, fordítsatok időt arra, hogy a heti családi estek tartalmasak legyenek. Vonjátok be tevékenyen a gyermekeiteket. Tanítsatok nekik helyes tantételeket. Emeljétek ezt családotok hagyományai közé.

[...] Hatodszor, fordítsatok időt arra, hogy minél gyakrabban együtt legyetek az étkezések idején. Ez kihívást jelent majd, amikor a gyermekek idősebbek lesznek, az élet pedig zsúfoltabbá válik. Mégis, a szülők és a gyermekek erőfeszítései révén vidám beszélgetések, a napi tervek és tevékenységek megosztása, valamint a tanítás különleges pillanatai zajlanak az étkezések idején.

Hetedszer, naponta fordítsatok időt a családi szentírásolvasásra. [...] Különösen a Mormon könyvének közös, családi olvasása fog megnövekedett lelkeséget hozni az otthonotokba, és meg fogja adni mindkét szülőnek, valamint a gyermekeiknek a kísértéseknek való ellenállás

hatalmát, illetve azt, hogy a Szentlélek állandó társuk legyen. Ígérem nektek, hogy a Mormon könyve megváltoztatja családotok életét.

Nyolcadszor, fordítsatok időt arra, hogy családi tevékenységeket szervezzetek. A családi kirándulások, piknikek, utazások és születésnap-i összejövetelek legyenek különleges alkalmak, melyek szép emlékeket szülnek. Amikor csak megoldható, látogassatok el családotul az olyan rendezvényekre, amelyeken a család egyik tagja részt vesz, úgymint egy iskolai előadás, egy sportesemény, egy beszéd vagy egy előadás. Közösön vegyetek részt az egyházi gyűléseken, és a családtagok üljenek egymás mellett, amikor lehetséges. Azok az anyák, akik segítenek családjuknak együtt imádkozni és együtt játszani, [segítenek nekik] együtt maradni is, és örökre megáldják gyermekeik életét.

Kilencedszer, édesanyák, fordítsatok időt gyermekeitek tanítására. Használjátok ki azokat a tanítási pillanatokat, amelyek az étkezések, a kötetlen alkalmak, vagy a különleges négy szemközti beszélgetések – a nap végén az ágy lábánál, vagy egy kora reggeli közös séta – során adódnak.

[...] Az anyai szeretet és az imádságos törődés a gyermekeivel – ezek tanításuk legfontosabb összetevői. Tanítsátok a gyermekeknek az evangélium tantételeit. Tanítsátok meg nekik, hogy megéri jónak lenni. Tanítsátok meg nekik, hogy a bűn nem nyújt biztonságot. Tanítsátok meg őket szeretni Jézus Krisztus evangéliumát, és biztonysággal bírni annak isteni mivoltáról.

Tanítsátok fiaitokat és leányaitokat visszafogottságra és erényességre, valamint a férfi és női mivolt tiszteletére. Tanítsátok gyermekeiteket nemi tisztaságra, helyénvaló randevúzási normákra, templomi házasságra, misszionáriusi szolgálatra, valamint az egyházi elhívások elfogadásának és felmagasztalásának fontosságára.

Tanítsátok meg nekik a munka szeretetét, és a jó oktatás értékét.

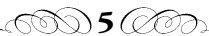
Tanítsátok őket a megfelelő szórakozási módok fontosságára, beleértve ebbe a helyénvaló mozifilmeket, videókat, zenét, könyveket és újságokat. Beszéljétek meg, milyen gonosz dolog a pornográfia és a kábítószer, és tanítsátok őket a tiszta élet értékére.

Igen, édesanyák, tanítók gyermekeiteknek az evangéliumot a saját otthonokban, a családi tűzhelyetek mellett. Ez a leghatásosabb tanítás, amelyben gyermeitek valaha is részesülni fognak.

[...] Végül tizedszer, édesanyák, fordítsatok időt arra, hogy igazán szeressétek kisgyermekeiteket. Egy anya feltétel nélküli szeretete megközelíti a krisztusi szeretetet.

Tizenéves gyermekeiteknek is szükségük van ugyanerre a szeretetre és odafigyelésre. Sok anya és apa számára könnyebbnek tűnik szeretetük kifejezése gyermeik felé, amikor azok még kicsik, ám később ez nehezebbé válik. Imádságosan munkálkodjatok ezen. A nemzedéki szakadék nem szükségszerű, a kulcs pedig a szeretet. Fiataljainknak szeretetre és figyelemre van szüksége, nem pedig elnéző engedékenységre. Együttérzésre és megértésre van szükségük, nem pedig apjuk és anyjuk közönyösségére. A szüleik idejére van szükségük. Az édesanya jóságos tanításai, szeretete tizenéves fia vagy lánya iránt, valamint a beléjük vetett bizalma, szó szerint megmenthetik őket a gonosz világtól.²⁴

Tudjátok, mi az egyik oka annak, hogy az igazlelkű édesanyák annyira szeretik a gyermekeiket? Az, hogy olyan nagy áldozatokat hoznak értük. Szeretjük azt, amiért áldozatot hozunk, és áldozatot hozunk azért, amit szeretünk.²⁵

A szülőknek egységben és szeretetben kell munkálkodniuk gyermeik felnevelésében.

A férjeknek és a feleségeknek, mint együttes alkotóknak, készségesen és imádságosan kell gyermekeket hozniuk az otthonukba. [...] Áldott az a férj és feleség, akinek gyermekek vannak a családjában. Az élet legmélyebb örömei és áldásai a családhoz, a szülői mivoltához és az áldozathozatalhoz kapcsolódnak. Gyakorlatilag bármilyen áldozatot megér az, hogy ezek a bájos lelkek az otthonukba érkezzenek.²⁶

Amikor a szülők – társakként, szeretettel és egységben – eleget tesznek a menny által kirótt feladatuknak, és a gyermekek szeretettel és engedelmisséggel reagálnak, az nagyfokú örömet eredményez.²⁷

Segítsen bennünket Isten abban, hogy egymás támaszai legyünk. Azt kívánom, hogy ez otthon kezdődjön, ahol is a családuknak támaszai vagyunk. Azt kívánom, hogy legyen jelen a lojalitás, az egység, a szeretet és a kölcsönös tisztelet lelkülete. Azt kívánom, hogy a férfiak legyenek lojálisak a feleségükhöz, hűségesek hozzájuk, szeressék őket, törekedjenek terheik enyhítésére, és osztozzanak a gyermekek gondozásának, tanításának és nevelésének feladataiban. Azt kívánom, hogy az anyák és a feleségek tanúsítsanak segítőkész lelkületet férjük iránt, támogassák őt papsági kötelezettségeiben, és legyenek lojálisak és hűek azokhoz a feladatokhoz, melyeket Isten papságától kapnak.²⁸

Azt kívánom, hogy legyünk hűek a szülői mivolt eme nagyszerű kötelezettségéhez, ehhez a szent kötelezettséghez, hogy örök tanításokra építhessük szilárdan az otthonainkat, és majdan ne legyen sajnálkozásunk. Azt kívánom, hogy soha ne legyünk gyáván kishitűek ama nagyfokú bizalom iránt, melyet belénk helyeztek. Azt kívánom, hogy mindig emlékezzünk rá: ezek a lelkek, akik a mi otthonunkba jöttek, kiválasztott lelkek.²⁹

Javaslatok a tanulmányozáshoz és a tanításhoz

Kérdések

- Benson elnök azt mondta: „Az apaságot illetően a mintánk, a példánk Mennyei Atyánk” (1. szakasz). Milyen módokon követhetik a földi apák a Mennyei Atya által lefektetett mintát?
- Fontold meg a Benson elnök által felsorolt „10 konkrét módot arra, ahogyan az édesapák lelki vezetést nyújthatnak gyermekeiknek” (2. szakasz). Szerinted hogyan befolyásolják az egyes javaslatok a gyermekeket?
- Benson elnök kijelentette: „Nincs nemesebb munka, mint a jóra való és istenfélő anyáé” (3. szakasz). Te milyen példáit láttad már a nemes anyai mivoltnak? Miközben az anyaságról alkotott világi szemlélet változik, mit tehetünk azért, hogy támogassuk az édesanyák nemes és szent feladatait?
- Milyen előnyök származnak a szülők és a gyerekek közös időtöltéséből? (Példákért lásd a 4. szakaszt.)

- Milyen áldások származnak abból otthon, amikor a szülők egységesek a feladataikban? (Lásd 5. szakasz.) Mit tehetnek az apák és az anyák, hogy egységesebbek legyenek? Miként kaphatják meg az egyedülálló szülők az erőt ahhoz, hogy teljesítsék ezeket a feladatokat?

Kapcsolódó szentírások

Példabeszédek 22:6; Efézusbeliek 6:4; Móziás 4:14–15; Alma 56:45–48; 3 Nefi 22:13; lásd még A család: Kiáltvány a világhoz. *Liahóna*, 2010. nov. 129.

Segítség a tanításhoz

„Miközben [lelkileg] felkészítéd magad, és elismered az Urat a tanításodban, eszközzé válsz az ő kezeiben. A Szentlélek hatalommal erősíti meg szavaidat.” (*Tanítás, nincs nagyobb elhívás* [2000]. 41.).

Jegyzetek

1. “Fundamentals of Enduring Family Relationships,” *Ensign*, Nov. 1982, 60; italics removed from original.
2. “Fundamentals of Enduring Family Relationships,” 59.
3. Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1987), 127.
4. In *Ezra Taft Benson: A Biography*, 141.
5. Mark Amussen Benson, in *Ezra Taft Benson: A Biography*, 133.
6. Mark Amussen Benson, in *Ezra Taft Benson: A Biography*, 139.
7. Flora Amussen Benson, in *Ezra Taft Benson: A Biography*, 134.
8. Mark Amussen Benson, in *Ezra Taft Benson: A Biography*, 133.
9. Flora Amussen Benson, in *Ezra Taft Benson: A Biography*, 130.
10. In *Ezra Taft Benson: A Biography*, 134.
11. Mark Amussen Benson, in *Ezra Taft Benson: A Biography*, 138.
12. Francis M. Gibbons, *Ezra Taft Benson: Statesman, Patriot, Prophet of God* (1996), 165.
13. *Sermons and Writings of President Ezra Taft Benson* (2003), 205.
14. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), 503.
15. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 496.
16. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 511.
17. *Sermons and Writings of President Ezra Taft Benson*, 208, 212–13.
18. *Sermons and Writings of President Ezra Taft Benson*, 209.
19. *Sermons and Writings of President Ezra Taft Benson*, 211.
20. *Sermons and Writings of President Ezra Taft Benson*, 215.
21. *Sermons and Writings of President Ezra Taft Benson*, 216.
22. *Sermons and Writings of President Ezra Taft Benson*, 222.
23. *Sermons and Writings of President Ezra Taft Benson*, 217.
24. *Sermons and Writings of President Ezra Taft Benson*, 218–21.
25. “Jesus Christ—Gifts and Expectations,” *Ensign*, Dec. 1988, 6.
26. *Sermons and Writings of President Ezra Taft Benson*, 216.
27. “Counsel to the Saints,” *Ensign*, May 1984, 6.
28. In Conference Report, Oct. 1951, 155.
29. In Conference Report, Oct. 1953, 123.

Az idősek az egyházban

„Kívánom, hogy ezek az arany évek a legjobb éveitek legyenek, amikor is az életetek, a szeretetetek és a szolgálatotok kiteljesedik. Áldja meg Isten azokat is, akik kiszolgálják a szükségleteiteket – a családokat, a barátaitokat, más egyháztagokat és egyházi vezetőket.”

Ezra Taft Benson életéből

Ezra Taft Benson 86 éves volt, amikor az egyház elnöke lett. Megértette az élet késői éveivel járó örömöket és kihívásokat. Az egyik ilyen örömet felesége, Flora, állandó társasága jelentette számára. Akkor ünnepelték a 60. házassági évfordulójukat, amikor az elnöksége első évét töltötte. Élvezték egymás társaságát, és majdnem minden péntek reggel közösen mentek templomba. A 87. születésnap ünnepségén valaki megkérdezte Benson elnököt a hosszú, boldog élete titkáról. „Mielőtt válaszolhatott volna, Benson nőtestvér ezt mondta évődve, ám mégis jelentősegteljesen: »Jó felesége van.«”¹

Idős éveikben Benson elnök és felesége szívesen töltötték idejüket a gyermekeikkel és az unokáikkal, családjuk pedig továbbra is tanult a példájukból. „Az egyik lányunokájuk a nagyszülőkkel lakott az elnöki időszak első 18 hónapjának túlnyomó részében, és kérésükre gyakran tartott velük az utazásaik során, hogy segítsen nekik és gondoskodjon a személyes szükségleteikről. Első kézből láthatta nagyszüleit az otthonukban: randevúikat a fagylaltosnál; ahogyan a kanapén ültek kézen fogva, miközben közösen felidéztek emlékeiket, énekeltek és nevettek; a szívélyes találkozásait a házitánítóikkal és másokkal, akik meglátogatták őket.”²

Az unokák megértették, milyen nagy áldás számukra a bölcs és szerető nagyszülők befolyása. „Az egyik unokalányuk

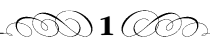

„Különleges érzésekkel viseltetek az idősek... iránt. Úgy érzem, hogy bizonyos mértékig megérttem őket, mivel én is egy vagyok közülük.”

köszönőlevelet írt, miután Benson elnök tanácsot adott neki és férjének egy nehéz döntés előtt. »Meggérdeztünk téged, hogy mit gondolsz erről, és te azt mondtad: 'Imádkozzatok róla. Hiszem, hogy a helyes döntést fogjátok meghozni.' Belénk vetett hited megnövelte az önbizalmunkat.«³

A 90. születésnapját követő általános konferencián Benson elnök az egyik beszédét „az egyházban lévő időseknek, családjaiknak, és a szükségleteikről gondoskodóknak” címezte. A bevezetőben kifejezte személyes érintettségét a témában: „Különleges érzésekkel viseltetek az idősek – a férfiak és nők e csodálatos csoportja – iránt. Úgy érzem, hogy bizonyos mértékig megértem őket, mivel én is egy vagyközülük.”⁴

Ezra Taft Benson tanításai

Az Úr ismeri és szereti az időseket, és sokat ruházott az Ő legnagyobb feladatai közül órájuk.

Az Úr ismeri és szereti népe időseit. Ez mindig is így volt, és sokat ruházott rájuk az Ő legnagyobb feladatai közül. A különböző adományozási korszakokban olyan prófétákon keresztül vezette a népét, akik előrehaladott életkorban voltak. Szüksége volt a korral járó bölcsességre és tapasztalatra, és azoknak az ihletett iránymutatására, akik hosszú éveken át bizonyították az evangélium iránti hűségüket.

Az Úr megáldotta az élemedett korú Sárát, hogy gyermeket szüljön Ábrahámnak. Benjámin király talán legnagyoszerűbb prédikációját akkor mondta, amikor már igen idős volt, és közel állt a halálhoz. Igazán eszközzé tétetett az Úr kezében, mivel képes volt vezetni a népét, és békességet hozni közéjük.

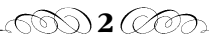
Különböző korokban sok más férfi és nő is nagy dolgokat valósított meg, amikor elindultak, hogy szolgálják az Urat és az Ő gyermekeit, még idős korukban is.

A mi adományozási korszakunkban az Úr által elhívott próféták közül sokakat a hetvenes vagy nyolcvanas éveikben, vagy akár még idősebben hívtak el. Mily nagyon ismeri és szereti az Úr azokat a

gyermekait, akik oly sokat nyújtanak az évek során összegyűlt tapasztalataik révén!

Szeretünk benneteket, akik az egyház idősei vagytok. Ti vagytok ma a világ népességének leggyorsabban növekvő csoportja, ahogyan az egyházban is.

Az a vágyunk, hogy arany éveitek csodálatosak és gyümölcsözőek legyenek. Imádkozunk, hogy érezzétek a jól leélt élet örömét, amely telve van édes emlékekkel és még azoknál is nagyszerűbb várakozásokkal Krisztus engesztelése révén. Reméljük, hogy érezni fogjátok azt a békességet, amelyet az Úr azok számára ígért, akik továbbra is a parancsolatai betartására és példája követésére törekednek. Reméljük, hogy napjaitok telve vannak tennivalókkal és a másoknak – a nálatok kevésbé szerencséseknél – nyújtott szolgálat sokféleségével. Az idősebb szinte mindig azt is jelenti, hogy jobb: bölcsességeitek és tapasztalataitok tárháza tovább bővíülhet és növekedhet, amikor felkaroltok másokat.⁵

A legtöbbet hozhatjuk ki idős éveinkből.

Szeretnék javasolni nyolc területet, amelyeken a legtöbbet hozhatjuk ki idős éveinkből:

1. *Munkálkodjatok a templomban és látogassátok gyakran.* Mi, akik idősebbek vagyunk, nem csak arra kell, hogy használjuk az erőnket, hogy megáldjuk az elődeinket – arra is ügyelnünk kell, hogy a lehetőségekhez mérten az összes utódunk is részesülhessen a felmagasztosulás templomi szertartásaiban. Munkálkodjatok ezen a családotokkal; tanácskozzatok azokkal, akik még nem szándékoznak felkészülni, és imádkozzatok értük.

Biztatjuk mindazokat, akiknek erre lehetősége van, hogy gyakran látogassák a templomot, és fogadják el a templomi szolgálatra szóló elhívásokat, amikor csak az egészségük, az erejük és a távolság lehetővé teszi. Számítunk a segítségekre a templomi szolgálatban. A templomok növekvő száma azt is jelenti, hogy több egyháztagnak kell felkészülnie erre a kellemes szolgálatra. Benson nőtestvér és én hálásak vagyunk azért, hogy szinte minden héten ellátogathatunk a templomba. Micsoda áldás ez mindig is az életünkben!

2. *Gyűjtsétek össze és írjátok le a családi történeteket.* Felhívunk benneteket, hogy szorgalmasan folytassátok a személyes és családi történetek összegyűjtését és leírását. Nagyon sokszor ti vagytok az egyetlenek, akik rendelkeztek a szeretteitekhez kapcsolódó emlékekkel, történetekkel, dátumokkal és eseményekkel. Bizonyos esetekben *ti vagytok* a családtörténet. Kevés jobb módja van örökségetek megőrzésének, mint a történeteitek összegyűjtése és leírása.

3. *Kapcsolódjatok be a missziós szolgálatba.* Növekvő számú idős misszionáriusra van szükségünk a missziós szolgálatban. Amikor az egészségi és az anyagi állapot megengedi, arra hívjuk fel további házaspárok százait, hogy rendezzék el eddigi életüket és ügyeiket, és menjenek misszióba. Mily nagy szükségünk van rátok a misszió mezején! Oly módokon tudtok szolgálni, ahogyan a fiatalabb misszionáriusaink nem képesek.

Hálás vagyok azért, hogy két megözvegyült húgom is Angliában szolgálhatott egymás társaiként. Amikor elhívták őket, akkor 68 és 73 évesek voltak, és mindkettőjüknek csodálatos élményekben volt részük.

Micsoda példa és áldás egy család utódainak, amikor a nagyszülők missziót szolgálnak! A legtöbb ilyen idős házaspárt megerősíti és új élettel tölti meg a missziós szolgálat. A szolgálat e szent útja révén sokan megszenteltetnek, és megérik annak örömét, hogy másokat Jézus Krisztus evangéliuma teljességének megismeréséhez vezetnek.

4. *Vállaljatok vezető szerepet a családi összetartás építésében.* Buzdítunk minden idős egyháztagot, hogy – amikor csak lehetséges – hívják egybe a családjukat. Szervezzétek őket összetartó egységekbe. Vezessétek a családi összejöveteleket. Hozzatok létre családi találkozókat, ahol átélhető és megismerhető a testvériesség és a családi örökség. Én a legédesebb emlékeim közé sorolom a saját családi találkozóinkat és összejöveteleinket. Ösztönözzétek azokat a csodálatos családi hagyományokat, amelyek az örökkévalóságra összekötnek benneteket. Amikor így teszünk, akkor egy kis mennyországot teremtünk itt a földön, az egyes családokban. Végül is az örökkévalóság csupán az igazlelkű családi élet meghosszabbítása.

5. *Fogadjátok el és teljesítsétek egyházi elhívásaitokat.* Bízunk benne, hogy minden idős egyháztag, aki képes rá, elfogadja az

„Kívánom, hogy ezek az arany évek a legjobb éveitek legyenek, amikor is az életetek, a szeretetetek és a szolgálatotok kiteljesedik.”

elhívásokat és méltósággal teljesíti azokat. Hálás vagyok, hogy személyesen ismerhetek a hetvenes és nyolcvanas éveikben járó fiúvéreket, akik püspökként vagy gyülekezeti elnökként szolgálnak. Mily nagy szükségünk van a ti tanácsotokra és befolyásotokra, akik régóta rójátok az élet ösvényét! Hallanunk kell a sikereitekről és arról, hogy miként emelkedtetek felül a szívfájdalmon, a gyötrelmeken vagy a csalódásokon, és miként erősítettetek meg benneteket ezek a tapasztalatok.

Széles lehetőségek állnak rendelkezésetekre a szolgálatra, az egyház szinte minden szervezetében. Rendelkeztek az idővel és a szilárd evangéliumi alappal, ami lehetővé teszi, hogy nagyszerű munkát végezzetek. Oly sok tekintetben jártok élen a hithű egyházi szolgálatban. Köszönjük nektek mindazt, amit tesztetek, és imádkozunk azért, hogy az Úr adjon nektek erőt a továbbiakhoz is.

6. *Tervezzétek meg a jövőtöket pénzügyileg.* Ahogy haladtok az életben a nyugdíj és az azt követő évtizedek felé, felszólítunk minden idős egyháztagot, hogy takarékosan tervezzenek a teljes idejű munkával töltött éveket követő időkre. Kerüljük el a felesleges

adósságot! Óvatosságra intünk a kezességvállalások esetében is, még családtagok részére is, amennyiben az a nyugdíjvédelmet veszélyeztetheti.

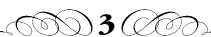
Legyetek még óvatosabbak a gyors meggazdagodást ígérő tervek, a jelzáloghitelek, vagy a bizonytalan vállalkozásokba való befektetések tekintetében. Óvatosan cselekedjete, nehogy egy élet tervezését döntse romba egy vagy több balsikerű pénzügyi döntés. Korán tervezzétek meg a jövőtöket pénzügyileg, majd pedig kövessétek a tervet.

7. *Nyújtsatok krisztusi szolgálatot.* A krisztusi szolgálat felmagasztal. Ennek tudatában szólítjuk az összes idős egyháztagot, aki képes mások szolgálatában meglendíteni a sarlóját. Ez egy megszentelő folyamat része lehet. Az Úr megígérte, hogy mindazok, akik elveszítik életüket mások szolgálatában, megtalálják magukat. Joseph Smith próféta szavaival: „nyújuk hát el életünket” az Úr céljainak véghezvitelében (T&Sz 123:13).

Békesség, öröm és áldások járnak azok nyomában, akik másokat szolgálnak. Igen, mindenki számára javasoljuk a krisztusi szolgálatot, de ez különösen kedves az idősek életében.

8. *Őrizzétek erőnléteteket és egészségeteket, és maradjatok tevékenyek.* Izgatottan látjuk, hogy milyen erőfeszítéseket tesz sok idős ember azért, hogy előrehaladott korukban is gondoskodjanak a jó egészségről.

[...] Mily nagyon szeretjük látni az életerős és tevékeny időseinket! A tevékeny életmód megőrzése segít az elmének és a testnek is jobban működni.⁶

Mások szolgálata segíti azok gyógyulását, akik elveszítették szeretteiket, vagy rettegnek az egyedüllétől.

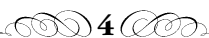
Nektek, akik elveszítettétek házastársatokat, szintén szeretnénk kifejezni a szeretetünket. Olykor néhányan annyira haszontalannak és magányosnak érezhetitek magatokat, hogy az szinte maga alá gyűr benneteket. Pedig oly sokszor egyáltalán nem szükségszerű, hogy ez így legyen. A most említett nyolc javaslaton túlmenően itt

van néhány példa olyan tevékenységekről, amelyek másoknak már segítettek.

Egyesek, akik egyedül maradtak, azzal foglalják el magukat, hogy takarókat varrnak minden egyes unoka esküvőjére, vagy a családba érkező minden egyes újszülöttnek. Mások születésnap leveleket írnak, vagy részt vesznek unokáik iskolai és sportrendezvényein, amikor csak tudnak. Vannak, akik születésnap ajándékként fényképalbumokat állítanak össze minden egyes unokáról.

[...] Számos más özvegy van, akik önkénteskednek... a kórházakban, vagy egyéb közösségi szolgálatot végeznek. Sokan találnak beteljesedést az ily módon történő segítségnyújtásban.

Azok számára, akik testileg képesek rá, a magány és feleslegesség érzetének legyőzéséhez a kulcs abban rejlik, hogy önnön magukon túllépve azokon segítenek, akik valóban segítséget szenvednek. Megígérjük nektek, akik ily módon szolgáltok, hogy egy bizonyos mértékig meg fogtok gyógyulni a szeretteitek miatti veszteség vagy a magánytól való félelem érzetéből. Úgy érezhetitek magatokat jobban a saját körülményeitek közepette, ha javítottok valaki más körülményein.⁷

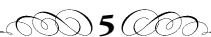
A betegség és fájdalom idején erősek maradhatunk hozzáállásunkban és lelkiekben.

Különleges szeretetünket és törődésünket fejezzük ki mindazok felé, akik betegek, valamint gyötrelmekről és az élet viszontagságaitól szenvednek. Szívünk és imáink felétek fordulnak. Emlékezzetek arra, amit Lehi atya mondott abban az áldásban, melyet a fiának, Jákóbnak adott, aki korábban sokat szenvedett bátyjai, Lámán és Lemuel kezétől. Azt mondta, hogy „ismered Isten nagyságát; és ő javadra fogja szentelni megpróbáltatásaidat” (2 Nefi 2:2). Így lesz ez veletek is.

Imádkozunk, hogy továbbra is törekedjete erősnek maradni hozzáállásban és lélekben. Tudjuk, hogy ez nem mindig könnyű. Imádkozunk, hogy azok, akik elvégzik részletekre mindazokat a feladatokat, melyeket ti már nem vagytok képesek elvégezni, szeretettel és gondoskodó lelkülettel tegyék ezt.

Reméljük, hogy továbbra is jó gondolatokat és érzéseket fogtok táplálni szívetekben és elmétekben, és gyorsan elvetitek azokat, melyek ártalmasak és rombolóak rátok nézve. Bízunk benne, hogy az imáitokat naponta – vagy szükség szerint akár óránként – elmondjátok. Ahogyan a Mormon könyve tanítja: „naponta hálaadásban él[je]tek a sok irgalomért és áldásért, amivel [Isten] igenis elhalmoz benneteket” (Alma 34:38).

Rá fogtok jönni, hogy a Mormon könyve napi olvasása felemeli a lelketeket, közelebb visz a Szabadítókhoz, és segít úgy tanulmányoznotok az evangéliumot, hogy másokkal is megoszthassátok a nagyszerű igazságokat.⁸

Fontos, hogy a családok megadják az idős szülőknek és nagyszülőknek mindazt a szeretetet, gondoskodást és tiszteletet, amelyet megérdemelnek.

Most pár perc erejéig az idősek családjaihoz szeretnék szólni. Ismételjünk el egy szentírást a Zsoltárokból: „Ne vess el engem az én vénségemnek idején; mikor elfogy az én erőm, ne hagyj el engem!” (Zsoltárok 71:9).

Arra buzdítjuk a családokat, hogy adják meg az idős szülőknek és nagyszülőknek mindazt a szeretetet, gondoskodást és figyelmet, amelyet megérdemelnek. Emlékezzünk arra a szentírásbeli parancsolatra, hogy gondot kell viseljünk házunk népére, máskülönben olyannak találtatunk, aki „rosszabb a hitetlennél” (1 Timótheus 5:8). Annyira hálás vagyok a saját drága családomért és azért a szerető gondoskodásért, amelyet a szüleiknek nyújtottak a hosszú évek során.

Emlékezzetek rá, hogy a szülők és a nagyszülők a mi felelősségünk, és a legjobb képességünk szerint kell gondoskodnunk róluk. Amikor az időseknek nincs családjuk, akik gondoskodhatnak róluk, a papsági és segítőegyleti vezetőknek kell megtenniük minden erőfeszítést, hogy ugyanilyen szeretettel elégítsék ki a szükségleteiket. Teszünk néhány javaslatot az idősek családjainak.

Amióta az Úr kőtáblákra véste a Tízparancsolatot, a Sinai-hegyen adott szavai évszázadokon átívelő erővel visszhangoznak: „Tiszteld atyádat és anyádat...” (2 Mózes 20:12).

Szüleink tisztelete és megbecsülése azt jelenti, hogy nagyra tartjuk őket. Szeretjük őket, hálásak vagyunk értük, és foglalkoztat minket a boldogságuk és jó közérzetük. Udvariasan és előzékeny figyelmességgel bánunk velük. Igyekszünk megérteni a nézőpontjukat. A tiszteletnek mindenképpen része a szülők igazlelkű vágyainak és kívánságainak való engedelmesség.

Megérdemlik továbbá a szüleink a tiszteletünket és megbecsülésünket azért is, mert magát az életet adták nekünk. Ezenkívül szinte mindig számtalan áldozatot hoztak, amikor gondoskodtak rólunk és neveltek bennünket a csecsemőkorunktól kezdve a gyermekkorunkon át; biztosították számunkra a létszükségleteket, és ápoltak bennünket a testi betegségeink és a növekedéssel járó érzelmi megpróbáltatásaink során. Sok esetben azt a lehetőséget is megadták nekünk, hogy oktatásban részesüljünk, illetve maguk is oktattak bennünket bizonyos fokig. Tudásunk és cselekedeteink nagy részét az ő példájukból tanultuk. Azt kívánom, hogy mindig hálásak legyünk nekik, és ezt ki is mutassuk.

Tanuljunk meg megbocsátani is a szüleinknek, akik – bár feltehetőleg elkövettek hibákat is a nevelésünkben, mégis – szinte mindig az általuk legjobbnak vélt dolgokat tették. Azt kívánom, hogy mindig meg tudjunk nekik bocsátani, ahogyan mi is szeretnénk, hogy a gyermekeink megbocsássák az általunk vétett hibákat.

Még amikor a szüleink megöregszenek, akkor is tisztelnünk illik őket azáltal, hogy a lehető legtovább biztosítjuk számukra a választás szabadságát és a függetlenség lehetőségét. Ne vegyük el tőlük azokat a döntéseket, amelyeket még képesek meghozni! Vannak szülők, akik igen előrehaladott életkorban is képesek és szeretnének is önállóan élni és magukról gondoskodni. Ha képesek rá, akkor engedjétek.

Ha az önálló életvitelre való képességük korlátozottabbá válik, akkor a család, az egyház és a közösség erőforrásaira lehet szükség a megsegítésükben. Amikor az idős emberek képtelenek magukról tovább gondoskodni, még alkalmankénti segítséggel is, akkor lehetőség szerint egy családtag otthonában történhet a további gondozás. Egyházi és közösségi erőforrásokra is szükség lehet ezekben a helyzetekben.

„A nagyszülők mélyreható befolyással lehetnek az unokáikra.”

A gondozó szerepe életbevágóan fontos ilyenkor. Óriási szükség van arra, hogy ez az illető támogatást és segítséget kapjon. Ő rendszerint a gondozott idős házastársa vagy olyan középkorú lánya, akinek az idős szülője gondozásán kívül a saját gyermekeiről is gondoskodnia kell.⁹

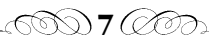
6

Akik megáldattak a nagyszüleik és más idős emberek közelségével, azoknak gazdag társas kapcsolatokban és érintkezésben van részük.

Reméljük azt is, hogy bevonjátok az időseket a családi tevékenységekbe, amikor csak lehetséges. Mily nagy öröm számunkra, amikor fürge és bájos unokákat, és körükben egy szerető nagyszülőt látunk. A gyermekek odavannak az ilyen alkalmakért. Szeretik, amikor látogatóba jönnek a nagyszüleik, vagy átjönnek vacsorára, családi estre és egyéb különleges alkalmakra. Ez lehetőséget nyújt arra, hogy tanuljanak az élemedett korúak iránti tiszteletről, szeretetről, megbecsülésről és gondoskodásról.

A nagyszülők mélyreható befolyással lehetnek az unokáikra. A napirendjük rendszerint nem annyira szorosan beosztott és zsúfolt, mint a szülőké – van idő kinyitni a könyveket, történeteket mesélni, és az evangéliumi tantételek alkalmazását tanítani. A gyermekek ezáltal olyan rálátást kapnak az életre, amely nem csupán gazdagítja őket, hanem biztonságot, békességet és erőt ad nekik. Lehet levelet, [felvételeket] és képeket küldeni, különösen olyankor, amikor a távolság túl nagy a gyakori találkozáshoz. Akik megáldottak a nagyszüleik és más idős emberek közelségével, azoknak gazdag társas kapcsolatokban és érintkezésben van részük. Lehetnek olyan alkalmak, amikor részt tudnak venni érettségiken vagy diplomaosztókon, esküvőn, templomlátogatáson... és a családtagokat érintő egyéb különleges eseményeken.

Szívesen nézzük gyermekeink és unokáink különleges fejlődését és eredményeit, osztozunk örömeikben és örvendünk a győzelmeiknek. Amikor gyermekeink igyekvők és eredményesek a saját életükben, a boldogság áldást hoz a mi életünkbe. A 3 János 1:4-ben ezt olvassuk: „Nincs annál nagyobb örömöm, mintha hallom, hogy az én gyermekeim az igazságban járnak.” Ez a tudat megújult szeretetet és bátorítást ad a saját küzdelmeink folytatásához.¹⁰

Az egyházi vezetők imádságosan keressék a Lelket, amikor az egyháztagoknak segítenek kielégíteni az idősek szükségleteit.

[B]uzdítjuk az idősek papsági vezetőit, hogy legyenek érzékenyek Mennyei Atyánk Lelkére, amikor felmérik és kielégítik az idősek lelki, testi, érzelmi és pénzügyi szükségleteit. Bízunk abban, hogy e nagy feladatban támaszkodni fogtok a tanácsosaitokra, a melkisédeki papsági kvórum vezetőire és a Segítőegylet vezetőire, a házitanítókra és a látogatótanítókra, mert vonakodás és tétovázás nélkül kell teljesítenünk ezeket a kötelezettségeket.

Reméljük, hogy a papság és a segédszervezetek vezetői továbbra is olyan elhívásokat fognak adni az időseknek, amelyekben felhasználhatják felhalmozott bölcsességüket és tanácsaikat. Reméljük, hogy mindannyian házi- és látogatótanítók lehetnek, ha ez megoldható. Még azok is, akik valamilyen szinten ágyhoz kötöttek, részt

tudnak venni ebben az óvó gondoskodásban telefonhívások, üzenetek írása, vagy egyéb különleges megbízások által.

Egy papsági vezető sokat tehet azért, hogy támogassa és bátorítsa az egyéneket és házaspárokat a misszióra való felkészülésük során. A templomi kivonatolás [mai nevén családtörténeti indexelés] és a jóléti programok számára nagy áldást jelentenek azok, akik idős éveikben járnak, és lehetőséget kapnak ezeken a területeken szolgálni.

Reméljük, hogy minden idős egyénhez és házaspárhoz érzékeny és gondoskodó házitanítókat és látogatótanítókat rendeltek. Nagyfokú vigaszt és békességet nyerhetnek azok, akik tudják, hogy van valaki, akihez fordulhatnak vész vagy szükség esetén. Fontos, hogy a tapintat, a kíméletesség és az őszinteség maguktól értetődően legyenek jelen e szükségletek felmérésében és kezelésében.

Reméljük, hogy bevonjátok az önálló időseket a könyörületes szolgálati megbízásokba. Vegyétek be őket a cöveki és egyházközségi társasági tevékenységekbe is, különösen az egyedülálló egyháztagokat és azokat, akik a házastársukról gondoskodnak. Oly sokszor elfeledkeznek róluk. Különösen egy házastárs halálakor lehet szükség szerető gondoskodásra. Ez a legtöbb ember számára igen érzékeny időszak.

Az olyan családtagoknak is nagy szükségük van fizikai segítségre – és nagyra értékeli azt –, akik állandó testi és érzelmi gondoskodást nyújtanak egy különleges nevelési igényű személynek. Fontos abban segíteni a családnak, hogy fenntarthassa családként való működését, és időnként mentesüljön attól a nehéz felelősségtől, amit egy tartós vagy gyógyíthatatlan betegség jelenthet. Mindenkinek szüksége van szerető támogatásra és a komoly betegségből vagy gondból fakadó nyomasztó terhek könnyítésére.

A közlekedés gyakran jelent gondot az idősek számára. Támogatást nyújthatunk azáltal, hogy segítünk nekik eljutni a vásárnapi gyűlésekre, szeretteiket meglátogatni, bevásárolni, és a rendelőbe vagy kórházba.

Megint csak imádságosan kell törekednünk a sugalmazásra és irányításra az idősekről való gondoskodásban. Az egyének és egyéni szükségletek mindig nagyon változatosak.¹¹

 8

Késői éveink a legjobb éveink lehetnek.

Isten áldja meg az egyház időseit. Teljes szívemből szeretlek beneteket. Közétek tartozom.

Annyi minden van, amiért élhettek. Kívánom, hogy ezek az aranyévek a legjobb éveitek legyenek, amikor is az életetek, a szeretetek és a szolgálatotok kiteljesedik. Áldja meg Isten azokat is, akik kiszolgálják a szükségleteiteket – a családokat, a barátaitokat, más egyháztagokat és egyházi vezetőket.

Bizonyágomat hagyom veletek az élet öröméről – a *maradékta-lan* evangéliumi élet, az Ötvös tűzén való átaljutás, és az így végbemenő megszenteltetési folyamat örömeiről. Amint azt Pál apostol olyan jól kimondta: „Tudjuk pedig, hogy azoknak, a kik Istent szeretik, minden javokra van” (Rómabeliek 8:28).

Áldásomat hagyom veletek. A Szabadító él, ez az Ő egyháza. A munka igaz, és Urunk és Szabadítónk szavaival szólva: „Tekintsetek rám, és tartsatok ki mindvégig, és akkor élni fogtok; mert aki mindvégig kitart, annak örök életet fogok adni” (3 Nefi 15:9).¹²

Javaslatok a tanulmányozáshoz és a tanításhoz

Kérdések

- Hogyan vált javadra a nálad idősebbek bölcsessége és tapasztalata? (Lásd 1. szakasz.)
- A 2. szakaszban Benson elnök felsorol nyolc dolgot, amelyeket az idős emberek megtehetnek azért, hogy „a legtöbbet hoz[zá]k ki idős éveik[k]ből”. Fontold meg mindegyik javaslatot. Hogyan gazdagíthatják ezek a javaslatok az életünket, függetlenül a korunktól?
- Szerinted miért a szolgálat „a magány és feleslegesség érzetének legyőzéséhez a kulcs”? (Lásd 3. szakasz.) Láttad-e már ennek az igaz voltát? Mikor?
- Gondolkodj el Benson elnök nekünk adott tanácsán, betegségeinket és fájdalmainkat illetően (lásd 4. szakasz). Hogyan segíthet nekünk a tanácsa „erősnek maradni hozzáállásban és lélekben”?

- Fontold meg Benson elnök tanítását az 5. szakaszban. Hogyan tisztelhetik a gyermekek és unokák az idős szüleiket és nagyszüleiket?
- Tapasztaltál már olyat, hogy fiatalok és idősek jól érezték magukat egymás társaságában? Mikor? (Lásd 6. szakasz.) Mit tehetünk a családjukban és az egyházban azért, hogy ilyen kapcsolatokat ápoljunk?
- Milyen módokon segíthetnek az egyházi vezetők, valamint az egyházközségek vagy gyülekezetek tagjai abban, hogy kielégítsék az idősek szükségleteit? (Példáért lásd a 7. szakaszt.)
- Mit jelent számodra az, hogy megtapasztalod „a maradéktalan evangéliumi élet” örömét? (Lásd 8. szakasz.) Milyen példákat láttál arra, hogy valaki hithűen mindvégig kitartott?

Kapcsolódó szentírások

Példabeszédek 20:29; Ésaías 46:3–4; Lukács 2:36–38; Efézusbeliek 6:1–3; Titus 2:1–5; Jakab 1:27; T&Sz 121:7–8

Tanulmányi segédletek

„Ha a tanultak szerint cselekszel, még több dolgot fogsz megérteni maradandóan (lásd János 7:17)” (*Prédikáljátok evangéliumomat* [2008]. 19.). Érdemes lehet feltenned magadnak a kérdést, hogy miképpen alkalmazhatod az evangéliumi tanításokat a saját otthonodban, munkádban és egyházi elhívásaidban.

Jegyzetek

1. Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1987), 502.
2. Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography*, 504.
3. Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography*, 504–5.
4. In Conference Report, Oct. 1989, 3; lásd még *Ensign*, Nov. 1989, 4.
5. In Conference Report, Oct. 1989, 3; lásd még *Ensign*, Nov. 1989, 4.
6. In Conference Report, Oct. 1989, 3–5; lásd még *Ensign*, Nov. 1989, 4–6.
7. In Conference Report, Oct. 1989, 5; lásd még *Ensign*, Nov. 1989, 6.
8. In Conference Report, Oct. 1989, 5–6; lásd még *Ensign*, Nov. 1989, 6.
9. In Conference Report, Oct. 1989, 6–7; lásd még *Ensign*, Nov. 1989, 6–7.
10. In Conference Report, Oct. 1989, 7; lásd még *Ensign*, Nov. 1989, 7.
11. In Conference Report, Oct. 1989, 7–8; lásd még *Ensign*, Nov. 1989, 7–8.
12. In Conference Report, Oct. 1989, 8; lásd még *Ensign*, Nov. 1989, 8.

*A nemi tisztaság törvényének való engedelmesség „az
öröm és boldogság [jelentős] érzését” hozza*

A nemi tisztaság törvényének betartása

*„A menny erkölcsi kódexe mind a férfiak, mind a nők
számára a házasságkötés előtti teljes érintetlenség,
és a házasságkötést követő teljes hűség.”*

Ezra Taft Benson életéből

Ezra Taft Benson elnök egyházi és politikai vezetőként is sokat utazott, és nagyon is tudatában volt a világszerte tapasztalható erkölcsi hanyatlásnak, különösen a nemi tisztaság törvényét illetően. Határozottan kiállt ez ellen a hanyatlás ellen, azt tanítva, hogy „a nemi tisztaság törvénye örökkévaló jelentőségű tantétel”¹. Kijelentette, hogy „az egyházban és Isten királyságában a nemi tisztaság soha nem lesz idejét múlt, bármit mondjon vagy tegyen is a világ”². Ezt tanította továbbá: „Erkölcsök nélküli és rossz erkölcsű világban kell legyünk..., de nem kell *abból* valónak lennünk. Képesnek kell lennünk úgy ledőlni esténként, hogy ne kelljen előtte a lelkiismeretünknek altatódalt énekelnünk.”³

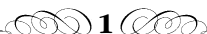
Hogy bemutassa milyen fontos tisztának maradni a világ erkölcstelen hatásaitól, Benson elnök az alábbi történetet osztotta meg:

„Eszembe jut egy történet egy fiatal lányról, aki – a szülei bölcs tanácsa ellenére – éppen egy kétes hírű helyen tervezett randevúzni a lovagjával. Azt kérdezte: »Ugyan mi baj lehet abból, ha csak oda-megyünk és megnézzük, mi van ott?« A szülei látszólag beadták a derekukat, és azt javasolták, hogy a csinos fehér ruháját vegye fel erre az alkalomra. Mielőtt a fiatalember megérkezett volna, az apa azt mondta: »Indulás előtt megtennél még nekem egy szívességet, és behoznál a füstölőből egy oldal szalonnát?«

A lány megrémült a kérdés hallatán, és ezt mondta: »A legszebb ruhámban? Soha nem tudom majd kiszedni belőle azt a szörnyű

szagot.« Az édesanyja erre így válaszolt: »Pontosan. Nem mehetsz a füstölőbe anélkül, hogy beléd ne ivódna valamennyi az ottani dolgokból. Szerintünk elég okos vagy ahhoz, hogy ne menj olyan helyre, ahonnan akár egy kicsit is kevésbé szépen és tisztán jössz ki, mint ahogyan bementél.« E bölcs tanács hatására a leányzó meghozta azt a helyes döntést, hogy szeplőtelenül és tisztán tartja magát a világ gonosz hatásaitól.”⁴

Ezra Taft Benson tanításai

Isten állította fel gyermekei számára a nemi tisztaság mércéjét.

Ebben az adományozási korszakban az Úr megerősítette a Sinai-hegyen adott parancsolatot, amikor ezt mondta: „Ne [kövess el] házasságtörést..., és *ne tegyél semmi ahhoz hasonló*” (T&Sz 59:6; kiemelés hozzáadva). Az Úr az idők kezdetétől fogva világos és elvételezhetetlen mércét állított fel a nemi tisztaságot illetően, amely mindig is változatlan volt, ma is az, és mindig az is marad. Ez a mérce pedig a nemi tisztaság törvénye. Ez mindenkire ugyanúgy vonatkozik – férfiakra és nőkre, idősekre és fiatalokra, gazdagokra és szegényekre egyaránt.⁵

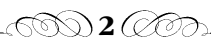
Az egyházban nincs erkölcsi kettős mérce. A mennyi erkölcsi kódex mind a férfiak, mind a nők számára a házasságkötés előtti teljes érintetlenség, és a házasságkötést követő teljes hűség.⁶

A Mormon könyvében Jákób próféta azt mondja nekünk, hogy az Úr gyönyörködik gyermekei nemi tisztaságában (lásd Jákób 2:28). Halljátok ezt, fivéreim és nőtestvéreim? Az Úr nem csupán elégedett, amikor nemileg tiszták vagyunk – Ő *gyönyörködik* a nemi tisztaságban. Mormon ugyanezt tanította fiának, Moróninak, amikor azt írta, hogy a nemi tisztaság és az erényesség „mindennél drágább és értékesebb” (Moróni 9:9).⁷

Istentől ered a férfiak és nők természetes vágya arra, hogy együtt legyenek. Az ilyen érintkezéseket azonban az Ő törvényei határolják. Amikor a házasság kötelékein belülre viszik azokat a dolgokat, amelyeknek a házasságon belül van a helyük, akkor azok helyesek és tetszőek Isten előtt, és teljesítik a sokasodásra és a föld betöltésére

vonatkozó parancsolatot. Amikor azonban ugyanezeket a dolgokat a házasság kötelékein kívülre viszik, akkor átokká válnak.⁸

Szeplőtelenül és tisztán járuljatok a házassági oltár elé. Tartogassátok a házassági kapcsolatotokra azokat a kellemes és bensőséges érintkezéseket, amelyek a menny Istenének szándéka szerint a házasság részei kell legyenek, és ne adjátok át magatokat ezeknek a házassági szövetségen kívül. Nem érdekel, hogy mit mond a világ, ezek Isten királyságának normái.⁹

E nemzedék gyötrő bűne a nemi erkölcstelenség.

E nemzedék gyötrő bűne a nemi erkölcstelenség. Joseph próféta kijelentése szerint ez több kísértés, több csapás és több nehézség forrása lesz Izráel elderei számára, mint bármi más.¹⁰

A nemi erkölcstelenség olyan vipera, amely ma nemcsak a világot, hanem az egyházat is marja. Ennek be nem ismerése veszélyes mulasztás lenne, akárha homokba dugnánk a fejünket. A bűnök besorolásában csak a gyilkosság és a Szentlélek megtagadása előzi meg a tiltott nemi kapcsolatokat, amelyeket paráználkodásnak nevezünk, ha a résztvevői házasulatlanok. Amikor egy házasság fél is részese, akkor súlyosabb a bűn, és azt házasságtörésnek nevezzük. Tudom, hogy az ország törvényei nem veszik a nemi tisztátalanságot olyan komolyan, mint Isten. Nem is büntetik olyan súlyosan, mint Isten. Ettől azonban az még nem lesz kevésbé förtelmes. Isten szemében csupán egyetlen erkölcsi mérce létezik a férfiak és a nők számára. Isten szemében a nemi tisztaság soha nem lesz idejét múlt.

[...] Nincs bűn, amely ma jobban hozzájárulna a Lélek elvesztéséhez az Úr népe között, mint a nemi szabadosság. Gáncsot vet népünknek, kárhozatra ítéli fejlődésüket, sötétbe borítja lelkük erejét, és egyéb bűnöknek is kiteszi őket.¹¹

Szörnyű veszély rejlik abban, ha a házasság előtti érintkezéseiteket testi alapra építitek. [...] Az ilyen törvénytelen érintkezések a későbbi házasság élet során is érzékeltetik hatásukat, csalódást, szív-fájdalmat és az otthon rendjének gyengülését okozva.¹²

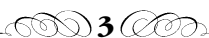
Az erkölcsi makulátlanság örökkévaló tantétel. Isten Lelke „nem lakozhat szentségtelen hajlékban” [lásd Hélamán 4:24]. A tisztaság

életadó; a szennyeség halálos. Isten szent törvényeit nem lehet büntetlenül megszegni. Nagy nemzetek buktak el, amikor erkölcsileg romlottá váltak, mert az erkölcstelenség bűnei olyan [lelki] hegeket és torzulásokat okoztak a népben, melyek miatt képtelenné váltak megfelelni koruk kihívásainak.¹³

A nemi tisztátalanság minden gonoszság közül a legkárhozatosabb, míg az erkölcsi feddhetetlenség a sikeres otthonteremtés egyik legerősebb bástyája. Erkölcstelenségre nem lehet boldog és sikeres családokat építeni.¹⁴

Egyesek azzal az érveléssel igazolják erkölcstelenségüket, hogy az ellene ható korlátok pusztán vallási szabályok – ezek a szabályok pedig értelmetlenek, mivel valójában nincs Isten. Amint az előttek is nyilvánvaló, ez pusztán egy hazug kifogáskeresés, melynek célja az illető érzéki vágyának, bujaságának és szenvedélyének kimagyarázása. Isten törvénye visszavonhatatlan. Mindenkire vonatkozik, akár hisznek Istenben, akár nem. Mindenkire érvényesek a büntetései, függetlenül attól, hogy valaki hogyan próbál kifogásokat keresni hozzájuk, vagy figyelmen kívül hagyni őket.

Az erkölcstelenség... mindig magával hozza állandó kísérőjét – a lelkifurdalást. Senki nem merülhet bele úgy a szabados nemi kapcsolatokba, hogy ne szenvedné el ennek káros következményeit. Nem tehet rosszat úgy, hogy jó érzései legyenek – ez lehetetlen. Amikor valaki megszegi Isten egyik törvényét, akkor megfizeti ezért a büntetést szívfájdalomban, szomorúságban, lelkifurdalásban, alacsony önbecsülésben, valamint megszakítja a kapcsolatot Isten Lelkével.¹⁵

Hogy erkölcsileg feddhetetlenek maradjunk, fel kell készítenünk magunkat a kísértéseknek való ellenállásra.

A legtöbben az alapvető emberi szükségletek kielégítésének elhibázott próbálkozása közben esnek nemi bűnbe. Mindannyian éreztük már annak szükségét, hogy szeressenek és értékeljenek bennünket. Mindannyian törekszünk életünkben az öröme és a boldogságra. Sátán ennek tudatában, az alapvető szükségleteikre rájátszva csábítja az embereket az erkölcstelenségbe. Élvezeteket, boldogságot és beteljesedést ígér.

Ez azonban – természetesen – ámítás. Ahogyan azt a Példabeszédek írója mondja: „A ki pedig asszonyryal paráználkodik, bolond; a ki magát el akarja veszteni, az cselekszi ezt!” (Példabeszédek 6:32). A lámánita Sámuel ugyanezt tanította, amikor azt mondta, hogy „gonosz cselekedetekben kerestétek a boldogságot, mely ellentétben áll [az] igazlelkűség természetével” (Hélamán 13:38). Alma ennél is egyszerűbben mondta: „A gonoszság sohasem volt boldogság” (Alma 41:10).¹⁶

Van egy régi mondás: jobb felkészülni és megelőzni, mint helyrehozni és megbánni. Mily igaz ez a nemi tisztaság törvényére! Első védelmi vonalunk az erkölcsösségünk megőrzésében az, hogy felkészítjük magunkat a kísértéseknek való ellenállásra, és őrizkedünk a bűnbeeséstől.¹⁷

Tiszta gondolatok

Írányítsátok a gondolataitokat! Senki sem lép az erkölcstelen-ségbe egyetlen pillanat alatt. Az erkölcstelenség első magvait mindig az elmében vetik el. Amikor engedjük, hogy gondolataink buja és erkölcstelen dolgokon időzzenek, megteesszük az első lépést az erkölcstelenségbe vivő úton. Különösen a pornográfia gonosz voltára figyelmeztettek benneteket. Újra és újra azt halljuk azoktól, akik a bűn mélységeibe süllyedtek, hogy az odavezető út első lépéseit a pornográf anyagok jelentették. A Szabadító azt tanította, hogy ha valaki akár csak rátekinet egy asszonyra a testi vágyai által vezérelve, más szóval engedi, hogy a gondolatai irányítás nélkül kalandozzanak, az máris házasságtörést követett el övele a szívében (lásd Máté 5:28; T&Sz 63:16).¹⁸

Akik tiszta gondolatokat forgatnak elméjükben, nem követnek el piszkos tetteket. Nemcsak a cselekedeteitekért vagytok felelősek Isten előtt, hanem a gondolataitok irányításáért is. Éljetek úgy, hogy a gondolataitokat és tetteiteket akár ki is vetíthessék egy képernyőre a gyülekezetekben anélkül, hogy szégyenetekben pironkodnotok kellene. Továbbra is igaz a régi mondás: gondolatokat vetsz – tetteket aratsz; tetteket vetsz – viselkedést aratsz; viselkedést vetsz – jellemet aratsz, és a jelmed meghatározza örökkévaló rendeltetésedet. Ahogyan az ember gondolkodik, olyan ő. (Lásd Példabeszédek 23:7.)¹⁹

Alaposan gondoljátok át Alma próféta szavait tévelygő fiához, Koriántonhoz: „[Hagyj fel] a bűneiddel, és [ne menj] többé szemed kívánságai után...” (Alma 39:9).

„Szemed kívánságai.” Mit jelent napjainkban ez a kifejezés?

Kihívó és buja mozifilmeket, tévéműsorokat és videókat.

Szeméremsejtő és pornográf folyóiratokat és könyveket.

Azt tanácsoljuk nektek..., ne szennyezzétek elméteket ilyen lealacsonyító tartalommal, mert az az elme, amelyen átfolyik ez az ocsmányság, soha többé nem lesz már a régi.²⁰

Legyetek tiszták! Legyetek erényesek a gondolataitokban és tetteitekben. Olvassatok jó könyveket. Soha ne engedjétek az elméteket kitenni a pornográfiának. [...] Az Úr szavaival: „...gondolataid pedig díszítse szüntelenül az erény; akkor majd megerősödik önbi-zalmad Isten színe előtt. A Szentlélek állandó társad lesz...” (T&Sz 121:45–46).²¹

Imádkozás erőért

Mindig imádkozzatok azért a hatalomért, mellyel ellenállhattok a kísértésnek. A kísértés mindannyiunkat megkönyékez. Sokféle alakban és álcában érkezik, de az Úr megadta nekünk a kulcsot az ellenálláshoz. Ezt mondta Joseph Smith prófétának: „Mindig imádkozz, hogy győztesként kerülj ki; igen, hogy legyőzhesd a Sátánt, és megmenekülhess a Sátán szolgálóinak kezeitől, amelyek munkáját fenntartják!” (T&Sz 10:5). Napi imáinkban kérjünk az Úrtól állandó erő a kísértésekkel szembeni kitartáshoz, különösen a nemi tisztaság törvényét érintő kísértések tekintetében.²²

Nem helyeztetik elétek olyan kísértés, melyet ne tudnátok ki-kerülni. Ne engedjétek magatokat olyan helyzetbe kerülni, ahol könnyű a bukás. Hallgassatok a Lélek késztetéseire! Ha nem érzitek úgy, hogy imádkozhattok és az Úr áldását kérhetitek az általatok éppen folytatott tevékenységgel kapcsolatban, akkor helytelen tevékenységet végeztek.²³

A helytelen helyzetek kerülése

Házasságban élő férfiak és nők időnként kacérkodnak és évődnek a másik nem tagjaival. Úgy mond ártatlan találkozók történnek,

„Ti, akik egyedülállók vagytok és randevúztok, gondosan tervezzétek meg a pozitív és építő tevékenységeiteket...”

és túlzottan sok időt töltenek együtt. Ezekben az esetekben az emberek mindig azzal a magyarázattal élnek, hogy ezek csupán a barátság természetes megnyilvánulásai. Ami azonban ártatlan évdésnek tűnik, vagy egyszerűen egy kis szórakoztató időtöltésnek egy ellenkező nemű személlyel, könnyen fordulhat sokkal komolyabbra, és végül hűtlenséghez vezethet.

A legjobb, ha feltesszük magunknak a kérdést: elégedett lenne a feleségem, ha tudná, hogy ezt teszem?²⁴

Ha házasságban éltek, amikor csak lehet, kerüljétek el, hogy egyedül maradjatok egy ellenkező nemű személlyel. Az erkölcsatlenség számos tragédiája úgy indul, hogy egy férfi és egy nő kettesben marad az irodában, a gyülekezeti házban, vagy az autóban. Eleinte talán nincs is jelen a bűn szándéka, vagy akár még a gondolata sem. A helyzet azonban a kísértés termékeny melegágyát jelenti. Az egyik dolog vezet a másikhoz, és igen hamar tragédia lesz a vége. Sokkal könnyebb eleve elkerülni az ilyen helyzeteket, hogy a kísértésnek esélye se legyen táplálékra lelteni.²⁵

Visszafogottság

Legyetek visszafogottak! Az öltözködésben, beszédben és magaviseletben tanúsított visszafogottság mutatják csak igazán a kifinomultságot, és fémjelzik az erényes utolsó napi szentet. [...] Kerüljétek azt, ami alantas, közönséges és kihívó.²⁶

Egészséges, pozitív tevékenységek

Jóval győzzétek le a gonoszt! Sok gonosz hajlamot győzhetnek le helyénvaló testi erőfeszítések és egészséges tevékenységek által. Az egészséges lélek, mely mentes az alkohol és a dohány testet-lelket tompító befolyásától, jobb állapotban van ahhoz, hogy legyőzze az ördögöt.²⁷

Ti, akik egyedülállók vagytok és randevúztok, gondosan tervezzétek meg a pozitív és építő tevékenységeiteket, nehogy kettesben maradjatok, és – egyéb tennivaló híján – a testi vonzalmaitokban osztozzatok. [...] E tantétel úgy szól, hogy a pozitív tevékenységekkel megtöltött életben nincs esélye a negatív dolgok megerősödésének.²⁸

Töltsétek meg életeteket az erő pozitív forrásaival. Nem elegendő csupán megpróbálni ellenállni a gonosznak, vagy kisöpörni életünkől a bűnt. Meg is kell töltenünk az életünket igazlelkűséggel. Olyan tevékenységekben kell részt vennünk, amelyek lelki erőt eredményeznek.

Olyan tevékenységekre gondolok, mint a szentírásokban való elmélyedés. Olyan erő áramlik az életünkbe, amikor naponta olvassuk és tanulmányozzuk a szentírásokat, amelyet semmilyen más módon nem lehet meglegelni. A napi ima is nagy erő forrása. A konkrét erőért vagy különleges áldásokért tartott böjt a rendes képességeinken túl is megáldhat bennünket. A keresztyéni szolgálat, a gyűlések látogatása, a királyságban való szolgálat – mind hozzátesznek az elraktározott erőnkhez és hatalmunkhoz.

Többet kell tegyünk annál, hogy egyszerűen eltávolítjuk a negatív befolyásokat az életünkől. Fel kell azokat cserélnünk igazlelkű tevékenységekre, amelyek feltöltenek bennünket a helyes élethez szükséges erővel és elkötelezettséggel.²⁹

Ezra Taft Benson elnök azt tanácsolta a szülőknek, hogy tanítsák gyermekeiket a nemi tisztaság törvényéről

4

Megfelelő bűnbánat által mindazok, akik nemi bűnökbe bonyolódtak, ismét tisztává válhatnak.

Lehetnek olyanok, akiknek már túl későn jön a felkészülés és megelőzés tanácsa. Talán már mélyen belebonyolódtatok egy komoly bűnbe. Ha ez a helyzet, akkor jelenleg nincs más választásotok, mint helyrehozni az életeteket és megbánni a bűneiteket. Nektek öt fontos dolgot javaslok, melyeket megtehettek azért, hogy visszatérjete az erkölcsi makulátlanság állapotába. Azonnal meneküljete minden olyan helyzetből, amely éppen bűnre visz, vagy majd bűnre vihet benneteket. Könyörögjete az Úrhoz a győzelemhez szükséges hatalomért. Engedjéte, hogy a papsági vezetőitek segítsenek tisztázni a vétkeket, és térjete vissza az Úr teljes jogú társaságába. Igyatok a mennyei kútból, és töltséte meg életeteket az erő pozitív forrásaival. Emlékezzete, hogy megfelelő bűnbánat által ismét tisztává válhattok.

Biztos az ígéret azok számára, akik megfizete az igaz bűnbánat által megkövetelt árat. Újból tiszták lehettek. A kétségbeesés

elmúlhat. A megbocsátás édes békessége beáramlik majd az életekbe. Az Úr világosan beszélt ebben az adományozási korszakban, amikor ezt mondta: „Íme, aki megbánta bűneit, annak megbocsátatik, és én, az Úr, nem emlékszem azokra többé” (T&Sz 58:42).³⁰

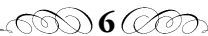
5

A szülők tanítsák meg gyermekeiket a nemi tisztaság törvénye szerint élni.

A szülők már kora gyermekkorban adjanak gyermekeiknek konkrét útmutatást a nemi tisztaságot illetően mind testi, mind erkölcsi védelmük érdekében.³¹

Ha a szülők szeretik és tisztelik egymást, és ha e szent társas kapcsolatukat a teljes támogatás és a vitathatatlan házastársi hűség jellemzi, akkor ezek a lényegi dolgok a holnap otthonaiba is tovább lesznek örökítve. Ennek megfelelően, ha civódás, veszekedés és széthúzás van otthon, valamint a másokkal való kacérkodás veszélyes szokása a távollétek idején, akkor ezáltal a holnap otthonai gyengülni fognak.

[...] Az otthonainknak erős bástyákká kell válniuk, ahol az igaz-lelkűség uralkodik; be kell vigyünk oda a személyes tisztaságból, a vitathatatlan házastársi hűségből, és az egyszerű családi odaadásból fakadó békességet, egységet és önzetlenséget. A szülőknek isteni intézményként kell elfogadniuk a házasságot, és tisztelniük kell a szülői mivoltot. A gyermekeket elvek és példák kell, hogy ösztönözzék a házasságra való felkészülésben, hogy úgy őrizzék meg a nemi tisztátalanságtól, mint egy undorító ragálytól, és hogy gyakorolják az egyéb alapvető keresztényi erényeket is.³²

6

Isten azért adta nekünk a nemi tisztaság törvényét, hogy örömünk lehessen.

Mennyei Atyánk semmire sem vágyik jobban, mint a mi boldogságunkra. Csak olyan dolgokat ad tudtunkra, melyek örömet hoznak nekünk, és az Isten által adott egyik olyan tantétel, mely leginkább segít minket örömmre lelni, az a nemi tisztaság törvénye. Teljes szívemből azért imádkozom, hogy a legkomolyabban

fontoljátok meg e törvény megtartásának örömteli következményeit, valamint megszegésének tragikus következményeit.³³

Az egyik indoka az erénynek – mely magába foglalja a személyes nemi tisztaságot, a tiszta gondolatokat és szokásokat, valamint a feddhetetlenséget – az, hogy Isten munkájának végzéséhez muszáj rendelkezünk a Lélekkel és Isten hatalmával az életünkben. E hatalom és befolyás nélkül nem vagyunk jobb helyzetben, mint más szervezetek tagjai. Ez az erény fényesen ragyog, és egy jobb életre bír másokat, valamint arra indítja a nem egyháztagokat, hogy érdeklődjenek hitünkről.³⁴

Legyetek hűek Isten szent törvényeihez! Emlékezzetek rá, hogy nem lehet büntetlenül megszegni azokat. Ha boldogok és sikeresek szeretnétek lenni földi érintkezéseitekben, udvarlásotokban és otthonderemtésetekben, igazítsátok életeteket a menny örökkévaló törvényeihez. Nincs más mód.³⁵

Nincs tartós boldogság az erkölcstelenségben. Nem lelhető öröm a nemi tisztaság törvényének megszegésében. Pont az ellenkezője igaz. Lehet benne pillanatnyi élvezet, és egy ideig úgy tűnhet, hogy minden csodálatos. A kapcsolat azonban igen hamar megromlik. Megjelenik a bűntudat és a szégyenérzet. Elkezdünk attól félni, hogy bűneink kitudódnak. Lopakodunk és bujkálunk, hazudunk és csalunk kell. A szerelem lassan elhal, és növekedésnek indul a keserűség, a féltékenység, a harag, de még a gyűlölet is. Mindezek természetes következményei a bűnnek és a törvényszegésnek.

Másfelől, amikor engedelmeskedünk a nemi tisztaság törvényének, és erkölcsünk szeplőtelenek maradnak, akkor meg tapasztaljuk a megnövekedett szeretet és békeesség, a házastársunk iránti nagyobb bizalom és tisztelet, az egymás iránti mélyebb elkötelezettség áldásait – tehát az öröm és boldogság mély és jelentős érzését.³⁶

Javaslatok a tanulmányozáshoz és a tanításhoz

Kérdések

- Benson elnök azt mondta, hogy az Úr mércéje a nemi tisztaságot illetően „világos és eltéveszthetetlen” (1. szakasz). Hogyan különbözik ez a mérce a világ üzeneteitől?

- Mik a következményei annak, ha megszegik a nemi tisztaság törvényét? (Példákért lásd a 2. szakaszt.)
- Milyen konkrét dolgokat tehetünk azért, hogy oltalmazzuk magunkat és családjunkat a nemi kísértéstől? (Példákért lásd a 3. szakaszt.)
- Tekintsd át Benson elnök tanácsát azok számára, akik „komoly bűnökbe” estek (4. szakasz). Milyen gondolataid és érzéseid vannak, amikor az Úr azon ígérete felől elmélgedsz, hogy a bűnbánókat „teljes jogú társaságába” fogadja vissza?
- Szerinted miért fontos az, hogy a szülők „már kora gyermekkorban adjanak gyermekeiknek konkrét útmutatást a nemi tisztaságot illetően”? Miként befolyásolja a szülők egymás iránti hűsége gyermekeik érzéseit a házassággal és a nemi tisztaság törvényével kapcsolatosan? (Lásd 5. szakasz.)
- Mik az örömteli következményei annak, ha betartják a nemi tisztaság törvényét? (Példákért lásd a 6. szakaszt.)

Kapcsolódó szentírások

1 Mózes 39:7–21; 1 Korinthusbeliek 6:18–20; Galátziabeliek 5:16; Alma 38:12; 39:3–5; 3 Nefi 12:27–30; T&Sz 42:22–25

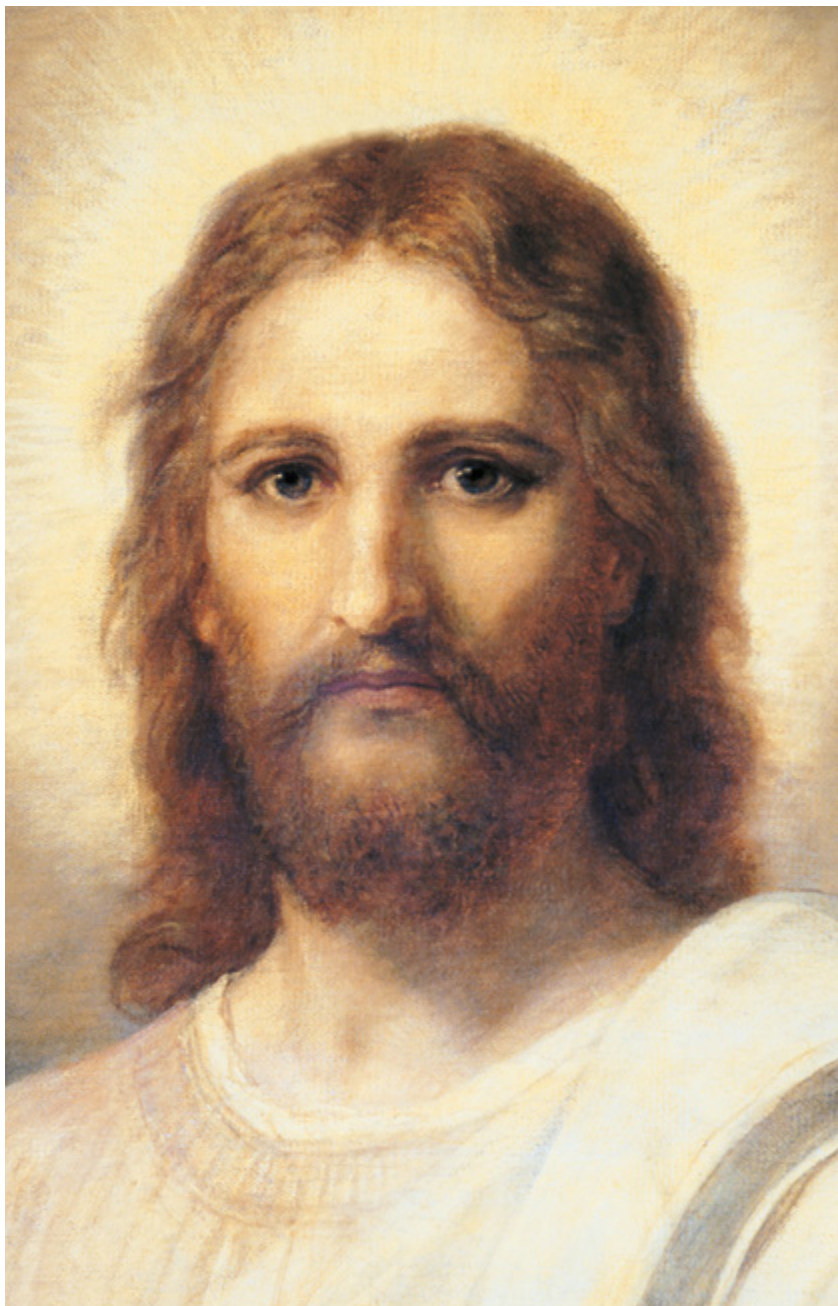
Segítség a tanításhoz

„Bátorítsd arra a tanulóidat, hogy a tanulásra és részvételre készen jöjjenek az órára! Amikor egyénekként az evangélium tanulására törekszenek, valószínűleg hozzá fognak járulni a tanulás légköréhez az órák alatt” (*Tanítás, nincs nagyobb elhívás* [2000]. 80.).

Jegyzetek

1. “The Law of Chastity,” *New Era*, Jan. 1988, 4.
2. “To ‘the Rising Generation,’” *New Era*, June 1986, 6.
3. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), 285.
4. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 282–83.
5. “The Law of Chastity,” 4.
6. “To ‘the Rising Generation,’” 5–6.
7. “The Law of Chastity,” 4.
8. In Conference Report, Oct. 1964, 59.
9. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 281.
10. “Cleansing the Inner Vessel,” *Ensign*, May 1986, 4; the statement by Joseph Smith is quoted in Brigham Young, “Instructions to Missionaries,” *Deseret News*, June 13, 1860, 113.
11. In Conference Report, Oct. 1964, 59.
12. “Your Charge: To Increase in Wisdom and Favor with God and Man,” *New Era*, Sept. 1979, 43.
13. In Conference Report, Oct. 1959, 113.
14. In Conference Report, Apr. 1949, 196.
15. *This Nation Shall Endure* (1977), 97.
16. “The Law of Chastity,” 4–5.
17. “The Law of Chastity,” 6.

18. "The Law of Chastity," 6.
19. In Conference Report, Oct. 1964, 60.
20. "To the 'Youth of the Noble Birthright,'" *Ensign*, May 1986, 45; lásd még "To the Young Women of the Church," *Ensign*, Nov. 1986, 81.
21. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 285.
22. "The Law of Chastity," 6.
23. In Conference Report, Oct. 1964, 60.
24. "The Law of Chastity," 6.
25. "The Law of Chastity," 6.
26. "To the Young Women of the Church," *Ensign*, Nov. 1986, 83.
27. In Conference Report, Oct. 1964, 60.
28. "The Law of Chastity," 6.
29. "The Law of Chastity," 7.
30. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 284.
31. In Conference Report, Oct. 1964, 59.
32. In Conference Report, Apr. 1949, 197, 198.
33. "The Law of Chastity," 7.
34. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 278.
35. "Your Charge: To Increase in Wisdom and Favor with God and Man," 43.
36. "The Law of Chastity," 5.

*A Szabadító, aki „szelíd és alázatos szívű” (Máté 11:29),
Ő a mi nagyszerű példánk az alázatra*

Óvakodjatok a kevélységtől!

„A kevélység az egyetemes bűn, a nagy erkölcsi véték. A kevélység ellenszere az alázatosság...”

Ezra Taft Benson életéből

Az egyház elnökeként elmondott első általánoskonferenciai beszédében Ezra Taft Benson elnök a kevélység és az alázat közötti különbségről tanított:

„A kevélység nem tekint fel Istenre, és nem törődik azzal, hogy mi a helyes. Oldalra néz az emberre, és arról vitatkozik, hogy kinek van igaza.

[...] A kevélység jellemzője inkább az, hogy »mit akarok az élettől?«, mintsem az, hogy »mit akar Isten, mit tegyek az életemmel?«. Akaratosság, Isten akarata helyett. Emberek miatti félelem, istenfélelem helyett.

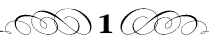
Az alázat Isten akaratára reagál – ítéleteinek félésére és a körülöttünk lévők szükségleteire. A kevélyek fülében a világ tapsa zeng; az alázatosak szívét mennyei taps melengeti.”¹

Ezek a tanítások ismertek voltak azok előtt, akik Benson elnökkel szolgáltak a Tizenkét Apostol Kvórumában. Tudták, hogy kvórumuk elnökeként soha nem a saját nézetei foglalkoztatták, hanem mindig Isten akaratának megismerése és követése. Boyd K. Packer elnök, aki később maga is a Tizenkettek Kvórumának elnökeként szolgált, ezt mondta Benson elnök hozzáállásáról a kvórumgyűlések tanácskozásaihoz: „Nyugodtan ellentmondhattál Benson elnöknek anélkül, hogy aggódnod kellett volna, hogy magára veszi. Teljes körű tanácskozásaink voltak egy-egy ügyről anélkül, hogy az ő feltetelezett álláspontja miatt aggódtunk volna.”² Russell M. Nelson, aki két éven át szolgált Benson elnök vezetése alatt a Tizenkettek Kvórumában, ezt mondta: „Minden megfontolandó ügyben, még

ha az nem is egyezett a saját véleményével, Benson elnök egyetlen mércével mérte a helyzetet: mi a legjobb a királyság számára? Ha ez azzal járt, hogy egy redőt másképp kellett hajtogatni, mint ahogy eltervezte – ám legyen! Csak azt akarta, ami a legjobb volt a királyság számára.”³

Benson elnök vezető kormányzati beosztásban is ugyanilyen elkötelezett volt azíránt, hogy azt tegye, ami a legjobb Isten királyságának. Amikor az Egyesült Államok földművelésügyi minisztereként szolgált, sokszor volt része a „világ tapsában”⁴, és nagy mennyiségű kemény kritikában is. Ő egyiket sem engedte a fülében zengeni. Ehelyett hű maradt azokhoz az emlékeztető szavakhoz, amelyeket a felesége, Flora intézett hozzá gyakran: „Ne foglalkoztasson a világ rólad alkotott véleménye, ameddig az Úr előtt igaz vagy.”⁵ Kielégítette a halk „mennyei taps”⁶, és mindig arra törekedett, hogy feleljen Isten akarátára.

Ezra Taft Benson tanításai

Az Úr figyelmeztet bennünket, hogy óvakodjunk a kevélységtől.

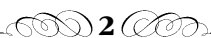
A Tan és a szövetségek elmondja nekünk, hogy a Mormon könyve „egy bukott nép feljegyzés[e]” (T&Sz 20:9). Miért buktak el? Ez a Mormon Könyvének egyik legfőbb üzenete. Mormon a következő szavakkal adja meg erre a választ a könyv utolsó fejezetében: „Íme, ezen nemzet, vagyis a nefita nép kevélysége bizonyul pusztulásuk okának” (Moróni 8:27). Majd pedig, nehogy elszalasszuk a Mormon könyvének eme nagy jelentőségű üzenetét ettől az elbukott néptől, az Úr a Tan és a szövetségekben is figyelmeztet, hogy „óvakodjatok a kevélységtől, különben olyanokká lesztek, mint a régi nefiták” (T&Sz 38:39).

Buzgón könyörgöm a hitetekért és az imáitokért, miközben megpróbálok rávilágítani a Mormon könyve ezen üzenetére: a kevélység bűnére. Ez az üzenet erősen nyomja a lelkemet már egy ideje, és tudom, hogy az Úr azt akarja, hogy most hangozzon el.

A halandóság előtti tanácsban a kevélység okozta, hogy Lucifer, „a hajnal fia” elbukott. (2 Nefi 24:12–15; lásd még T&Sz 76:25–27;

Mózes 4:3.) Ennek a világnak a végén, amikor Isten tűzzel tisztítja meg a földet, a kevélyek elégnének, mint a tarló, a szelídek pedig örökölni fogják a földet. (Lásd 3 Nefi 12:5; 25:1; T&Sz 29:9; JST 1:37; Malakiás 4:1.)

A Tan és a szövetségekben az Úr háromszor használja az „óvakodj a kevélységtől” kifejezést, figyelmeztetve többek között az egyház második elderét, Oliver Cowderyt, valamint Emma Smithet, a próféta feleségét (T&Sz 23:1; lásd még 25:14; 38:39).⁷

A kevélység legfőbb jellemzője az ellenségeskedés Istennel és embertársainkkal szemben.

A kevélység egy igen félreértett bűn, és sokan tudatlanságban vétkeznek. (Lásd Móziás 3:11; 3 Nefi 6:18.) A szentírásokban nincs olyan, hogy jogos kevélység – a kevélység mindig bűnnek számít. Függetlenül tehát attól, hogy a világ hogyan használja ezt a kifejezést, nekünk azt kell megértenünk, hogyan használja Isten ezt a kifejezést, hogy megérthessük a szentírások nyelvezetét, és hogy az javunkra válhasson (lásd 2 Nefi 4:15; Móziás 1:3–7; Alma 5:61).

Legtöbbször úgy gondoljuk, hogy a kevélység énközpontúság, önteltség, hencegés, fennhéjázás vagy gőg. Mindezek részét képezik e bűnnek, de nem tartalmazzák annak velejét, vagyis a lényegét.

A kevélység központi jellemzője ugyanis az ellenségeskedés – ellenségeskedés Istennel és ellenségeskedés az embertársainkkal. Az *ellenségeskedés* azt jelenti: „gyűlölet valami iránt, rosszindulat vagy az ellenállás egy állapota”. Ezen erő által szeretne Sátán uralkodni felettünk.

A kevélység természetéből fakadóan versengő. Saját akaratunkat szembeállítjuk Isten akaratával. Amikor kevélységünket Isten felé irányítjuk, annak lelkülete ez: „az én akaratom legyen meg, nem a tiéd”. Ahogyan Pál mondta, az ilyen „a maga hasznát keresi, nem a Krisztus Jézusét” (Filippibeli 2:21).

Ha akaratunk Isten akaratával verseng, akkor vágyaink, ösztöneink és szenvedélyeink zabolátlanná válhatnak (lásd Alma 38:12; 3 Nefi 12:30).

A kevélyek nem képesek elfogadni, hogy Isten hatalma nyújtson iránymutatást az életükben (lásd Hélamán 12:6). Az igazságról vallott felfogásukat helyezik szembe Isten fenséges tudásával, a képességeiket Isten papsági hatalmával, a teljesítményeiket pedig az Ő hatalmas műveivel.

Az Isten ellen irányuló ellenségeskedésünk sok címkét viselhet magán, úgymint a lázadás, a keményszívűség, a merevnyakúság, a bűnbánat hiánya, a felfuvalkodottság, a sértődékenység, valamint a jelek keresése. A kevélyek azt kívánják, hogy Isten értsen velük egyet. Hallani sem akarnak arról, hogy ők változtassanak a saját véleményükön azért, hogy az egyezzen Istenével.

A kevélység e nagyon is gyakori bűnének másik nagy alkotóeleme az embertársainkkal szembeni ellenségeskedés. Naponta megkísértetünk, hogy magunkat mások fölé emeljük, őket pedig lekicsinyeljük (lásd Hélamán 6:17; T&Sz 58:41).

A kevélyek minden embert ellenségükké tesznek azáltal, hogy intellektuális képességeiket, véleményüket, eredményeiket, vagyosukat, tehetségeiket vagy a világ egyéb mérőeszközeit szembeállítják másokkal. C. S. Lewis szavaival: „A kevélység nem leli élvezetét valaminek a birtoklásában, hanem csak abban, ha többet birtokol belőle, mint a másik ember. [...] Az összehasonlítás az, ami kevélyté tesz: a jóleső érzés, hogy a többiek felett állsz. Amint vége van a versengésnek, eltűnik a kevélység is” (*Mere Christianity*, New York: Macmillan, 1952, pp. 109–10).

A földi élet előtti tanácsban Lucifer szembeállította saját javaslatát az Atya azon tervével, amelyet Jézus Krisztus támogatott (lásd Mózes 4:1–3). Azt kívánta, hogy mindenkinél jobban dicsőítsék őt (lásd 2 Nefi 24:13). Röviden szólva, kevély vágya arra irányult, hogy megfossza Istent a trónjától (lásd T&Sz 29:36; 76:28).

A szentírások bővelkednek annak bizonyítékaiban, hogy milyen súlyos következményekkel jár a kevélység bűne az egyénekre, csoportokra, városokra és nemzetekre nézve. „A megromlás előtt kevélység jár” (Példabeszédek 16:18). Ez pusztította el a nefita nemzetet és Szodoma városát (lásd Moróni 8:27; Ezékiel 16:49–50).⁸

Noé király kevélysége Abinádi és a saját halálához vezetett

3

A kevélyek sokkal jobban félik az emberek ítéletét, mint Isten ítéletét.

A kevélység vezetett Krisztus keresztre feszítéséhez. A farizeusok azon dühödtek fel, hogy Jézus Isten Fiának nevezte magát: ez fenyegetést jelentett az ő helyzetükre, így hát összeesküvést szerveztek a megöletésére (lásd János 11:53).

Saul kevélységből lett Dávid ellensége. Féltékeny volt, mert az izraelita asszonyok sokasága azt énekelte, hogy „megverte Saul az ő ezerét és Dávid is az ő tízezerét” (1 Sámuel 18:6–8).

A kevélyek sokkal jobban félik az emberek ítéletét, mint Isten ítéletét (lásd T&Sz 3:6–7; 30:1–2; 60:2). A „mit gondolnak majd rólam az emberek?” többet nyom a latban, mint az, hogy „mit gondol majd rólam Isten?”.

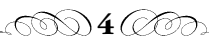
Noé király már közel állt ahhoz, hogy szabadon engedje Abinádi prófétát, ám amikor gonosz papjai a kevélységét legyeztették, akkor

a lángok közé küldte Abinádit (lásd Móziás 17:11–12). Heródest elszomorította felesége azon kérése, hogy lefejeztesse Keresztelő Jánost. De kevély vágya miatt, hogy jó színben tűnjön fel, tehát „a vendégek miatt” megölette Jánost (lásd Máté 14:9 és Márk 6:26).

Az emberek ítéletétől való félelem az emberek jóváhagyásáért való versengésben nyilvánul meg. A kevélyek „inkább szereti[k] az emberek dicséretét, mintsem az Istennek dicséretét” (János 12:42–43). A tetteink indítékában nyilvánul meg a bűn. Jézus azt mondta, hogy Ő „mindenkor azokat cseleksz[i]”, ami Istennek tetsző (János 8:29). Nem lenne jobb, ha az ösztönözne bennünket, hogy Isten tetszése szerint cselekedjünk ahelyett, hogy megpróbáljuk magunkat a testvérünk fölé emelni, és azon igyekezni, hogy felülmúljunk másokat?

Néhány kevély ember nem annyira azon aggódik, hogy a bére elegendő-e a szükségletei kielégítéséhez, hanem inkább azon, hogy magasabb-e a bére, mint valaki másé. Ők azt tekintik jutalomnak, ha mindenki másnál jobbak. Ez a kevélységből eredő ellenségeskedés.

Amikor kevélység uralja a szívünket, elveszítjük a világtól való függetlenségünket, és szabadságunkat az emberek ítéletének rabságába vetjük. A világ túlharsogja a Szentlélek suttogásait. Az emberi érvelések semmibe veszik Isten kinyilatkoztatásait, és a kevélyek elengedik a vasrudat (lásd 1 Nefi 8:19–28; 11:25; 15:23–24).⁹

A kevélység sokféle módon nyilvánul meg.

A kevélység olyan bűn, amelyet könnyen észreveszünk másokban, de csak ritkán ismerünk fel önmagunkban. A legtöbben úgy tekintünk a kevélységre, mint a csúcson lévő emberek – a gazdagok és a tanultak – bűnére, akik lenéznek ránk, többiekre (lásd 2 Nefi 9:42). Létezik azonban köztünk egy sokkal gyakoribb betegség – ez pedig a letről felfelé tekintő kevélység. Igen sokféle módon nyilvánul meg, úgymint a hibakeresésben, a pletykálkodásban, a rágalmazásban, a zúgolódásban, a lehetőségeinket meghaladó életmódban, az irigységben, a sóvárgásban, a másikat felemelni képes hála és dicséret visszatartásában, valamint az engesztelhetetlenségben és féltékenységben.

Az engedetlenség lényegében egy kevély hatalmi harc valaki olyannal szemben, akinek fennhatósága van felettünk. Ez lehet egy szülő, egy papsági vezető, egy tanár, vagy végső soron Isten is. A kevély ember gyűlöli azt a tényt, hogy valaki felette áll. Úgy gondolja, ez lealacsonyítja őt.

Az önzés egyike a kevélység hétköznapiabb arcainak. „Hogyan érint engem mindez?” – e körül forog minden, ami számít: az ön-hittség, az önsajnálát, a világi önmegvalósítás, az önös érdekek ki-elégítése és maga az önzés.

A kevélység titkos összeesküvéseket eredményez, melyeket hatalom- és haszonszerzésre, valamint a világ dicsőségének elnyerésére hoznak létre (lásd Hélamán 7:5; Ether 8:9, 16, 22–23; Mózes 5:31). A kevélység bűnének e gyümölcsei – vagyis a titkos összeesküvések – döntötték meg a járedita és nefita civilizációkat, és sok más nemzet bukásának voltak és lesznek is még okozói. (Lásd Ether 8:18–25.)

A kevélység másik arca a viszálykodás. A vitatkozások, veszekedések, az igazságtalan uralom, a nemzedéki szakadékok, a válások, a házastársi bántalmazás, a lázongások és zavargások mind a kevélység ezen fajtájába tartoznak.

A családukban lévő viszálykodás elúzi az Úr Lelkét. Elúzi továbbá számos családtagunkat is. A viszálykodás mértéke egy barátságtalan szótól akár a világméretű ellenségeskedésig is terjedhet. A szentírások elmondják, hogy „csak háborúság lesz a kevélységből” (Példabeszédek 13:10; lásd még Példabeszédek 28:25).

A szentírások tanúsága szerint a kevélyek sértődékenyek és haragtartók (lásd 1 Nefi 16:1–3). Visszatartják megbocsátásukat, csak azért, hogy a másik az adósuk maradjon, és igazolják sértettségüket.

A kevélyeknek nehéz elfogadni a tanácsot vagy a helyesbítést (lásd Példabeszédek 15:10; Ámós 5:10). Védekezővé válnak, hogy igazolják gyarlóságaikat és kudarcaikat, és kifogásokat keressenek rájuk (lásd Máté 3:9; János 6:30–59).

A kevélyek a világ véleményére alapozzák, hogy értékesek-e, vagy sem. Önbecsülésüket az határozza meg, hogy ezen ítélet szerint hol állnak éppen a világi sikerek számlárlétráján. Akkor érzik magukat egyénileg értékesnek, ha minél többen vannak olyanok,

Az alázat egységet teremt és erőt visz a házasságokba és a családokba

akik alattuk állnak teljesítményben, tehetségben, szépségben vagy szellemi képességekben. A kevélység rút. Azt állítja, hogy „a te sikered az én kudarcom”.

Ha Istent szeretjük, és az Ő akaratát tesszük, valamint jobban féljük az Ő ítéletét, mint az emberekét, akkor lesz önbecsülésünk.¹⁰

A kevélység korlátozza vagy megakadályozza a fejlődést.

A kevélység olyan bűn, mely a szó legszorosabb értelmében kárhozatra vezet bennünket. Korlátozza vagy megakadályozza a fejlődést (lásd Alma 12:10–11). A kevélyek nehezen taníthatók (lásd 1 Nefi 15:3, 7–11). Nem fogják megváltoztatni véleményüket azért, hogy elfogadják az igazságot, mert ez azt sugallná, hogy tévedtek.

A kevélység káros hatással van minden kapcsolatunkra: az Istennel és az Ő szolgálóival való kapcsolatunkra, a férj és a feleség, a szülő és gyermek, a munkaadó és alkalmazott, tanár és diák, valamint az egész emberiség közötti kapcsolatra. Kevélységünk mértéke határozza meg, hogyan bánunk Istenünkkel, valamint fivéreinkkel

és nőtestvéreinkkel. Krisztus oda akar emelni minket, ahol Ő áll. Vajon vágyunk-e arra, hogy ugyanezt tegyük másokkal?

A kevélység elhomályosítja azon érzésünket, hogy Isten gyermekei és egymás testvérei vagyunk. Elkülönít és megoszt bennünket: „rangsort” állít fel közöttünk „vagyunk” és „tanulási lehetőségeink” szerint (3 Nefi 6:12). Lehetetlen az egység a kevély nép között, pedig ha nem vagyunk egyek, nem vagyunk az Úr (lásd Móziás 18:21; T&Sz 38:27; 105:2–4; Mózes 7:18).

Gondoljunk bele, milyen árat követelt tőlünk a kevélység a múltban, és milyen árat követel most tőlünk a saját életünkben, a családukban és az egyházban!

Gondoljunk a bűnbánatra, mely megváltoztatná az életüket, fenn tartaná a házasságokat, és megerősítené a családokat, ha a kevélység nem tartana vissza minket attól, hogy bevalljuk a bűneinket, és elhagyjuk azokat (lásd T&Sz 58:43).

Gondoljunk a sok-sok testvérünkre, akik kevésbé tevékenyek az egyházban, mert megsértődtek, és kevélységük nem engedi, hogy megbocsássanak, vagy mindenből falatozhassanak az Úr asztaláról.

Gondoljunk a fiatal férfiak és házaspárok további ezreire, akik misszióban lehetnének, ha a kevélységük nem tartaná vissza őket attól, hogy szívüket átadják Istennek (lásd Alma 10:6; Hélamán 3:34–35).

Gondoljunk bele, mennyire előrehaladna a templomi munka, ha fontosabb lenne, hogy időnket ezzel az isteni szolgálattal töltsük azon kevély elfoglaltságok helyett, melyek az időnkért versengenek.¹¹

A kevélység ellenszere az alázatosság.

A kevélység különböző időben és különböző mértékben, de mindannyiunkra hatással van. Most már láthatjátok, hogy a Lehi ál-mában látott épület, amely a világ gőgjét jelképezi, miért volt olyan nagy és tágas, és miért volt oly hatalmas az a tömeg, amely bement oda (lásd 1 Nefi 8:26, 33; 11:35–36).

A kevélység az egyetemes bűn, a nagy erkölcsi véték. Igen, a kevélység *valóban* az egyetemes bűn, a nagy erkölcsi véték.

A kevélység ellenszere az alázatosság – a szelídség és engedékenység (lásd Alma 7:23). A megtört szív és töredelmes lélek (lásd 3 Nefi 9:20; 12:19; T&Sz 20:37; 59:8; Zsoltárok 34:18; Ésaías 57:15; 66:2). Ahogy Rudyard Kipling olyan jól kifejezte:

*A tömeg zaja elhal már,
Hadvezére, királya sincs,
Ám ősi áldozatod áll:
Az alázatos, megtört szív.
Seregek Ura, maradj még,
Hogy ezt ne feledje a nép!*

Isten népe csakis alázatos lehet. Vagy azt választjuk, hogy alázatosak leszünk, vagy pedig rákényszerítenek bennünket, hogy azok legyünk. Alma ezt mondta: „Áldottak... azok, akik megalázkodnak anélkül, hogy alázatosságra kényszerülnének” (Alma 32:16).

Válasszuk hát az alázatosságot!

Úgy tudunk alázatossá válni, hogy legyőzzük testvéreink iránt érzett ellenséges érzéseinket, hogy tiszteljük őket, mint önmagunkat, és hogy olyan magasra vagy még magasabbra emeljük őket, mint amilyen magasán mi állunk (lásd T&Sz 38:24; 81:5; 84:106).

Úgy tudunk alázatossá válni, hogy elfogadjuk a tanácsot és a feddést (lásd Jákób 4:10; Hélamán 15:3; T&Sz 63:55; 101:4–5; 108:1; 124:61, 84; 136:31; Példabeszédek 9:8).

Úgy tudunk alázatossá válni, hogy megbocsátunk azoknak, akik megbántottak minket (lásd 3 Nefi 13:11, 14; T&Sz 64:10).

Úgy tudunk alázatossá válni, hogy önzetlen szolgálatot végzünk (lásd Móziás 2:16–17).

Úgy tudunk alázatossá válni, hogy misszióba megyünk, és prédikáljuk az igét, amely alázatossá tesz másokat (lásd Alma 4:19; 31:5; 48:20).

Úgy tudunk alázatossá válni, hogy gyakrabban elmegyünk a templomba.

Úgy tudunk alázatossá válni, hogy beismerjük és elhagyjuk bűneinket, és újjászületünk Istentől (lásd T&Sz 58:43; Móziás 27:25–26; Alma 5:7–14, 49).

Úgy tudunk alázatossá válni, hogy szeretjük Istent, és saját akaratunkat alárendeljük az Övének, valamint hogy Őt tesszük az első helyre az életünkben (lásd 3 Nefi 11:11; 13:33; Moróni 10:32).

Válasszuk hát az alázatosságot! Meg tudjuk tenni. Tudom, hogy képesek vagyunk rá!

Drága fivéreim és nővéreim, fel kell készülnünk Sion megváltására! Lényegében a kevélység bűne akadályozott meg bennünket abban, hogy Joseph Smith próféta napjaiban létrehozzuk Sion. Ugyanez, a kevélység bűne volt az, amely véget vetett a nefiták közötti felajánlás törvényének (lásd 4 Nefi 1:24–25).

A kevélység a nagy botlókő a Sion felé vezető úton. Megismétlem: A kevélység a nagy botlókő a Sion felé vezető úton.

Meg kell tisztítanunk a belső edényt azáltal, hogy legyőzzük a kevélységet (lásd Alma 6:2–4; Máté 23:25–26).

Engednünk kell „a Szent Lélek hívásainak”, le kell vetköznünk a kevély „természetes embert”, „szentté [kell válnunk] az Úr, Krisztus engesztelése által”, olyanná, „mint egy gyermek, [aki] engedékeny, szelíd, alázatos” (Móziás 3:19; lásd még Alma 13:28).

Azért imádkozom buzgón, hogy ezt megtegyük, és betöltsük isteni rendeltetésünket.¹²

Javaslatok a tanulmányozáshoz és a tanításhoz

Kérdések

- Benson elnök rámutatott, hogy a kevélység vezetett a nefita nép elpusztításához (lásd 1. szakasz). Szerinted miért van ekkora romboló ereje a kevélységnek?
- Milyen módjai vannak annak, ahogyan az emberek szembeállítják a saját akaratukat Isten akaratával? (Lásd 2. szakasz.) Milyen áldásaink származnak abból, ha követjük Isten akaratát?
- Szerinted miért tesszük fel néha azt a kérdést, hogy „mit gondolnak majd rólam az emberek?” ahelyett, hogy azt kérdeznénk, hogy „mit gondol majd rólam Isten?” (lásd 3. szakasz). Hogyan változik meg az életünk, amikor leghőbb vágyunk kedvesnek lenni Isten előtt?

- Tekintsd át a kevélység azon megnyilvánulásait, amelyek a 4. szakaszban vannak felsorolva. Hogyan kerülhetjük el a kevélység e megnyilvánulásait az életünkben?
- Benson elnök ezt mondta: „A kevélység káros hatással van minden kapcsolatunkra” – Istennel és másokkal (5. szakasz). Miért igaz ez a kijelentés? Milyen módokon javulnak a kapcsolataink, amikor alázatosak vagyunk?
- A 6. szakaszban Benson elnök több lehetséges módot sorol fel arra, hogy miként választhatjuk az alázatosságot. Szerinted miért jobb választani a megalázkodást, mint kényszerülni a megalázkodásra?

Kapcsolódó szentírások

Máté 23:12; Lukács 18:9–14; Jakab 4:6; Alma 5:27–28; T&Sz 112:10; 121:34–40

Tanulmányi segédletek

Ahhoz, hogy a próféták szavait magadhoz hasonlítsd, gondolkozz el azon, hogyan vonatkoznak rád a tanításai (lásd *Tanítás, nincs nagyobb elhívás* [2000]. 165.). Érdemes lehet feltenni magadnak a kérdést, hogy miként segítenek neked azok a tanítások életed aggodalmaiban, kérdéseiben és kihívásaiban.

Jegyzetek

1. “Cleansing the Inner Vessel,” *Ensign*, May 1986, 6–7.
2. Boyd K. Packer, in Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1987), 429–30.
3. Russell M. Nelson, in *Ezra Taft Benson: A Biography*, 430.
4. “Cleansing the Inner Vessel,” 7.
5. Flora Amussen Benson, in *Ezra Taft Benson: A Biography*, 293.
6. “Cleansing the Inner Vessel,” 7.
7. “Beware of Pride,” *Ensign*, May 1989, 4.
8. “Beware of Pride,” 4–5.
9. “Beware of Pride,” 5.
10. “Beware of Pride,” 5–6.
11. “Beware of Pride,” 6.
12. “Beware of Pride,” 6–7; hymn text for “God of Our Fathers, Known of Old” by Rudyard Kipling in *Hymns*, no. 80.

Vezetés

*„Ha a jövőben vezetést kell vállalnotok az egyházban,
az ország[otok]ban és saját otthonotokban,
akkor ahhoz szilárdan kell állnotok a hitben,
megingathatatlanul a gonosz erőivel szemben.”*

Ezra Taft Benson életéből

Ezra Taft Benson már fiatalon elkezdte tanulni a vezetői szerepet. Amikor már majdnem 13 éves volt, édesapját elhívták misszióba. Legidősebb gyerekként Ezra sok vezetői feladatot vállalt fel a családi gazdaságban édesapja távollétében. Néhány évvel később, amikor a Brit Misszióba hívták el, gyülekezeti elnökként és a Newcastle Konferencia (hasonló egy mai kerülethez) elnökeként szolgált. Később három cövekelnökségben szolgált – egyszer tanácsosként, valamint egyszer rövid és egyszer hosszabb ideig cövekelnökként. Szakmai életútja során sok vezető tisztséget töltött be az agráripárban. Mivel vezetővé és szakértővé vált a mezőgazdaság területén, Dwight D. Eisenhower elnök felkérte, hogy az Egyesült Államok legmagasabb mezőgazdasági beosztásában szolgáljon: földművelésügyi miniszterként nyolc éven át dolgozott Eisenhower elnökkel.

Mielőtt az egyház elnökévé vált volna, Benson elnök 12 éven át szolgált a Tizenkét Apostol Kvórumának elnökeként. A kvórum tagjai nagyra becsülték mint vezetőjüket. Bruce R. McConkie elder „gyakran mondogatta a családtagjainak, hogy nem találkozott még senkivel az egyházban, aki rendelkezett volna Benson elnök igazgatási képességével.”¹

A Tizenkettek vezetése során Benson elnök arra buzdította a kvórum tagjait, hogy nyíltan fejezzék ki gondolataikat, még ha azok el is térnek az ő véleményétől. Amikor Russell M. Nelson elder új volt a kvórumban, úgy gondolta, talán nem kellene beleszólnia. „De

Ezra Taft Benson elnök és tanácsosai az Első Elnökségben: Gordon B. Hinckley elnök (balra) és Thomas S. Monson elnök (jobbra)

[Benson elnök] nem ment bele ebbe – mondta. – Tulajdonképpen, ha valamivel kapcsolatban hallgattam, azt kihúztam belőlem.”²

Habár Benson elnök mindenki véleményét kikérte, nem engedte elkalandozni a beszélgetést. Howard W. Hunter elnök szerint „tudta, hogyan készítse a fivéreket nyílt és őszinte beszélgetésre, és képes volt azt irányítani és ellenőrzése alatt tartani, és egyhangú döntésre jutni, melyben mindenki egységes volt”.³ Amikor „úgy érezte, hogy megfelelően megvitatták a kérdést, rendszerint így szólt: »Szerintem elég szénát terítettünk. Ideje báláznunk!« – döntésre víve ezzel az ügyet”⁴.

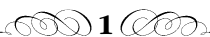
Benson elnök törődött az általa vezetettekkel, és példa által tanított. „Nem ismerek senkit, aki figyelmesebb lenne a munkatársával, vagy jobban foglalkoztatná a közérzetük – mondta Gordon B. Hinckley elnök. – Nem kér másoktól olyat, amit ő maga nem hajlandó megtenni, viszont példát mutat a szolgálatban, melyet a többiek közülünk követhetnek.”⁵ Benson elnök eredményesen ruházott feladatokat másokra is, tanítva és építve őket a folyamat során.

Azon az általános konferencián, amelyen Benson elnököt az egyház elnökeként támogatták, Gordon B. Hinckley elnök kifejezte meggyőződését, hogy az Úr választotta ki és készítette fel Benson elnököt az egyház vezetésére.

„Bizonyúságomat adom nektek, hogy az Úr választotta ki Ezra Taft Bensont a Tizenkettek Tanácsának tagjává majd’ negyvenhárom évvel ezelőtt. Az Úr volt az, aki az eltelt évek alatt próbára tette és nevelte, iskolázta és felkészítette.

[...] Olyan emberként, aki ismeri őt és mellette áll, tanúságomat teszem, hogy ő a hit férfia, kipróbált vezető, mélyreható szeretettel az Úr és az Ő munkája iránt, szeretettel Isten fiai és leányai iránt mindenütt. Bizonyított képességű férfiú.”⁶

Ezra Taft Benson tanításai

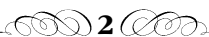
Az eredményes vezetők szilárdan állnak a hitben, és jó példát mutatnak.

Krisztus vezetői ereje a példája által támasztott kihívásból fejlődött ki. Harsonaszóként zengett a hívása: „Jöjj, kövess engem!” [Sikere, hogy megnyerte] az emberek hűségét és elkötelezettségét

az igazlelkűség tantételei iránt, egy nagy ösztönző tényezőn: a szereteten múl[ott]. Segített megértenünk, hogy a mindannyiunkban meglévő – kinyilvánításért kiáltó – isteni tulajdonságok dicsőséges, élő valósággá válhatnak. Példája továbbra is az emberiség legnagyobb reménysége és erőssége.⁷

Ha a jövőben vezetést kell vállalnotok az egyházban, az ország[otok]ban és saját otthonotokban, akkor ahhoz szilárdan kell állnotok a hitben, megingathatatlanul a gonosz erőivel szemben. Pál szavaival: „Öltözzétek föl az Isten minden fegyverét, hogy megállhassatok az ördögnek minden ravaszságával szemben. Mert nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak” (Efézusbeliek 6:11–12).⁸

Fiataljainknak kevesebb bírálóra és több példára van szükségük. Ti vagytok a példák; rátok tekintenek a mintáért, melyet követhetnek, melyhez ragaszkodhatnak az életükben. Sugalmazásra lesz szükségük, amely akkor származhat tőletek, ha az életeteket teljességgel az evangélium tanításaihoz igazítjátok.⁹

Az eredményes vezetés hatással van az emberekre.

Alázat

A nagyszerű vezetői mivolt egyik jellemzője mindig is az alázatos lélek volt, és örökké az is marad.¹⁰

Lelki erő

A lelki erő pozitív gondolkodást, pozitív eszményeket, pozitív szokásokat, pozitív hozzáállást és pozitív erőfeszítéseket ébreszt. Ezek azok a tulajdonságok, amelyek elősegítik a bölcsességet, a jó testi és szellemi közérzetet, valamint a mások általi lelkes elfogadást és az ugyanilyen választ.¹¹

Csak a jóra való képesek nagyszerűbb szolgálatra, nagyobb eredményekre, nagyobb erőre emelni és buzdítani egymást.¹²

A sugalmazás alapvető fontosságú a megfelelő vezetéshez. [...] Rendelkeznünk kell a sugalmazás lelkével, akár tanítunk (T&Sz 50:13–14), akár a királyság ügyeit igazgatjuk (T&Sz 46:2).¹³

A Léleknek nincs megfelelő helyettesítője.¹⁴

Tudás

Egy igazi vezető igyekszik jól tájékozottnak lenni. Olyan ember ő, akinek a tetteit inkább az elvek, mintsem a célszerűség vezérli. Igyekszik tanulni az isteni bölcsesség kinyilatkoztatott tantételeinek fényében értékelt emberi tapasztalatokból.¹⁵

Az egyik legjobb módja annak, hogy a vezetők megértsék a helyes tantételeket az, ha alaposan ismerik és értik a szentírásokat és a megfelelő kézikönyveket. A legtöbb helyzet már előfordult korábban, lehet, hogy többször is, és már kialakították a probléma kezelésére vonatkozó irányelveket és eljárásokat. Mindig bölcs dolog tehát, ha a felmerülő kérdésre vonatkozó meglévő írott utasításokhoz és egyházi irányelvekhez fordulunk, és ismerjük azokat.¹⁶

A vezetőknek azt tanácsolják, hogy tanulmányozzák az egyház tanait, hogy képesek legyenek megfelelően bemutatni a tanainkat másoknak. Azt várjuk tőletek, hogy mindegyikőtök legyen – Pál apostol kifejezését használva – „oly munkás, a ki szégyent nem vall” (2 Timótheus 2:15).¹⁷

Hűség

Egy jó vezető hűséget vár el, cserébe pedig hűséget ad. Támogatja azokat, akiknek feladatot adott. A hűség túlmutat a köteleességek teljesítésén. Hűséges, amikor megtiszteltetés éri azokat, akikkel együtt szolgál. Büszke a sikereikre. Nem bírál felül senkit, amíg nem tanácskozott azzal, akinek a döntését felülbírálja. Nem szégyeníti meg a társait mások előtt. Őszinte és nyílt a velük való kapcsolata.¹⁸

Egység

Van egy egység, „amit a celesztális királyság törvénye megkövetel; és Sion nem épülhet fel, csakis a celesztális királyság törvényének tantételei által” (T&Sz 105:4–5). A szükséges tantételek és tulajdonságok között van az elme és a szív egysége. „Azt mondom nektek, legyetek egyek; és ha nem vagytok egyek, akkor nem

„Az emberek szeretete alapvető része az eredményes vezetésnek.”

vagytok az enyéim” – ez a Szabadító utasítása újkori egyházához (T&Sz 38:27; János 17:20–23). Sehol nem alapvetőbb fontosságú ez a követelmény, mint azok körében, akiket Ő elhívott, hogy elnököljenek szerte a királyságában.¹⁹

A bizalom kifejezése és a szeretet

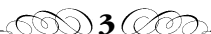
Az emberek szeretete alapvető része az eredményes vezetésnek. Szeretitek azokat, akikkel együtt dolgoztok? Tisztában vagytok vele, hogy a lelkek értéke nagy Isten szemében (lásd T&Sz 18:10)? Hisztetek a fiatalokban? Azon veszítetek észre magatokat, hogy dicséritek az eredményeiket, és elismerően beszéltek nekik az eredményeikről? Vagy éppen bírálón álltok hozzájuk a hibáik okán?²⁰

Gyakran a bírálathoz is nehezebb elviselni, ha a vezetőnk egy szót sem szól a munkával kapcsolatban, mely ránk lett bízva. A kis megjegyzések vagy üzenetek, ha őszinték és konkrétak, nagy lökést jelentenek menet közben.²¹

Tudjuk..., hogy az az idő, amelyet egy vezető személyesen tölt el a tagokkal, gyümölcsözőbb, mint a gyűlésekre és az igazgatási teendőkre fordított idő. A személyes érintkezés az egyháztól elhigadült tagok megtérítésének kulcsa.²²

Az egyházban különösen igaz, hogy a kérés jobb eredményeket szül, mint az utasítgatás – és jobb érzéseket is. Ne feledjétek elmondani a miértet. Kövessétek nyomon az ügyeket, és nézzétek meg, hogy állnak. Mutassátok ki nagyrabecsüléseket, amikor az emberek pontosan teljesítik az előírtakat. Fejezzétek ki bizakodásotokat, amikor az őszinte lehet. Amikor valami elromlik, célszerű átnézni és kideríteni, hol hibáztatok – és ne féljétek bevallani azt. Emlékezzetek, hogy népünk önként, szabad akaratából munkálkodik. Ők is szeretik az Urat és az Ő munkáját. Szeressétek és becsüljétek meg őket. Ha kísértést éreztek, hogy megdorgáljatok bárkit is a veletek munkálkodók közül – ne tegyétek! Próbáljatok inkább egy érdekes feladatot adni nekik, és veregessétek meg a vállukat. Mennyei Atyánk gyermekei világszerte lényegében jóravalók, és Ő szereti őket. Tegyük mi is így.²³

Az emberek nem szeretik, ha muszájból kell tenniük bármit, még ha az a saját javukat szolgálja is. Az eredményes vezetés azonban hatással van az emberekre.²⁴

A jó vezetők bölcsen ruházzák át a feladatokat.

A Szabadító példája a feladatok átruházásában

A világnak magának az alapjait is átruházott felhatalmazás által fektették le. Jézus sokszor emlékeztette az embereket, hogy az Ő földi küldetése átruházott felhatalmazás által zajlik. Az Ő egyháznak helyreállítása is a kezdetek kezdetétől átruházott felhatalmazás által történt.

A zsidókhoz szólva a zsinagógában, Jézus közölte velük, hogy Őt az Atyja küldte: „Mert azért szállottam le a mennyből, hogy ne a magam akaratát cselekedjem, hanem annak akaratát, a ki elküldött engem” (János 6:38).²⁵

Jézus mesteri példát mutat a megfelelő átruházás által megvalósított helyénvaló igazgatásra. [...] Misszionáriusai közül sokan utaztak erszény és táská nélkül. Sok ember szenvedett nagy nehézségeket utasításainak teljesítése közben. Némelyek kegyetlen halált haltak az Ő szolgálatában. Mégis, a feladatokkal felruházott tanítványai az oroszlán bátorságával mentek a világba az Ő megbízásából. Olyan

Halandó szolgálata során Jézus Krisztus felhatalmazást ruházott át tizenkét apostolára

dolgokat valósítottak meg, amelyekről előzőleg nem is álmodtak. Soha egyetlen vezető sem hatott olyan ösztönzőleg férfiakra és nőkre, mint Ő.²⁶

Jézus Krisztus egyháza a felhatalmazás által megbízott emberek bevonásával nevel vezetőket. Amikor [Jézus] a földön volt, elhívott tizenkét apostolt, hogy a segítségére legyenek az egyház igazgatásában. Elhívta a hetveneket is. Feladatokat ruházott át másokra. Nem szándékozott hagyni, hogy ez a nézők egyháza legyen. Mindenkit be kellett vonni, hogy segítsék a királyság építését, és miközben a királyságot építették, magukat építették.

Jézus az egyén felmagasztosulását tűzte ki célul.

Jézus azt célozta meg, hogy minden férfiból királyt csinál, hogy az örökkévalóságra szólóan épüljenek a vezetés által. Azon az emlékezetes estén, az utolsó vacsora után, ezt mondta a tizenegynek...: „Bizony, bizony mondom néktek: A ki hisz én bennem, az is cselekszi majd azokat a cselekedeteket, a melyeket én cselekeszem; és nagyobbakat is cselekszik azoknál; mert én az én Atyámhoz megyek” (János 14:12). A feladatok átruházása által Jézus felemelni vágyott

az egyéneket, nem elnyomni. Ma pedig egyházszerte férfiak és nők növekednek az elismerésben a rájuk ruházott hivatalok által.²⁷

Feladatok átruházása szervezeteinkben

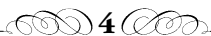
A jó ügyvitel a felhatalmazás átruházását jelenti. A munkaterhek egy részének átruházása segít nektek és a szervezeteteknek is. Az eredményes ügyvitel annak a művészete, hogy mások által sokszorozod meg magadat.²⁸

A bölcs átruházás imádságos felkészülést igényel, csakúgy mint az eredményes tanítás vagy prédikálás. Az Úr világossá teszi ezt ebben a kijelentésében: „És a Lélek a hit imája által adatik meg nektek; és ha nem kapjátok meg a Lelket, akkor nem taníthatok” (T&Sz 42:14). Hozzátehetjük azt is, hogy a Lélek nélkül feladatokat sem ruházhattok át.²⁹

Aki ma bölcsen igazgat az egyházban, az nem próbálja egyedül elvégezni a munkát, azt a látszatot keltve, hogy senki más nem ért hozzá eléggé. Amikor pedig átruház a feladatokból, akkor teljes támogatásáról biztosítja azt, akire azokat átruházta.³⁰

A feladat kiosztásával a vezető nem feledkezik meg sem a megbízottról, sem a megbízásáról. Érdeklődve kíséri figyelemmel, de nem leselkedik – úgymond – a válla felett. Érdem szerint dicsér, az adott helyzetre vonatkozóan. Segítő bátorítást nyújt, amikor szükséges. Amikor úgy érzi, hogy a munka nem halad, és változásra van szükség, akkor bátran és határozottan, ugyanakkor kedvesen cselekszik. Amikor egy hivatal időtartama véget ér, elismerést és köszönetet mond.³¹

Egyetlen bölcs vezető sem hiszi azt, hogy minden jó ötlet tőle ered. Javaslatokat kér az általa vezetettektől, és érezteti velük, hogy fontos részét képezik a döntéshozatalnak. Érezteti velük, hogy a végrehajtott irányelv mindannyiuké, nem egyedül az övé.³²

Az egyházi vezetők eszközök Isten kezében, és a Lélekre kell törekedniük mások vezetése és építése közben.

Ma az egyházban egy vezető rendszerint azt a teljesítményt kapja, amelyet valóban elvár. Nagyívűen kell gondolkodnia. Biztosítania kell azokat, akiknek megbízásokat ad, hogy az Úr szolgálatában

még nagyobb erővel bírnak, mint a hétköznapi feladataikban. Nem érhet kudarc az Úr munkájában, amikor a [tőlünk] telhető legjobbat [tesszük]. Csupán eszközök vagyunk: ez az Úr munkája, az Ő egyháza, az Ő evangéliumi terve. Ezek az Ő gyermekei, akikkel együtt munkálkodunk. Nem fogja megengedni, hogy elbukjunk, ha meg tesszük a részünket. Szükség esetén nagyobbá tesz bennünket a saját tehetségeinknél és képességeinknél. Ezt én tudom.³³

Emlékeznünk kell, hogy... az Egyház... nem az üzleti világ. A sikerét megmentett lelkekben, nem pedig anyagi nyereségben és veszteségben mérik. Természetesen eredményesnek és termékenynek kell lennünk, ugyanakkor az örökkévaló célokra kell összpontosítanunk. Legyetek elővigyázatosak a világi módszerek és szaknyelv használatával a papság szent hivatásában. Emlékezzetek rá, hogy a racionális problémamegoldó módszerek hasznosak ugyan, de önmagukban nem lesznek elégségesek a királyság munkájában. Isten munkáját hit, ima és a Lélek által kell végezni, „[é]s ha valamely más módon [történik], az nem Istentől való” (T&Sz 50:18).³⁴

Az egyház célja, hogy olyan férfiakat és nőket neveljen, akik Istenhez hasonlatosak lesznek hozzáállásukban, tulajdonságaikban és eszményeikben.³⁵

Javaslatok a tanulmányozáshoz és a tanításhoz

Kérdések

- Benson elnök azt tanította, hogy a vezetőknek igazlelkű példát kell mutatniuk (lásd 1. szakasz). Miért van a példának ilyen erőteljes hatása? Milyen hatással voltak rád a vezetők igazlelkű példái?
- Tanulmányozd a jó vezetők ismertetőjeleit, amelyek a 2. szakaszban vannak kifejtve. Szerinted miért van az ilyen vezetés hatással az emberekre? Gondold át, mit tehetsz azért, hogy kifejleszd ezeket a tulajdonságokat.
- Benson elnök azt tanította, hogy az egyházi vezetőknek Krisztus példáját kell követniük az átruházásban (lásd 3. szakasz). Miként segít az átruházás Isten királyságának építésében? Neked hogyan váltak javadra azok a feladatok, amelyeket rád ruháztak?

- Milyen változások mehetnek végbe egyházi szolgálatunkban, amikor felidézzük, hogy „ez az Úr munkája” és ezek „az Ő gyermekei, akikkel együtt munkálkodunk”? (Lásd 4. szakasz.) Mit tapasztaltál, amikor eszközként cselekedtél az Úr kezében mások megsegítésére?

Kapcsolódó szentírások

2 Mózes 18:13–26; Máté 5:13–16; Lukács 22:31–32; Alma 17:1–11; T&Sz 38:23–27

Segítség a tanításhoz

„Az egyéneket megéri az, ha elismerik a közreműködésüket. Külön erőt fordíthatsz arra, hogy észreveszed minden ember megjegyzéseit, és amennyiben lehetséges, azokat az órai megbeszélés részévé teszed” (*Tanítás, nincs nagyobb elhívás* [2000]. 35.).

Jegyzetek

1. In Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1987), 429.
2. In *Ezra Taft Benson: A Biography*, 430.
3. In *Ezra Taft Benson: A Biography*, 430.
4. In *Ezra Taft Benson: A Biography*, 429.
5. In *Ezra Taft Benson: A Biography*, 474–75.
6. Gordon B. Hinckley, “Come and Partake,” *Ensign*, May 1986, 47.
7. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), 345.
8. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 372.
9. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 375–76.
10. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 371.
11. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 371.
12. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 455.
13. *God, Family, Country: Our Three Great Loyalties* (1974), 126.
14. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 375.
15. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 377.
16. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 375.
17. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 375.
18. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 371.
19. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 372.
20. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 370.
21. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 371.
22. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 147.
23. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 376–77.
24. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 345.
25. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 378.
26. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 378.
27. *God, Family, Country*, 135–36.
28. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 379.
29. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 379–80.
30. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 379.
31. *God, Family, Country*, 140.
32. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 371.
33. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 372.
34. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 372–73.
35. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 373.

„Most van itt az ideje, hogy alkalmazzuk a Szabadító jó pásztorról szóló tanítását...”

Legeltesd az én juhaimat!

„[M]indannyiunknak meg kell tanulnunk igaz pásztornak lenni. Ugyanazt a szeretetet kell kinyilvánítanunk mások felé, amellyel a Jó Pásztor viseltet mindannyiunk felé. Minden lélek becses Őelőtte.”

Ezra Taft Benson életéből

Ezra Taft Benson elnök egy olyan élményről mesélt, amely akkor érte, amikor egy cövekelnökségben szolgált tanácsosként:

„Évekkel ezelőtt, az Idaho állambeli Boise városban tartott elnökségi ülésen, megpróbáltunk kiválasztani egy elnököt a cövek leggyengébb és legkisebb elderek kvórumának élére. Az írnokunk behozta az érintett kvórum összes elderének jegyzékét, és abban szerepelt egy olyan illető neve, akit akkor már évek óta ismertem. Erős utolsónapiszent családból származott, de nem nagyon csinált bármit is az egyházban.

Ha a püspök szólt a tagoknak, hogy valami dolgozni való van a kápolnán, akkor általában eljött, és ha a kvórumtagok éppen szoftballozni akartak, hát olykor őt is ott lehetett látni közöttük. Voltak vezetői képességei: egy helyi jótékonyági egyletnek volt az elnöke, és remek munkát végzett.

Azt mondtam a cövekelnöknek: »Engedélyeznéd, hogy elmenjek és találkozzak ezzel az emberrel, és azt a kihívást intézzem hozzá, hogy igazítsa az életét az egyház mércéjéhez, és álljon a kvóruma élére? Tudom, hogy van ebben kockázat, de megvan a képessége.«

A cövekelnök azt mondta: »Csináld csak, és áldjon meg az Úr.«

[...] Elmentem ennek a férfinak az otthonába. Soha nem felejttem el az arcára kiülő kifejezést, amikor ajtót nyitott és meglátta kint állni a cövekelnöksége egyik tagját. Habozva behívott; a felesége éppen vacsorát főzött, én pedig éreztem a kávé illatát beszűrődni a

konyhából. Megkértem, hogy a felesége is csatlakozzon. Miután leültünk, elmondtam neki, hogy miért jöttem. »Nem kérem, hogy ma válaszolj – mondtam neki. – Csak annyit kérek, hogy ígérjétek meg, hogy gondoltok róla, imádkoztok felőle, átgondoljátok, hogy mit jelent majd ez a családotoknak, én pedig a jövő héten visszajövök. Ha úgy döntötök, hogy nem fogadjátok el, szeretetünk változatlan marad irántatok« – tettem hozzá.

A következő vasárnap, amint ajtót nyitott, rögtön láttam, hogy változás történt. Örömmel fogadott, gyorsan behívott, és szólt a feleségének is, hogy csatlakozzon. Azt mondta: »Benson testvér, úgy tettük, ahogy mondtad. Gondoltunk róla, imádkoztunk felőle, és úgy döntöttünk, hogy elfogadjuk az elhívást. Ha nektek, fivéreknek, ekkora bizalmatok van bennem, akkor én hajlandó vagyok az életemet az egyház mércéjéhez igazítani, amit amúgy már régen meg kellett volna tennem.«

Hozzátette: »Azóta nem ittam kávé, hogy itt voltál a múlt héten, és nem is fogok többé.«

Elválasztották az elderek kvóruma elnökének, és a kvórum látogatottsága növekedni kezdett – és ez a növekedés csak folytatódott. Kiment, felkarolta a kevésbé tevékeny eldereket, és behozta őket. Pár hónappal később elköltöztem a cövekből.

Évek teltek el, amikor egy nap Salt Lake Cityben, a Templom téren odajött hozzám egy férfi. Kezet nyújtott és azt mondta: »Benson testvér! Már nem emlékszel rám, igaz?«

»De, emlékszem – válaszoltam. – Csak a neved nem jut eszembe.«

Azt mondta: »Emlékszel, amikor hét évvel ezelőtt Boiseban meglátogattad egy kötelességszegő elder otthonát?« Akkor természetesen minden beugrott. Azután a férfi azt mondta: »Benson testvér, nem tudok elég hosszú ideig élni ahhoz, hogy elégszer megköszönhessem az akkori, vasárnap délutáni látogatásodat. Most püspök vagyok. Régen úgy hittem, hogy boldog vagyok, de nem tudtam, mi az igazi boldogság.«¹

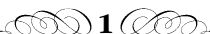
Ezen élmény és más élmények által lelkesítve, Benson elnök bátorította az utolsó napi szenteket, hogy karolják fel az egyház azon tagjait, akik „az egyháztól és az evangélium befolyásától elkülönülve” élnek.² Az 1984-es áprilisi általános konferencián ezt mondta:

„Örömmel vettük oly sok fivérünk és nőtestvérünk tevékenyvé tételét. Buzdítjuk a papsági és segítőegyleti vezetőket, hogy folytassák ezt a nagyszerű erőfeszítést.”³ Ugyanazon a héten papsági vezetők egy csoportjához is szólt arról, milyen fontos, hogy barátkozzanak azokkal a férfiakkal az egyházban, akik még nem lettek elrendelve elderré:

„Szívem ezen férfiak, családfők felé fordul. [...] Nem hiszem, hogy lenne ma az egyházban nagyobb kihívásunk, mint e férfiak tevékenyvé tétele, és eljuttatása arra a pontra, hogy elvigyék családjaikat az Úr házába, és megnyissák számukra a leggazdagabb áldásokat, melyek csak ismeretesek a férfiak és a nők előtt ebben és az eljövendő világban.

Fivérek, abban reménykedünk és azért imádkozunk, hogy többnek lássátok a tevékenyvé tétel erőfeszítéseit egy ideiglenes programnál. Reméljük, hogy akik majd visszatekintenek egyházunk történelmének e szakaszára, elmondhatják, hogy ez volt az az időszak, amikor sok bolyongó és elveszett lélek állítatott vissza Isten egyházába.”⁴

Ezra Taft Benson tanításai

Az Úr követőiként küldetésünk része, hogy felkaroljuk azokat a fivéreinket és nővéreinket, akik különváltak az egyháztól.

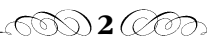
Az Úr egyházának rendeltetése az, hogy elősegítse Isten minden fiának és lányának haladását az örök élet legnagyobb áldásai felé.

[...] Szeretnék a szentek tökéletesítését célzó küldetésünkről beszélni, különösen pedig arról a kihívásról, amelyet a teljesen tevékeny egyházi léttől visszavonultak tevékenyvé tétele jelent. Ezek a tagok, akik a fivéreink és a nővéreink, jelenleg az egyháztól és az evangélium befolyásától elkülönülve élnek.

A kevésbé tevékeny egyháztagok e csoportjában sok olyan innen hiányzó ember van, aki közömbös és érdektelen. Olyanok is vannak benne, akik ideiglenesen elvesztek, mert nem ismerjük a hollétüket. Ezek közül néhányan új megtértek, akik nyilván nem részesültek abban a tápláló figyelemben és tanításban, amely arra indította volna őket, hogy „polgártársai [legyenek] a szenteknek” (lásd Efézusbeliek 2:19). Sokan egyedülálló felnőttek.

Egyháztaggokként és az Úr követőiként minden ilyen egyén felé át kell adnunk és meg kell újítanunk a szeretetünket és szívből jövő meghívásunkat a visszatérésre. „Jöjjetek vissza! Jöjjetek vissza és lakmározzatok az Úr asztalánál, és ízleljétek meg újból a szentek társaságának édes és megelégedést nyújtó gyümölcseit” (*Ensign*, March 1986, p. 88).

Az előttünk álló kihívás hatalmas. [...] Nagy hitet, lendületet és odaadást kell tanúsítanunk, ha el akarjuk érni ezeket a testvéreket. De muszáj megtennünk. Az Úr elvárja tőlünk, és mi megteesszük!⁵

Amikor táplálni törekszünk az eltévelyedetteket, a Szabadító jó pásztorról szóló tanítását kell alkalmaznunk.

Most van itt az ideje, hogy alkalmazzuk a Szabadító jó pásztorról szóló tanítását az elveszett juhok és csökönyös bárányok visszahozásának előttünk álló kihívásában.

„Mit gondoltok? Ha valamely embernek száz juha van, és egy azok közül eltévelyedik: vajjon a kilenczvenkilenczet nem hagyja-e ott, és a hegyekre menvén, nem keresi-e azt, a melyik eltévelyedett?

És ha történetesen megtalálja azt, bizony mondom néktek, inkább örvend azon, mint a kilenczvenkilenczen, a mely el nem tévelyedett” (Máté 18:12–13).

Jézus idejében a palesztinai pásztor ismerte minden egyes juhát. A juhok ismerték a hangját, és bíztak benne. Nem követtek idegeket. Amikor tehát szólította őket, a juhok hozzá mentek. (Lásd János 10:1–5, 14.)

Éjszakára a pásztorok bevezették juhaikat egy cserénybe vagy egy karámba. Magas falak övezték a karámot; ezek tetejét tüskék szegélyezték, hogy a vadállatok és tolvajok ne tudjanak keresztülmászni rajtuk. Néha azonban egy éhségtől űzött vadállat átvetődött a falakon a juhok közé, megrémítve és veszélybe sodorva azokat.

Az ilyen helyzetben vált el az igazi – a juhait szerető – pásztor a bérestől, aki csupán kötelességből, fizetésért dolgozott. Az igazi pásztor hajlandó volt az életét áldozni a juhaiért. Bement a juhok közé, és harcolt az épségükért. A béres ugyanakkor többre értékelte személyes biztonságát a juhokénál, és rendszerint elmenekült a veszélytől.

*Amikor ápoljuk a barátságokat az egyházközségeinkben
és gyülekezeteinkben, akkor segítünk egymásnak
megmaradni a Jó Pásztor nyájában*

Jézus ezt a hétköznapi történetet használta arra, hogy kijelentse, miszerint Ő a Jó Pásztor, az Igaz Pásztor. Testvérei iránti szeretete okán hajlandó volt saját akaratából, önként letenni értük az életét. (Lásd János 10:11–18.)

Végül aztán a Jó Pásztor valóban az életét adta a juhokért – érte-tek, értünk, mindannyiunkért.

A jó pásztor jelképrendszere nem nélkülözi a jelentőségteljes párhuzamokat a mai egyházzal sem. A juhokat éber pásztoroknak kell vezetniük. Túl sokan tévelyegnek. Egyeseket a figyelmüket csak egy pillanatra megzavaró dolgok csalnak el. Mások teljességgel elvesztek.

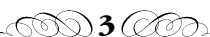
Tisztában vagyunk vele, hogy az elmúlt korokhoz hasonlóan, a juhok egy része lázadni fog, és olyan lesz, „mint a vad nyáj, mely elszökik a pásztortól” (Móziás 8:21). A legtöbb gondunk azonban a szerető és figyelmes pásztorlás hiányából fakad, és több pásztort is kell nevelni.

A pásztor gondoskodása alatt az új egyháztagjainkat – azokat, akik újonnan születtek az evangéliumba – figyelmes barátkozás

által kell táplálni, miközben növekednek evangéliumi tudásukban, és elkezdnek az új mércék szerint élni. Az ilyen figyelem biztosítja, hogy ne térjenek vissza régi szokásaikhoz.

A pásztor szerető gondoskodása alatt a fiataljaink, a fiatal bárányaink nem éreznek majd akkora hajlandóságot a bolyongásra. Ha azonban mégis erre hajlanának, akkor a pásztor botjának kampója – a szerető kar és a megértő szív – segít visszahozni őket.

A pásztor gondoskodása alatt sokakat vissza lehet még hozni, akik ma a nyájtól elkülönülve vannak. Sokan azok közül, akik az egyházon kívül kötöttek házasságot, és a világ életvitelét öltötték magukra, felelhetnek arra a hívásra, hogy térjenek vissza a nyájba.⁶

Azoknak az utolsó napi szenteknek, akik eltévelyedtek, valódi, szívből jövő törődésre van szükségük az igaz és szerető pásztoroktól.

Nincsenek új megoldások arra a régi gondra, hogy a juhok más-hova tévednek élelemért. A kipróbált megoldás az a megbízás, melyet Jézus adott Péternek, és amelyet háromszori ismétléssel hangsúlyozott ki: „Legeltesd az én bárányaimat! Legeltesd az én juhaimat! Legeltesd az én juhaimat!” (Lásd János 21:15–17.)

Ahogy az a Mormon könyve dicsőséges intésében is szerepel, a Krisztus egyházába kereszteleknek arra van szükségük, hogy „emlékezzenek rájuk és Isten jó szavával táplálják őket” (Moróni 6:4).

A válasz tehát a nyáj imádságos pásztoralásában és etetésében található – más szóval, a személyes óvó gondoskodásban. Valódi, szívből jövő törődésre van szükség egy igaz és szerető pásztortól, nem csupán arra a sekélyes érdeklődésre, melyet egy béres tanúsíthat.

Amikor a jó pásztor elgondolásáról beszélünk, elismerjük, hogy az Úr ezt a felelősséget a papságviselőknek adta. Ugyanakkor a nőtestvéreknek is vannak „pásztoralási” elhívásai abban a jóságú és szerető szolgálatban, melyet egymás között és mások felé végeznek. Így hát mindannyiunknak meg kell tanulnunk jó pásztornak lenni. Ugyanazt a szeretetet kell kinyilvánítanunk mások felé, amellyel a Jó Pásztor viseltet mindannyiunk felé. Minden lélek becses Őelőtte. Hívása minden egyháztagot, Isten minden fiát és lányát szólítja.

„Íme, ő minden emberhez felhívást intéz, mert ki van nyújtva felénk az irgalom karja, és ő így szól: Tartsatok bűnbánatot, és én majd befogadlak benneteket.

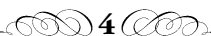
[...] Jöjjetek hozzám, és vesztek az élet fájának gyümölcséből...

Igen, jöjjetek hozzám, hozzatok igazlelkű cselekedeteket...”
(Alma 5:33–35).

Senkitől nem tartatik vissza a hívása. Mindenkit szívesen lát, aki elfogadja nagylelkű meghívását, hogy részesüljön az evangéliumból. A juhokat – a megzavartakat, a közömböseket, a mással elfoglaltakat – meg kell találni és tevékeny állapotba kell visszaszeretni. Minden papsági és segédszervezeti erőforrást fel kell használni ezen erőfeszítés támogatására.

Ennek a kihívásnak nem lehet megfelelni addig, mígnem a cöveki, egyházközségi, kvórumi és segédszervezeti vezetők és hithű tagok egyházszerre gyakorolják az akaratukat és a hitüket, hogy visszahozzák a kevésbé tevékenyeket a teljesen tevékeny egyházi létbe.

Amikor őszintén törekedtek e nemes cél megvalósítására, arra biztatunk benneteket, hogy megújult nyomatékkal kezeljétek az eredményes papsági házitanítást és az eredményes segítőegyleti látogatótanítást. A házitanítás és a látogatótanítás sugalmazott programok. Úgy lettek megtervezve, hogy minden hónapban elérjék az egyház minden tagját – a tevékenyeket és a kevésbé tevékenyeket egyaránt. Kérjük, hogy helyezzetek nagyobb hangsúlyt a házitanításra és a látogatótanításra.⁷

**Amikor továbbra is szolgáljuk testvéreinket,
akkor segíthetünk nekik részesülni az
evangélium szertartásaiból és áldásaiból.**

Imáinknak ma ugyanolyan erővel és aggódással kell szólniuk, mint amikor Alma imádkozott azért, hogy visszahozhassa a bolyongó zorámitákat, akik eltévelyedtek az Úrtól:

„Ó Uram, add meg nekünk, hogy sikerüljön őket *ismét* tehozzád vezetnünk Krisztusban.

Íme, Ó Uram, értékes az ő lelkük, és sokan közülük a testvéreink; adj tehát nekünk, Ó Uram, hatalmat és bölcsességet, hogy

ismét elhozhassuk tehozzád ezeket a testvéreinket” (Alma 31:34–35; kiemelés hozzáadva).

[...] A lelkek tevékennyé tételének tantételei nem változnak. Ezek a következők:

1. Az elveszetteket vagy kevésbé tevékenyeket fel kell kutatni, és kapcsolatba kell lépni velük.
2. Szerető törődést kell tanúsítani. Érezniük kell a szeretetünket.
3. Tanítani kell nekik az evangéliumot. Érezniük kell a Szentlélek hatalmát a tanítókon keresztül.
4. Be kell vonni őket a barátkozásba.
5. Tartalmas egyházi feladatokra van szükségük.

A Mormon könyve szavaival: „továbbra is szolgáljatok az ilyeneknek” (3 Nefi 18:32).

Kiemelten foglalkoztat bennünket az újonnan megtértek bekapcsolása a teljes értékű egyháztagságba. Kitárt karokkal kell fogadni őket.

Legyünk egységesek azon erőfeszítéseinkben, hogy visszahozzuk a kevésbé tevékenyeket a teljesen tevékeny egyházi létbe. Amikor így teszünk, mindannyian szorosabban forrunk egybe az egyház küldetésének megvalósításában: nagyobb mértékben eljuttatni az evangéliumot, valamint annak összes áldását és szertartását az egyháztagok életébe. Az egyháznak „minden tagra szüksége van” (T&Sz 84:110), és minden tagnak szüksége van az evangéliumra, az egyházra, és annak minden szertartására.

Kívánom, hogy törekedjünk az úr áldásaira, hogy azok megerősítsenek bennünket, és megadják nekünk a szeretet eme nagyszerű munkájához szükséges hatalmat és befolyást.⁸

Javaslatok a tanulmányozáshoz és a tanításhoz

Kérdések

- Milyen érzéseid vannak, amikor azokra a családtagjaidra vagy barátaidra gondolsz, akik „az egyháztól és az evangélium befolyásától elkülönülve élnek”? Mit tehetünk azért, hogy felkaroljuk őket? (Lásd 1. szakasz.)

- Elmélkedj Benson elnök tanításairól a béres és a pásztor közötti különbségeket illetően (lásd 2. szakasz). Mit tehetünk azért, hogy jobb pásztorok legyünk?
- Benson elnök emlékeztetett bennünket, hogy az embereknek „valódi, szívből jövő törődésre van szükségük az igaz és szerető pásztoroktól” (3. szakasz). Hogyan fejleszthetünk ki szívből jövő törődést mások iránt? Amikor ezen a kérdésen elmélkedsz, gondoldj a saját házitanítói vagy látogatótanítói szolgálatodra.
- Szerintetek mit jelent az, hogy „továbbra is szolgáljatok az ilyeneknek”? (3 Nefi 18:32). Gondoljátok át az öt alapelvet, melyeket Benson elnök osztott meg, és amelyek azok szolgálatában segítenek bennünket, akiknek a teljesen tevékeny egyházi létbe kell visszatérniük (lásd 4. szakasz). Milyen módokon segítenek az egyes alapelvek abban, hogy valaki részesüljön az evangélium áldásaiban?

Kapcsolódó szentírások

Máté 9:10–12; Lukács 15; 22:32; 1 Péter 5:2–4; Moróni 6:4; T&Sz 18:10–16; 84:106

Tanulmányi segédletek

„Az olvasás, tanulmányozás és az elmélkedés [nem] ugyanaz. A szavak olvasásával lehetnek gondolataink. Tanulmányozás által mintákat és összefüggéseket fedezhetünk fel a szentírásokban. Elmélkedés közben viszont meghívjuk a Lélek általi kinyilatkoztatást. Az elmélkedés számomra abból áll, hogy a szentírások gondos tanulmányozása után elgondolkozom, majd imádkozok azokról” (Henry B. Eyring: A Lélek által szolgálni. *Liahóna*, 2010. nov. 60.).

Jegyzetek

1. “Feed My Sheep,” <i>Ensign</i> , Sept. 1987, 4–5.	4. <i>The Teachings of Ezra Taft Benson</i> (1988), 234.
2. “Feed My Sheep,” 3.	5. “Feed My Sheep,” 3.
3. “Counsel to the Saints,” <i>Ensign</i> , May 1984, 8.	6. “Feed My Sheep,” 3–4.
	7. “Feed My Sheep,” 4.
	8. “Feed My Sheep,” 4, 5.

Ezra Taft Benson elder; jobbra, Max Zimmer elnökkel, a Svájci Misszió ügyvezető elnökével, amint éppen ellenőrzik a jóléti készletet a svájci Genfben 1946-ban

A fizikai és a lelki jólét alapelvei

„Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza minden olyan dologgal törődik, ami az emberiség gazdasági, társadalmi és lelki jólétével kapcsolatos.”

Ezra Taft Benson életéből

1936-ban, amikor az emberek szerte a világon a gazdasági világválság által előidézett pénzügyi nehézségekkel küszködtek, az Első Elnökség bevezetett egy új jóléti programot. Ez a program, amelyet az Egyházi Biztonsági Tervnek neveztek, nem azért jött létre, hogy alamizsnát nyújtson a szükségét látóknak, hanem azért, hogy „segítsen az embereknek segíteni önmagukon”¹. Miközben az Első Elnökség és más egyházi vezetők útjára indították ezt a programot, alapvető tantételeket tanítottak a kemény munkáról, az önellátásról és a szolgálatról. Arra buzdították az egyháztagokat, hogy fizessenek tizedet és böjti felajánlást, termesszenek és raktározzanak élelmiszert, kerüljék a szükségtelen adósságot, és tegyenek félre pénzt jövőbeli szükségletekre.

Akkortájt Ezra Taft Benson elnök tanácsosként szolgált egy cövekelnökségben az Idaho állambeli Boiseban. Emellett közgazdász is volt, kereskedelmi szakértő, továbbá Idaho állam gazdálkodási szakértője. Cövekelnöke megbízásának eleget téve részt vett azon az összejevetelen, ahol bemutatták az Egyházi Biztonsági Tervet. Később így emlékezett vissza: „Lelkem minden rezdülésével visszahangozta mindazt, amit aznap hallottam. Visszatértem a Boise Cövekbe, és elmondtam fivéreimnek, hogy a program, amelyet bejelentettek, gazdaságilag, társadalmilag és lelki tekintetben is megalapozott, és kifejeztem abbéli bizodalमत, hogy az egyház népe tiszta szívvel reagál majd rá, olyasvalamiként, ami nem csupán megalapozott, hanem szükséges is.”²

Két hónappal azután, hogy Benson elnök bemutatta a programot a cövekének, „számos jóléti projekt haladt a maga útján: az egyik egyházközség több hektárnyi kertet ültetett, egy másik tizenöt hektárnyi cukorrépát vetett, egy másikban pedig a Segítőegylet élelmiszert konzervált, valamint tűzött takarókat és ruhát készített. [Az egyik egyházközség] még egy kis feldolgozóüzemet is létesített.”³

Benson elnök 10 évvel később látta a jóléti program kiterjedt hatását. A Tizenkét Apostol Kvórumának tagjaként azt a megbízást kapta, hogy az egyház felett elnököljön Európában közvetlenül a második világháborút követően. A háború sújtotta vidékeken az egyház azon erőfeszítéseinek élére állt, hogy olyan terményeket biztosítsanak az embereknek, amelyek segítségével ismét önellátókká tudnak válni. Így idézte fel azzal kapcsolatos élményét, amikor az egyház első jóléti szállítmányai megérkeztek Berlinbe:

„Magammal vittem a misszió ügyvezető elnökét, Richard Ranglack elnököt. Elsétáltunk a régi, dűledező raktárépülethez, amely – egy fegyveres őrizete alatt – drága jóléti árucikkeknek adott otthont. A raktár hátsó részében dobozokat láttunk, amelyek szinte a mennyezetig tornyosultak.

»Élelmiszer van azokban a dobozokban? – kérdezte Richard. – Azt akarod mondani, hogy azok a dobozok tele vannak élelmiszerrel?«

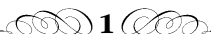
»Igen, testvérem! – válaszoltam. – Élelmiszerrel és ruhával és ágyneművel, és remélem, némi gyógyszerrel!«

Richard és én leemeltük az egyik dobozt, és kinyitottuk. A leg-hétköznapiabb élelmiszer volt benne: szárazbab. De amikor ez a jólelkű ember meglátta, beletúrt a kezével, átpörgette az ujjai között, majd kitört belőle a zokogás, és úgy sírt, mint egy gyermek, elteve hálával.

Kinyitottunk egy másik dobozt. Abban pedig tört búza volt, se több, se kevesebb: pont úgy, ahogyan az Úr megalkotta, és ahogyan szánta. Az ajkához érintett belőle egy csipetnyit. Miután egy pillanatig vizsgálgatta, könnyes szemmel rám nézett – és nekem is könnybe lábadt a szemem –, majd lassan ingatva a fejét így szólt: »Benson testvér, szinte hihetetlen, hogy olyan emberek, akik még soha nem láttak minket, ilyen sokat tesznek értünk!«

Ez az Úr rendszere! A testvéri szeretettől és készséges áldozathozataltól vezérelt önkéntes adományok, valamint mások támogatása abban, hogy segíteni tudjanak önmagukon. Ez biztosítja a méltóságot és az önbecsülést.”⁴

Ezra Taft Benson tanításai

Az Úr hõn áhítja és készen áll megáldani a népét fizikailag és lelkileg.

Tudatában vagyok annak, fivéreim és nõtestvéreim, hogy a fizikai dolgokra utalva az Úr a következõket mondta:

„...számomra minden dolog lelki, és soha nem adtam nektek olyan törvényt, amely idõleges lett volna” [T&Sz 29:34].

A cél természetesen lelki természetû. Mi azonban egy anyagi, fizikai, idõleges világban élünk. [...]

Az ember kettõs lény, fizikai és lelki, és az e népnek adott korai kinyilatkoztatásokban az Úr sok alkalommal adott útmutatást és parancsolatot a fizikai kérdéseket illetõen. Irányt mutatott a szenteknek és az egyház vezetõinek a földek és más javak vásárlásában, templomok építésében, sõt, még egy nyomda és egy üzlet létrehozásában is, valamint abban, hogy építsenek vendégházat a „fáradt utazó” számára [lásd T&Sz 124:22–23]. A Bölcsesség szavaként ismert nagyszerû kinyilatkoztatásban az Úr nem csupán arról tett említést, hogy mi jó és mi nem jó az ember számára, hanem felvázolt egy tervet a jóságok etetésére is, amely több mint száz esztendő alatt fokozatosan alátámasztást nyert az emberiség tudományos kutatásai révén [lásd T&Sz 89]. Minden, ami kihatással van az emberiség jólétére, mindig is foglalkoztatta és örökké foglalkoztatni is fogja az egyházat. Népünk mindig is tanácsokat kapott a fizikai kérdéseket illetõen. [...]

Fontos megtartanunk a megfelelõ szemléletmódot, fivéreim és nõtestvéreim. Tartsuk mindig szem elõtt, hogy minden anyagi dolog csupán a cél eszközéül szolgál, és hogy a cél lelki természetû, noha az Úr hõn áhítja és készen áll megáldani a népét fizikailag. Ennek számos kinyilatkoztatásban hangot adott. Idõrõl idõre rámutatott, hogy imádkozzunk a terményeinkért, a jóságainkért,

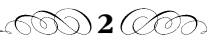
házunk népéért, otthonunkért, és folyamodjunk az Úr áldásaiért anyagi ügyeinkben. És ígéretet tett arra, hogy Ő ott áll majd, készen és hajlandóan arra, hogy megáldjon minket. [...]

Az Úr nem fog megtenni értünk olyasmit, amit mi magunk meg tudunk és meg kell tennünk. Ám szándékában áll gondoskodni a szentjeiről. Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza minden olyan dologgal törődik, ami az emberiség gazdasági, társadalmi és lelki jólétével kapcsolatos.⁵

Miközben a jóléti program bármely részét végezzük, szemünk előtt kell tartani azt az elsődleges célt, amelyért létrehozott. Ez a megfogalmazott cél pedig, „amennyire lehetséges, egy olyan rendszer felállítása..., amelynek segítségével megszüntethetjük a semmittevést, eltörölhetjük a könyöradomány gonoszságait, és újra megalapozhatjuk népünk között a függetlenséget, a szorgalmat, a takarékossgot és az önbecsülést. Az egyháznak az a célja, hogy segítsen az embereknek saját magukon segíteni. A munkát vissza kell helyezni trónjára, egyháztagságunk és életünk uralkodó tantételeként!”⁶

Az egyházi jóléti program ereje abban rejlik, hogy minden család követi az egyházi vezetők azon sugalmazott útmutatását, hogy megfelelő felkészültség révén legyenek önellátóak. Isten szándéka szerint a szenteknek fel kell készíteniük magukat, hogy – ahogyan az Úr mondta – „az egyház függetlenül állhasson a celesztialis világ alatti minden más teremtmény felett” (T&Sz 78:14).⁷

Az öt bölcs és az öt balga szűz szentírásbeli példázata [lásd Máté 25:1–13] emlékeztetőül szolgál arra, hogy az ember nem várakozhat túlságosan sokáig lelki és fizikai háza rendbetételével. Vajon mi felkészültek vagyunk?⁸

Lendületes, céltudatos, önzetlen munka által szert tehetünk az élet szükségleteire és gyarapodhatunk az isteni tulajdonságokban.

Az egyik első tantétel, amely kinyilatkoztatott Ádám atyánknak, midőn kiűzetett az Éden kertjéből, ez volt: „Orczád veritékével egyed a te kenyeredet, míglen visszatérsz a földbe” (1 Mózes 3:19). Minden anyagi természetű dolog, melyre szert teszünk az életben,

munka és Isten gondviselése eredményeként adatik. Egyedül a munka teremti meg az élet szükségleteit.⁹

Az embernek megparancsolta Isten, hogy saját orcája verítékével éljen, ne valaki máséval.¹⁰

Miénk a munka evangéliuma – a céltudatos, önzetlen, Krisztus igaz szeretetének lelkületében végzett munkáé. Egyedül így gyarapodhatunk az isteni jellemvonásokban. Egyedül így válhatunk méltó eszközökké az Úr kezében mások megáldására azon a hatalmon keresztül, amely férfiak és nők életének jobbá tételéhez vezethet.

Alázatosan hálásnak kell lennünk ezért a kihívásért, ezért az örökségért, ezért a lehetőségért a szolgálatra, valamint annak bőséges jutalmaiért. Mily szerencsések azok, akik követhetik az Úr tervét e hatalom kifejlesztésére, és akik mások megáldására fordíthatják azt! Ez az, amit a Krisztus tett. Ez az, aminek a megtételére mi is kiváltságot kaptunk.¹¹

A jólétben részesülők munkálkodjanak képességük szerint, hogy megdolgozzanak a kapott javakért vagy a böjti felajánlásokból származó támogatásért. Amikor nincsen megfelelő munkalehetőség, amikor az embereket nem buzdítják a munkára, az lealacsonyító egyházi alamizsnákhoz vezet, aláásva azt a célt, amellyel a jóléti program létrejött. A menny törvénye szerint – és ezt még nem tanultuk meg teljes mértékben itt a földön – nem lehetséges maradandóan segíteni valakinek azáltal, hogy megteesszük helyette azt, amit ő maga is meg tudna tenni, és amit meg kell tennie saját magáért.¹²

Az Úr áldását kell kérnünk minden cselekedetünkre, és soha nem szabad semmi olyat tennünk, amelyre ne kérhetnénk az áldását. Ne várjuk el az Úrtól, hogy megtegyen értünk valamit, amit mi magunk is el tudunk végezni. Hiszek a hitben és a cselekedetekben, és abban, hogy az Úr sokkal bőségesebben meg fogja áldani azt az embert, aki munkálkodik azon, amiért imádkozik, mint azt, aki csak imádkozik.¹³

A lendületes, céltudatos munka kicsattanó egészséget, dicséretre méltó sikereket, tiszta lelkiismeretet és pihentető alvást eredményez. A munka mindig is jótéteménye volt az embernek. Tápláljatok egészséges tiszteletet a munka iránt, akár az elmétekkel, akár a szívetekkel, akár a kezetekkel végzitek azt! Élvezzétek mindig a

Minden családtag részt vehet az élelmiszertermelésben

becsületes fáradozásból fakadó megelégedettséget! [...] Soha nem fogjátok magatokat a mennybe kívánni vagy álmodni. Meg kell fizetnetek annak árát fáradozással, áldozattal és igazlelkű élettel.¹⁴

3

Amikor élelmiszert termelünk és raktározunk, azzal azonnali hasznokra teszünk szert, és felkészülünk a jövőbeli szükségletekre.

Eltűnődtek-e valaha azon, hogy mi történne közösségekkel vagy nemzetekkel, ha megbénulna a közlekedés, vagy ha háború vagy válság sújtana minket? Honnan jutnátok élelmiszerhez ti és a szomszédaitok? Mennyi ideig tudná kiszolgálni a sarki fűszeres – vagy a supermarket – a közösség igényeit?

Nem sokkal a második világháború után az Első Elnökség elhívott, hogy Európába menjek újra megalapítani misszióinkat és újtárra indítani az élelmiszer és ruházat szétosztásának programját a szentek között. Élénken él emlékezetemben azon emberek képe, akik minden hajnalban vonatra szálltak mindenféle csecsebecsével megrakottan, hogy javaikat élelmiszerre cseréljék a vidéken élőkkel. Esténként pedig a pályaudvar olyanokkal telt meg, akik

zöldségeket, gyümölcsöket cipeltek a karjukban, visítózó malacok és kotkodáló tyúkok kíséretében. Soha azelőtt nem hallottam ilyen hangzavart! Ezek az emberek természetesen készek voltak gyakorlatilag bármit elcserélni az életet adó árucikkért: az élelmiszerért.

A gazdasági önellátás egyik szinte teljesen elfeledett módja az élelem otthoni megtermelése. Túlságosan hozzászoktunk a boltba járáshoz és a szükséges holmik megvásárlásához. Élelmiszerünk egy részének saját magunk általi megtermelésével nagy mértékben csökkentjük az inflációnak a pénzünkre gyakorolt hatását. És ami még ennél is fontosabb: megtanuljuk, hogyan termesszük meg saját élelmiszerünket és vonjuk be minden családtagunkat egy jótékony hatású projektbe. [...]

Hadd javasoljam nektek, hogy tegyétek azt, amit már mások is tettek. Fogjatok össze másokkal, kérjeteek engedélyt egy üresen álló telek kertként való használatára, vagy béreljeteek egy parcellát, és ültessétek be! Néhány elderek kvóruma együttesen, kvórumként tette ezt, és mindenki, aki részt vett, learatta a zöldség- és gyümölcs-termés, valamint az együttműködés és a családi részvétel áldásait. Sok család a pázsitból ásott fel egy részt, hogy beültessék.

Arra buzdítunk benneteket, hogy legyetek önellátóbbak, hogy amint azt az Úr kijelentette, „a reátok szálló megpróbáltatás ellenére az egyház függetlenül állhasson a celesztialis világ alatti minden más teremtmény felett” (T&Sz 78:14). Az Úr azt szeretné, hogy függetlenek és önellátóak legyünk, mert a megpróbáltatások napjai közelednek. Intett és előre figyelmeztetett minket ennek eshetőségére. [...]

Az élelmiszertermelés csupán egy része az arra fektetett ismételt hangsúlynak, hogy raktározzunk élelmet..., ahol ez nem ütközik törvénybe. Az egyház nem írja elő, hogy milyen élelmet raktározatok. A döntés az egyes egyháztagokra van bízva. [...]

Az étel megtermeléséről és tárolásáról szóló kinyilatkoztatás meg lehet, hogy ma olyan fontos fizikai jólétünk szempontjából, mint amilyen a bárkába szállás volt a nép esetében Noé napjaiban. [...]

Úgy tervezzétek meg élelmiszertartalékokotok felépítését, ahogyan egy megtakarítási számlával tennétek. Minden fizetéskor tegyetek félre egy kicsit a raktárba. Főzzétek be és tegyétek el a kertetekben,

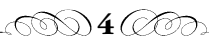
lugasotokban termett zöldségeket és gyümölcsöket. Tanuljatok meg ételt tartósítani szárítással és lehetőség szerint fagyasztással. Tegyétek költségvetésetek részévé a raktárotokat. Raktározatok magvakat, és legyenek kéznél megfelelő szerszámok a munka elvégzéséhez. Ha egy második autóra, egy televízióra vagy más olyan dologra gyűjtötök és terveztek vásárolni, amely pusztán a kényelmeteket vagy szórakozásokat szolgálja, akkor talán változtatnotok kell a fontossági sorrendeteken. Arra buzdítunk benneteket, hogy tegyétek ezt imádságos lélekkel, és *tegyétek meg most!* [...]

Túlságosan gyakran sütkérezünk kényelmes megelégedésünkben és magyarázzuk meg magunknak, hogy itt nem következhet be a háború pusztítása, gazdasági csapások, éhínség és földrengés. Azok, akik így vélekednek, vagy nem ismerik az Úr kinyilatkoztatásait, vagy nem hisznek bennük. Akik önelégülten úgy gondolják, hogy ezek a csapások nem fognak bekövetkezni, hogy ők valami módon meg lesznek kímélve a szentek igazlelkűsége miatt, megtévesztés alatt állnak, és bánni fogják a napot, amikor ilyen tévhiteket tápláltak.

Az Úr intett és előre figyelmeztetett minket a nagy megpróbáltatás napjára, és tanácsot adott nekünk szolgálain keresztül arra vonatkozóan, hogy miként készülhetünk fel e nehéz időkre. Megfogadtuk-e a tanácsát? [...]

Legyetek hűek, fivéreim és nőtestvéreim, ehhez a tanácshoz, és akkor áldottak lesztek – igen, a legáldottabb nép lesztek az egész föld színén. Jó emberek vagytok. Én tudom ezt. De mindannyiunknak jobbnak kell lennünk, mint amilyenek vagyunk. Kerüljünk olyan helyzetbe, hogy ne csupán önmagunkat tudjuk táplálni házi termelésünknek és raktárunknak köszönhetően, hanem másokat is.

Isten áldjon meg bennünket, hogy felkészülten tekintsünk az eljövendő napok elébe, melyek talán az eddigi legkeményebbek lesznek.¹⁵

**Békesség és megelégedettség költözik a szívünkbe,
amikor félretesszük bevételeink egy részét,
és elkerüljük a szükségtelen adósságot.**

Tisztelettel arra buzdítalak benneteket, hogy éljete a munka, az iparkodás és az önellátás alapvető tantételei szerint, és példátokkal

„Tengernyi szívfájdalmat” idézhet elő, ha nem maradunk az anyagi erőforrásaink szabta keretein belül

tanítsátok a gyermekeiteket. [...] Éljetek bevételeitek keretein belül! E bevételek egy részét rendszeresen tegyétek félre megtakarításként! Kerüljétek a szükségtelen adósságot! Tanúsítsatok bölcsességet abban, hogy ne próbáljatok túl gyorsan gyarapodni. Tanuljátok meg jól kezelni azt, amitek van, mielőtt a további gyarapodást tervezgetitek.¹⁶

Sajnálatos módon néhányan azt az elvárást dédelgetik az elménkben, hogy amikor nehézségeket tapasztalunk meg, amikor balgán és tékozlóan bántunk a forrásainkkal, és tovább nyújtózkodunk, mint ameddig a takarónk ér, akkor vagy az egyházhoz, vagy a kormányhoz kell fordulnunk, hogy kisegítsen minket. Néhány tagunk megfélelmedezett az egyházi jóléti terv azon alapvető tantételéről, hogy „egyetlen igaz utolsó napi szent se hárítsa át önként valaki másra saját jólétének terhét, amíg ő maga fizikailag képes önmaga ellátására”. [...]

Minden eddiginél nagyobb mértékben szükséges, hogy megtanuljunk és alkalmazzuk a gazdasági önellátás tantételeit. Nem tudjuk, mikor lehet kihatással személyes körülményeinkre egy betegséggel

vagy munkanélküliséggel járó krízis. Azt azonban tudjuk, hogy az Úr világszerte bekövetkező csapásokat jövendölt, és intett és előre figyelmeztetett minket, hogy legyünk felkészültek. Ez okból kifolyólag hangsúlyozták a Fivérek újra és újra a „vissza az alapokhoz” programot a fizikai és lelki jólét érdekében.¹⁷

Az Úr megkívánja szentjeitől, hogy álljanak szabadon és függetlenül az előttünk lévő kritikus napokban. De senki sem lehet valóban szabad, ha pénzügyi rabságban sínylődik.¹⁸

A Királyok könyvében olvashatunk egy asszonyról, aki könnyek között kereste fel Elizeus prófétát. Meghalt a férje, és olyan adóssága volt, amelyet nem tudott kifizetni. A hitelező már úton is volt, hogy elvigye az asszony két fiát, és eladja őket rabszolgának.

Csodát téve Elizeus lehetővé tette, hogy az asszony bőséges mennyiségű olajhoz jusson. Azután így szólt hozzá: „Menj el, add el az olajat, és fizesd ki hiteleződet; te pedig és a te fiaid éljete a maradékából.” (Lásd 2 Királyok 4:1–7.)

„Fizesd meg adósságodat, és élj!” Mily gyümölcsözőek e szavak mindig is! Mily bölcs tanácsot nyújtanak számunkra ma! [...]

Sokan nem hiszik, hogy valaha is újabb komoly válság sújthatna minket. Biztonságban érzik magukat abban a tudatban, hogy folyamatos a foglalkoztatottságuk, stabilan áramlik bérük és juttatásaik, ezért aztán már előre elköltik jövőbeli bevételeiket anélkül, hogy felmerülne bennük, mit tennének, ha elveszítenék az állásukat, vagy valami más okból kifolyólag szűnnének meg bevételeik. A legnagyobb szaktekintélyek azonban újra és újra elmondták már, hogy még nem vagyunk elég okosak ahhoz, hogy képesek lennénk kiadáscsökkentő módosítások nélkül irányítás alatt tartani a gazdaságunkat. Előbb vagy utóbb be fognak következni ezek a módosítások.

Az eladósodás mértéke növekedésének másik oka még mélyebbre mutat és még nagyobb aggodalomra ad okot. Ez pedig az anyagiasság felemelkedése, a lelki értékek iránti elkötelezettséggel szemben. Annak érdekében, hogy „lépést tudjanak tartani”, sok család kötelezettséget vállal magára egy drága környéken álló, a szükségesnél nagyobb és drágább házzal kapcsolatban. [...] Az életszínvonal emelkedésével ez a kísértés egyre fokozódik minden

egyes technikai újdonsággal, amely megjelenik a piacon. A modern reklámipar finom, gondosan megtervezett technikái a vásárlói ellenállás leggyengébb pontjait célozzák. Ennek eredményeként sajnos egyre elterjedtebb az az érzet, hogy az anyagi javakra most kell szert tenni, várakozás nélkül, takarékoskodás nélkül, önmegtagadás nélkül.

Ami még rosszabb: az eladósodott családok nagy hányadának nincsen semmiféle likvid tőkéje [megtakarítása], amelyre támaszkodhatnának. Mily problémáknak nyitnak így utat abban az esetben, ha bevételi forrásuk hirtelen megszűnik vagy súlyosan megcsappan! Mindannyian ismerünk olyan családokat, akik nagyobb adósságot vállaltak, mint amennyit vissza tudnak fizetni. Tengersznyi szívfájdalommal járnak az ilyen esetek!¹⁹

Na már most nem mondom azt, hogy minden adósság rossz. Természetesen nem. A józan üzleti kölcsön a növekedés egyik velejárója. A józan jelzálogkölcsön valós segítséget jelent annak a családnak, amelynek kölcsönt kell felvennie az otthonteremtéshez.²⁰

Hosszú távon könnyebb a bevételeink keretein belül élni és ellenállni annak, hogy kölcsönvegyünk a jövőre eltett forrásainkból, kivéve, ha szükséges – de soha nem luxusból. Nem korrekt önmagunkkal és közösségünkkel szemben sem, ha oly önállótlanok vagyunk a költségeinkben, hogy azon a napon, amikor megszűnik a bevételünk, segítségnyújtóhoz vagy az egyházhoz kell fordulnunk anyagi támogatásért.

Ünnepélyesen arra buzdítalak benneteket, hogy ne kötelezzétek el magatokat olyan járulékos költségek megfizetése mellett, amelyek gyakran uzsorás mértéket öltenek. Takarékoskodjatok most és vásároljatok később, és akkor sokkal messzebb juttok. Meg fogjátok kímélni magatokat a magas kamatoktól és más fizetési kötelezettségektől, a pénz pedig, amelyet megtakarítotok, lehetőséget teremthet számotokra arra, hogy később jelentős készpénzkezdvménnyel vásároljatok.

[...] Álljatok ellen a kísértésnek, hogy fejest ugorjatok egy olyan ingatlanba, amely sokkal hivalkodóbb vagy tágasabb, mint amilyenre valójában szükségetek van.

Mennyivel jobban jártok, különösen a közös életet most kezdő fiatal családok, ha először egy kicsiny házat vesztek, amelyet a tervek szerint viszonylag rövid idő alatt ki tudtok fizetni. [...]

Ne hagyjátok védtelenül magatokat vagy a családokat a pénzügyi viharok közepette! Mondjátok le a luxuscikkekről, legalább is jelenleg, hogy megtakarítást halmozhassatok fel. Mily bölcs dolog gondoskodni gyermekeitek jövőbeli iskolázottságáról, valamint a saját idős korotokról! [...]

Fivérek és nőtestvérek, békesség és megelégedettség költözik a szívünkbe, amikor anyagi erőforrásaink keretein belül élünk. Isten adjon nekünk bölcsességet és hitet, hogy megszívleljük a papság sugalmazott tanácsát arra vonatkozóan, hogy lábáljunk ki az adósságból, éljünk bevételeink keretein belül, és fizessünk ki mindent menet közben – egy szóval kövessük e tanácsot: „fizesd meg adósságodat, és élj!”²¹.

Javaslatok a tanulmányozáshoz és a tanításhoz

Kérdések

- Az első szakaszban Benson elnök felvázolja az egyházi jóléti program alapvető tanítételeit. Mi módon járulnak hozzá e tanítételek a fizikai jólétünkhöz? Mi módon járulnak hozzá lelki jólétünkhöz?
- Milyen előnyökkel jár a „lendületos, céltudatos munka”? (Példakért lásd a 2. szakaszt.) Te mi mindent szeretsz a munkában? Mit tehetünk, hogy segítsünk a gyerekeknek és a fiataloknak megtanulni élvezni a munkát?
- Milyen áldások származnak abból, ha követjük Benson elnöknek a 3. szakaszban adott tanácsát? Gondolkodj el azon, hogy jelenlegi körülményeid figyelembe vételével mit fogsz tenni e tanács követése érdekében.
- Mit gondolsz, miért vezet „békességhez és megelégedettséghez” a pénz bölcs használata? Ezzel ellentétben mit tapasztalhatunk, amikor nem az anyagi erőforrásaink keretein belül élünk? (Lásd a 4. szakaszt.)

Kapcsolódó szentírások

Jákób 2:17–19; Alma 34:19–29; T&Sz 19:35; 42:42; 75:28–29; 104:78; Mózes 5:1

Tanítási segédlet

„Hogy segíts a tanulóidnak felkészülni a kérdések megválaszolására, megmondhatod nekik, mielőtt valamit felolvastok vagy bemutattok, hogy a válaszaikat fogod kérni... Például mondhatod, hogy »miközben felolvasom ezt a részt, figyeljete, hogy megoszthassátok, mi érdekel belőle a legjobban«” (*Tanítás, nincs nagyobb elhívás* [2000]. 69.).

Jegyzetek

1. Heber J. Grant, in Conference Report, Oct. 1936, 3.
2. “Church Welfare—Economically Socially Spiritually Sound,” in Welfare Agricultural Meeting, Oct. 7, 1972, 5.
3. Sheri Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1987), 119.
4. “Ministering to Needs through the Lord’s Storehouse System,” *Ensign*, May 1977, 84.
5. In Conference Report, Oct. 1945, 160, 163, 164.
6. “Ministering to Needs through the Lord’s Storehouse System,” 83; Heber J. Grant elnököt idézve, in Conference Report, Oct. 1936, 3.
7. “Prepare Ye,” *Ensign*, Jan. 1974, 81.
8. In Conference Report, Apr. 1967, 61.
9. “Prepare for the Days of Tribulation,” *Ensign*, Nov. 1980, 32.
10. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 481.
11. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 484.
12. “Ministering to Needs through the Lord’s Storehouse System,” 83.
13. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 485.
14. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 481.
15. “Prepare for the Days of Tribulation,” 32–33, 34.
16. “The Ten Commandments: America at the Crossroads,” *New Era*, July 1978, 39.
17. “Prepare for the Days of Tribulation,” 32; quoting the *Welfare Plan Handbook* (1952), 2, as quoted by Marion G. Romney, in “Church Welfare—Some Fundamentals,” *Ensign*, Jan. 1974, 91.
18. “Prepare Ye,” 69.
19. “Pay Thy Debt, and Live,” *Ensign*, June 1987, 3–4.
20. In Conference Report, Apr. 1957, 54.
21. “Pay Thy Debt, and Live,” 4, 5.

*A Szabadító, aki „szelíd és alázatos szívé” (Máté 11:29),
Ő a mi nagyszerű példánk az alázatra*

Elvinni az evangéliumot a világnak

*„Boldogan válunk Mennyei Atyánk
társává gyermekei szabadításának és
felmagasztosításának nagyszerű munkájában.”*

Ezra Taft Benson életéből

Ezra Taft Benson elnök számára a misszionáriusi munka családi hagyomány volt. „Édesapám családjában tizenegy gyermek volt – mondta. – Mind a tizenegyen szolgáltunk missziót. Feleségem szintén szolgált missziót, és része volt abban az örömben, hogy özvegy édesanyja vele szolgálhatott [missziója] utolsó hat hónapjában. Amikor az édesapám ment misszióba, legidősebb fiaként emlékszem a levelekre, melyeket a közép-nyugati missziós mezőről írt. Otthonunkba költözött a misszionáriusi munka lelkülete, és soha nem távozott belőle, amiért én alázatosan hálás vagyok.”¹

Benson elnök a Brit Misszióban teljesített teljes idejű szolgálatot 1921 és 1923 között, és „a misszionáriusi munka lelkülete” nem hagyta el jóval e két és fél esztendő elteltével sem. Például az Egyesült Államok földművelésügyi minisztereként 1953 és 1961 között sok más vallású emberrel került kapcsolatba. Az 1961. áprilisi általános konferencián ezt mondta a szenteknek: „Körülbelül 9000 ember neve van meg nekem, akikkel hivatalos minőségemben személyes kapcsolatba kerültem. Remélem, hogy mindannyiukról tudok majd ajánlókérdőívet adni. Szeretném, ha mindannyian hallanák az evangéliumot. Bárcsak Atyánk minden gyermeke élvezhetné azokat az áldásokat, amelyek Jézus Krisztus evangéliumának elfogadásából és követéséből fakadnak!”²

Benson elnök misszionáriusi munka iránti lelkesedése nem lankadt későbbi éveiben sem, és hőn vágyott arra, hogy az egyház

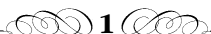
minden tagja tegye magáévá ugyanezt a lelkesedést. Nyíltan beszélt a fiatal férfiakhoz a teljes idejű misszionáriusi szolgálatra való felkészülésről. „Készüljetek fel most! – mondta. – Készüljetek fel fizikailag, mentálisan, társaságilag és lelkileg!”³ Arra buzdította a szülőket, hogy mutassanak utat fiaiknak ebben a felkészülésben. A fiatal nőtestvéreknek és az egyház idősebb tagjainak is azt tanácsolta, hogy komolyan vegyék fontolóra a teljes idejű misszionáriusi szolgálatot. Továbbá arra buzdította az egyház minden tagját, hogy osszák meg az evangéliumot a felebarátaikkal.

Thomas S. Monson elnök mesélt egy alkalomról, amikor Benson elnök misszionáriusi munka iránti szeretete inspirálóan hatott egy leendő misszionáriusra: „Egy pénteki napon ő és Benson nőtestvér a szokott gyakorlatukat követve részt vettek egy ülésen a Jordan River templomban. Míg ott voltak, Benson elnökhöz odalépett egy fiatalember, aki szívből fakadó örömmel köszöntötte őt, és elmondta neki, hogy elhívták teljes idejű misszionáriusi szolgálatra. Benson elnök kézen fogta az újonnan elhívott misszionáriust, és mosollyal az ajkán így szólt hozzá: »Vigyél magaddal! Vigyél magaddal!« A misszionárius bizonyosságot tett arról, hogy bizonyos értelemben *magával vitte* Benson elnököt a missziójába, mert ez a köszöntés tanúságot tett Benson elnök a misszionáriusi munka iránt érzett nem szűnő szeretetéről és odaadásáról, valamint azon vágyáról, hogy mindig az Úr szolgálatában munkálkodva találtaassék.”⁴

A Mennyei Atya összes gyermeke iránt táplált szeretet állt Benson elnöknek az evangélium megosztása iránti elkötelezettsége középpontjában: „Atyánk gyermekeinek szükségük van az evangéliumra. [...] Tudom, hogy az Úr szereti őket, és az Ő alázatos szolgálaként szeretet él szívemben a világon élő milliók iránt.”⁵ A Szabadító szeretetének erejéről szólva tanúbizonyságát tette: „Áldásaink megsokszorozódnak, amikor megosztjuk az Úr szeretetét a felebarátaikkal.”⁶

Miután egész életében részt vett a misszionáriusi munkában, és arra biztatta a többi szentet, hogy ők is hasonlóan tegyenek, Benson elnök őszintén ki tudta jelenten: „Megízleltem a misszionáriusi munka örömét. Nincs nagyszerűbb munka az egész világon, amely nagyobb örömet és boldogságot tudna nyújtani az embernek!”⁷

Ezra Taft Benson tanításai

A világ éhezi az igaz vallást, és mi rendelkezünk vele.

Miután az Atyaisten és Fia, Jézus Krisztus dicsőségesen megjelent Joseph Smithnek, úgy tűnik, az első nagy felelősség, amely a visszaállított egyházra hárult, az volt, hogy vigyék el az evangéliumot a világnak – Atyánk minden gyermekének.

Mindent felülmúló jelentőségű, nagyszerű dráma bontakozott ki: az áldozat, az öröm, a nehézségek, a bátorság, mindenekfelett pedig a felebaráti szeretet drámája. Az egész föld színén sehol máshol nem találtak ehhez fogható emberi drámát. Igen, vért, verejtéket és könnyeket kívánt a szeretet e munkájának véghezvitele. És miért tettük? Mert a menny Istene parancsot adott rá; mert szereti a gyermekeit, és az az Ő akarata, hogy a föld milliói lehetőséget kapjanak arra, hogy meghallják és saját szabad akaratukból elfogadják és kövessék Jézus Krisztus evangéliumának dicsőséges szabadító és felmagasztaló tanításait.⁸

Meggyőződésem, hogy a világnak minden másnál nagyobb szüksége van Jézus Krisztus evangéliumára, és a világ népei vágnak arra, amit az evangélium nyújthat nekik, csak éppenséggel nem tudnak róla. Vágnak a horgonyra, melyet az evangélium nyújt, amely választ ad nekik az előttük tornyosuló kérdésekre; amely megadja nekik a biztonság érzetét és a benső békesség érzetét. Az evangélium az egyedüli válasz a világ problémáira, fivéreim és nőtestvéreim.”⁹

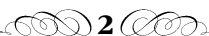
Egyedül az evangélium fogja megmenteni a világot saját önpusztításának csapásától. Egyedül az evangélium fogja békében egyesíteni az emberiség minden fajtát és nemzetét. Egyedül az evangélium fog örömet, boldogságot és szabadítást hozni az emberiség számára.¹⁰

A világ éhezi az igaz vallást, és mi rendelkezünk vele.¹¹

Ez az a dicsőséges üzenet, amelyet szeretnénk megosztani a világgal: hogy az Atyaistenen és Fián, Jézus Krisztuson keresztül Isten királysága visszaállítatott. Ez a legnagyobb üzenet Jézus Krisztus feltámadása óta.¹²

Alázattal és hálával fogadjuk ezt a nagy felelősséget, amely az egyháznak adatott. Boldogan válunk Mennyei Atyánk társává gyermekei szabadításának és felmagasztosításának nagyszerű munkájában. Készségesen adunk időnkből és azon forrásokból, melyekkel Ő megáld minket, királysága megalapítására a földön. Tudjuk, hogy ez elsődleges kötelességünk és nagyszerű lehetőségünk. Ez a lelkület jellemezte Jézus Krisztus egyházának misszionáriusi munkáját minden korban. Kiemelkedően jelezte az idők teljessége adományozási korszakának beköszöntét – vagyis napjainkat. Bárhol legyenek is az utolsó napi szentek, megvan közöttük ennek, a világ legnagyobb ügye iránti önzetlen áldozatnak a lelkülete.¹³

Hatalmas küldetésünk van. Felkészültnek kell lennünk, fiataloknak és időseknek egyaránt. Kovászként kell állnunk a nemzetek között, hűen az igazlelkűség tantételei iránt.¹⁴

Mindannyian lehetünk misszionáriusok, bármilyen körülmények közepette vagy bármilyen helyzetben legyünk is az életben.

Az Úr egyházának tagjaiként komolyan kell vennünk a misszionáriusi munkát. Ha úgy munkálkodtok, ahogyan kell, ha szeretitek ezt a munkát, akkor segíteni fogtok megmenteni az emberek gyermekeinek lelkét.¹⁵

Az evangélium megosztását nem csupán egy papsági kötelességnek kellene tartani, hanem mindannyiunknak nagy örömmel és várakozással kellene ezen élmény elé tekinteni. Az evangélium megosztásának valódi oka az, hogy lelkeket hozunk Krisztushoz, valamint hogy tanítsuk és megkereszteljük Mennyei Atyánk gyermekeit, hogy örvendezhessünk velük (lásd T&Sz 18:15) Atyánk királyságában.¹⁶

Mindannyian osztozunk ebben a nagy felelősségben. Nem bújhatunk ki alóla. Ne gondolja egyetlen férfi vagy nő sem, hogy amiatt, hogy hol élünk, vagy milyen helyet töltünk be a társadalmunkban, vagy milyen állásunk vagy státuszunk van, fel lennénk mentve e felelősség alól.¹⁷

Fiatal férfiak és fiatal nők

Reméljük, hogy minden fiatal férfi tervezi, hogy az Úr hírnökeként fog szolgálni.¹⁸

Hogyan alakíthatjuk ki a fiúkban a szolgálat iránti vágyat? Ne várjatok azzal, hogy segítetek nekik elhatározni, hogy missziót fognak szolgálni. Akkor segítetek nekik meghozni ezt a döntést, amikor kilenc, tíz vagy tizenegy évesek! Az otthon jelenti a fiatal férfiak felkészülésének melegágyát. És *minden* fiatal férfinak otthon kellene felkészülnie a szolgálatra.

A korai felkészülés abból áll, hogy megtaníttuk a fiatal fiút imádkozni, történeteket olvasunk neki a Mormon könyvből és más szentírásokból, családi estet tartunk és rá bízunk a lecke egy része [tanítását], megtaníttuk neki a nemi tisztaság tantételeit, megtakarítási számlát nyitunk eljövendő missziójához, megtaníttuk dolgozni, és lehetőséget biztosítottunk mások szolgálatára.¹⁹

Olyan fiatal férfiakat szeretnénk, akik képesek „futtában” kilépni a missziós mezőre, akikben megvan a személyes igazlelkűségből és tiszta életből fakadó hit, hogy nagyszerű és gyümölcsöző missziót tudjanak szolgálni.²⁰

Az Úr azt szeretné, hogy minden fiatal férfi szolgáljon teljes idejű missziót. [...] Nincs ennél fontosabb teendőjük. Az iskola várhat. Az ösztöndíjakat el lehet halasztani. A munkavállalással kapcsolatos célokat későbbre lehet tolni. Igen, még a templomi házasságkötésnek is várnia kell, amíg a fiatal férfi tiszteletre méltó teljes idejű missziót nem teljesített az Úrnak.

[...] A fiatal nőknek... szintén lehetőségük adódhat a teljes idejű misszionáriusi szolgálatra. Hálás vagyok azért, hogy az én örököslévő társam missziót teljesített Hawaiin, mielőtt házasságot kötöttünk volna a Salt Lake templomban, és örömömre szolgál, hogy három lányunokám szintén szolgált teljes idejű missziót. Néhány legkiválóbb misszionáriusunk az ifjú nőtestvérek soraiból kerül ki.²¹

Idős misszionáriusok

Egyre több idős misszionáriusra van szükségünk a misszionáriusi szolgálatban.²²

„Az Úr elvárja, hogy misszionáriusok legyünk.”

Sok idősebb házaspár tudna missziót szolgálni. Ha így tesznek, látni fogják, hogy a misszió oly módon áldja meg gyermekeiket, unokáikat és dédunokáikat, amely másképp nem lenne lehetséges. Nagyszerű példát állítanak ezzel utódaik elé.²³

Sok házaspár tanúsíthatja, hogy misszionáriusi szolgálatuk az együtt töltött idejük legboldogabb korszakai közé számlálható, mivel teljes mértékben egy célnak szentelték magukat: a misszionáriusi munkának.²⁴

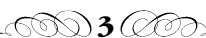
Egyháztag misszionáriusok

Hangsúlyoznunk kell a fokozottabb egyháztag misszionáriusi munka szükségességét. A tapasztalat bebizonyította, hogy ez a leggyümölcsözőbb misszionáriusi munka. Az egyháztag misszionáriusi munka jelenti egyháztagjaink egyéni növekedésének egyik nagyszerű kulcsát. Meggyőződésem, hogy az egyháztag misszionáriusi munka fel fogja emelni bármely egyházközség lelkeségét, ahol azt végzik.²⁵

Mikor hívtátok meg utoljára egy szomszédotokat úrvacsorai gyűlésre vagy cövekkonferenciára, vagy hogy csatlakozzon hozzátok egy családi estre? Mikor folytattatok utoljára valódi evangéliumi beszélgetést? Ezek mind rendkívüli élmények.²⁶

Az Úr támogatni fogja az egyháztagokat misszionáriusi felelősségükben, ha megvan bennük a hit, hogy megpróbálják.²⁷

Itt az idő, hogy felemeljük a tekintetünket és meglássuk e csodálatos munka nagyságát. Az Úr elvárja ezt tőlünk. Nem elég pusztán az egyház tagjainak lenni és eljárni az úrvacsorai gyűlésre, fizetni a tizedünket és támogatni a jóléti programot. Ez mind jó – de nem elegendő. Az Úr elvárja, hogy misszionáriusok legyünk és az evangélium szerint éljünk – igen, teljes mértékben, és segítsünk felépíteni az Ő királyságát.²⁸

A Mormon könyve az a nagyszerű mérce, amelyet használnunk kell a misszionáriusi munkánkban.

A Mormon könyve egyaránt szól az egyháztagokhoz és a nem egyháztagokhoz. Az Úr Lelkével kísérve a Mormon könyve a legnagyobb eszköz, amelyet Isten biztosított számunkra a világ megtérítéséhez. Ha lelkeket akarunk aratni, azt az eszközt kell használnunk, amelyet Isten e feladatra tervezett – a Mormon könyvét.

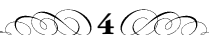
A Mormon könyve olvasása pedig az egyik legerőteljesebb meggyőző erő arra, hogy misszióba menjünk. Több misszionáriusra van szükségünk. Ugyanakkor alaposabban felkészült misszionáriusokra van szükségünk olyan egyházközsegekből, gyülekezetekből és otthonokból, ahol ismerik és szeretik a Mormon könyvét. Olyan misszionáriusok kellenek, akiknek égető bizonyossága van annak ismertetéséről, és akik a Lélek által azt a kihívást tudják támasztani érdeklődőik elé, hogy olvassák el és elmélkedjenek el lapjairól, teljes bizonyossággal tudván, hogy az Úr ki fogja nyilvánítani nekik annak igazságát a Szentlélek hatalma által. Az üzenetünkhöz illő misszionáriusokra van szükségünk.²⁹

A Mormon könyve az a nagyszerű mérce, amelyet használnunk kell a misszionáriusi munkánkban. Megmutatja, hogy Joseph Smith próféta volt. Magában foglalja Krisztus szavait, nagyszerű küldetése pedig az, hogy az embereket Krisztushoz vezesse. Minden egyéb

csak másodlagos. A Mormon könyve aranykérdése így hangzik: „Szeretne többet megtudni Krisztusról?” A Mormon könyve az arany-érdeklődő nagyszerű megtalálója. Nem tartalmazza „azon dolgokat, melyek a világnak tetszenek”, így aztán a világi emberek nem tanúsítanak érdeklődést iránta. Nagyszerű szűrőként szolgál. (Lásd 1 Nefi 6:5.)

Különbözik egymástól az a megtért, aki Krisztus kősziklájára épített a Mormon könyve által, és szorosan kapaszkodik a vasrúdhoz, illetve az, aki nem.³⁰

Nem szabad elfelejtenünk, hogy maga az Úr adta a Mormon könyvét, az Ő legfőbb tanújaként. A Mormon könyve még mindig a leghathatósabb misszionáriusi eszközünk. Használjuk hát!³¹

Ahhoz, hogy sikerrel járjunk a misszionáriusi munkában, el kell nyernünk a Lelket, szeretnünk kell az embereket, és szorgalmasan kell dolgoznunk.

A misszionáriusok néha felteszik ezt a kérdést: „Hogyan lehetek sikeres? Hogyan válik az ember hatékonnyá a misszionáriusi munkában?” Négy kipróbált kulcsa van a misszionáriusi munkának mind a misszionáriusok, mind az egyháztagok számára.

Először is: törekedjetek elnyerni a Lelket!

Ahhoz, hogy sikerrel járhassunk, rendelkezünk kell az Úr Lelkével. Azt tanították nekünk, hogy a Lélek nem fog tisztátalan hajlékokban lakozni. Ezért aztán egyik legfontosabb kötelességünk az arról való megbizonyosodás, hogy személyes életünk rendben van. Az Úr kijelentette: „Legyetek tiszták, ti, akik az Úr edényeit hordozzátok!” (Tan és a szövetségek 38:42).

A Szabadító megadta nekünk az Ő törvényét evangéliuma tanítását illetően: „És a Lélek a hit imája által adatik meg nektek; és ha nem kapjátok meg a Lelket, akkor nem taníthattok” (Tan és a szövetségek 42:14).³²

Ha van olyan üzenet, amelyet elismételtem a fivéreimnek a Tizenketteknel, akkor az az, hogy a Lélek az, ami számít. A Lélek az, ami igazán számít. Nem tudom, hányszor mondtam már ezt, de

soha nem fáradok bele az elismétlésébe: a Lélek az, ami a leginkább számít.³³

Másodszor: legyetek alázatosak!

Az Úr azt mondta, hogy senki sem segíthet ebben a munkában, csak akkor, ha alázatos és telve van szeretettel. (Lásd Tan és a szövetségek 12:8.) Az alázat azonban nem egyenlő a gyengeséggel. Nem egyenlő a bátortalansággal, és nem egyenlő a félelemmel. Lehetünk alázatosak, ugyanakkor rettenthetetlenek. Lehetünk alázatosak, ugyanakkor bátrak. Az alázat annak elismerése, hogy egy magasabb hatalomtól függünk, és folyamatosan szükségünk van az Úr támogatására az Ő munkájában.³⁴

Nem tudjuk egyedül elvégezni ezt a munkát. Ez az Úr munkája. Az Ő evangéliuma. Velünk kell lennie az Ő segítségének. Könyörögjétek érte, éljétek érte, öntsétek ki lelketeket az Úrnak, hogy megkapjátok!³⁵

Harmadszor: szeressétek az embereket!

Szeretetet kell kialakítanunk az emberek iránt. Feljűk kell fordítanunk szívűket az evangélium tiszta szeretetében, azzal a vággyal, hogy felemeljűk őket, felépítsűk őket, magasabb, kifinomultabb életre vezessűk őket, végűl pedig felmagasztosulásra Isten celestialis királyságában. Hangsúlyozzűk azoknak a jó tulajdonságait, akikkel kapcsolatba kerülűnk, és Isten gyermekeiként szeressűk őket, akiket szeret az Úr. [...]

Soha nem leszűnk hatékonyak, aműg meg nem tanulűnk együtt-érzűssel viseltetni Atyánk minden gyermeke iránt – aműg meg nem tanulűk szeretni őket. Az emberek érzik, amikor szeretettel fordulnak feljűk. Sokan áhítóznak erre. Amikor átérezzűk érzéseiket, cserébe őők is jóindulattal fordulnak felénk. Lesz egy új barátűnk.³⁶

Nagy kötelességűnk szeretni a felebarátainkat. Ez a második a két nagy parancsolat sorában. Sok felebarátűnk még nem tagja az egyháznak. Jó szomszédoknak kell lennűnk. Szeretnűnk kell Atyánk minden gyermekét, és barátkoznűnk kell velűk.

Imádkozom azért, hogy telve legyűnk Isten szeretetével embertársaink iránt.³⁷

Negyedszor: dolgozzatok szorgalmasan!

Ha meg akarjuk tartani a Lelket, akkor *dolgozni* kell. Nincs jólsőbb érzés vagy nagyobb elégedettség, mint egy keményen átdolgozott nap végén tudni, hogy megtettünk minden tőlünk telhetőt.

A misszionáriusi munka egyik legnagyobb titka maga a munka. Ha a misszionárius dolgozik, akkor megkapja a Lelket, és ha megkapja a Lelket, akkor a Lélek által fog tanítani, és ha a Lélek által tanít, akkor meg fogja érinteni az emberek szívét, és boldog lesz. [...] Dolgozni, dolgozni, dolgozni – nincs semmi, ami megfelelően helyettesítené ezt, különösen a misszionáriusi munkában.³⁸

Tudom, hogy Isten él. Ez az Ő munkája. Ő újra szólt a mennyekből, üzenetet hozott az egész világnak – nem csupán egy maroknyi utolsó napi szentnek, hanem minden fivérünknek és nőtestvérünknek, mind az egyházon belül, mind pedig azon kívül. Isten adjon nekünk erőt ahhoz, hogy elvigyük ezt az üzenetet a világnak, hogy az evangélium szerint éljünk, hogy fenntartsuk az egyház normáit, hogy jogosultak legyünk az ígért áldásokra!³⁹

Javaslatok a tanulmányozáshoz és a tanításhoz

Kérdések

- Miért van az, hogy „a világnak mindennél nagyobb szüksége van Jézus Krisztus evangéliumára”? (Példákért lásd az 1. szakaszt.) Szerinted milyen visszaállított igazságokat éhez a világ?
- A 2. szakasz áttekintése közben gondolkodj el azon a tanácson, amely vonatkozik rád és a családra. Hogyan tudjuk körülményeinktől függetlenül mindannyian megosztani az evangéliumot? Mit tehetünk, hogy felkészüljünk a teljes idejű misszionáriusi szolgálatra? Mit tehetünk, hogy segítsünk másoknak felkészülni a teljes idejű misszionáriusi szolgálatra?
- Benson elnök azt mondta, hogy „a Mormon könyve a legnagyobb szerűbb eszköz, amelyet Isten biztosított számunkra a világ megtérítéséhez” (3. szakasz). Láttad-e már, hogy valaki a Mormon könyve tanulmányozásának köszönhetően tért meg? Mikor? Hogyan válhatunk jobba a Mormon könyve megosztására tett erőfeszítéseinkben?
- Benson elnök megosztotta „négy kipróbált kulcs[át] a misszionáriusi munkának” (4. szakasz). Szerinted miért vezetnek sikerre

ezek a kulcsok a misszionáriusi munkában? Milyen példákat láttál arra, hogy az emberek követték ezeket a tantételeket?

Kapcsolódó szentírások

Márk 16:15; 1 Timótheus 4:12; Alma 17:2–3; 26:1–16; T&Sz 4; 12:7–9; 15:4–6; 88:81; 123:12–17

Tanulási segédlet

„Oszd meg, amit tanulsz! Amikor ezt teszed, gondolataid tisztábbakká válnak, és emlékezőesed ereje növekedni fog” (*Tanítás, nincs nagyobb elhívás* [2000]. 17.).

Jegyzetek

1. “Our Responsibility to Share the Gospel,” *Ensign*, May 1985, 8.
2. In Conference Report, Apr. 1961, 112–13.
3. “Preparing Yourselves for Missionary Service,” *Ensign*, May 1985, 37.
4. Thomas S. Monson, “God Be with You Till We Meet Again,” *Ensign*, Nov. 1990, 87.
5. In Conference Report, Apr. 1970, 129.
6. “Life Is Eternal,” *Ensign*, June 1971, 34.
7. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), 213.
8. In Conference Report, Apr. 1970, 128.
9. In Conference Report, Apr. 1961, 113.
10. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 188.
11. In Conference Report, Apr. 1955, 49.
12. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 110.
13. *God, Family, Country: Our Three Great Loyalties* (1974), 49–50.
14. In Conference Report, Apr. 1950, 147.
15. “Of the Most Worth,” *New Era*, June 1989, 4.
16. “Of the Most Worth,” 6.
17. “Our Responsibility to Share the Gospel,” 8.
18. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 189.
19. “Our Responsibility to Share the Gospel,” 7.
20. “To the ‘Youth of the Noble Birthright,’” *Ensign*, May 1986, 45.
21. “To the Young Women of the Church,” *Ensign*, Nov. 1986, 83.
22. “To the Young Women of the Church,” *Ensign*, Nov. 1989, 5.
23. “A Sacred Responsibility,” *Ensign*, May 1986, 78.
24. “Our Responsibility to Share the Gospel,” 8.
25. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 208–9.
26. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 210.
27. “Of the Most Worth,” 4–6.
28. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 211.
29. “Of the Most Worth,” 6.
30. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 203–4.
31. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 204.
32. *Come unto Christ* (1983), 91–92.
33. Seminar for New Mission Presidents, Apr. 3, 1985.
34. *Come unto Christ*, 94.
35. “Principles for Performing Miracles in Missionary Work,” seminar for new mission presidents, June 21, 1988.
36. *Come unto Christ*, 96.
37. “Our Responsibility to Share the Gospel,” 8.
38. *Come unto Christ*, 96, 97.
39. In Conference Report, Oct. 1943, 21.

A cövek egyik célja az „egyháztagok egységesítése és tökéletesítése azáltal, hogy felkínálja nekik az egyház programjait, szertartásait és az evangéliumi oktatást”

Erősítsd meg cövekeidet!

„Sion cövekei és kerületei azokat a szent helyeket jelképezik, amelyekről az Úr szólott, ahol szentjeinek össze kell gyűlniük az utolsó napokban, hogy menedékre leljenek a vihar elől.”

Ezra Taft Benson életéből

1935. január 13-án az Idahói Boise Cövek tagjai cövekelnökségük első tanácsosaként támogatták a 35 esztendőes Ezra Taft Bensont. Scott S. Brown elnök irányítása alatt Benson elnök sok lehetőséget kapott a szolgálatra, a vezetésre és a tanításra. Például jelentős szerepet játszott abban, hogy egy melkisédekipapság-viselő visszatért az egyházi tevékenységbe,¹ és segített a cövek azon erőfeszítéseinek irányításában, hogy bevezessék az egyházi jóléti programot.²

1938-ra a cövek tagsága meghaladta a 8000 főt, ezért az Első Elnökség azt az utasítást adta, hogy osszák fel három cövekre. Benson elnök elmondta, hogy „megdöbbszent”, amikor 1938. november 27-én elhívták az egyik újonnan létrejövő cövek elnökévé. Felesége, Flora azt mondta a gyermekeiknek, hogy áldást jelent édesapjuk számára ezen elhívás elfogadása.³

Benson elnök cövekelnökként végzett szolgálata áldást jelentett az egész cövek számára. Továbbra is tanította a jólét alapelveit, és különös figyelmet szentelt a fiataloknak. Egy cövekkonferencia ülés előtt figyelte egy csoportnyi fiatal férfit, akik megpróbáltak kiosonni a gyülekezeti házból. „Lassan oldalogtak végig a folyosón a hátsó ajtó felé, szemmel tartva az előcsarnokot, hogy meggyőződjenek arról, hogy távozásuk nem lepleződik le. Körülbelül ekkor lépett ki irodájából [Benson elnök]. Hamar átlátta a helyzetet, majd kitárta karjait a folyosón állva, úgyhogy a fiúk pontosan beleszaladtak. »Fiúk, úgy örülök, hogy látlak titeket! – mondta. – Menjünk

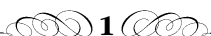
együtt a konferenciára! Az első sorba ültette őket, majd később felhívta őket, hogy tegyenek bizonyosságot.”⁴

Alig 2 hónappal cövekelnöki szolgálata kezdete után Benson elnököt újabb meglepetés érte: állást ajánlottak neki a Mezőgazdasági Szövetkezetek Országos Tanácsa ügyvezető titkáráként, mely munkát Washingtonban kellett volna végeznie. Először nemet mondott az ajánlatra, miután azonban egyeztetett Florával és az Első Elnökséggel, úgy határozott, hogy elfogadja.⁵ Amikor 1939. március 26-án felmentették cövekelnöki elhívásából, ezt írta: „...ez volt eddigi életem legnehezebb napja. [...] A [cövek tagjaihoz] intézett beszédem során az Úr nagymértékben megáldott, de igen nehezen tudtam uralni az érzéseimet. Nincsenek náluk jobb emberek az egész világon, [és] én mindannyiukat szeretem.”⁶

A Benson család a Maryland állambeli Bethesdába költözött, Washington közelében. Alig egy évvel később Rudger Clawson elnök, a Tizenkét Apostol Kvórumának elnöke, valamint Albert E. Bowen elder, aki szintén a Tizenkettek Kvórumának tagja volt, ellátogattak e területre, hogy megszervezzenek egy új cöveket. Clawson elnök találkozott Ezra Taft Bensonnal, és így szólt hozzá: „Benson testvér, az Úr azt szeretné, hogy te legyél ennek a cöveknek az elnöke. Mit szólna hozzá?” Benson elnök ismét meglepődött. Azt felelte: „Nem ismerem ezeket az embereket. Alig egy éve élek itt.”⁷ De alázatosan elfogadta az elhívást, és körülbelül 2000 tag felett elnökölt a földrajzilag kiterjedt cövekben. Flora a következőket mondta férje cövekelnökként végzett szolgálatáról: „Nagyon szereti! Számára nem a titulus számít, hanem az az öröm, hogy annyi embernek segíthet meglátni az evangélium igazságát, amennyinek csak lehetséges.”⁸

Később – már apostolként – Benson elnök számos cövekbe látogatott el világszerte. E szavakat fűzte ehhez: „Többször mondtam már a feleségemnek, amikor visszatértem a cövekekbe tett látogatásaimból, hogy nem tudom pontosan, milyen lesz a menny, de semmi jobbat nem kérhetnék majd ott, mint az olyan férfiak és nők társaságából fakadó örömet és boldogságot, akiket Sion cövekeinek és egyházközségeinek, valamint a föld misszióinak élén látok. Igazán gazdagon meg vagyunk áldva.”⁹

Ezra Taft Benson tanításai

Az egyház tagjaiként Sion cövekjeiben gyűlünk össze.

Azok, akik nem tagjai az egyháznak, időnként felteszik a kérdést: „Mit takar az, hogy cövek?” Hasonlóképpen az egyháztagok is felteszik ezt a kérdést: „Mi a cövek jelentősége? Mit jelent számunkra, egyháztagok számára?”

Az egyházon kívülieknek így felelek: a cövek a más egyházakban létező egyházmegyéhez hasonlatos. A cövek egy bizonyos számú egyházközsegből (helyi gyülekezetből) álló földrajzi területet jelöl, amely fölött egy elnökség elnököl.

Az egyháztagoknak azt mondom: a *cövek* szó jelképes kifejezés. Képzeltetnek el egy hatalmas sátrat, melyet kötelekkel sok-sok olyan cövekhez rögzítettek, amelyek erősen be vannak verve a földbe! A próféták az egész földet beborító hatalmas sátorhoz hasonlították az utolsó napi Siont [lásd Ésaías 54:2; 3 Nefi 22:2]. A sátrat cövekhez erősített kötelek tartják. Ezek a cövek természetesen különböző földrajzi helyeken lévő szervezetek, amelyek az egész földet beborítják. Izrael jelenleg Sion különböző cövekeibe gyülekezik.¹⁰

A cöveknek legalább négy célja van:

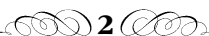
1. Minden egyes cövek, amely fölött három főpap elnököl, akiket a főtanácsként ismert tizenkét férfi támogat, egyfajta miniatűr egyházként funkcionál az adott földrajzi területen élő szentek számára. Célja a határain belül élő egyháztagok egységesítése és tökéletesítése azáltal, hogy felkínálja nekik az egyház programjait, szertartásait és az evangéliumi oktatást.

2. A cövek tagjainak az igazlelkűség mintaképeinek vagy mércéjének kell lenniük.

3. A cöveknek védelemül kell szolgálniuk. A tagok úgy teszik ezt, hogy egységessé válnak helyi papsági tisztségviselőik alatt, elkötelezik magukat kötelességük elvégzése mellett, és betartják szövetségeiket. E szövetségek – amennyiben betartják őket – védelemmé válnak a tévedésekkel, gonoszsággal vagy csapásokkal szemben.

Csak ott építünk templomokat, ahol vannak cövekeink. A templom áldásai és szertartásai készítik fel az embert a felmagasztosulásra. Természetesen nem lehetséges, hogy minden cöveknek legyen temploma, azonban jelenleg néhány figyelemre méltó, igen, csodálatos előrelépésnek vagyunk tanúi a templomépítés terén a világ különböző részein. Az efféle program lehetővé teszi az egyháztagok számára az Úr áldásai teljességének elnyerését.

4. A cövekek menedéket jelentenek a földre kiáradni készülő vihar elől.¹¹

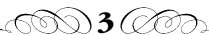

A cövekek azért vannak megszervezve, hogy segítsenek a szülőknek az evangéliumot tanítani és gyermekeiket elvezetni a szabadítás szertartásaihoz.

A Tan és a szövetségekben ezt olvassuk:

„...amennyiben Sionban, vagy *annak bármely megszervezett cövekében* lévő szülőknek gyermekei vannak, és nem tanítják meg nekik a bűnbánat, és a Krisztusba, az élő Isten Fiába vetett hit, valamint a keresztkelés és a Szentlélek kézrátétel általi ajándékának tanát nyolc éves korukban, a bűn szálljon a szülők fejére. Mert ez törvény lesz Sion lakóinak, vagyis *bármely megszervezett cövekében*” (68:25–26; kiemelés hozzáadva).

Itt láthatjátok tehát a cövekek egyik fő célját. Azért vannak megszervezve, hogy segítsenek a szülőknek, akiknek gyermekei vannak Sionban, megtanítani gyermekeiknek Jézus Krisztus evangéliumát, és biztosítsák számukra a szabadítás szertartásait. A cövekek a szentek tökéletesítésére alakulnak meg, ez a fejlődés pedig az otthonban kezdődik, a hatékony evangéliumi oktatással.¹²

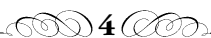

Amikor a cövek tagjai tükrözik az Úr szentségre vonatkozó normáját, akkor a cövek gyönyörű jelképpé válik az egész világ előtt.

Az Úr kijelenti: „Mert Sionnak gyarapodnia kell szépségben és szentségben; határait ki kell szélesíteni; cövekeit meg kell erősíteni; igen, bizony mondom nektek, Sionnak fel kell emelkednie és magára kell öltenie gyönyörű ruháit” (Tan és a szövetségek 82:14).

Itt az Úr megadja a cövek másik nagyszerű célját: hogy gyönyörű jelképként szolgáljon az egész világ előtt. A „magára kell öltenie gyönyörű ruháit” kifejezés természetesen arra a benső szentségre utal, amelyre minden egyháztagnak szert kell tennie, aki szentnek nevezi magát. Sion „a tisztaszívűek” (Tan és a szövetségek 97:21).

Sion cövekei megerősödnek, és Sion határai kiszélesednek, amikor tagjai tükrözik a szentség ama normáját, amelyet az Úr elvár kiválasztott népétől.¹³

Minden cövek védelemül és menedékként szolgál a látható és a láthatatlan ellenség előtt.

Az Úr egy másik kinyilatkoztatása a következő magyarázatot adja a cövekek célját illetően: „Bizony, mindegyikőtöknek mondom: Keljetek fel és ragyogjatok, hogy világosságotok zászló lehessen a nemzetek számára; és hogy a Sion földjére és cövekjeibe történő összegyűjtés védelemmé lehessen, és menedékké a zivatar, valamint a harag előtt, amikor az elegyítetlenül kiömlik az egész földre” (Tan és a szövetségek 115:5–6).

Ebben a kinyilatkoztatásban parancsolat adatik, hogy úgy ragyogjon világosságunk, hogy az zászló lehessen a nemzetek számára. A zászló itt egy olyan normát jelképez, melyhez az ember a tökéletességet vagy a pontosságot mérheti. A szenteknek maguknak kell a tökéletesség normájának lenniük a világ számára. Ez Sion szépsége.

Az Úr azután kinyilatkoztatja, hogy Sion cövekjei „védelemmé [lesznek], és menedékké a zivatar, valamint a harag előtt, amikor az elegyítetlenül kiömlik az egész földre”. A cövekek védelemül szolgálnak a szentek számára mind a látható, mind a láthatatlan ellenség előtt. A védelem az olyan papsági csatornák által biztosított útmutatásban rejlik, amely megerősíti a bizonyosságot, és elősegíti a családi összetartást és az egyéni igazlelkűséget.

A Tan és a szövetségekben álló kinyilatkoztatásai elé írott előszavában az Úr ezt a figyelmeztetést adta: „...gyorsan eljön a nap; még nincs itt, de hamarosan elközeleg, amikor a békesség elvétetik a földről, és az ördögnek hatalma lesz a saját birodalma felett” [Tan és a szövetségek 1:35].

A többi szenttel összegyülekezve látjuk, hogy a cövek „védelemmé [lesz], és menedékké a zivatar... elől” (T&Sz 115:6)

Ma... látjuk e jövődölés beteljesedését, amikor Sátán féktelen dühében hatalmáról tesz tanúságot „a saját birodalma felett” – vagyis a földön. Befolyása soha nem volt ilyen nagy, és csak azok fognak megmenekülni gonosz befolyásának pusztításától, akik a Szent Lelket fogadták vezetőjükül, és akik követték papsági vezetőik tanácsát.

Az Úr azt is kijelenti ebben az előszóként szolgáló kinyilatkoztatásban, hogy Őneki hatalma lesz majd szentjei felett, és uralkodni fog közöttük [lásd Tan és a szövetségek 1:36]. Ezt kiválasztott szolgálóin, cövek és egyházközségi felhatalmazottain keresztül munkálkodva teszi meg.¹⁴

Amint az egyház növekszik, nagyon fontos, hogy szilárdan és jól építkezzünk, illetve hogy leendő cövekeinkben meglegyenek az alapvető hozzávalók, amelyek szükségesek a sikerhez, és hogy a már meglévő cövekek fáradhatatlanul munkálkodjanak a teljes cövek mivolt érdekében, a lelki teljesítmény tekintetében. E cövekeknek a mai Sion gyülekező helyeiként kell szolgálniuk, lelki

szentélyekként kell állniuk, és oly sok módon kell önellátónak lenniük, amennyire csak lehetséges.¹⁵

Sion cövekei és kerületei azokat a szent helyeket jelképezik, amelyekről az Úr szólott, ahol szentjeinek össze kell gyűlniük az utolsó napokban, hogy menedékre leljenek a vihar elől. Ti és gyermekeitek ide fogtok gyülekezni, hogy hódoljatok, szent szertartásokat végezzetek, társasági életet éljete, tanuljatok, zenés, táncos és színpadi előadásokban vegyetek részt, sportoljatok, és általában véve jobbra tegyétek önmagatokat és egymást. Az emberek gyakran tekintik jelentőségteljesnek, hogy kápolnáinkon torony található, amely a mennyek felé mutat, azt jelképezve, hogy életünknek is folyamatosan felfelé, Isten felé kell haladnia.¹⁶

A Mormon könyvbeli Nefi próféta előre látta a napot, amikor a szentek cövekekben lesznek majd szétszórva szerte a világon. Látta az időt, amikor az Úr kiterjeszti majd rájuk védelmét, amikor a létezésüket fenyegető pusztító viharok tépázzák majd őket. Nefi így jövendölt: „És lőn, hogy én, Nefi, láttam Isten Bárányának hatalmát, hogy leereszkedett a Bárány egyházának szentjeire és az Úr szövetséges népére, akik az egész föld színén szét voltak szóródva; és igazlelkűséggel és Isten hatalmával voltak felfegyverezve, nagy dicsőségben” (Mormon könyve, 1 Nefi 14:14).

Kinyilatkoztatás útján tudjuk, hogy az utolsó napokban veszedelmek, csapások és üldöztetés lesz majd, igazlelkűségük révén azonban a szentek megmenekülhetnek. Bizonyos az Úr ígérete a Mormon könyvében: „Hatalma által megőrzi... az igazlelkűeket” (1 Nefi 22:17).¹⁷

Javaslatok a tanulmányozáshoz és a tanításhoz

Kérdések

- Az 1. szakasz elolvasása után hogyan válaszolnál valakinek, aki azt kérdezi, miért szerveződnek cövekekbe az egyház tagjai?
- Benson elnök emlékeztetett minket arra, hogy a cövekek segítenek a szülőknek az evangéliumot tanítani gyermekeiknek, valamint biztosítani számukra a papsági szertartásokat (lásd 2. szakasz). Neked miként segített a cöveked az otthonodban tett erőfeszítéseidben?

- Láttál-e már olyat, hogy egy cövek tagjai eggyé válnak, hogy példát állítsanak az egész világ elé? Mikor? (Lásd a 3. szakaszt.) Miképpen váltak javadra ezek a tevékenységek?
- Milyen tekintetben nyújt védelmet a cövek „mind a látható, mind a láthatatlan ellenség elől”? (Lásd a 4. szakaszt.) Milyen lehetőségeink vannak, hogy részt vegyünk cöveünk életében? Milyen áldásokat kaphatunk, ha kihasználjuk ezeket a lehetőségeket?

Kapcsolódó szentírások

Ésaiás 25:3–5; Máté 5:14–16; Moróni 10:31–33; T&Sz 101:17–21; 133:7–9

Tanítási segédlet

„Egy gyakorlott tanító nem azt gondolja, »mit csináljak ma az órán?«, hanem azt, »mit fognak ma az órán csinálni a tanulóim?«; nem azt, »mit fogok ma tanítani?«, hanem inkább, »miként fogok segíteni a tanulóimnak rájönni arra, hogy mit kell tudniuk?«” (Virginia H. Pearce, “The Ordinary Classroom—a Powerful Place for Steady and Continued Growth,” *Ensign*, Nov. 1996, 12; lásd még *Az evangélium tanítása: Kézikönyv EOSZ tanároknak és vezetőknek* [1997]. 13.).

Jegyzetek

1. Lásd e könyv 20. fejezetét.
2. Lásd e könyv 21. fejezetét.
3. Lásd Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1987), 122; Francis M. Gibbons, *Ezra Taft Benson: Statesman, Patriot, Prophet of God* (1996), 104.
4. Sheri L. Dew, based on an account by Don Schlurf, in *Ezra Taft Benson: A Biography*, 122.
5. Lásd e könyv 1. fejezetét.
6. In *Ezra Taft Benson: A Biography*, 144.
7. In *Ezra Taft Benson: A Biography*, 156–57.
8. Flora Amussen Benson, quoted in *Ezra Taft Benson: A Biography*, 159.
9. In Conference Report, Oct. 1948, 98.
10. *Come unto Christ* (1983), 101.
11. *Come unto Christ*, 104–5.
12. *Come unto Christ*, 101–2.
13. *Come unto Christ*, 102.
14. *Come unto Christ*, 103–4.
15. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), 151.
16. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 151–52.
17. *Come unto Christ*, 104.

Krisztus-központú élet

*„A valódi nagyság legjobb mércéje az,
hogy mennyire vagyunk krisztusiak.”*

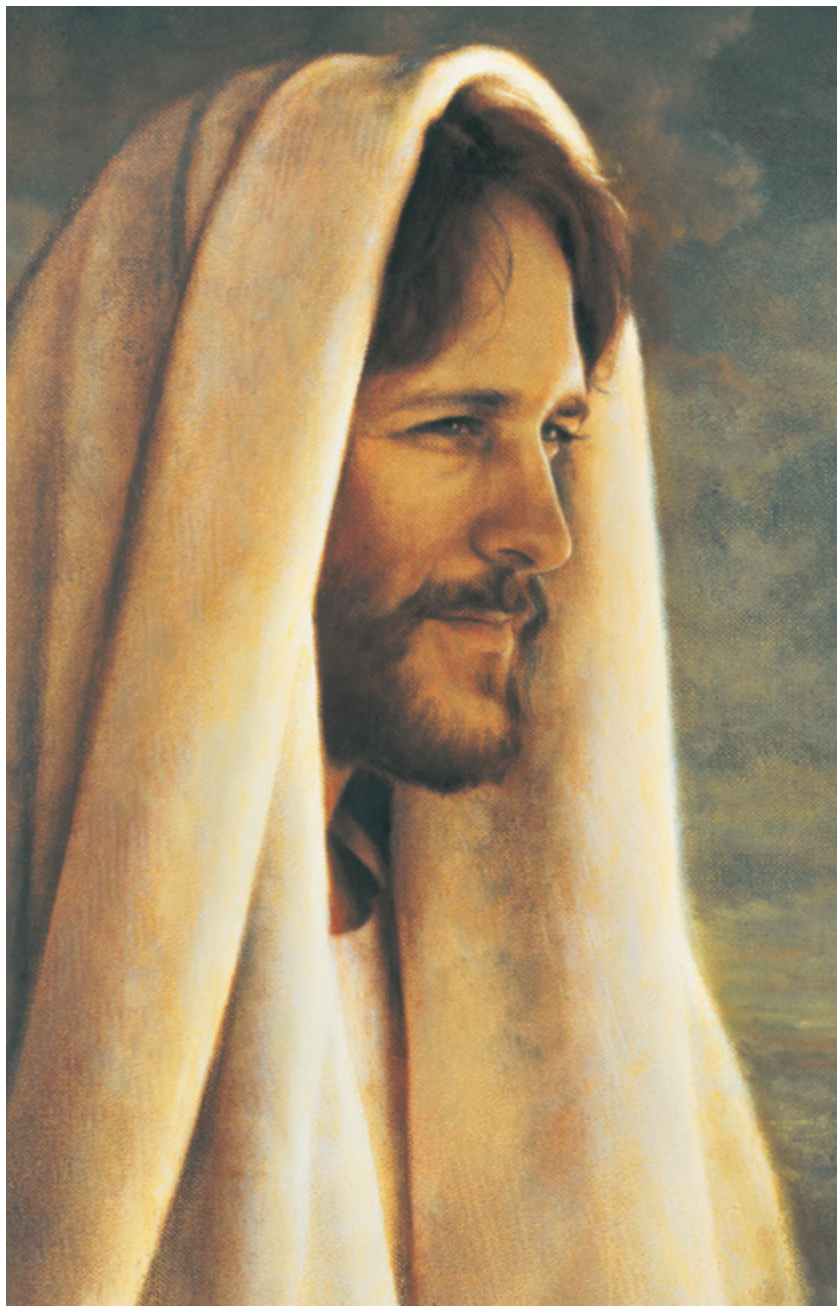
Ezra Taft Benson életéből

Ezra Taft Benson elnök gyakorta idézte a Szabadító tanácsát, amelyet a tizenkét nefita tanítványnak adott: „Milyen embereknek kell hát lennetek? Bizony mondom nektek, hogy éppen olyanak, amilyen én vagyok” (3 Nefi 27:27).¹ Ez a tantétel – a krisztusivá válás szükségessége – visszatérő motívum volt Benson elnök szolgálatában, különösen a Tizenkét Apostol Kvóruma elnökeként, majd pedig az egyház elnökeként végzett szolgálata során.

Mivel életét az Úr szolgálatának szentelte, Benson elnök hatalommal és meggyőződéssel beszélt, amikor megosztotta bizonyossága következő szavait:

„Tanúbizonyosságomat teszem nektek arról, hogy nincsen nagyobb, izgalmasabb és léleknemesítőbb kihívás, mint megpróbálni Krisztusról tanulni és az Ő nyomdokaiban járni. Mintaképünk, Jézus Krisztus, a »Példaképként« járt e földön. Ő a mi Szószólónk az Atyánál. Véghezvitte a nagy engesztelő áldozatot, hogy részünk lehessen az öröm teljességében, és felmagasztosulhassunk az Ő irgalmának, valamint a mi bűnbánatunknak és igazlelkűségünknek megfelelően. Mindent tökéletesen tett, és azt parancsolja, hogy mi is legyünk tökéletesek, amint Ő és az Ő Atyja tökéletes. (Lásd 3 Nefi 12:48.)

A »Mit tenne Jézus?« vagy a »Mit szeretne, mit tegyek?« kérdések jelentik a leglényegibb személyes kérdéseket az életben. Az élet legnagyobb sikere az, amikor az Úr útján járunk. Az a férfi vagy nő az igazán sikeres, akinek az élete szoros párhuzamban áll a Mesterével.”²

„Monda... Jézus: Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam” (János 14:6).

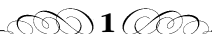
Miközben Benson elnök a Szabadító tökéletes példájának követésére buzdította a szenteket, emlékeztette őket, hogy ezt csakis a Szabadító segítségével tudják megtenni. Kijelentette:

„Tudom, hogy az Úr él. Tudom, hogy Ő szeret minket. Tudom, hogy Nélküle senki sem járhat sikerrel, viszont senki sem vall kudarcot, aki társul fogadja Őt.

Tudom, hogy Isten sokkal többet tud kihozni az életünkből, mint mi magunk.

Legyen meg mindannyiunkban az erkölcsi bátorság e pillanattól fogva, hogy még teljesebb mértékben törekedjünk mindennap Krisztusra gondolni, Róla tanulni, az Ő nyomdokában járni, és megtenni, amit Ő kér tőlünk!”³

Ezra Taft Benson tanításai

Jézus Krisztus példája és tanításai nagyszerű normát állítanak az egész emberiség elé.

Kétezer esztendővel ezelőtt élt a földön egy tökéletes ember: Jézus, a Krisztus. Egy mennyei atya és egy földi édesanya fia volt. Ő e világ Istene, az Atya alatt. Igazságot tanított az embereknek, hogy szabadok lehessenek. Példája és előírásai nagyszerű normát állítanak – az egyedüli biztos utat – az egész emberiség elé.⁴

Egyetlen más befolyás sem volt olyan nagy hatással erre a földre, mint Jézusnak, a Krisztusnak az élete. El sem tudjuk képzelni az életünket az Ő tanításai nélkül. Nélküle elvesznénk a különféle hitelvek és hódolati formák sokaságában, melyek a félelemből és a sötétségből fakadnak, ahol az érzékiesség és az anyagiasság uralkodik. Messze alulmúljuk a célt, amelyet az Úr kitűzött számunkra, azonban soha nem szabad azt szem elől tévesztenünk! És nem szabad felednünk azt sem, hogy a világosság, a tökéletesség felé vezető törekvésünk nem lenne lehetséges az Ő tanításai, az Ő élete, az Ő halála és az Ő feltámadása nélkül.

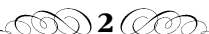
[...] Meg kell tanulnunk, azután pedig újfent meg kell tanulnunk, hogy csakis azáltal tudjuk elszakítani a minket fogva tartó tudatlanság és kétely kötelékeit, hogy elfogadjuk és életünkben követjük a szeretet evangéliumát, ahogyan azt a Mester tanította, valamint

megtesszük az Ő akaratát. Meg kell tanulnunk ezt az egyszerű, dicsőséges igazságot, hogy megtapasztalhassuk a lélek édes örömeit most és mindörökké. El kell veszítenünk önmagunkat az Úr akaratának megtételében. Az első helyre kell állítanunk Őt az életünkben.⁵

János 14. fejezetében Jézus gyengéden búcsúzik tanítványaitól az utolsó vacsorát követően. Elmondja nekik, hogy elmegy és helyet készít számukra Atyja házában, hogy ahol Ő van, ők is ott legyenek. Ekkor Tamás így szól hozzá:

„Uram, nem tudjuk hová mégy; mimódon tudhatjuk azért az utat?

Monda néki Jézus: Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam” (János 14:5–6). Az út előttünk áll. Világosan ki van jelölve.⁶

Krisztushoz jövünk, amikor Reá tekintünk minden gondolatunkban, és elsajátítjuk az Ő jellemvonásait.

A Mormon könyve szóhasználatával élve hinnünk kell Krisztusban, és nem szabad megtagadnunk Őt (lásd 2 Nefi 25:28). Krisztusban kell bízunk, nem a test karjában (lásd 2 Nefi 4:34). Krisztushoz kell jönnünk, és tökéletessé kell lennünk Őbenne (lásd Moróni 10:32). „Megtört szívvel és töredelmes lélekkel” kell jönnünk (3 Nefi 12:19), éhezve és szomjúhozva az igazlelkűségre (lásd 3 Nefi 12:6). „Krisztus szaván lakmározva” kell jönnünk (2 Nefi 31:20), ahogyan azt az Ő szentírásain, az Ő felkentjén és az Ő Szent Lelkén keresztül kapjuk.

Egyszóval: „az élő Isten Fia példájá[t]” kell követnünk (2 Nefi 31:16).⁷

Az Úr ezt mondta: „Minden gondolatban reám tekintetek” (T&Sz 6:36). Az, hogy minden gondolatban az Úrra tekintünk, az egyetlen lehetséges módja annak, hogy olyan férfiakká és nőkké váljunk, amilyenek lennünk kell.

Az Úr feltette e kérdést a tanítványainak: „Milyen embereknek kell hát lennetek?” Majd pedig meg is felelt saját kérdésére, így szólván: „Éppen olyanak, amilyen én vagyok” (3 Nefi 27:27). Hogy olyaná váljunk, mint Ő, az elménkben kell tartanunk Őt – állandóan jelen kell lennie a gondolatainkban. Minden alkalommal, amikor veszünk

az úrvacsorából, elkötelezzük magunkat amelle, hogy „őrá mindenkor emlékez[ünk]” (Moróni 4:3; 5:2; T&Sz 20:77, 79).

Ha a gondolataink tesznek azzá, amik vagyunk – nekünk pedig olyanná kell lennünk, mint Krisztus –, akkor krisztusi gondolatokat kell gondolnunk. Hadd ismétljem ezt el: ha a gondolataink tesznek azzá, amik vagyunk – nekünk pedig olyanná kell lennünk, mint Krisztus –, akkor krisztusi gondolatokat kell gondolnunk.

[...] Gondolatainknak az Úrra kell összpontosítaniuk. Krisztusról kell gondolkodnunk.⁸

Tükrözze krisztusi jellemünket személyes életünk, otthonunk és a munkánkban nyújtott teljesítményünk! Éljetek úgy, hogy mások ezt mondhasák rólatok: „Ott egy igazi keresztény!”

Igen, hiszünk Jézus Krisztusban, de ennél többet is teszünk: Reá tekintünk, Őbenne bízunk, és az Ő jellemvonásait törekszünk a magunkévá tenni.⁹

Krisztus a mi eszményképünk. Ő a mi példaképünk. [...] A valódi nagyság legjobb mércéje az, hogy mennyire vagyunk krisztusiak.¹⁰

Olyanná válni, mint a Szabadító – mily kihívás ez bármely ember számára! Ő az Istenség egyik tagja. Ő a Szabadító és a Megváltó. Tökéletes volt élete minden tekintetében. Nem volt benne semmiféle fogyatkozás vagy tökéletlenség. Lehetséges-e számunka... éppen olyannak lenni, mint Ő? A válasz: igen! Nemcsak *képesek vagyunk* így tenni, hanem ez a mi megbízatásunk, a feladatunk. Nem adta volna nekünk ezt a parancsolatot, ha nem kívánná tőlünk, hogy meg is tegyük [lásd Máté 5:48; 3 Nefi 12:48].

Péter apostol említést tett arról a folyamatról, mely által az ember az „isteni természet részes[é]vé” lehet (2 Péter 1:4). Ez lényeges, hiszen ha valóban részeseivé leszünk az isteni természetnek, akkor olyanná válunk, mint Ő. Vizsgáljuk csak meg alaposabban, mit is tanít Péter erről a folyamatról. Ezt mondta:

„Ugyanerre pedig teljes igyekezetet is fordítván, a ti hitetek mellé ragasszatok jó cselekedetet, a jó cselekedet mellé tudományt,

A tudomány mellé pedig mértékletességet, a mértékletesség mellé pedig tűrést, a tűrés mellé pedig kegyességet,

Péter apostol, aki itt a feltámadt Jézus Krisztussal látható, tanított arról, hogy miként tudjuk magunkévá tenni a Szabadító jellemvonásait

A kegyesség mellé pedig atyafiakhoz való hajlandóságot, az atyafiakhoz való hajlandóság mellé pedig szeretetet” (2 Péter 1:5–7).

A Péter által felvázolt erények részét képezik az isteni természetnek, vagyis a Szabadító jellemének. Ezek azok az erények, amelyeket magunkévá kell tennünk, ha hasonlóbbá szeretnénk válni az Úrhoz. Beszéljessünk egy kicsit e fontos tulajdonságok némelyikéről.

Az első jellemvonás, amelyhez az összes többi kapcsolódik, a *hit*. A hit az az alap, amelyre az isteni jellem épül. [...]

Péter azzal folytatja, hogy hitünkhöz *jó cselekedetet* kell ragasztanunk. [...] A jó cselekedetek, vagyis az erényes magatartás azt jelzi, hogy [az adott személynek] tiszták a gondolatai és tiszták a tettei. Az ilyen ember nem fog vágyakozni a szívében, mert ha úgy tesz, azzal „megtagadja a hitet” és elveszíti a Lelket (T&Sz 42:23) – és nincsen semmi, ami lényegesebb lenne ebben a munkában, mint a Lélek. [...]

Az erény hasonló a szentséghez, az istenség egy jellemvonása. [T]evékenyen arra kell törekedn[ünk], ami erényes és szeretetre méltó, nem pedig arra, ami lealacsonyító vagy mocskos. Gondolatainkat szüntelenül az erény fogja díszíteni (lásd T&Sz 121:45). Hogyan is lenne lehetséges, hogy az ember elmerül a pornográfia, az istentelenség vagy a közönségesség gonoszságában, és magát mégis teljes mértékben erényesnek tartja? [...]

A következő lépés, amelyet Péter megad a fejlődés folyamatában, az, hogy hitünk és jó cselekedeteink [erényünk] mellé állítsunk tudományt, vagyis *tudást*. Az Úr megmondta, hogy „lehetetlen az embernek tudatlanságban megszabadulnia” (T&Sz 131:6). Egy másik helyen ezt parancsolta Isten: „...keressétek ki a legjobb könyvekből a bölcsesség szavait; törekedjete a tanulásra, méghozzá tanulmányozás és hit által is” (T&Sz 88:118). [...] Noha minden igazság tanulmányozása értékkel bír, a szabadítás igazságai a legfontosabb igazságok, amelyeket bárki emberfia megtanulhat. Az Úr azon kérdése, hogy „mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall?” (Máté 16:26), éppúgy vonatkoztatható az oktatással kapcsolatos célkitűzésekre, mint a világi javak hajszolására. Az Úr akár így is fogalmazhatott volna: „Mert mit használ az embernek, ha az egész világ összes ismeretét elsajátítja, de nem tanulja meg, hogyan nyerjen szabadítást?” [...]

Lelki tanulásunk világi ismeretszerzésünkkel való párosítása segíteni fog azokon a dolgokon tartani a hangsúlyt, amelyek a leginkább számítanak ebben az életben. [...]

Egy másik jellemvonás, amelyet Péter megnevezett az isteni természet részeként, a *mértékletesség*. [A mértékletes ember] visszafogottságot tanúsít érzéseiben és verbális megnyilvánulásaiban. Minden dolgot mértékkel tesz, és nem hajlamos a túlzásokra. Egyszerűen: van önuralma. Ő uralkodik az érzelmei felett, nem pedig azok őfelette. [...]

Mértéktartásunk mellé a *tűrelemnek* is párosulnia kell. [...] A türelem az önuralom egy másik formája. Annak képessége, hogy elhalasszuk vágyaink kielégítését, és féken tartjuk szenvedélyeinket. A türelmes ember nem vesz fel olyan indulatos viselkedést a szereteteivel való kapcsolata során, melyet később megbán. A türelem

feszültségek során tanúsított higgadtságot jelent. A türelmes ember megértést tanúsít mások hibáival szemben.

A türelmes ember várni fog az Úrra. Időnként olvasunk vagy hallunk olyan emberekről, akik áldásért folyamodnak az Úrhoz, de aztán türelmetlenné válnak, amikor az nem adatik meg azon nyomban. Az isteni természet része az, hogy eléggé bízunk az Úrban ahhoz, hogy nyugodtak legyünk, és tudjuk, hogy Ő Isten (lásd T&S 101:16).

A türelmes [ember] elnéző lesz szerettei tévedéseivel és gyarló-ságaival szemben. Mivel szereti őket, nem fog szándékosan hibát keresni bennük, és nem fogja kritizálni vagy okolni őket.

Egy másik jellemvonás, amelyet Péter említett, a *kedvesség*, melyet ő így fogalmazott meg: az atyafiakhoz való hajlandóság. [...] Az, aki kedves, együttérzést és gyengédséget tanúsít mások iránt. Figyelembe veszi mások érzéseit, és előzékenyen viselkedik. Segítőképző természetű. A kedvesség megbocsátja mások gyengeségeit és hibáit. A kedvesség mindenki felé irányul: idősek és fiatalok felé, az állatok felé, az alacsonysorban vagy a jólétben élők felé egyaránt.

Ezek az isteni természet igaz jellemvonásai. Látjátok, hogyan vá-lunk egyre krisztusibbá, amikor erényesebbek, kedvesebbek, türel-mesebbek vagyunk, és jobban uraljuk az érzelmeinket?

Pál apostol élénk képekkel szemléltette, hogy az egyház tagja-inak különbözniük kell a világtól. Azt parancsolta nekünk, hogy „öltözzük fel Krisztust” (lásd Galátziabeliek 3:27), „vetkezzük le az ő embert”, és „öltözzük fel az új embert” (lásd Efézusbeliek 4:22, 24).

Az isteni természet utolsó és mindent megkoronázó erénye a *jó-szívűség* [szeretet], vagyis Krisztus tiszta szeretete (lásd Moróni 7:47). Ha valóban arra törekednénk, hogy még inkább Szabadítónkhoz és Mesterünkhöz hasonlóvá váljunk, legfőbb célunkká annak kellene lennie, hogy megtanuljunk úgy szeretni, ahogyan Ő szeret. Mormon azt mondta, hogy „a jószívűség... a legnagyobb mindenek között” (Moróni 7:46).

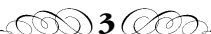
A mai világ sokat beszél a szeretetről, és oly sokan vágnak rá. Krisztus tiszta szeretete azonban nagyban eltér attól, amit a vi-lág a szeretetről gondol. A jószívűség soha nem törekszik önző

kielégülésre. Krisztus tiszta szeretete egyedül mások örök növekedését és boldogságát keresi. [...]

A Szabadító kijelentette, hogy az az örök élet, hogy megismerjük az egyedül igaz Istent és az Ő Fiát, Jézus Krisztust (lásd János 17:3). Ha ez igaz – és én ünnepélyes tanúbizonyságomat teszem nektek arról, hogy *ez igaz* –, akkor fel kell tennünk a kérdést: hogyan ismerhetjük meg Istent. A folyamat, mely során az egyik isteni jellemvonáshoz adjuk a másikat, ahogyan azt Péter leírta, lesz a kulcsa ezen örök élethez vezető ismeret megszerzésének. Figyeljétek meg Péter ígéretét, mely közvetlenül követi a leírt folyamatot:

„Mert ha ezek megvannak *és gyarapodnak bennetek*, nem tesznek titeket hivalkodókká, sem gyümölcstelenekké a mi Urunk Jézus Krisztus megismerésére nézve” (2 Péter 1:8; kiemelés hozzáadva).

[...] Imádkozom azért, hogy a Szabadító e tulajdonságai és jellemvonásai bővelkedjenek bennünk, hogy amikor ott állunk majd előtte az ítélet napján, és felteszi mindannyiunknak e kérdést: „milyen ember vagy?”, hálásan és örömmel tudjuk majd felemleni a fejünket, ezt válaszolva Neki: „Éppen olyan, amilyen Te vagy.”¹¹

A Szabadító megvigasztal és feleml majd bennünket azon erőfeszítéseink során, hogy az Ő általa kijelölt ösvényen maradjunk.

Amilyen mértékben letérünk a Galileabeli Férfi által számunkra kijelölt ösvényről, olyan mértékben vallunk kudarcot egyéni csatáinkban. [...] De nem hagyattunk magunkra az Ő segítségére nélkül. Újra és újra azt mondta tanítványainak, és mindannyiunknak: „Ne nyugtalankodjék a ti szívetek...”

Ha valamit kértek az én nevemben, én megcselekszem azt. [...]

Nem hagylak titeket árvákul...

Békességet hagyok néktek; az én békességemet adom néktek...” (János 14:1, 14, 18, 27).¹²

Forduljunk ismét a Mormon könyvéhez..., hogy megtanuljunk néhány tantételt arról, miként jöjjünk Krisztushoz, hogyan kötelezzük el magunkat mellette, mi módon tegyük Őt életünk középpontjába,

és miként olvadjon bele akaratunk az Ő akaratába. Csupán néhányat idézünk az e kérdésről szóló számtalan szakaszból.

Először is tudnunk kell, hogy Krisztus magához hív bennünket. „Íme, ő minden emberhez felhívást intéz, mert ki van nyújtva felénk az irgalom karja... Igen, ezt mondja: Jöjjetek hozzám, és vesztek az élet fájának gyümölcséből” (Alma 5:33–34).

Jöjjetek, mert Jézus „tárt karokkal áll..., hogy befogadjon benneteket” (Mormon 6:17).

Jöjjetek, mert „ő meg fog vigasztalni a megpróbáltatásaitokban, és szót emel az ügyetekben” (Jákób 3:1).

„[J]öjjetek hozzá, és ajánljátok fel neki teljes lelketeket, felajánlasként” (Omni 1:26).

Amikor Moróni befejezte a járedita civilizáció feljegyzését, ezt írta: „...azt ajánlanám nektek, hogy keressétek ezt a Jézust, akiről a próféták és az apostolok írtak” (Ether 12:41).

Moróni zárszavaiban, melyeket a nefita civilizáció végéhez közeledve írt, ezt mondta: „Igen, jöjjetek Krisztushoz, és legyetek benne tökéletessé, ...és ha minden istentelenségtől megtartóztatjátok magatokat, és teljes lelkekkel, elméekkel és erőkkel szeretitek Istent, akkor elegendő számotokra a kegyelme” (Moróni 10:32).

Azok, akik elkötelezettek Krisztus mellett, „Isten tanújaként álln[ak] mindig és mindenben, és minden helyen, ahol csak [vannak], méghozzá egészen halál[ukig]” (Móziás 18:9). Mindig a szívükbe írva tartják Krisztus nevét (lásd Móziás 5:12). Magukra veszik „Krisztus nevét, és [elhatározzák] magukban, hogy mindvégig szolgálni fogják őt” (Moróni 6:3).

Amikor Krisztus-központú életet élünk, akkor „Krisztusról beszélünk, Krisztusban örvendezünk, Krisztusról prédikálunk” (2 Nefi 25:26). Befogadjuk „Isten örömet adó szavát, és lakmároz[unk] a szeretetén” (Jákób 3:2). Még akkor is, amikor Nefi lelke bánkódott a gonoszságai miatt, ezt mondta: „Tudom, kiben bíztam. Istenem volt támaszom” (2 Nefi 4:19–20).

Emlékezzünk Alma tanácsára: „Istenhez fohászkodj teljes fenntartásodért; igen, minden cselekedeted az Úrnak legyen, és ahová

csak mész, az Úrban legyen az; igen, minden gondolatod az Úrra irányuljon; igen, örökre az Úrra legyenek helyezve szíved érzelmei. Minden dolgodban tanácskozz az Úrral” (Alma 37:36–37).

„Emlékezzetek, emlékezzetek rá – mondta Hélamán –, hogy Megváltónk sziklájára, aki Krisztus, ...arra kell építenetek az alapokat; hogy amikor az ördög elküldi erős szeleit, ...akkor nem lesz hatalma felettetek, hogy lehurcoljon a nyomorúság és a végtelen jaj szakadékába” (Hélamán 5:12).

Nefi ezt mondta: az Úr „[e]ltöltött szeretetével, olyannyira, hogy elemésztí testemet” (2 Nefi 4:21). Azok, akik felemésztődnek Krisztusban, megelevenítettnek Krisztusban (lásd 2 Nefi 25:25). Nem szenvednek el „semmilyen megpróbáltatást, csakis olyanokat, melyek feloldódtak Krisztus örömében” (Alma 31:38). Jézus a karjaiba zárja őket (lásd Mormon 5:11). Nefi így szólt: „Örvendezem... Jézusomban, mert megváltotta lelkemet” (2 Nefi 33:6). Lehi ezt mondta: „az Úr... szeretetének karjai örökre átölelnek” (2 Nefi 1:15). [...]

Az a nagyszerű lélek, Mormon, levelet [írt] szeretett fiának, Moróninak, e szavakkal:

„Fiam, légy hű Krisztusban; és ne keserítsenek és nyomasszanak halálra az általam leírt dolgok, hanem emeljen fel téged Krisztus, és örökké az ő szenvedéseinek és halálának, és annak, hogy atyáinknak megmutatta testét, és irgalmának és hosszan tűrésének, és dicsőségének és az örök élet reménységének legyen helye az elmédben.

És... legyen és maradjon veled [örökre] Istennek, az Atyának a kegyelme, kinek trónusa magasan a mennyben van, és Urunknak, Jézus Krisztusnak a kegyelme, aki jobb keze felől ül az ő hatalmának, míg minden dolog neki szolgáltat ki” (Moróni 9:25–26).

Az az imám mindannyiunk számára, hogy mi is kövessük ezt a sugalmazott tanácsot: „légy hű Krisztusban”. Akkor Ő majd felemel minket, és kegyelme örökre velünk lesz és velünk marad.¹³

Javaslatok a tanulmányozáshoz és a tanításhoz

Kérdések

- Benson elnök kijelentette: „Egyetlen más befolyás sem volt olyan nagy hatással erre a földre, mint Jézusnak, a Krisztusnak az élete” (1. szakasz). Hogyan volt hatással a földre a Szabadító élete? Hogyan volt hatással rád?
- Miként változik meg az életünk, amikor Krisztusról gondolkodunk? Hogyan kapcsolódnak a gondolataink a tulajdonságainkhoz? A 2. szakasz tanulmányozása közben gondolkodj el azon, mit tehetnél, hogy még teljesebb mértékben kialakítsd az itt említett krisztusi tulajdonságokat.
- Hogyan nyújthatnak nekünk reményt a 3. szakaszban olvasható tanítások, miközben törekszünk hasonlóbbá válni a Szabadítóhoz? Miként segített neked a Szabadító az Ő követésére tett erőfeszítéseid során?

Kapcsolódó szentírások

Márk 8:34; Filippibeliek 4:13; 1 János 3:23–24; 2 Nefi 25:23, 26; Móziás 3:19; Alma 7:11–13; Moróni 7:48

Tanulási segédlet

„Olyan tanulási tevékenységeket tervezz, amelyek a Szabadítóba vetett hitedet erősítik” (*Prédikáljátok evangéliumomat!* [2008]. 22.). Például tanulmányozás közben feltehetsz magadnak az alábbiakhoz hasonló kérdéseket: „Hogyan segíthetnek nekem ezek a tanítások gyarapítani a Jézus Krisztus engeszteléséről való megértésemet? Hogyan tudnak ezek a tanítások segíteni nekem abban, hogy mindinkább olyanná váljak, mint a Szabadító?”

Jegyzetek

1. Lásd például: “Strengthen Thy Stakes,” *Ensign*, Jan. 1991, 5; “Think on Christ,” *Ensign*, Mar. 1989, 4; “In His Steps,” *Ensign*, Sept. 1988, 4.
2. “Think on Christ,” *Ensign*, Apr. 1984, 13.
3. “Think on Christ,” *Ensign*, Apr. 1984, 13.
4. In Conference Report, Apr. 1967, 58.
5. “Life Is Eternal,” *Ensign*, June 1971, 34.
6. In Conference Report, Apr. 1966, 128.
7. “Joy in Christ,” *Ensign*, Mar. 1986, 5.
8. “Think on Christ,” *Ensign*, Apr. 1984, 11, 13.
9. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), 328.
10. “A Sacred Responsibility,” *Ensign*, May 1986, 78.
11. In Conference Report, Oct. 1986, 59, 60–62, 63; vagy *Ensign*, Nov. 1986, 45, 46–47, 48.
12. “Life Is Eternal,” 34.
13. “Come unto Christ,” *Ensign*, Nov. 1987, 84–85.

Képjegyzék

Borító: Háttér © Artbeats

Borító: Fotó Ezra Taft Bensonról

© Busath.com

40. oldal: Részlet Heinrich Hofmann
Krisztus és a gazdag ifjú című
festményéből. A C. Harrison Conroy
Co., Inc. jóvoltából

44. oldal: *Ósi példák/újkori ígérek.*
Készítette: Jeff Ward

64. oldal: *A halandóság előtti Krisztus.*
Készítette: Robert T. Barrett

89. oldal: *Alma bűnbánatra törekszik.*
Készítette: Robert T. Barrett

93. oldal: Részlet Del Parson *Feltáma-*
dott! című festményéből

98. oldal: Részlet Joseph Brickey
Krisztus és Mária a sírnál című
festményéből

102. oldal: „Békességet hagyok néktek”
(János 14:27). Készítette: Walter Rane

107. oldal: *Krisztus Pétert és Andrást*
szólítja. Készítette: Harry Anderson

112. oldal: *Joseph Smith első látomása.*
Készítette: Greg K. Olsen

117. oldal: *Joseph Smith megkapja a*
lemezeket. Készítette: Kenneth Riley

136. oldal: *Joseph testvér.* Készítette:
David Lindsley

140. oldal: *A Biblia és a Mormon*
könyve Krisztusról tanúskodnak.
Készítette: Greg K. Olsen

146. oldal: *Moróni átadja az arany-*
lemezeket Josephnek a Kumóra-
dombon. Készítette: Lewis A. Ramsey

246. oldal: Részlet Heinrich Hofmann
Krisztus képmása című festményé-
ből. A C. Harrison Conroy Co., Inc.
jóvoltából

251. oldal: *Abinádi Noé király előtt.*
Készítette: Arnold Friberg

266. oldal: *E tizenkettőt küldte Jézus.*
Készítette: Walter Rane

270. oldal: *Nem elveszett többé.* Készí-
tette: Greg K. Olsen

316. oldal: *Gyengéd Gyógyító.* Készí-
tette: Greg K. Olsen

320. oldal: *Legeltesd az én juhaimat!*
Készítette: Kamille Corry

Tárgymutató

A

adósság 288–92

alázat

a misszionáriusi munkában 302

a vezetésben 262

Ezra Taft Benson példája az ~ról
247–48

kevélység az ~tal szemben
247–48, 256–57

lásd még kevélység

anyák

szerepük Isten által elrendelt 210
tanács az ~nak a gyermekekkel
való időtöltésről 210–14

lásd még apák; szülők

apák

örökkévaló elhívásuk 207
tanács az ~nak a lelki vezetés
biztosításához 207–10

lásd még anyák; szülők

Atyaisten *lásd* Mennyei Atya

az egyház elnöke

~ követéséből származó áldások
157–59, 164–65

a legfontosabb próféta szá-
munkra 160–61

azt mondja, amit hallanunk kell
162–63

kinyilatkoztatást kap az egyháza
159–61

sohasem vezeti tévútra az egyhá-
zat 164

az egyház jóléti programja

elsődleges célja 284

Ezra Taft Benson vezeti be a
cövekében 281–82

hatása a második világháború
utáni Európában 19–23, 60–61,
282

lehetőséget biztosít a munkára
285

B

Benson, Ezra Taft

alázatossága 247–48

a misszionáriusi munka hagyó-
mánya ~ családjában 295

az édesanyjától tanul a templo-
mokról 179

az édesapjától tanul meg imád-
kozni 51

az egyház elnöke lesz 32–33, 159,
261

az egyház tagjainak minden ko-
rosztályához szól 35

bátorít egy misszióba készülő
fiatal férfit 296

bevezeti az egyházi jóléti progra-
mot a cövekében 281–82

bevezeti az imádkozást a kor-
mányzati gyűléseken 51–53

bizonyosságot tesz a Mormon
könyvről 33–34, 135, 137–38,
147–50

bizonyosságot tesz Jézus Krisztusról
28–31, 34, 99–100, 315–17

bizonyosságot tesz Joseph Smithről
113–14

bizonyosságot tesz Spencer W.
Kimball prófétai elhívásáról 159
családja 16–17, 191, 193–94,
205–6

családtagokkal utazik üzleti útra
193–94, 206

egyházi és munkahelyi kötelességei ellenére időt tölt a családjával 206

egyházi szolgálata, helyi 7–8, 14–16, 259, 271–73, 281–82, 307–8

elhívást ad egy kevésbé tevékeny férfinak, hogy vezetőként szolgáljon 271–72

elhívják, hogy bűnbánatot hirdessen 85

elhívják a Tizenkét Apostol Kvórumába 17–19

elhívják a Tizenkét Apostol Kvórumának elnökévé 31–32

ellátogat egy baptista gyülekezetbe Moszkvában 29–31

gyermekkora 3–5, 65

halála 1, 36

hazafisága 23–28

házassága Flora Smith Amussen-nel 14, 191, 193, 205, 217

hivatásbeli karrierje 14–16, 41, 259, 308

imái, Gordon B. Hinckley leírása szerint 53

imájára válaszként segítséget kap egy kormányzati hivatalnoktól 60–61

iskolázottsága 13, 15

megerősíti a fiatal férfiakat az egyházi tevékenységükben 7–8, 307

példája kormányzati hivatalnoktársainak 41, 51–53

romló egészsége 36

sugalmazást kap, hogy új cövekelnököt hívjon el 167

szeretete az Atyaisten iránt 42

szeretete Jézus Krisztus iránt 100

szolgálata a második világháború utáni Európában 19–23, 60–61, 75–77, 282, 286

szolgálata az Egyesült Államok földművelésügyi minisztereként 24–26, 51–53, 259

szülei 5–7, 43, 65, 99

születése 3

teljes idejű missziója 10–11, 113–14, 295

udvarlása Flora Amussennek 9–10, 12–14

vezetési módja 31–32, 125, 247, 259, 261, 271–73

Benson, Flora Smith Amussen (Ezra Taft Benson felesége)

halála 36

házassága Ezra Taft Bensonnal 14, 191, 193, 205, 217

randevúzása Ezra Taft Bensonnal 9–10, 12–14

teljes idejű missziója 12–13

Benson, ifj. George Taft (Ezra Taft Benson édesapja)

hite 99

megtanítja Ezrát imádkozni 51

teljes idejű missziója 5–6, 43, 295

vezetésével családja követi a prófétát 157

Benson, Sarah Dunkley (Ezra Taft Benson édesanyja)

a diplomáról tanítja Ezrát 179

hite 99

hitet mutat, amikor férjét elhívják misszióba 5–6

boldogság

a krisztusi élet ~hoz vezet 108–110

a megpróbáltatások ellenére 75–77

az Istenbe vetett hit eredménye 79

erőfeszítést követel 79–80

Mennyei Atyánk szeretné, hogy megtapasztaljuk 81–82

terve, az evangéliumi terve 86–87

boldogság terve, megértése, bűnbá-
nathoz vezet 86–87

bűnbánat

a nemi bűnért 241–42

az Isten szerint való szomorúság
~hoz vezet 91–92

és remény 93–95

és szívbéli változás 85–86, 88–91

követi a Krisztusba vetett hitet 87
több, mint a viselkedés megvál-
toztatása 87

Cs

család

az evangélium tanítása a ~ban
200–1

az idősekkel való kapcsolat a
~ban 225–28

ima a ~ban 56–57

jelentősége az időben és az örök-
kévalóságban 194

megerősítése 195–99, 205–6

örökkévaló 184–85, 191, 201–2

lásd még anyák; apák; házasság;
nagy szülők; otthon; szülők

családi est 157–59, 201

családi ima 56–57

családtörténet 184–86

D

döntések

imádságos erőfeszítést követel-
nek 70–71

meghatározzák örökkévaló ren-
deltetésünket 69–70

E, É

egyháztagsága, jelentése 86–87,
94–95

egység

a családokban 56–57, 198–99

a hatékony vezetők ~et mutatnak
263

a házasságban 195–98

a szülői létben 214–15

az alázatosság szükséges az ~hez
254–55

élelmiszer-raktározás 286–88

első látomás 114–15

engedelmesség

áldásai 47–79, 86–87, 175–77

az élet nagy próbatétele 42, 49

Európa, Ezra Taft Benson missziója
~ban 19–23, 60–62, 75–77,
282, 286

F

feladatok átruházása 265–67

G

gondolatok, tiszta 237–38

gonoszság

a világ ~a 126–28

sohasem volt boldogság 69–70,
87, 237

Gy

gyengeség legyőzése 91–93

gyermekek

tanítása a templomokról 186–89

tanítása a nemi tisztaságról
241–42

H

háború a mennyben 66–67

hazafiság 23–28

házasság

boldogság a ~ban 195–98

Ezra és Flora Benson ~a 191, 193,
217

szövetség 195–98

táplálása 191, 193

lásd még család; otthon; szülők

hit

földművesek ~e Idahóban 77

Jézus Krisztus követése is beletartozik 106–8
 megelőzi a bűnbánatot 87
 optimizmusához és békességhez vezet 78–80
 szentek ~e a második világháború utáni Európában 75–77

I

idősek

az Úr szeretete az ~ iránt 219–20
 beteljesedésre lelni 220–23, 230
 bevonásuk a családi tevékenységekbe 226
 erejük 219
 erősnek maradni a betegség idején 224
 felelősségeik 219–20
 kapcsolat az ~kel 227–28
 tanács az egyházi vezetőknek az ~kel kapcsolatosan 228–29
 törődés az ~kel 225–29

ima

a Benson családi ~ja Ezra Taft Bensonért 53–54
 a családokban 56–57
 a kísértéseknek való ellenállásért 238
 állandóan 54–55, 78
 a Szentlélek elnyeréséért 172
 az érdemtelenység érzése ellenére 92
 erőfeszítéseink növelése az ~ban 57–59
 mintája, ahogyan Jézus tanította 54–55
 válaszok az ~ra 59–62

Isten szava

ide tartoznak a szentírások, az élő próféták szavai és a személyes kinyilatkoztatások 128
 megerősít minket korunk kihívásaival szemben 126–28

nem szabad könnyedén venni 133
 szorgalmas tanulmányozása hithűséghez vezet 128–31
 tanulmányozásának áldásai 131–33
lásd még Mormon könyve; szentírás-tanulmányozás

J

Jézus Krisztus

~ra tekinteni, minden gondolatunkban 318
 alig várja, hogy segítsen megváltoztatni az életünket 91–93
 a Mormon könyvében 139–41
 arra törekedni, hogy olyanok legyünk, mint ~ 93–95, 109–10
 bátornak lenni a ~ról való bizonyosságban 105–6
 egyháza 95
 engesztelése 100–3
 Ezra Taft Benson szeretete ~ iránt 100
 feltámadása 103–4
 hit ~ban 87, 106–9
 jellemvonásai 319–23
 keresztre feszítése 102–3
 küldetése 100–3
 megjelent Joseph Smithnek 114–15
 megváltoztat minket, hogy megváltoztathassuk a világot 85–86
 megvigasztal és felemel minket 323–25
 mint Szabadító 99–110, 317–18
 példájának követése 106–10, 261, 265–66, 274–76, 315–25
 szeretete irántunk 42–43, 101
 jólét, a fizikai és lelki ~ tantételei 281–92
 Joseph Smith *lásd* Smith, Joseph
 jószívűség 42–43
 jövő, élni a ~ért 95

K

kevélyiség

alázatosság a ~gel szemben

247–48, 256–57

az ember ítéletének félelme Isten ítélete helyett 251–52

az Úr óva int a ~ ellen 248–49

ellenségeskedés Istennel és másokkal 249–50

ellenszere az alázatosság 256–57

korlátozza a fejlődést 254–55

következményei 251–55

megnyilvánulásai 252–54

lásd még alázat

kevésbé tevékeny egyháztagok

felkarolása 271–78

kevésbé tevékeny egyháztagok

szolgálat 271–78

kinyilatkoztatás

a Szentlelken keresztül 171

az élő prófétán keresztül 159–60

templomba járáson keresztül 188–89

kísértés

elkerülése 238–39

ellenállás 236–40

közösségvállalás az egyházban 29,

271–78

Krisztus *lásd* Jézus Krisztus**L**Lélek *lásd* Szentlélek**M**

megbocsátás

a nemi bűnökért 241

ígérete 95

megtérés *lásd* szívbeli változás

Mennyei Atya

a ~ iránti szeretet 41–49

a ~val való kommunikációnk fejlesztése 57–59

akaratának követése 81–82

áldásai annak, ha életünket a ~ felé fordítjuk 47–48

alig várja, hogy segítsen megváltoztatni az életünket 91–93

azt akarja, hogy boldogak legyünk 81–82

hit ~ban 108

megjelent Joseph Smithnek 114–15

megválaszolja az imákat 59–62

mindig közel van 51

parancsolatai 42–49, 86–87

sohasem erőlteti ránk, hogy az evangélium szerint éljünk 67 szeretete irántunk 48

misszionáriusi munka

a fiatal férfiak és a ~ 298–99

a fiatal nők és a ~ 299

a fiatalság felkészítése a ~ra 298–99

alázat és a ~ 302

a Mormon könyve használata a ~ban 137, 147–49, 153–55, 301–2

a Szentlélek befolyása a ~ban 302

az egész világnak 297–98

az élet minden szakaszában 298–300

az idősök és a ~ 220–21, 299

Ezra Taft Benson lelkesedése a ~ iránt 295–96

hagyománya Ezra Taft Benson családjában 295

munka a ~ban 303–4

öröme 296

siker a ~ban 302–4

szeretet a ~ban 296, 303–4

Mormon könyve

az olvasásából származó áldások, családként 140–41

az utolsónapiszent vallás záróköve 135–44

az utolsó napokra íródott 150–51
bizonyoságot tesz Jézus Krisztusról
139–41

életünk elárasztása a ~vel 153–55
és a Tan és a szövetségek 142–44
figyelmeztetés a ~ elhanyagolása
ellen 135, 137–38

használata a misszionáriusi mun-
kában 137, 147–49, 153–55, 301
hatalma 33–34, 151–52

igaz tant tanít 141–42
Joseph Smith és a ~ 117–18
közelebb visz Istenhez 140–41
mindennapi tanulmányozása
151–52

olvasása kisgyermekkel 147–48
tanulásunk és tanításunk közép-
pontjában kell állnia 137
lásd még Isten szava; szentírás-
tanulmányozás

múlt, ne éljünk benne 95

munka

a misszionáriusi erőfeszítésekben
303–4
értéke 284–86
sikerhez vezet 65

N

nagyszülők

Ezra és Flora Benson mint ~ 217,
219
kapcsolat a ~kel 225–28
lásd még család

nagy világválság 281–82

nemi bűn

kísértéseknek való ellenállás
236–40
megbocsátása 241
veszélyei 235–36

nemi tisztaság

ellenállni a ~ törvénye megsze-
gésére indító kísértéseknek
236–42

gyermekek tanítása a ~ról, 241–42
normája Istentől jövő parancsolat
234

örömet hoz 242–43

sohasem évül el 233

törvénye 233–43

O

optimizmus 78

otthon

az élet legédesebb élményei az
~ban 193–94

menedék a világban 193

lásd még család; házasság; szülők

Ö

önellátás 281–92

önrendelkezés

gyakorlása következményekkel
jár most és az örökkévalóság-
ban 66–73

örökkévaló tantétel 66–67

P

papság

hatalma összepecsételi a csalá-
dokat a templomi szertartások
által 184–85
teljessége csak a templomban
érhető el 182–83

példa, vezetés ~ által 261–62

pénzügyek 288–92

pornográfia 236–37

próbatételek 75–78, 79, 126–28

próféta *lásd* az egyház elnöke

R

remény 93–95

S

Sátán

gyűlölete irántunk 48
hazugságai 86, 93

Sion cövekei
 céljai 309–13
 Ezra Taft Benson vezetése ~ben 16,
 259, 271–73, 281–82, 307–8

Smith, Joseph
 anyagi látogatások ~nél 116–17
 előre elrendelése 120–21
 első látomása 114–15
 és a Mormon könyve 117–18
 hithűsége 119–20
 imája milliókra volt hatással 70–71
 Isten királyságának újra megala-
 pítása a földön ~ által 118–19
 kinyilatkoztatások ~nek 116–17
 mint az utolsó adományozási
 korszak feje 120–22
 vértanúsága 119–20

Sz

szentírás-tanulmányozás
 áldásai 126–133
 értéke 133
 fokozottabb egyházi tevékeny-
 séghez vezet 128–31
 meghívja a Lelket 174–75
lásd még Isten szava; Mormon
 könyve

Szentlélek
 elnyerésére ima és böjt által 172
 elnyerésére szentírás-
 tanulmányozás által 174–75
 érzéseken keresztül kommunikál
 171
 misszionáriusi munka és a ~ 302
 társasága 170–71
 útmutatása elengedhetetlen az Úr
 munkájában 167–69
 velünk van, ha engedelmes-
 kedünk Isten törvényeinek
 175–77

szeretet
 a misszionáriusi munkában
 296, 303

a vezetésben 264–65
 az „elveszett juhok iránt” 271–78
 Isten iránt 41–49
 otthon 191, 193–94

szívbeli változás
 belülről kifelé történő változás
 85–86
 és bűnbánat 85–86, 88–91
 fokozatosan történik 94–95

szolgálat
 a házasságban 195–98
 az egyházban 267–68
 az idők felé 228–29

szomorúság, isten szerinti, bűnbá-
 nathoz vezet 90–91

szövetségek 183–84

szülők
 egység a ~ között 214–15
 szerepeik 207–14
 tanítaniuk kell gyermekeiket a
 templomról 186–89
 tanítaniuk kell gyermekeiket a
 nemi tisztaságról 242
 tisztelete 225–27
lásd még anyák; apák; család;
 házasság; otthon

T

Tan és a szövetségek 142–44

templom
 a ~ban kötött szövetségek 182–83
 a ~i szertartások elnyerése 182–83
 a papság teljessége csak a ~ban
 érhető el 182–83
 Ezra Taft Benson a ~ról tanul, az
 édesanyjától 179
 gyermekek tanítása a ~ról 186–89
 kinyilatkoztatás elnyerése a
 ~ban 188–89
 mint jelkép 181–82
 ősök szolgálata a ~ban 184–86
 védelem és útmutatás a ~ban
 183–84

V

vezetés

a hatékony ~ jellemzői 262–65

a Szabadító példájának követése

a ~ben 261, 265–67

és mások építése 267–68

Ezra Taft Benson példája a

~ben 31–32, 125, 247, 259, 261,
271–73

feladatok átruházása a ~ben

265–67

példamutatás fontossága a

~ben 261–62

visszaállítás 118–19

visszafogottság 240

AZ UTOLSÓ NAPOK
SZENTJEINEK
JÉZUS KRISZTUS
EGYHÁZA

